ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமாயணம்.

ஆரண்யகாண்டம்

தமிழ் வசனம்.

இஃது

ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்திற்கிணங்க

ஸ்ரீ அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியரால்

இயற்றப்பெற்று

ப ப

சென்னை

ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர அண்டு கம்பெனியவர்களால்

ஆனந்த அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

1913.

படங்களின் விவரம்.

ஶ்ரீ

ஸ்ரீராமசநத்ர பரபரஹ்மணே நம

ஸ்ரீராமாயணம்.

* அயோத்யாகாண்டம்.

—— o ——

பரதன [1]மாமாவின அகததிறகுப போகுமபொழுது பாபமற்றவனும பகைவரை என்றும் அடகக வலலவனுமாகிய சதருகனன தன்னைப பிரிய முடியாத நேசமுடையவனாகையால் அநத பரீதியால் ஏவுண்டு தனனுடன புறபபட்டுவர, அவனையும அழைத்துக் கொண்டு சென்றனன.

* இதன விஷயம அவதாரிகையில வெளியாகும

I இதறகு மூலம—

'சசஜ்தா மாதுலகுலம ஹரதேந தஜாநவஃ,
ஶதருக்நோ நிதயஶதருக்நோ நீதஃ பரீதிபுரஸ்கரூதஃ'

இதறகு விசேஷாரததம— (சசஜ்தா) வாததமாநகாலததைக குறிககிற இதனால— சதருகனனும பரதனும ஒரே காலததிற போனாகளென்று தோற்றுகையால, பரதன் போகும்போது அவனது கததி வஸதரம முதலியவை அவனுககு மிகவும பரதநதரமாகி அவன போகுமபொழுதே சிறிதும தாமதமினறிப போவதுபோல, சதருகனனும அவனுடன கூடவே போனானென்று அநதக கததி முதலியவற்றைபபோல சதருகனன, பரதனுககே பரதநதரனாகையாகிற

இங்ஙனம் பரதன் கேகயநாட்டிற் சென்று, அங்கு மாமா வாகிய அசவபதியும் ஜாதயசவங்களைக்கொடுத்து முத லிய ஸதகாரங்களைச் செய்தும், தான் பெற்ற பிள்ளையி னிடத்தில் வைக்கும்படியான ப்ரீதியை வைத்து அழகிய

தசேதகபாரதநதாயம இங்குத தோறறுகினறது (மாதுலகுலம) இநத தவிதீயையால) இரணடாம் வேறறுமையால) பரதனுககு உததேசயமான ஸதானமே சதருகனனுககும உததேசயமாயிற்றென் று தோறறுகையால—சேஷிககு (தனககு ஸவாமியானவனுககு) எது உததேசயமோ, அதையே சேஷபூதனுந தானும (அநத ஸவா மிககு சொததைபபோல விதேயனாயிருககுந தானும) தனககு உததே சயமாகக கொணடிருககையாகிற பாரதநதாயம சொலலபபடுகினறது. (ஹரதேந) பரதனால ராமன ராஜயததைப பொகடடுக காடடுககுப போகையில லக்ஷமணன உனனைப பிரிநதிரேனெனறு ராமனைததொ டாநது செலலத தசரததசகரவாததி ராமவியோகம பொறுககமாடடா மல மரணமடைநது ஸவாககமேறப போகையில சதருகனனும உன னையலலது அறியேன எனறிருககுநதசையில உன்னைப பிரிநதிரேன எனனும லக்ஷமணனைப்போல தானும ராமனைப பினசெலலாமல ராஜயததைப பரிததானாகையால இவனுககுப பரதனெனறு திரிகால ஜஞராகிய வஸிஷடமஹரஷி பேரிடடனா கேவலம ராமனது ஆஜ ஞையைக கொணடு ராஜயததைப பரிததவ னெனறு தோறறுகை யால பகவானுககுப பாதநதரனாயிருககையாகிற பாகவதததவஞ சொ லலபபடடது (தஹா) அபபொழுது பிரிதது முஹூாததமிடடுப போக பராபதமாயிருககப பரதன போனதுவே முஹூாததமாகப போனனெனனகை இதனால தனககு அனுகூலசநதர தாராதிபலனக ளையும அபேக்ஷிககாமலே போனனென்று அவனுடைய பாரதநதாய மே விசேஷிததுத தோறறுகினறது (அநவக)பாபமறறவன அகமெ னறால பாபம சதருகனன, தனககுச சேஷியான பரதனுககு ராமபகதி உததேசயமாகையாலே தனககும அநத ராமபகதி உத தேசயமெனறிருநதனேயனறி, ஸவசேஷியான பரதனுககு அது உததேசயமாகாதவனறு தனககும அது உததேசயமாகாமல அநிஷ டாவஹமா மெனறேயிருககும அநிஷடாவஹமெல்லாம பாபமெ னனபபடும ஸுகருதமாயினும மோக்ஷாபேக்ஷையுடையவனுககு அ

ருடி அவனுக்குத் தெரியும். அவன் யானையேற்றத்திலும் குதிரையேற்றத்திலும், ஏறி அவைகளை அடக்கி நடத்துவதிலும் ஸாமர்த்தியமுடையவன், தனுர்வேதத்தின் மர்மங்களெல்லாமறிந்தவனாகையால் தனுர்வேதத்தை அறிந்தவர் யாவரிலும் மேலாயிருப்பவன்; உலகத்தில் அதிரதரென்று பேர்பெற்ற மஹாவீரர்களால் கௌரவத்துடன் கொண்டாடப்பட்டவன்; சத்ருக்கள் வந்து தன்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்தபின்பே தான் அவர்களை அடிப்பவன் அன்று; தானே அவர்களிருக்குமிடந்தேடிச் சென்று, அதிலும் துர்க்கம் முதலிய விடங்களில் மறைந்து வஞ்சித்து அடிக்காமல், எதிரே சென்று நின்று யுத்தஞ் செய்யுந் திறமையுடையவன். இப்படி தானாகச் சென்று யுத்தஞ் செய்துகொண்டும் தனது ஸேனை எதிரிகளால் அடியுண்டு பயந்தோடாதபடி ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு எதிரிகள் நுழைய முடியாத சக்ரவ்யூஹம் முதலிய வ்யூஹங்களைச் செய்து ஸேனையைச் சிதறாமல் நடத்தும் வல்லமை யமைந்தவன். ஆனதுபற்றியே அவன் யாவராலும் எதிரிடவொண்ணாமல் எப்போதும் ஜயசீலனாயிருப்பவன். கேவலம் மனுஷ்யர்களே யன்றித் தேவதைகளும் ராக்ஷஸர்களும் ஒருவரோடொருவர்க்குண்டான விரோதத்தை விட்டு ஒன்றாகக் கூடிக் கடுங்கோபாவேசமுங்கொண்டு வருவார்களேயாயினும் அவனை எதிரிடவல்லரல்லர். அவனுக்கு அஸூயையென்பது எப்போதும் உண்டாகாது. கோபம் அவனுக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கும் காவமென்பது அவனிடத்திற் புலப்படாது. பிறர் மேன்மையைப் பொறுதிருக்குந் தன்மை அவனிடம் தென்படாது. அவன் எவ்வகை ப்ராணிகளையும் அவமதிக்கமாட்டான். சில காலங்களில் [1]ஸத்த்வகுணந் தலையெடுத்துச் சிலகாலங்களில் ரஜோகுணந் தலையெடுத்துச் சில காலங்களில் தமோகுணந் தலையெடு

த்து அந்தந்தக்காலத்தின்படி யிருக்கையன்றி எப்பொழுதும் ஸத்த்வமே தலையெடுத்து ஸத்த்வமூர்த்தியாயிருப்பவன். இப்படி அந்த ராஜகுமாரனாகிய 'ராமன் ப்ரஜைகள் அனைவரிலும் தானொருவனே லோகோத்தரகுணங்கள் சிறப்பப் பெற்று மூவுலகங்களிலும் கொண்டாடப்பட்டு மேன்மையுடன் விளங்கினன். அவன் பொறுமையில் பூமியைப் போன்றவன், புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கொப்பானவன் பராக்ரமத்தில் இந்திரனுக்கும் எதிராயிருப்பவன், இங்ஙனம் ஸ்த்ரீகள் இளைஞர் வ்ருத்தர் முதலிய ஸமஸ்தப்ரஜைகளுக்கும், தகப்பனாகிய தசரதசக்ரவர்த்திக்கும் ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்குந் திறமுடைய குணங்களுடன் இயற்கையாகவே மிகவும் அழகுபொருந்திய ராமன், தானாகவே ப்ரகாசிக்குந்தன்மையனாகிய ஸூர்யன் கிரணங்களோடு ப்ரகாசிப்பதுபோல் ப்ரகாசித்திருந்தனன் [1] இங்ஙனம் குணஸம்ருத்தியுடையனாகி யிருப்பதுபோலவே, ஆசிரிதர்களு

1 இதற்கு மூலம்—
'தமேவம்வ்ருத்தஸம்பந்நமப்ரத்ருஷ்யபராக்ரமம்,
லோகபாலோபமந்நாதமகாமயத மேதிநீ'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ஏவம்) இப்படி பாலகாண்டத்திற் சொல்லியபடி,(வ்ருத்தஸம்பந்நம்), 'ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம்'என்கிறபடியே பதிவ்ரத்யமும் ஸீதையோடு க்ரீடாரஸமும் பெற்றிருப்பவனும், (அப்ரத்ருஷ்ய பராக்ரமம்) விரோதி வர்க்கத்தைப் போக்கித் தன்னோடொக்க போகத்தைக் கொடுப்பவனும், (லோகபாலோபமம்) இது (லோகபால) (உபம) என்று இரண்டு விசேஷணமாய் விசேஷணோபயபதஸமாஸமாயிருக்கின்றது. (லோகபால) லோகங்களைப் பரிபாலனஞ் செய்பவனும், (உபமம்-உப ஸமீபே, மா-லக்ஷ்மீ: யஸ்ய தம்)ஸமீபத்தில் ஸீதாரூபையான லக்ஷ்மியையுடையவனும், லக்ஷ்மியோடு போகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவனுமெனக் இப்படிப்பட்ட ராமனை, (மேதிநீ) பூதேவியும், (நாதம் அகாமயத) ஸ்வயம்வரத்தால் கழுத்தில் மாலையிட விரும்பினள்

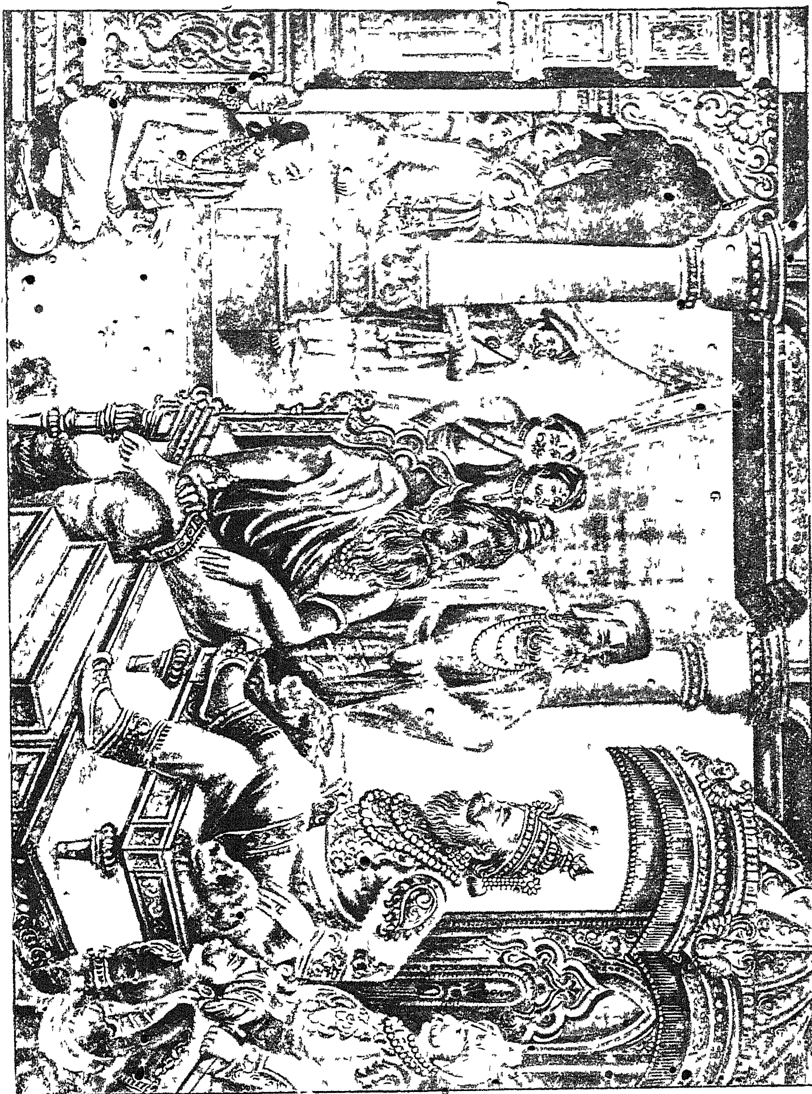
கு ஸம்ரக்ஷணஞ் செய்யும் வ்ரதஸம்ருத்தியும் பெற்று, எதிரிட வொண்ணாத பராக்ரமத்துடன் விளங்கி லோகபாலர்களுக்கு ஒப்பாயிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானைப் பூமியும் (பூமியிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும்) தனக்கு நாதனாகு மபடி விரும்பமுற்றது. உலகத்திலொப்பின்றி இப்படிப் பட்ட கல்யாணகுணங்கள் பலவும் நிறைந்திருக்கிற புதல் வனைப் பார்த்து, தசரதமஹாராஜன் தான் பகைவரை அடக்கிக்கொண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து ஓய்ந்திருப் பதை ஆலோசித்து வெகுகாலம் பிழைத்துக் கிழத்தனம் அடைந்திருப்பதுபற்றி 'நான் பிழைத்திருக்கும்பொழு தே ராமன் எப்படி அரசன் ஆவான்' என்று மிகுந்த ஆசையோடு சிந்தையுற்றிருந்தனன். பின்னும் அவ்வர சன் மனத்திற்பற்றின சிந்தை நிலைபெற்று 'எனது அன் புக்குரிய குமாரனாகிய ராமன் ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்றிருக் கக், நான் எப்பொழுது காண்பேனோ! அவன் உலகங்களி ன் அபிவ்ருத்தியை விரும்பியிருப்பவன்; ஸகலப்ராணிக ளிடத்திலும் தயையுடையவன், மழையைப் பெய்யும் மே கத்தைப்போல் ஜனங்களுக்குத் தீராத்தயமின்றித்தானஞ் செய்து மனவருத்தங்களைப் போக்கிக்கொண்டிருப்பவன். அவன் உலகங்களுக்கு என்னைக்காட்டிலும் மிகவும் பிரி யனாயிருப்பவன்; பராக்ரமத்தில் யமனுக்கும் தேவேந்திர னுக்கும் ஒப்பானவன்; புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதியைப்போன் றவன்; பர்வதம்போல் மஹாதீரனாயிருப்பவன்; என்னைக் காட்டிலும் மிகுந்த குணங்களுடையவன் இப்படி ராஜ்த் தனத்துக்கு உரிய ஸமஸ்த லக்ஷணங்களும் பொருந்தி வி ளங்குகின்ற இப்புதல்வன் எனக்கு இவ்வயதிலேயே இப் பூமண்டலத்தையெல்லாம் பரித்து ஆளக்கண்டு நான் ஸ்வ ர்க்கமேறப் போகும்படி நேருமா! என்று அச்சிந்தையே எப்போதும் கடந்தேறப் பெற்றிருந்தனன் இங்ஙனம்

நானாவிதங்களாகி மற்றை அரசர்களுக்குத் துல்யங்களுமாகி எங்கும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிற கீழ்ச்சொன்ன அந்தக் குணங்களும், மேலும் லோகோத்தரங்களாகி ஸ்வபாவஸித்தங்களுமாகிக் கணக்கிட முடியாதிருக்கிற மற்றைக் கல்யாணகுணங்களும் நிறையப்பெற்று விளங்குகின்ற இந்த ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து அந்தத் தசரதமன்னவன் மந்த்ரிகளுடன் ஆலோசித்து நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு அவனை யுவராஜனாகச் செய்ய நினைத்தனன். பின்னும், சிறந்தமதியுடைய அம்மன்னவன் ஸ்வர்க்கத்திலும் ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் பயங்கரங்களாகத் தோற்றுகின்ற உத்பாதங்களைப் பார்த்தும், தனது சரீரத்தில் கிழத்தனம் மிகுந்திருப்பதைக் கண்டும் மந்த்ரிகளைப் பார்த்து 'இவ்வுத்பாதங்கள் எனக்குக் கெடுதியைத் தெரிவிக்கின்றன மேலும் எனது சரீரமும் கிழத்தனம் பரவப்பெற்றது இவ்விரண்டு காரணங்களையும்பற்றி இனி வேகமாக ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். பின்பு அந்தத் தசரதமஹாராஜன் 'பூர்ணசந்திரனைப்போல ஸமஸ்த ஸந்தாபங்களையும் போக்கடிக்கவல்ல அழகிய முகம்பெற்று மஹாமதியுமாகி விளங்குகின்ற ராமன் உலகங்களுக்கு மிகவும் ப்ரியனாயிருப்பதுவும் உத்பாதம் முதலியவற்றால் எனக்கு உண்டாகும் பயத்தைப் போக்குகின்றது. இது பட்டங்கட்டுகைக்கு மற்றொரு காரணமாகவும் இருக்கின்றது' என்று தெரிந்துகொண்டனன். தர்மசீலனாகிய அம்மஹீபாலன் தனக்கும் ப்ரஜைகளுக்கும் க்ஷேமத்திற்காகவும் ஸந்தோஷத்திற்காகவும் தகுந்த காலத்தில் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தற்கு மிகுந்த ப்ரீதியோடு த்வரைப்பட்டனன். அம்மன்னவன் அந்தப் பட்டணத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்களையும் க்ராமத்தில் வஸிக்கும் ஜனங்களையும் பர

தான ராஜாக்களையும ஸாமானயராஜாக்களையும வேறு வேறாக வரவழைத்தனன். கேகயராஜனும ஜனகராஜனும் தூரதேசஸதர்களானதுபற்றி அவாகளை வரவழைக்கததகக அவகாசம நேராமையால அவவரசன 'இககாரியம நடநதபினபு அவர்கள் பரியமான இவவாரத்தையைக கேட்கலாகும' எனறு நினைத்து தவரைபபட்டாயினும அவாகளை வரவழைகக முயலவிலலை. தசரதமனனவன தான வரவழைதது வநதவாகளுககுத தககபடி விடுதிகளைக காட்டிப பலவகை ஆபரணஙகளையுங கொடுத்துப பூஜிததபினபு, தான அலஙகாரஞ செயதுகொண்டு பரஜைகளைப பாாகக வநத பரஜாபதியைபபோல அவர்களைக கணடனன சதருஸைனயஙகளை அடககவலல மஹாவீரனுகிய அமமனனவன உடகாாநதிருககப பினபு ஜனகமஹாராஜனும் கேகயமஹீபதியுந தவிர உலகத்தில மேனமை பெறற மறறை அரசாகளெலலோருமஆஸதானமணடபத்தில புகுநது அமமனனவனால அளிககப்பட்ட அநதநத ஆஸனங்களில அவவரசனுககு எதிரிலதானே அடககததுடன உடகாாநதனா. அவவரசனால வெகுமானஞ செயயபபெறறவாகளும வினயததோடு கூடியவாகளும அரசன மொழியும உரைகளைக கேட்கும்பொருட்டு மெலலமெலல ஸமீபத்திற்கு வநது உட்காருகினறவாகளுமாகிய பலவகை நகரஙகளினினறும வநத மனனவாகளாலும பலதேசஙகளினினறும் வநத ஜனஙகளாலும சுறறிலுஞ சூழபபட்ட அநதத தசரதமனனவன தேவாகளால் சூழபபட்ட மஹானுபாவனுகிய தேவேநதிரனபோல பரகாசித்தனன. ஒனறுவது ஸர்ககம முறறிறறு.

ராமாபிஷேகத்தின் பொருட்டுத் தசரத மன்னவன் ப்ரஜைகளோடு கலந்து ஆலோசித்தலும், ப்ரஜைகள் அதற்கு உடன்படுதலும்.

பின்பு அந்தத் தசரதமஹீபதி, தன் கண்டத்வனி பேரிவாத்யம்போல முழங்கிக்கொண்டு கம்பீரமான அர்த்தங்கள் நிறைந்து நான்கு பக்கங்களிலும் பரந்த த்வனியுமுற்பெற்றுத் தனது ப்ரபாவத்திற்கு அநுரூபமாகவும் மிருதுவாகவும் ஒப்பில்லாததாகவும் மாதுர்யம் நிறைந்ததாகவும் பெருமை பொருந்தியதாகவும் சப்திக்க, தான் மேகத்தை நிகர்த்து, ஸபையிலிருப்பவர் அனைவர்க்கும் எதிர்முகமாகி மிகவும் ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கவல்ல ஹிதமான வாக்யத்துடன் ஸ்பஷ்டமாக, அரசர்கள் அனைவரையும் நோக்கி இங்ஙனம் உரைத்தனன்: 'ஸபையீர்களே! மிகுந்த விஸ்தாரமுள்ள இந்த ராஜ்யத்தை எனது பூர்விகர்களாகிய ரகுமஹாராஜா முதலிய அரசர்கள் தாம் பெற்ற பிள்ளையைப்போல மிகுந்த ப்ரீதியுடன் பாதுகாத்து வந்தார்களென்பது உங்களுக்குத் தெரியவருமல்லவா? அவர்களது வம்சத்திற் பிறந்த நானும், அந்த இக்ஷ்வாகுவம்சத்தவர்களாகிய அரசர்கள் யாவரும் ஸுகமாக ரக்ஷித்துக்கொண்டு வந்தது பற்றி ஸுகத்துக்கே உரியதாயிருக்கின்ற இந்த ராஜ்யத்துக்கெல்லாம் இப்பொழுதும் ஸுகம் உண்டாகும்படி விரும்புகின்றனன். பூர்விகர்களாகிய அரசர் நடந்த மார்க்கத்தின்படியே அநுஸரித்து நானும் ஜாகரூகனாகி எப்போதும் ஏமாறாமல் எனது சக்திக்கு உரியபடி ப்ரஜைகளைப் பாதுகாத்து வந்தனன். எதிரில்லாத பராக்ரமத்துடன் ச்வேதச்சத்ரந் தரித்துக் கிழத்தனம் வரையிலும் ஏகாதிபத்யத்துடன் ராஜ்யஞ் செய்து, உலகத்திற்கெல்லாம் நியமத்துடன் ஹிதத்தைச் செய்துகொண்டு வந்தேனாகையால், அந்த

420 தசரதன ராமாபிஷேகததைபபறறி பரஜைகளுடன
கலநதாலோசிததல

வெள்ளைக்குடையின் நிழலிலதானே காலங்கடக்கப்பெற்று எனது சரீரமானது கிழத்தனம் அடைந்துவிட்டது. பலஆயிரமாண்டுகள் ஆயுளைப் பெற்று ஜீவித்திருந்த எனது சரீரமானது இப்பொழுது ஜீர்ணமாய்விட்டது நான் கிழவனாய்விட்டேன் ஆகையால இனி ச்ரமப்பட முடியாதிருக்கின்றனன். ஆனதுபற்றி நான இளைப்பாற விரும்புகின்றேன். உலகத்தில தர்மத்தைப பரிபாலனஞ் செய்யும் பாரம் கேவலம எளிதில நிறைவேற்றக் கூடியதல்ல. அரசர்களின பரபாவமாகிய சௌர்யாதிகளைப பெற்றே அதற்கு முயலவேண்டும். இந்த்ரிய நிக்ரஹம் இல்லாமற் போகுமாயின, அப்படிப்பட்ட பரபாவங்களுடையவர்க்கும் அது பரிக்கமுடியாதிருக்கும். அநேக ஸாதனங்களைக் கொண்டே நிர்வஹிக்கவேண்டியிருப்பதால அது மிகவும் பெருமை பெற்றது நான அப்படிப்பட்ட பாரத்தை நிர்வஹித்துக்கொண்டு வந்தேனாகையால் மிகவும் ஓய்ந்திருக்கின்றனன். இங்ஙனம ஓய்ந்து முதிர்ந்து இருக்கிற நான பரஜாரக்ஷணத்தில குமாரனை நியமித்து, அந்தரங்கர்களாகிய இந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் யாவரும் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று இளைப்பாற விரும்புகின்றனன். எனது மூத்தகுமாரனாகிய ராமன பராக்ரமத்தில இந்திரனுக்கு ஒப்பாயிருப்பவன ; சத்ருபட்டணங்களை வெல்லுந்திறமுடையவன எல்லாக்குணங்களாலும் எனக்கொப்பாகவே பிறந்திருக்கின்றனன தார்மிகசிரோமணியும புருஷர்களில தலைவனுமாகிய புஷ்யநக்ஷத்ரத்துடன கூடிய சந்திரனைப்போல மிதமின்றி பரகாசிக்கின்ற அந்த ராமசந்திரனை ஸந்தோஷத்துடன யௌவராஜ்யத்திற்கு நியமிக்க விரும்புகின்றனன. [1]மூவுலகங்களும பல

1 இதற்கு மூலம்—
'அநுரூபஸ ஸ வை நாதோ லக்ஷ்மீவாந லக்ஷ்மணாக்ரஜ:
த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்'
இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ஸ:) அந்த ராமன், (அநுரூபோநாய:) ஸஹஜஸ்வாமி, மற்றை எல்லோரும காமாநுகுணமாக ஸ்வாமிக

நாதர்களையுடையவையாயினும், யாதொருவனை ப்ர்புவா கப்பெற்றுச் சிறந்த நாதனையுடையனவாகுமோ, அப்படிப்பட்ட மஹாதேஜஸ்வியும் லக்ஷ்மியைப் பெருக்கச்செய்யுந

ளாவார், ஆகையால் ஔபாதிக ஸ்வாமிகள் (அதாவது— ஒரு நிமித்தத்தைப்பற்றி ஸ்வாமித்வம் பெற்றிருப்பார்கள்) ராமன் ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஸ்வாமியாயிருப்பவன், அன்றியே (அநுரூப:) அநுகதமாகிய (எல்லாவற்றையும் அநுஸரித்த) ரூபத்தையுடையவன். எல்லாவற்றிலும் வ்யாபித்திருப்பவன் அன்றியே (அநுரூப:) அநுப்ரவிஷ்டமான (தன்னால் உட்புகப்பெற்ற) உருவங்களையுடையவன் எல்லா பதார்த்தங்களிலும் உட்புகுந்து அந்தராத்மாவாகி யிருப்பதுபற்றி எல்லாவற்றையும் தனக்குச் சரீரமாகக் கொண்டவன் (அநுரூப:-அநுஸ்யூதரூப:) தன்னிடத்திற் பொருந்தியிருக்கிற பலவகை ரூபங்களையுடையவன் பர வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரங்களாகிய பலவகை ரூபங்களையுடையவன் அன்றியே (அநுரூப:-அ-உரூப:) உ- என்றால் சிவன் உரூபனென்றால் சிவனைப்போன்ற உருவத்தையுடையவன். அநுரூபனென்றால் சிவனைப்போன்ற உருவமற்றிருப்பவன். சிவனைப்போல விரூபாக்ஷனல்லன், செந்தாமரைக் கண்ணன் (விநாய:) (வி) பக்ஷிகளுக்கு (நாய:) மேலாகிய ஹம்ஸம் (விநாயஸ்யாயம் வைநாய:) ஹம்ஸத்தோடு ஸம்பந்தமுடையவன். ஹம்ஸத்தை வாஹனமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மதேவன். (ஸவைநாய:) அந்த ப்ரஹ்மதேவனோடு கூடியவன் (நாபிகமலத்தில் ப்ரஹ்மாவைப் பரித்திருப்பவன்) அன்றியே (விநாய:) பக்ஷிகளுக்குத் தலைவனாகிய கருடன் (விநாயஸ்யாயம் வைநாய:) அந்தக்கருடனோடு ஸம்பந்தமுடையவன் கருடவாஹனனென்கை நாதனுக்கைக்கு ஹேது சொல்லப்படுகின்றது (லக்ஷ்மீவாந்) லக்ஷ்மீதேவியையுடையவன் லக்ஷ்மீதேவியைப் பத்தினியாக வுடையவன் ஸ்ரிய:பதித்வம் வேதாந்தங்களில் பரத்வத்திற்கு ஸூசகமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அங்ஙனம் பரத்வமுடையனா யிருப்பதுபற்றி இவன் நாதனுக்குத் தகுதி (லக்ஷ்மணாக்ரஜ:) இங்கு லக்ஷ்மண சப்தத்தால் கைங்கர்யலக்ஷ்மி அமைந்தவாகள் மாத்திரம் சொல்லப்படுகின்றனர். அக்ரஜன் என்கையால் கைங்கர்யத்தில் மன்றைய ஆச்ரிதர்களுக்குத் தம்பிக்குத் தமையன்போல ஸ்வாதீனமாயிருப்பவனென்று ஆச்ரித்பாரதந்த்ரயம் தோற்றுகின்றது. வேதாந

தனமையுள்ள லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனுமாகிய ராம னே உங்களுக்குத் தகுந்த நாதன் வெகுகாலமாக னோ தரித்திருந்த இந்தப் பூமிபாரத்தை எனது ஜ்யேஷ்ட

தங்களிற் கூறப்படுகிற பத்னீ விசிஷ்டத்வம் (பத்னியாகிய ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருக்கை) (லக்ஷ்மீவான்) என்று சொல்லப்பட்டது. (ல்க்ஷ்மணஸ்ரீ ராஜ:) என்பதனால் பரிஜனங்களோடு கூடியிருக்கையும் இங்குச் சொல்லப்பட்டது ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நாதர்களென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்க இவன் தகுந்த நாதனென்பது எப்படி? என்னில்—சொல்லுகிறார்—(த்ரைலோக்யமபி) மூவுலகங்களும் அன்றியே— நித்யம் அநித்யம் நித்யாநித்யம் என்று மூன்று வகைப்பட்டிருக்கிற ஸமஸ்த லோகங்களும் (யேந நாயேந) எந்த நாதனால், இவனுடைய நாதத்வம் நித்யமென்று தோற்றுகிறது (நாயவத்) நாதனையுடையது இப்படி சொல்வதனால் இந்த்ராதிகளின் நாதத்வம் அநித்யமாகையால் அவர்கள் நாதரன்றென்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது (நாயவத்தரம்) சிறந்த நாதனையுடையது இதனால் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் ஸாமான்யயாக நாதர்களேயன்றி சிறந்த நாதர்களாகமாட்டார்களென்பது தெரியவருகின்றது எனெனில்— 'யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:, புநஸ் த்ரைலோக்யாதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஶுஶ்ரும' (நான்முகன் பலவாயிரங் கோடியுகங்களாக விஷ்ணுவை ஆராதித்து மூன்று லோகங்களுக்கும் தான் அதிபதியாயிருக்குமதிகாரத்தைப் பெற்றான்)என்றும், 'மஹா தேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ' (மஹாத்மாவாகிய சிவன் ஸர்வமேதமென்னும் யாகத்தில் ஆத்மஹோமம் செய்து பரமாத்மாவாகிய விஷ்ணுவை ஆராதித்த தேவர்களுக்குந் தேவனாயிருக்குந் தன்மையைப் பெற்றனன்)என்று விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தினால் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நாதராயினரென்று கூறப்பட்டது ஆகையால் மூன்று லோகங்களும் அவர்களால் நாதனையுடையவையாகுமேயன்றி, நாதவத்தரங்களாகா விஷ்ணுவினாலேயே நாதவத்தரங்களாகின்றன (நாயவத்தரம்) என்கையால் ரக்ஷகனுடைய பெருமையைப் பார்க்கிலும் ரக்ஷ்யத்வம் சுருங்கியிருக்குமென்று தோற்றுகின்றது ரக்ஷகனுடைய பரிப்பே அதிகமாயிருக்குமென்றபடி.

குமாரனாகிய ராமனிடத்தில் இறக்கிவிட்டு, இப்பூமிக்கு இப்படிப்பட்ட நன்மையை உண்டாக்கச்செய்து, இவ்வருத்தந் தீர்ந்திருக்கலாமென்று எண்ணுகின்றேன். ராஜ்ய பாரத்தினால் ஒழுந்து முதிர்ந்திருக்கின்ற எனக்கு இந்த ராமனை அபிஷேகஞ்செய்ய நினைத்த காரியம் தகுந்த ப்ரயோஜனத்தை விளைவிக்கவற்றாயிருப்பினும், நான் இதை நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்யத் தொடங்கினே னென்று உங்களுக்குத் தோற்றியிருப்பினும் இதைச் செய்ய நீங்கள் எனக்கு அனுமதி கொடுப்பீர்களாக. இது எனக்கு அனுகூலமாயிருக்குமாயின் இதைவிட்டு நான் மற்றொன்றை எப்படி செய்யலாகும்? உங்களனுமதியின்றி நானுமாத்திரம் இதைத்தான் செய்ய நேருமோ? உங்களுக்கு எது ப்ரியமோ, அதைச் செய்யலாமென்பீர்களாயின். ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும் விஷயத்தில் எனக்கு ப்ரீதி உண்டு; ஆயினும் மற்றொரு ஹிதம் உண்டாயின், அதை ஆலோசித்துச் சொல்வீர்களாக. பக்ஷபாதத்துடன் கூடிய நான் செய்யும் ஆலோசனையைக்காட்டிலும் பக்ஷபாதமில்லாத மத்யஸ்தர்கள் செய்யும் ஆலோசனை வேறுபட்டு அதிசயித்தேயிருக்கும் அது யுக்திப்ரதியுக்திகளையிட்டு விசாரஞ்செய்ய நேரப்பெற்று மேலான பொருளடக்க முடையதாயிருக்கும்' என்றிவ்வாறாக தசரத மன்னவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், அரசர்கள் அனைவருங்கேட்டு, மழைபெய்யும் மேகத்தைக் கண்டு மயில்கள் ஸந்தோஷங்கொண்டு 'கேகா' என்று சப்திப்பதுபோல, அந்தத் தசரதமன்னவனைக் கொண்டாடினார். அந்த ஸபையிலுள்ள ஜனக்கூட்டம் அனைத்தும் அவ்வரசன் மொழிந்த வார்த்தைக்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து 'மேல்மேல்' என்று உரப்புடன் கோஷிக்கையில், அந்த அழகான த்வனியானது, அவர்களது ஸே

ஹத்தை வெளித்தோற்றுவித்துக்கொண்டும், ப்ரதித்வனிகளை மேலெழச்செய்துகொண்டும் அவ்வாஸ்தானமண்டபத்தின் விமானத்தைக் குலுங்கச்செய்வதுபோல் மேற்கிளம்பிற்று. 'தனக்குக் கிழத்தனம் வருங்காலத்தில் யுவராஜாவை ஸ்தாபித்துக்கொடுப்பது அரசர்களுக்குரிய தர்மமும், ப்ரஜைகளுக்கு ப்ரயோஜனத்தை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கவற்றும்' என்று அறிந்து மொழிந்த அந்தத் தசரதமன்னவனது அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, வஸிஷ்டர்முதலிய ப்ராஹ்மணர்களும், அரசர்களும் பட்டணத்திலுள்ளவர்களும், பக்கத்துத் தேசத்தினின்றும் வந்தவர்களுமாகிய ப்ரஜைகளுடன்கூடி யுக்தாயுக்தங்களை விசாரித்து ஆலோசித்து, எல்லோரும் ஐகமத்யம் பெற்றுத் தங்கள் மனத்தில் தனித்தனியே நிச்சயித்துக்கொண்டு அந்தத் தசரதமன்னவனைப் பார்த்து 'மஹாராஜரே! நீர் பல ஆயிரமாண்டுகள் பிழைத்து முதிர்ந்தவராய்விட்டீர் ஆகையால் ராமனை இளவரசனாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வீராக. [1]நாங்கள், நீண்ட புஜதண்டங்களையுடையவனும் மிகுந்த பலமுடையவனும்

---

1 இதற்கு மூலம்—

'இச்சாமோ ஹி மஹாவாஹும் ரகுவீரம் மஹாவலம்,
கஜேந மஹதா யாந்தம் ராமஞ் சத்ராவ்ருதாநநம்' என்று

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— நான் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்வதை ஏன் விரும்புகின்றீர்கள்?" என்று ராஜன் வினவினதாகக்கொண்டு நாங்கள் ரக்ஷணத்தின்பொருட்டு ராமாபிஷேகத்தை விரும்பவில்லை ராமன் குமாரனாயிருக்கும்பொழுது உள்ள அழகைக் கண்டனம் இனிப் பட்டாபிஷேகங்கொண்டருளும்போது உண்டாகும் அழகைக்கண்டு அனுபவிக்க அபிஷேகத்தை ஆசைப்படுகின்றனமென்று ஜனங்கள் சொல்லுகின்றனர்.— (இச்சாமः) நீ கட்டின பட்டம் முதலியவற்றோடு கூடியிருக்கையில் காண விரும்புகின்றனம். (இச்சாமः) இச்சைமாத்திரமே எங்களுக்கு

ரகுகுலதிலகனுமாகிய ராமன பெரியதொரு பட்டத்து யானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு வெளுத்த குடையின் நீழலில முகம மறைந்ததும மறையாததுமாக வந்துகொண்டிருக்கையில்ன்றோ? காணவிரும்புகின்றன்ம' என்றனா.

குள்ளது; காரிததை நிறைவேற்றுவது உன்னுடையதன்றோ? (இசஹாமஃ) எங்களுக்கு ஆசையிருக்கின்றது, ஆயினும 'ஸ்ரேயாம்ஸி வஹுவிக்நாநி' என்கிறபடியே நன்மைக்கே பலஇடையூறுகள உண்டாகுமாகையால நாங்கள் விரும்புகிற நன்மை இடையூறின்றி நடந்தேறுமோ? நடந்தேறுதோ? தெரியவில்லை (இசஹாமஃ) அபிஷேகத்திற்கு இடையூறுகள உண்டாகுமோ? உண்டாகாமற போகுமோ? எங்களாசைக்கு யாதோரிடையூறும உண்டாகாதன்றோ? மேலுமஅழகான வஸ்துவைப்பாாக்க ஆசைபபடுவது லோகவிததமேயன்றோ? (இசஹாமஃ) நீ எல்லாவிததததிலும குறையின்றி ரக்ஷித்துக கொண்டிருந்ததுபற்றி வாயாற சொல்லலாகாதென்று மனததிலேயே ஆசைபபட்டுக்கொண்டிருந்தனம, இபபொழுது உனது அபிபபிராயம தெரியவந்ததனால ஆசைபபடுகிறோம என்று ஸபஷ்டமாக வாயாற சொல்லுகின்றனம (இசஹாமஃ) இபபனமையால சிலாக்கு விருபபமுண்டாகிச சிலாக்கு விருபபமில்லையெனபதின்றி இருந்ததே குடியாக எல்லோரும விரும்புகின்றனமென்று தோற்றுகிறது (ஹி) இவவிருபபமஉலகததில உள்ளவா அனைவாக்கும உண்டெனபது பாவிததமே இதுஎல்லோாக்குமஉண்டெனபது (ஜநகோஷோ மஹாநபூத)என்றும (விமாநங கமபயந்நிவ) என்றும நாட்டாா பண்ணின ஆரவாரததில கோபுரக குலைந்த உனது மாளிகைகளிலும விமானங்களிலும காணுமபடியனறோ இருக்கின்றது (ஹி) நீ நாதனாயிருக்கும்பொழுதே ராமனை இபபூமிதேவி நாதனாக விருமபி ஸவயமவரஞசெயது மாலையிட்டபோதே இவவிஷயம நீ அறிந்திலேயோ? (மஹாபாஹும) நீண்ட புஜங்களையுடையவன. அவனது பாஹுபலததிற்கு இபபூமியைப பரிபாலனஞசெயவதுஎவவளவு? மஹாபுருஷ லக்ஷணமனறோ? மஹாபாஹுவாயிருக்கை (ரகுவீரம) 'ஸிநாநஷாநேநராகவஃ' (ராகவனே தரிதராகனித தானததிலெல வெகுமதிபபவன) என்று பாவிததிபெறற ராகவனை (ரகுவீரம) ரகுவமசததவாகளைககாட்டிலும தாாமிகனாயிருப்பவ

இங்ஙனம் ஸபையிலுள்ளவர்கள் சொன்ன வார்த்தை யைக் கேட்டுத் தசரதமன்னவன் அவர்களது மனத்தி லுள்ள ஸந்தோஷத்தைத் தெரிந்துகொண்டும் அதை அறியாதவன்போல் அபிநயித்து அவர்கள் வாயால் மறுபடி

ன (மஹாபலம்) மஹாபலமுடையவன் திடமான ப்ரதிஜ்ஞையுடை யவன் ப்ரதிஜ்ஞை தவறாதிருக்குமென்னும் தனது விரதத்தில் திடமாக ஊன்றியிருப்பவன் (மஜேந) யானையிலும் சத்ருஞ்ஜயமெ ன்னும் பேர் பெற்ற பட்டத்து யானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு அபிஷேகத்தின் பொழுது நீ கொடுத்த கிரீடம் பட்டபந்தம் முதலிய வை யானையின்மீதேறினன்றோ எங்களுக்குப் புலப்படும், தோ முதலி யவற்றில் ஏறுமாயின் அவை எங்களுக்குத்தோற்ற (மஹாதா மஜேந) ராமன் மஹாகஜம்போல நடக்கவல்லவனாகையால் அவனது நடை யைப்போன்ற நடையுடைய மஹாகஜமாகிய சத்ருஞ்ஜயத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு (ஆயாந்தம்) மஹா வீதிகளில் வீட்டுவாசல்தோறும் வருகையில் (ஆயாந்தம்) 'ஏகஸ்ஸ்வாது ந பஞ்ஜீத' (மதுரமான பதார்த்தத்தை ஒருவனுக்குப் புசிக்கலாகாது) என்கிறபடியே அவன் வீதியில் வரும்போது நாங்கள் மாத்திரமேயன்றி எமது பிள்ளைகள் பெண்டிர்கள் முதலியவர்களோடு காணவேணும் (ராமம்) ஸௌந்தர்யத்தினால் ஜனங்களின் மனத்தைக் களிக்கச் செய்யவல்ல ராமனை (சத்ராவ்ருதாநநம்) தருஷ்டிதோஷம் வாராதபடி குடையினால் மறைக் கப்பட்ட முகத்தையுடையவன் குடையினால் முகம்கொஞ்சம் தென் பட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் தென்படாமலிருப்பதனால் முகமெல்லாம் பார்க்கவேணுமென்னும் ஆசையை உண்டு பண்ணுகின்ற ராமனை. அன்றியே- காற்றிலும் வெயிலிலும் பட்டு வாடாமலிருக்கும்படி அந்தரங்கர்களாகிய நண்பர்களால் பூசக்ரக்குடையைக்கொண்டு மறைக்கப்ப ட்ட முகத்தை யுடையவன் அன்றியே— 'ஏகசத்ராம் மஹீம் ஹ்ந கதே' என்று ஸாமுத்ரிகத்திற் சொல்லியபடி ஒரேரீதியுடன் வட்ட மாகிக் குடைபோன்று விசாலமான சிரஸ்ஸை யுடையவனென்று தோற்றுவிப்பதும் மஹீபாலர்கள் யாவரும் இவனது தடையின்றிய கட்டளைக்குட்பட்டிருப்பவர்களென்றுரைப்பதுமாகி வெளுத்த பெ ருங்குடையினால் மிகவும் அழகுபொருந்தி விளங்குகின்ற முகத்தையு டையவன் (ரவும்வீரம்)என்பதனால் யானையின்மீதேறி யுட்காரும்பொழு

அதைதத தெரிநதுகொள்ளவேணடுமென்று விரும்பி அவா கஙளப பாாதது 'ஓ மனனவாகளே! [1]நான ராமனுககுப படடாபிஷேகஞ செயயவேணடுமெனனும் வாாததை யைச சொலலக கேடடவுடனே முனபின ஆலோசிககா மல ராமன பரபுவாகவேணடுமென்று விருமபுகினறீாகள; ஆனதுபறறி இதில எனககு ஸமசயமாயிருககினறது நீஙகள ஏதுககாக ராமாபிஷேகததை பராாத்திககிறீாக ளோ, அதை எனககு யதாாத்தமாகச சொலலவேண்டும. நான தாமததைத தவறுமல பூமியைப பரிபாலனஞசெயது கொணடிருககையில, நீஙகள இளமைப பருவம நீஙகாத எனது குமாரனை யுவராஜாவாகப பாாகக விருமபுகின றீாகள. இது எபபடி? எனனிடததில அபராதம யாது'' என்றனா. பினபு அஙகுளள அரசாகளும படடணததி லும கராமததிலும வஸிபபவாகளாகிய ஸகல ஜனஙகளும

துணடான வீாப்விசேஷமசொலலபபடுகின்றது (மஹாவலம) என ற விதமும மசமபிடிதத யானையையும தருணீகாரஞசெயது ஏறிப போகவலலவனென்று தோறறுகினறது. (ராமம) தன ஸௌநதாயத திலும யானையை அலஙகரிததுககொணடிருபபவன (ஊதாராவரூதாந நம)தனது முககாநதிவெளளததிலும எபபடியோ, அபபடியே குடை யின நுனி மறைபபதிலும உணடான ஸௌநதாயததை யுடையவ ன இஙஙனம அபிஷேகததிறகுப பினபு உணடாகுமஸௌநதாய சோபை முதலியவறறை வாணிததுச சொலவதிலும அபிஷேகஞ செயயவேணடும என்று ஜனஙகளின அபிபராயம தோறறுவிக் கப்படடது

1 'நான சொன்ன மாததிரததிலேயே நீஙகள ராமனை பரபுவாக விருமபுவதைக கணடால ஹிமஸைகளுகிய இநதத தராதலை விடடுத தபபி ராமன கையில எபபொழுது போயவிழுவோம' என்று நீஙகள முறையிடடுக கொணடிருநததாகத தோறறுகினறது நீஙகள இஙங னம விருமபுவது— 'நான பரிபாலனஞ செயவது சரியலலவென றோ? அலலது—ராமன என்னைககாடடிலும குணாதிகனென்றோ?'- என்று தெரியாமல ஸநதேகப்படுகினறேன' என்று தசரதன கருதது.

மஹாநுபாவனாகிய அம்மன்னவனைப் பார்த்து 'மஹீபாலரே! 1 உமது புதல்வனுக்குக் குணங்கள் பல வுண்டு.

---

2 இதற்கு ச்லோகம்—

'பஹவோ ந்ருப கல்யாண குணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ந்ருப) மனுஷ்யர்களைப் பரிபாலிப்பவனே! இந்த ஸம்போதனத்தினால் தசரதனுக்கும் ராமனுக்கும் உள்ள தாரதம்யம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது உனக்கு மனுஷ்யர்களைப் பரிபாலனஞ்செய்யுங் குணமொன்றுமாத்திரமேயுள்ளது, ராமனிடத்தில் கல்யாணகுணங்கள் பலவிருக்கின்றன (தே புத்ரஸ்ய) உன் புத்திரனுக்கு என்ற இதனால் ராமன் அங்ஙனம் பல குணங்கள் நிறையப்பெற்றிருக்கை உன் வயிற்றிற்பிறந்தமை பற்றியே உண்டாயிற்று (குணா:) என்னும் பன்மையால் 'குணங்கள் பல' என்று விதித்திருக்கையில், மீளவும் (பஹவ:) என்றது 'இவை கணக்கிடமுடியா' என்று தோற்றுவிக்கைக்காக என்று தெரியவருகின்றது (புத்ரஸ்ய குணா:) என்று பிள்ளையின் குணங்களென்று ஜன்மஸித்தங்களாகச் சொல்லுகையால் 'அவை ஸ்வாபாவிகங்கள்' என்று தெரிவிக்கப்பட்டன (கல்யாணா:) ஸமஸ்த ஹேயங்களுக்கும் விரோதிகளாயிருப்பவை தாங்கள் சுபங்களாயிருக்கை மாத்திரமேயன்றித் துஷ்டங்களானவற்றைச் சேரவொட்டாமல் பரிஹரித்திருக்குந் தன்மையுடையவை இங்ஙனம் ராமனுக்கு ஸ்வாபாவிகானவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகணம் சொல்லப்பட்டது ஸ்வாபாவிக— ஸ்வபாவஸித்தங்கள் அனவதிகாதிசய— எல்லையற்ற மேன்மையுடையவைகள் அஸங்க்யேய— கணக்கற்றிருப்பவைகள் கல்யாண— ஸமஸ்தஹேயங்களுக்கும் விரோதிகளாயிருப்பவைகள் ஹேயம்-தோஷம் குணகணம்-குணஸமூஹம் *ராமனது குணங்களுக்குப் பரவசர்களாகி மெய்ம்மறந்து அபிஷேகஞ்செய்யச்சொன்னோமென்றிச் செய்யவேண்டுமென்று நினைவிட்டுச் சொன்னோமல்லோம் என்று ஜனங்களின் கருத்து

'தேவரே! சிறந்த குணங்களும் மிகுந்த புத்தியும் நிரம்பப் பெற்றுத் தேவர்களுக்கு கொப்பாகி விளங்கும் உமது புதல்வனாகிய ஸ்ரீராமபிரானுடைய குணங்கள் சத்ருக்களுக்கும்

† இதற்கு மூலம்—

'ஸ்ஸத்யோ ஸ்ஸணவதோ தேவ தேவகல்பஸ்ய தீமத:,

பரிபாஸநக்ஷோஸ கதஸகா பரவக்ஷ்யாமோ ஏய தா ஞ்ஜு'

* இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ஸுணவதோ ஸத்யோ) குணங்களையுடையவனாகிய ராமனது குணங்களை எனகையால்— குணங்கள் அவனிடத்தில் ஏறிட்டப்பட்டவையல்லவென்றும் ஸ்வபாவஸித்தங்களாயிருப்பவை யென்றும் தோற்றுகின்றது (தேவகல்பஸ்ய) தேவதைகளை நிகர்த்திருக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானுடைய, எனகையால்— இப்படிப்பட்ட குணங்கள் ராமனிடத்தில் ஸ்வபாவிதங்களே (இருக்கத்தக்கவையே) என்று தோற்றுகின்றது. (தீமத:) சிறந்த புத்தியுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய இதனால்— புத்திஜனிதமான ஜ்ஞானம் சொல்லப்பட்டது (ஸுணவத:) என்று குணங்களையுடையவனென்று சொல்லும்பொழுதே குணங்களில் ஒன்றாகிய ஜ்ஞானகுணமும் உண்டென்று சொல்லப்பட்டதன்றோ? திரியவும் (தீமத:) என்று அதைச் சொன்னது ஏதுக்காக எனனில் 'ப்ராஹ்மணர்கள் வந்தனர், வஸிஷ்டரும் வந்தனர்' எனனில்— ப்ராஹ்மணர்களில் வஸிஷ்டரும் உள்ளடங்கியிருக்கையில் மீளவும் அவரைச் சொன்னது எப்படி அவருக்கு ப்ராதான்யத்தை (தலைமையைக்) காட்டுமோ, அப்படியே இங்கும் ஜ்ஞானத்தைத் திரியவும் சொன்னது அதன் ப்ராதான்யத்தைக் காட்டுகைக்கேயாகையால் புனருக்தி (சொன்னதையே மீளவும் சொல்லுகை) இல்லை குணங்கள் (பரியார்) எனகையால் கல்யாணங்களாயிருப்பவையென்றும் (ஸகல ஹேயங்களுக்கும் விரோதிகளாயிருப்பவையென்றும்) (கதஸங்க) எனகையால் கணக்கிடமுடியாதவையென்றும் சொல்லப்பட்டன (அத்ய) இப்பொழுது எனகையால்— இதுவரையில் நீ கேளாமையால் நாங்கள் சொல்லவில்லை இப்பொழுது கேட்டாயாகையால் சொல்லுகின்றோம் (ப்ரவக்ஷ்யாம:) ப்ரவசனஞ் செய்கின்றோம். ப்ரவசனஞ் செய்கையாவது— தன்னைக் கேட்டவர்களுக்குத் தெரியும்படி உபதேசஞ் செய்கை. இதனால் பகவானுடைய குணங்களை உபதேசிப்பதற்கு எல்லோரும் அதிகா

ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பவைகளா யிருக்கின்றன. பின்னும் அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தரவல்லவைகளாகையால் யாவர்க்கும் ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றன. எங்கும் ப்ரஸித்திபெற்ற அக்குணங்களை நீ கேட்பதனால் சொல்லவேண்டியதாக நேரிட்டதுபற்றி அவையெல்லாவற்றையும் சொல்லுகின்றேம். கேட்பீராக; ராமன் அமானுஷங்களாகிய (மானிடவர்க்கு நேரிடவொண்ணாத) சௌர்யம் வீர்யம் முதலிய குணங்களில் இந்திரனுக்கு ஒப்பாயிருப்பவன்; எவ்விதத்திலும் வீணாகாத பராக்ரமமுடையவன்; இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்த அரசர்கள் யாவரிலும் மேலாயிருப்பவன்; உலகத்தில் ராமனொருவனே ஸத்புருஷனென்னலாகும். ஸத்யத்திலும் மற்றைத் தர்மத்திலும் மிகுந்த ஆஸக்தியுடையவன்; தர்மமும் அதற்குப் பலமாகிய ஸம்பத்தும் ராமனிடத்திலேயே நேராக நிலைபெற்றிருக்கின்றன. (அதாவது—மற்றொருவர் ஸஹாயமின்றி ராமனொருவனே அவைகளை நிர்வஹிக்கவல்லவன்.) அவன் ப்ரஜைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவிப்பதில் சந்திரனைப் போன்றவன்; பொறுமையில் பூமிக்கு நிகரானவன்; புத்தியில் ப்ருஹஸ்பதிக்கு ஒப்பானவன்; பராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனை நிகர்த்தவன்; ஸாமான்யமாயும் விசேஷமாயுமுள்ள தர்மங்களெல்லாம் உணர்ந்தவன்; தான்செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறாதிருப்பவன்; தர்மங்களாரோடும் தனது மேன்மையையும் பிறர் தாழ்ச்சியையும் பாராமல் ஒருநீராகக்

ரமுள்ளவர்களே, தெரிந்தவனிடத்தில் தெரியாதவன் கேட்கவேண்டியதே' என்று தோற்றுகின்றது. (ஸூணை) செவிகொடுத்துக் கேட்பாயாக ராமனது குணங்களைக் கேட்பாயாயின் நிரதிசயானந்தத்தில் ஆழ்ந்து மெய்மறந்து போவாயாகையால் எவ்விதத்திலாவது மனத்தை நிலைப்படுத்திக்கொண்டு ஊக்கத்துடன் கேட்பாயாக வென்று கருத்து.

கலககுந தனமையுடையவன ; குணஙகளிலும தோஷத்தையேறிடுந தனமையாகிய அஸூயையற்றவன் , ஆசரிதாகளின அபராதஙகளைப பொறுககுந தனமையன. இவவளவேயனறி அவன கோபிததுககொணடவாகளையும மனவருததமுறறவாகளையும குளிாநத உரைகளால மனதெளிவுபெறச செயயுந திறமுடையவன , இனிய பாஷைமொழியுந தனமையன ; பிறாசெயத உபகாரம அறபமாயினும அதைப பெருமலையாக நினைததிருபபவன , இநதிரியஙகளையெலலாம வெனறவன. ஆசரித ஜனஙகளை விடடுபபிரியில தரிககமாட்டாதிருககுந தனமையுடையவன, யவராலும ஸுகமாக அணுககததககவன. எவவித ஸஙகடஙகள நோநதபொழுதிலும நினைதத காரியம நிறைவேறுமவரையில மனநதளராதிருபபவன, எனறும ஒழியாத ஸாமாததியமுடையவன , ஆசரிதாகளுககு ஸவாதீனமாயிருபபவன், பொருமையற்றவன. [2] அவன ஸகல பராணிகளுககும பரியஙகளும ஸதயஙகளுமாகிய உரைகளை

---

1 இதறகு மூலம—

'பரியவாதீச ஹூதாநாம ஸதயவாதீச ராகவ:,

வருஹஸ்ருதாநாம வருத்தாநாம் ப்ராஹமணாநாமுபாஸிதா

இதறகு விசேஷாாததம— (ஸதயவாதீச பரியவாதீச) ஸதயததையே உரைபபவனாயினும 'ஸதயம ப்ரூயாத பரியம ப்ரூயாந நப்ரூயாத ஸதயமபரியம' எனகிறபடியே கேவல ஸதயததையேயாவது கேவலம பரியததையேயாவது சொலலாமல ஸதயமும பரியமுமாகியவறறையே சொலபவன சாஸாததிலுள பரியமாயினும அஸதயமாயிருபபின அதைச சொலலமாட்டானெனறு தோறறுகினறது. (பரியவாதீ) வெயிறகாலததில ஒடுககததிலுற பிளநத நிலததில நனகு மழையைப பெயயும மேகததைபபோல் மிகவுங குளிாநத உரைகளை உரைபபவன இவவித உரைகள அநதபபுரஸதரீகளிடததிலும தாய தநதைகளிடததிலும வஸிஷ்டா முதலிய பெரியோாகளிடததிலும மாததிரமேயனறி, (ஹூதாநாம) ஸா

உரைக்கும் தன்மையன்; சாஸ்த்ரங்களில் மிகவும் ஆராய்ச்சிபெற்றுப் பெருமையுமமைந்த ப்ராஹ்மணர்களைப் பணி

மானயமாக ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் அவ்வித உரைகளை உரைப்பவன் (ஸத்யவாக்ச) எல்லோர்க்கும் ப்ரியத்தை மாத்ரமேயன்றி ஸத்யத்தையுமுரைப்பவன் ப்ராணிகளுக்கு ஹிதங்களும் ப்ரியங்களுமாகியவற்றையே உரைப்பவன் (ராகவஃ) ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவன் ரகுராக்ஷஸ ஸம்வாதம் முதலியவற்றில் ப்ரியங்களும் ஸத்யங்களுமானவற்றையே உரைப்பது ரகுவம்சத்தில் பிறந்தார்க்கு ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது ஆகையால் இங்ஙனம் பேசுவது அந்த வம்சத்திற்குரிய தாமமேயென்று தெரிய வருகின்றது. இங்ஙனம் பேசவேண்டுமென்கிற எண்ணம் கேவலம் புஸ்தகங்களைத் தானுகப் படித்ததனுலாவது, தன்னைத் தான் பண்டிதனுக நினைத்ததனுலாவது உண்டானதன்று. (வ்ருத்தாநாம்) பல ஆசிரியர்களிடத்தில் பல சாஸ்த்ரங்களைப் பலவாருகக் கேட்டுத் தெளிந்தவர்களும், (வயோக்யாநாம்) சீலத்திலும் வயதிலும் பெரியோர்களாகிய, (ப்ராஹ்மணோபாஸிதா) ப்ராஹ்மணர்களிருந்த இடந்தேடித் தானே சென்று அவர்கள் சொல்லும்படிக்கு, அவர்கள் காலும் தன்னுடைய தலையுமாக அனுவர்த்தனஞ் செய்ததனுலுண்டானது. அன்றியே— இங்ஙனம் பேசுவதற்குரிய குணங்கள் பெற்றிருக்கின்ரும் மென்று இறுமாந்திருப்பானே? என்னில்—அதில்லை தனக்கு உண்டான குணஸம்ருத்திக்கு த்ருப்தி அடையாமல் மேன்மேலும் ஜ்ஞானம் ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு, (வ்ருத்தாநாம்) ஜ்ஞானவான்களின் இருப்பிடந்தேடிச்சென்று, பல புஷ்பங்களிலிருந்து ஸாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வண்டுகளைப்போல பலபேர்களிடத்தினின்றும் ஜ்ஞானஸாரம் பெற்றவர்கள் (ப்ராஹ்மணோபாஸிதா) 'ஸா வித்யா யா விமுக்தயே' (மோக்ஷத்தின் பொருட்டுக்கற்கப்பட்ட வித்தையே வித்தை)என்கிறபடி ப்ரஹ்ம வித்யாநிஷ்டர்களையன்றி 'வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்' என்கிறபடியே செருப்புக்குத்தக்கற்ற வித்தையோபாதி நிஷ்பலங்களாகிய வித்தைகளில் மனஞ்சென்றவர்களன்று. (உபாஸிதா) அவர்களிருப்பிடஞ் சென்று அனுவர்த்திப்பனேயன்றித் தனது மாளிகைக்கு அவர்களை வரவழைத்துக் கேட்பவனல்லன்

யும் ஸ்வபாவமுமுடையவன். அங்ஙனமே பெரியோர்களைப் பணிவதனால் அவனுக்கு ஔதார்யம் முதலிய குணங்களைப் பற்றி விளங்கிவரும் கீர்த்தியும், பராக்ரமம் முதலியவைகளால் உண்டாகும் புகழும், சத்ருக்களை அடக்குதற்குரிய ஸாமர்த்யமும் ஒப்பின்றி மேன்மேலும் பெருகிவருகின்றன. ராமனுக்குத் தேவர்களும் அரக்கர்களும் மனிதர்களும் உபயோகஞ்செய்கிற அஸ்த்ரங்கள் யாவும் நன்றாகத் தெரியும். அவன் நன்கு வேதாத்யயனஞ் செய்து வ்ரதங்களை ஆசரித்து ஸமாவர்த்தனம் பெற்றவன். வேதங்களை அதன் அங்கங்களோடு க்ரமந்தவறாமல் அறிந்தவன். அவன் ஸங்கீதத்தில் பூமியிலுள்ளவர் யாவர்க்கும் தலைவனாயிருப்பான். அவனது மாதாபிதருவம்சங்கள் இரண்டும் பரிசுத்தங்களா யிருப்பவை வம்சங்களைப்பற்றியன்றித் தானாகவும் அவன் பரிசுத்தனாயிருப்பவன். எவ்வித ஸங்கடத்திலும் அவன் மனக்கலக்கம் பெறான். மிகுந்த புத்தி அமைந்தவன். தர்மார்த்தங்களை ஆராய்ந்துரைப்பதில் மிகுந்த வல்லமை அமைந்தவர்களும் எங்கும் சிறப்புற்றவர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணர்களால் நன்கு கற்பிக்கப் பெற்றவன். அவன் க்ராமங்களுக்காவது நகரங்களுக்காவது நன்மையைக் குறித்துப் போர்புரிய நேரும்பொழுது லக்ஷ்மணனுடன் கூடிச்சென்று, வெற்றியைப்பெறாமல் மீளவுந்திரும்புகிறதில்லை. இங்ஙனம் அவன் யுத்தத்தினின்றும் வெற்றியைப் பெற்றுத் திரும்பி யானையின்மேலாவது ரதத்தின்மேலாவது ஏறிக்கொண்டு பட்டணம்வந்து, எப்பொழுதும் பட்டணத்து ஜனங்களைத் தனது பந்து ஜனங்களைப்போலப் பார்த்துத் தகப்பன் தர்மபத்னியினிடம் பிறந்த பிள்ளைகளை விசாரிப்பதுபோலவே 'உமது குழந்தைகள் க்ஷேமமா? அக்னி கார்யங்கள் முதலிய செய்கடன்கள் இடையூறின்றி நடக்

துவருகின்றனவா? உமது பார்யைகள் ப்ரீதியோடிருக்கின்றார்களா? வேலைக்காரர்களும் சிஷ்யர்களும் கட்டளை தவறாமல் நடக்கின்றார்களா?" என்று மிகுந்த பரிவுடன் எல்லோருடைய க்ஷேமத்தையும் க்ரமமாக விசாரிக்கின்றான். மேலும், புருஷர்களில் சிறப்புற்றவனாகிய அம்மஹானுபாவன் ஜனங்களைப் பார்த்தபொழுதெல்லாம் "உமது சிஷ்யர்கள் நீங்கள் கட்டளையிட்ட காரியங்களைத் தடையின்றி உடனே முயன்று நடத்திக்கொண்டு உங்களைக் களிப்புறச் செய்கின்றார்களா?" என்று வினவிக்கொண்டிருப்பான். பின்னும் அவன் தனிகனென்றும் தரித்ரனென்றும் ப்ராஹ்மணனென்றும் சூத்ரனென்றும் எவ்வித பேதத்தையும் பாராமல் மனுஷ்யர்களில் எவனுக்காயினும் கஷ்டம் நேரிடுமாயின் 'ஐயோ! எனது பரிபாலனம் சரியாயிராமற் போனதுபற்றியன்றோ இவர்களுக்கு இப்படிப்பட்டவை ஸம்பவித்தன' என்று அவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் துயரம் அடைந்திருப்பான். பின்னும், அவன் அவர்களுக்குப் பிள்ளை பிறப்பது முதலிய உத்ஸவங்கள் நேரிடுமாயின், அவ்வுத்ஸவங்களெல்லாவற்றிலும் தந்தை தம் பிள்ளைகளுக்குண்டான உத்ஸவங்களில் ஸந்தோஷிப்பதுபோல் தானும் அவர்களைக்காட்டிலும் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்திருப்பான். அவன் எவ்வித ஸங்கடங்கள் நேர்ந்தபோதிலும் ஸத்யத்தையே பேசுந்தன்மையுள்ள நல்லவில்லாளி. பெரியோர்களைப் பணியும் ஸ்வபாவமுடையவன் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி நடத்துந்திறமுடையவன். அவன் யாரைப் பார்த்தபோதிலும் தானே முற்பட்டுப் புன்னகையுடன் பேசுந்தன்மையுடையவன். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் தர்மத்தையே பின்சென்று எவ்வளவு கஷ்டங்கள் வந்தபோதிலும் அதைக் கைவிடாமல் தன்னைப் பற்றினவர்களுக்கு நன்மையையே நடத்துந்தன

மையுள்ளவன். வீணபேச்சுக்களிலும் விதண்டாவாதங்களிலும் அவனுக்கு எப்பொழுதும் விருப்பம் உண்டாகிறதில்லை. வாதஞ்செய்ய நேரும்பொழுது அவன் ப்ருஹஸ்பதியைப்போல் மேன்மேலும் யுக்திகளை உபந்யஸிக்க வல்லவன். அழகிய புருவங்களும் நீண்டு செவ்வரியோடிய கண்களும் பெற்று உலகங்கட்கெல்லாம் அழகியனாகிய அந்த ராமபிரானானவன், சாவுக்கும் பிற்காலியாத ஸௌர்யமும், தான் விகாரமொன்றுமடையாமலே பகைவரைப் பறந்தோடச் செய்யவல்ல வீர்யமும், யாவராலும் உட்புகமுடியாத சக்ரவ்யூஹம் முதலிய வ்யூஹங்களோடு கூடிய பலவகை ஸைன்யங்களைப் பெற்றவராகிய தேவாஸுரர்களையும் கணிசியாத மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் பகைவரை அடக்கவல்ல பராக்ரமமும் பொருந்தி, விஷ்ணுதேவனே இங்ஙனம் மானிடத்தன்மை பெற்று வந்தனனோ என்னும்படி விளங்குகின்றனன். ப்ரஜைகளைப் பரிபாலிக்கும் விதம் அனைத்தையும் அவன் நன்கறிந்தவன். இந்த்ரியசாபலமின்றியிருப்பவன். அவன் ஒருவனே மூவுலகங்களையும் பரிபாலனஞ் செய்யவல்லவன். இனி இந்தப் பூமிமாத்ரத்தைப் பரிபாலிப்பது அவனுக்கு ஒரு விஷயமோ? அவன் கோபித்துக் கொள்வானாயின், கோபமுண்டாக்கச் செய்தவனைத் தொலைக்காமல் தணியான். அவனுக்கு ஒருவனிடம் அனுக்ரஹம் பிறக்குமாயின், அவனது கருத்தை யீடேறச் செய்யாமல் ஒழியான். ஆகையால் அவனது கோபமாயினும் அனுக்ரஹமாயினும் ஒருபொழுதும் வீணாகிறதில்லை. ந்யாயப்படி கொல்லவேண்டியவனைத் தவறாமல் கொன்றேவிடுகின்றனன். கொல்லத் தகாதவனிடத்தில் கோபித்துக்கொள்வதுமில்லை. எவன் விஷயத்தில் களிப்புறுகின்றனனோ? அவன் விரும்பியவற்றை யெல்லாம் மனக்களிப்புடன் கொடுக்கின

றனன்: ராமனது குணங்களில் சாந்தியே தலைமை பெற்றிருக்கும். பின்னும் அவனது குணங்கள் ஸமஸ்த ப்ரஜைகளும் ஆசைப்பட்டதற்கிடமாயிருக்கும் ஆனதுபற்றியே, அவை யாவர்க்கும் ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றன. வெயிற்காலத்து ஸூர்யன் கிரணங்களோடுகூடிப் ப்ரகாசிப்பதுபோல், ராமன் இப்படிப்பட்ட குணங்களோடுகூடிப் ப்ரகாசிக்கின்றனன். இங்ஙனம் குணஸமருத்தி அமைந்து, பராக்ரமத்தின் பெருக்கினால் எல்லாரிலும் அதிசயித்துத் திக்பாலகர்களை நிகர்த்திருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானைப் பூமியும் (பூமியிலுள்ள ஜனங்களும்) தமக்கு நாதனாகும்படி விரும்புகின்றனரே? நீ செய்த பாக்யத்தினால் நன்மையை விளைவிக்கும்பொருட்டு இக்குமாரன் உனக்குப் பிறந்தனன். ரகுகுலத்திற்பிறந்த மஹானுபாவனே! உனது பாக்யத்தினாலன்றோ? இவன், மரீசியின் புத்ரராகிய காச்யபரைப்போல் புத்ரர்களுக்கு வேண்டிய குணங்களெல்லாம் பொருந்தியிருக்கின்றனன். தேவர்களும் அஸுரர்களும் ரிஷிகளும் கந்தர்வர்களும் உரகர்களும் மற்றைத் தேசங்களிலுள்ள ஜனங்களும் மற்றைப்பட்டணங்களிலுள்ள ஜனங்களும் அந்தப்புரத்திலுள்ளவர்களும் அதற்கு வெளிப்பட்டவர்களும் நமது தேசத்திலும் பட்டணத்திலும் வஸிக்கிற ஜனங்களும் ஆகிய அனைவரும் எங்கும் கீர்த்திபெற்ற சீலம்பொருந்திய ராமனுக்குப் பலமும் ஆரோக்யமும் ஆயுஸ்ஸும் வளர்ந்துவரும்படி ப்ரார்த்திக்கின்றனர். [1] வயது முதிர்ந்திருக்கிற ஸ்த்ரீகளும் யௌவனப்பருவம் நிரம்பிய பெண்களும், விரும்பியவற்றைப் பெ

1 இதற்கு மூலம் —

'ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யஸ்ச ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹிதா:,
ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்தே யசஸ்விந:'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (ஸ்த்ரிய:) மிகுந்த காம்பீர்யமுள்ளவர்களாகையால் மனத்திலுள்ள அபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாக வெ

லலாம் கொடுப்பதுபற்றி எங்கும் புகழ்பெற்றிருக்கிற தே
வர்களனைவரையும் காலையிலும் மாலையிலும் ராமனுக்கு

ளிப்படுத்தாத ஸ்த்ரீகளும் இப்படிப்பட்டவர்களாயினும் ராமனிடத்
தில் தமக்குள்ள ப்ரீதியை அடக்கி மறைக்கமுடியாமல் தேவதா நம
ஸ்காரத்தினால் வெளிப்படுத்தினரென்று தோற்றுகின்றது. (வ்ருத்
யா:) கிழவிகள். அவயவங்களில் பாடவமற்றவர்களாகையால் (பாட
வம்-ஸாமர்த்யம்)சோம்பலுற்று எந்தக்காரியங்களிலும் ஆதரமற்றிருப்
பவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயினும் ராமனிடத்திலுள்ள ப்ரீ
தியின் மிகுதியால் சுறுசுறுப்புற்று அவனுக்காகத் தேவதா நமஸ்கா
ரஞ் செய்தனர் (தருண்ய:) யௌவனப்பருவம் பெற்றவர்கள் யௌ
வன மதமுடையவர்களாகையால் தகுந்த விவேகமற்றவர்கள் இப்ப
டிப்பட்டவர்களாயினும் ராமனிடத்தில் தமக்கு உண்டான அதிக
ப்ரேமாவேசத்தினால் அப்படிப்பட்ட புருஷனது நன்மைக்காகத் தே
வதா நமஸ்காரஞ் செய்வது யுக்தமென்றறிந்து அங்ஙனஞ் செய்த
னர் (ஸாயம் ப்ராத:) இது மத்யாஹ்னத்திற்கும் உபலக்ஷணம்.
மூன்று ஸந்த்யைகளிலுமென்றபடி (ஸமாஹிதா:) ஊக்கத்துடன்
கூடியவர்களாகி ராமனது குணங்களுக்கு வசப்பட்டு மனப்பூர்வமாக
அங்ஙனஞ் செய்தனரென்று ப்ரேமத்தின் மிகுதி தோற்றுகின்றது
(ராமஸ்யார்த்தே) ராமனது ப்ரயோஜனத்திற்காக ராமனுக்கு நன்மை
உண்டாகும்பொருட்டு தமது ப்ரயோஜனத்திற்காகவன்றென்று
கருத்து (ஸர்வாந் தேவாந்) ஸமஸ்த தேவர்களையும் அன்பின் மிகு
தியினால் மதியெல்லாம் கலங்கி மயங்கி— 'இந்தத் தேவதை
உயர்ந்தது, இது தாழ்ந்தது, இது வேதங்களிற் சொல்லிய தைவம்,
இது ஸாமான்ய தைவம்' என்று தாரதம்யம் பாராமல் எல்லா தேவ
தைகளையும் நமஸ்கரித்தனரென்று அன்பின்மிகுதியினால் உண்டான
கண்மூடித்தனம் தோற்றுகின்றது ராமனால் காக்கப்படும் தேவதை
களை ராமனைக் காக்கும்பொருட்டு நமஸ்கரிப்பது ப்ரேமாந்தத்வத்
தின் கடைசியெல்லை (யஶஸ்விந:) இது தேவர்களுக்கு விசேஷணம்
விரும்பியவற்றைக் கொடுப்பதனால் புகழ்பெற்ற தேவர்களென்றபடி.
ஸ்த்ரீகளுக்கு விசேஷணமாயின— தேவதாந்தர நமஸ்காரம் ஸ்வ
ரூபவிருத்தமாயினும் ராமனது நன்மைக்காகவாகையாலும், ராமனி
டத்தில் உண்டான ப்ரீதியில் காலாழ்ந்திருப்பதுபற்றி உண்டாவ

நன்மை உண்டாகும்பொருட்டு மிக்க மனவூக்கத்துடன் வணங்குகின்றனர் மன்னவனே! அவர்கள் பார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமாபிஷேகமானது உனது அநுக்ரஹத்தினால் நிறைவேறுமாக அரசர்களிற்றலைவனே! கருநெய்தல் புஷ்பம்போல கறுத்த நிறமுடையவனும் பகைவரையெல்லாம் புறங்காட்டச் செய்பவனுமாகிய உனது குமாரன் இராஜ்யாசனத்திருக்கப் பார்க்கக்காண்போமாக. மஹாராஜனே! நீ விரும்பியவற்றையெல்லாம் கொடுக்க வல்லவனன்றோ? தேவர்களுக்குத் தேவனாகிய விஷ்ணுவை நிகர்த்தவனும் உலகங்களுக்கெல்லாம் நன்மையைச் செய்ய முயலுவோனும் உலகத்திலுள்ள உதாரர்கள் யாவரும் எந்த வண்ணம்படி மிகுந்த ஔதார்யகுணம் அமைந்தவனும் உனது ஆசைக்குமாரனுமாகிய ராமனை எங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்பொருட்டு மனக்களிப்புடன் சீக்ரமாக ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்விப்பது உனக்குத் தகுந்ததாயிருக்கின்றது. இரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸம்பாரங்களைச் சேர்த்தல் }

அந்தச் சபையிலுள்ளவர் யாவரும் தாமரைமலர் போன்ற தமது கைகளைக் கூப்பிச்செய்த நமஸ்காரங்களையெல்லாம் அவ்வரசன் அங்கீகரித்து அவர்களை நோக்கிப் பிரியங்களும் ஹிதங்களுமாகிய உரைகளைக்கொண்டு 'நீங்கள் எனது மூத்தகுமாரனும் எனக்குப் ப்ரீதியை விளைவிப்பவனுமாகிய ராமனை யௌவராஜ்யத்தில் வீற

தொன்முறையாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமாகாது. ஆகையால் ஸ்வரூப விருத்தமானவற்றைச் செய்தாலொழிய ஆயுஸ்ஸு அந்த ஸதீகளுக்கில்லை யஶஸ்ஸே உள்ளதென்றபடி

றிருக்கும்படி விரும்புகின்றீர்கள். இது எனக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிற்று ஆ! எனது பாக்யத்திற்கு நிகருண்டோ? இல்லை' என்று மொழிந்து, அந்த சபையிலுள்ள ப்ராஹ்மணர்களை இனிய உரைகளால் மேன்மைப்படுத்தி, அவர்கள் அருகிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே, வஸிஷ்டரையும் வாமதேவரையும் பார்த்து [1] 'இப்பொழுது வந்திருக்கிற இந்த சித்திரைமாஸமானது மிகவும் அழகாகி ஆனந்தத்தை விளைக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட மங்களகார்யங்களை செய்வதற்குத் தக்கபடி பரிசுத்தமாயிருக்கின்றது; காடுகளும் இப்பொழுது புஷ்பித்து விளங்குகின்றன. ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வதற்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் ஸித

இதற்கு மூலம்—

'சைத்ர: ஸ்ரீமானயம் மாஸ: புண்ய: புஷ்பிதகாநந:'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(சைத்ர:) சித்திரைமாஸம் மற்றவைகளைக் காட்டிலும் ராமன் எப்படியோ, அப்படியே மற்றை மாஸங்களைக்காட்டிலும் இந்த சித்திரைமாஸமானது ப்ரதானமாயிருக்கின்றது (அயம் மாஸ:) இம்மாஸம் நாம் ராமாபிஷேகத்தைச் செய்ய விரும்பும்பொழுதே வந்திருக்கின்ற மாஸமென்றபடி (அயம் மாஸ:) ராமனது அவதாரத்திற்கு ஹேதுவே அவனது பட்டாபிஷேகத்திற்கும் ஹேதுவாயிற்று அதாவது—ராமன் அவதரித்தபோது நேர்ந்தாற்போலவே அவனது அபிஷேக ஸமயத்திலும் இந்த சித்திரைமாஸம் நேர்ந்ததென்றபடி. (ஸ்ரீமாந்) மேன்மையான ஸம்பத்தினைக் கொடுப்பதனால் ராமன் எப்படி யாவர்க்கும் ராஜாவாகி யிருக்கின்றானோ? அப்படியே ஸம்பத்தைக் கொடுப்பதனால் இம்மாஸமும் மற்றை மாஸங்களில் மேலாயிருக்கின்றது (புண்ய:) அழகாயிருக்கின்றது (புஷ்பிதகாநந:) காடுகளெல்லாம் புஷ்பிக்கப்பெற்றது நகரம் நமது ப்ரயத்தனத்தினாலேயே அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்றது, இது அப்படியன்றித் தன்னைத் தானே அலங்கரித்துக் கொண்டது அல்லது ராமன் ஸ்வர்ணமயமான கிரீடம் தரிக்கும் ஸமயத்தில் தானும் புஷ்பகிரீடம் தரித்தது.

தப்படுத்திவைப்பீர்களாக' என்றுரைத்தனன் இங்ஙனம் அம்மன்னவன் மொழிந்து முடிக்கும்பொழுதே, 'வெகு காலமாக ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற நமது விருப்பம் நிறைவேறப்பெற்றதன்றோ?'' என்று மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் பெருங்கோஷமிட்டனர். அந்த ஜனகோஷம் மெல்லமெல்ல அடங்கிவருகையில், ஜனங்களுக்கு அதிபதியாகிய அந்த தசரதமஹாராஜன் வஸிஷ்டமுனிமன்னவரையும் வாமதேவரையும் பார்த்து 'மஹானுபாவர்களே! ராமனது அபிஷேகத்திற்கு எந்தெந்தக் கார்யங்கள் செய்யவேண்டுமோ அவைகளுக்கு எந்தெந்த உபகரணங்கள் வேண்டுமோ அவையெல்லாவற்றையும் இப்பொழுது அருளிச் செய்யவேண்டும்' என்றனன். அரசன் மொழிந்த மொழியைக்கேட்டு அந்தணர் தலைவராகிய வஸிஷ்டர், வாமதேவருடன் கலந்து, அம்மன்னவனெதிரில் கைகளைக் கூப்பி நின்றுகொண்டிருக்கும் ராஜகார்யத்தில் பழகிய ஸுமந்த்ரன் முதலிய அதிகாரிகளைப் பார்த்து 'நீங்கள் ஸுவர்ணம் முதலியவற்றையும், மற்றுமுள்ள ரத்னங்களையும், உபஹாரங்களையும், நெல்லு பயறு உளுந்து துவரை முதலிய ஸமஸ்த ஓஷதிகளையும், வெளுத்த புஷ்பமாலைகளையும், பொரிகளையும், வேறுவேறுக்க கிண்ணங்களில் தேனைகளையும் நெய்களையும், வைதிகங்களுக்குரியபடி ஒருவரும் உடுத்துக்களைப் பாத புதியவஸ்த்ரங்களையும், ரதத்தையும், ஸமஸ்த ஆயுதங்களையும், சதுரங்க ஸைன்யத்தையும், சுபலக்ஷணங்களை பொருந்தின யானையையும், விசிறிகளைப் போல உபயோகப்படும்படியான இரண்டு வெண்சாமரங்களையும், த்வஜத்தையும், வெள்ளைக் குடையையும், அக்னியை நிகர்த்து விளங்கும் நூறு பொற்குடங்களையும், பொற்கொப்பிகள் பூட்டின கொம்புகளையுடைய வருஷ

பத்தையும், அவயவங்களொன்றிலுங் குறையின்றி யெல்லாம் நிறைந்திருக்கிற புலித்தோலையும், ஆகிய இவையெல்லாவற்றையும் பலபலவென்று ஸூர்யோதயமாகும் பொழுதே தசரதனது அக்னிஹோத்ர க்ருஹத்தில் கொண்டு வந்து சேர்க்கவேண்டும். இவையேயன்றி, மற்றும் சந்தனம், புஷ்பம் முதலிய மங்கள த்ரவ்யங்கள் யாவையாவை வேண்டியிருக்கின்றனவோ? அவையெல்லாவற்றையுங்கூட ஸித்தப்படுத்திவைப்பீர்களாக. ராஜக்ருஹத்தின் வாசற்படிகளிலும் பட்டணத்து வாசற்படிகளெல்லாவற்றிலும் சந்தனஜலங்களைத் தெளித்துப் பூமாலைகளைக் கட்டிக் குமுகுமென்று வாஸனை கமழும்படியான தூபங்களையும் போட்டு நன்கு அலங்காரஞ்செய்யவேண்டும். ப்ராஹ்மணர்கள் கோடிகோடியாகக் கணக்கின்றி வந்தார்களாயினும் அவர்களுக்கு த்ருப்தியாகப் போதும்படி பாலுந்தயிரும் பெருகக் கலக்கப்பெற்ற மேலான அன்னங்களையும் ஸித்தப்படுத்தி வைப்பீர்களாக. அங்ஙனம் ஸித்தப்படுத்தி வைத்து, நாளைத்தினம் காலையில் வரும் சிறப்புற்ற ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஸத்காரஞ் செய்து அவ்வன்னத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். பின்னும் அவர்களுக்கு நெய்யும் தயிரும் பாலும் பொரியும் புஷ்கலமாகத் தக்ஷிணைகளும் கொடுக்கவேண்டும். நாளைத்தினம் காலையில் ஸூர்யோதயமானவுடனே ஸ்வஸ்திவாசனம் நடக்கும். அதற்காக ப்ராஹ்மணர்களையெல்லாம் அழைப்பிக்கவேண்டும். அவர்கள் வந்து உட்காரும்படி ஆஸனங்களையும் ஸித்தப்படுத்தி வைக்கவேண்டும். வீடுகள் தோறும் கொடிமரங்கள் கட்டுவிப்பீர்களாக. ராஜமார்க்கமெங்கும் ஜலந்தெளித்து நனையச் செய்வீர்களாக. ராஜக்ருஹத்தில் முதற்கட்டில் அபிஷேகம் நடத்தும் ப்ராஹ்மணர்கள் நிறைந்திருப்பார்களாகையால், இரண்டாங்

கட்டில் நடுவாகளும் பாடகர்களும் தாஸிகளும் நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். அப்பங்களும் குழைக்கட்டைகளும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற மனிதர்களையும், தக்ஷிணை கொடுப்பவர்களையும், புஷ்பமாலைகளைத் தருமவர்களையும், தனித்தனியே அனுப்பி தேவாலயங்களிலும் நற்சந்தி வீதிகளிலும் ராஜமார்க்கங்களிலுள்ள வ்ருக்ஷங்களின் அருகிலும் நிறுத்தி, பிராஹ்மணர் முதலியவர்களுக்குத் தக்ஷிணைகளையும் பக்ஷணம் முதலியவற்றையும் கொடுக்கும்படி செய்யவேண்டும். ஸேவகர்கள் எல்லோரும் நீண்ட கத்திகளை இடையிற் கட்டிக்கொண்டு கவசங்களைத் தரித்து நிர்மலமான வஸ்திரங்களை உடுத்து ராமாபிஷேகமென்னும் மஹோத்ஸவமநடக்கப்பெற்ற மஹாராஜ க்ருஹத்தின் வாசலில் ஸித்தமாய் வந்து சேரவேண்டும்' என்றனர். இங்ஙனம் கார்யங்களில் மிகவுந்தேர்ந்திருக்கிற பிராஹ்மணஶ்ரேஷ்டர்களாகிய அவ்விருவரும் அவ்விடம் தாம் செய்யவேண்டிய கார்யங்களை மந்திரிகளுக்கு ஆஜ்ஞாபித்து, தாஸீ பரிஜனங்களை வரவழைக்கை முதலான கார்யங்களையும் அரசனுக்குத் தெரிவித்து நிறைவேற்றிய பின்பு, 'கார்யங்களையெல்லாஞ் செய்துவிட்டோம்' என்று மனத்தில் ஸந்தோஷம் உண்டாகப் பெற்று, உடம்பெங்கும் மயிர்க்கூச்சல் அடைந்து மேனியெல்லாம் ஆனந்தம் வழிய, அம்மன்னவனிடம் வந்து 'நீர் சொன்ன சொற்படி எல்லாவற்றையும் செய்வித்தனம்' என்றனர். பிறகு அந்தத் தசரத் சக்ரவர்த்தியும் ராமாபிஷேகத்தைப் பற்றிய ஸந்தோஷத்தினால் மிகவும் ஒளிபெற்று விளங்கி, ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'மந்த்ரிசிகாமணி! நீ புறப்பட்டுச் சென்று, எல்லாவற்றிலும் தேர்ந்த மதியுடையோனாகிய நமது ராமனை விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு வருவா

யாக' என்றிவ்வாறு கூறினன். அதைக் கேட்ட ஸுமந்த்ரனும் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அரசனது கட்டளைப்படி புறப்பட்டுச் சென்று, ரதிகர்களில் தலைவனாகிய ராமனைத் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு அவ்விடம் அழைத்து வந்தனன். ஸுமந்த்ரன் ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வரப்போன பின்பு, அந்தக் கொலுமண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருந்த கீழ்த்தேசத்து அரசர்களும் வடதேசத்து அரசர்களும் மேனாட்டரசர்களும் தென்னாட்டரசர்களும் ம்லேச்சப் ப்ரபுக்களும் பின்னும் வனங்களிலும் பர்வதங்களிலும் வாஸஞ்செய்கிற ஆடவிகர்களும் ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் அப்பொழுது தேவேந்த்ரனைத் தேவர்கள் சூழ்ந்திருப்பதுபோல், தசரதமஹாராஜனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். தேவர்களின் நடுவில் விளங்குகின்ற தேவேந்த்ரன்போல அவ்வரசர்களின் நடுவில் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தத் தசரத மஹாராஜன் மேடையின் மீதிருந்து தேரில் ஏறிக்கொண்டு ராஜமார்க்கத்தில் வருகின்ற ராமபிரானைக் கண்டனன். அந்த ராமனைப்பற்றி யான் என்ன சொல்லப்போகின்றேன். அவனோ வாக்குக்கும் மனத்திற்கும் எட்டாத வைபவமுடையவன், ஆயினும் சிறிது எடுத்துரைக்கின்றேன். அவன் போக ரஸானுபவத்தில் கந்தர்வராஜனைப் போன்றவன் போகபரம்பரையில் ரஸிகனேயன்றி வீரரஸத்தில் சுவடறியானென்றுரைக்கலாகாது; அவன் உலகமெங்கும் ப்ரஸித்திபெற்ற மிகுந்த பராக்ரமமுடையவன் அப்படிப்பட்ட பௌருஷத்திற்குத் தகுந்ததாகிய நீண்ட புஜதண்டங்கள் பொருந்திய திருமேனியும் பெற்றவன். வாகைப் பூவை நிகர்த்து ம்ருதுவான மேனியுடையவனாகையால் உள் வலிவுடையவனல்லனென்னப்படாது; மிகுந்த பலமுடையவன். அப்படிப்பட்ட பலத்திற்குத் தக்கப்படி மதித்த யானையைப்போல கர்வமும்

அழகும் பொருந்திய மெதுவான நடையுடையவன். அவன் சந்த்ரனைக் காட்டிலும் மிகவும் அழகான திருமுகமண்டலம் பெற்று, எவ்வளவு நேரம் பார்த்தாலும் மேன்மேலும் புதிது புதிதாகத் தோற்றி ஆனந்தத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருப்பவன். பின்னும் அவன் அழகினாலும் ஔதார்யத்தினாலும் ஸௌசீல்யத்தினாலும் ஸ்த்ரீகள் மாத்ரமேயன்றிப் புருஷர்களுடைய கண்களையும் மனத்தையும் கவர்ந்து மோஹிக்கச் செய்பவன். வெயிற்காலத்து வெயிலில் அகப்பட்டுத் தபிக்கப்பெற்ற ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கின்ற மேகத்தைப்போல ப்ரஜைகளுக்கு மிகுந்த மனக்களிப்பைக் கொடுப்பவன். இப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீராமபிரானானவன் ராஜமார்க்கத்தில் வரும்பொழுது, அரசன் கொலு மண்டபத்தின் மேடையிலிருந்து இடைவிடாமல் எவ்வளவு பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும் க்ஷணந்தோறும் புதிது புதிதாகப் ப்ரீதிக்கிருப்பிடமாயிருப்பது பற்றிக் கண்டதனால் மாத்ரம் த்ருப்தி பெறவில்லை. ஸுமந்த்ரன் அந்த ராமனைத் தேரினின்றும் கைகொடுத்துக் கீழே இறங்கச்செய்து அந்த ராஜகுமாரன் தந்தையினிடம் போகையில் கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு அவனுக்குப் பின்னே சென்றனன். புருஷர்களில் சிறந்தவனாகிய அந்த ராமன் ஸுமந்த்ரனுடன்கூட மன்னவனைப் பார்க்கும்பொருட்டுக் கைலாஸபர்வதசிகரம்போல் உயர்ந்து பெருத்து விளங்குகின்ற ராஜக்ருஹத்தின்மேல் ஏறிச் சென்று கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு தகப்பனருகில் வந்து வணக்கத்துடன் 'ராமவர்மா நாமாஹமஸ்மி ஹோ:' என்று தன்பேர் அவன் செவியிற் படும்படி உரக்கச் சொல்லிக்கொண்டு தந்தையினது பாதங்களில் ப்ரணாமஞ் செய்தனன். (ப்ரணாமம்—நமஸ்காரம்.) அப்பொழுது தசரதச்சக்ரவர்த்தி, தனக்கு நமஸ்

காரஞ் செய்து அஞ்சலிஹஸ்தஞ்கித் தன் பக்கத்திலிருக்கின்ற பரியகுமாரனைப் பார்த்துக் கூப்பிய கைகளைப் பிடித்து அருகில் வரவழைத்துக் கட்டியணைத்து; அவனுக்கு உயர்ந்ததும் மிகுந்த மேன்மையுள்ளதும் ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்றதும் ஸுவர்ணமயமாகிப் பரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதும் அழகு பொருந்தியதுமாகிய ஓரிஸனத்தைக் கொடுத்தனன் ராமனும் அவ்வாஸனத்தில் உட்கார்ந்திருந்து, ஸூர்யன் உதயமாகும்பொழுது [1]மேருபர்வதத்தில் வந்து அப்பர்வதத்தைத் தனது கிரணங்களால் பரகாசிக்கச் செய்வதுபோல, அவ்வாஸனத்தைச் தனது காந்தியினால் பரகாசிக்கச் செய்தனன் ஸரத்காலத்தில் நிர்மலமாகிய க்ரஹங்களோடும் நக்ஷத்ரங்களோடும் கூடிய ஆகாயத்தைச் சந்த்ரன் மேலும் விளங்கச்செய்வதுபோல, அவ்வுப்பரிகையின்மீது தசரதமன்னவன் முதலியவர்களால் நிறைந்திருக்கிற அந்தச் சபையை மிகவும் தேஜஸ்வியாகிய ராமன் தனக்கு விளங்கச் செய்தனன் அச்சமயத்தில் தசரதமன்னவன், நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு தன் பரதிபிம்பத்தைக் கண்ணாடியிற்கண்டு ஸந்தோஷிப்பதுபோல, தன்னைக் காட்டிலும் மிகவும் தேஜஸ்வியாகி

1 ஸூர்யன் பர்தானமாகிய மேரு பர்வதத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு வருகின்றானன்றி மேருபர்வதத்திற்குட போவதில்லை, ஆகையால் இங்கு மேருவென்றால் அஸ்த பர்வதத்தின் ஸமீபத்திலிருக்கின்ற ஸாவர்ணி மேருபர்வதமென்று தெரிகின்றது இங்கு (உதயமாகும் பொழுது) என்று உதயகாலத்தைச் சொல்லுகையால் அஸ்தமய பர்வதத்தின் ஸமீபத்திலிருக்கிற மேருவைச் சொல்லுகையெப்படியெனில்—உத்தர வர்ஷத்திலுள்ள ஸித்தபுரத்தில் வஸிப்பவர்களுக்கு அஸ்த பர்வதத்தின் ஸமீபத்திலேயே ஸூர்யன் உதிக்கின்றானாகையால் அவர்களைப்பற்றி அஸ்தபர்வதத்தினருகிலிருக்கிற ஸாவர்ணிமேருவில் ஸூர்யனுக்கு உதயமாகை பொருந்துகின்றது

ஸமஸ்த அவயவங்களாலும் தனது ப்ரதிபிம்பம்போல விளங்குகின்ற ப்ரியகுமாரனாகிய ராமனைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்தனன் அப்படிப்பட்ட பிள்ளையைப் பெற்ற அம்மன்னவன்னன்றோ பிள்ளையைப் பெற்றவர்களில் மேலானவன்! அம்மஹீபதி புன்னகையுடன் 'ராமா' என்றழைத்து, காஸ்யபர் தன் புத்ரனாகிய தேவேந்த்ரனைப் பார்த்துரைப்பதுபோல அப்புதல்வனைப் பார்த்து 'நீ எனக்கு மிகவும் இசைந்தவளாகிய எனது மூத்தபத்னியினிடத்தில் எனக்குத்தக்கபடி பிறந்த புத்ரனாகின்றனை; குணங்களிலும் மேலாயிருக்கின்றனை; பின்னும் எனது அன்பிற்கிருப்பிடமாயிருக்கின்றனை. இவ்வளவேயன்றி, நீ உனது குணங்களால் எம்மையும் இந்த ப்ரஜைகளையும் களிக்கச் செய்கின்றனை; இந்தக் காரணங்களைக் கொண்டு, நீ இளவரசனாகைக்குத் தகுந்திருக்கின்றனை ஆகையால் புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தினன்று நீ யௌவராஜ்யப்பட்டாபிஷேகம் பெறுவாயாக. நீ இயற்கையாகவே மிகுந்த விநயத்துடன் ப்ரகாசிக்கின்றனை; நற்குணங்கள் அனைத்தும் நிறையப் பெற்றிருக்கின்றனை இப்படி குணங்களெல்லாமுடையவனாகையால் உனக்குச் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ஆயினும் ஸ்நேஹத்தினால் உனக்கு ஓர் ஹிதஞ் சொல்லுகின்றேன், கேளாய். நீ மேன்மேலும் விநயத்தையே கைப்பற்றி எப்பொழுதும் இந்த்ரியநிக்ரஹம் பெற்று இருப்பாயாக. [1] நீ காமத்தினாலும் கோபத்தினாலும் உண்டாகும் வ்யஸனங்களையெல்லாம் துறந்திருக்கவேண்டும். நீ, ஸாமான்யர்களாகிய ஸேவகர்க

1 'ஸ்த்ரீத்யூதம்ருகயாமத்ய வாக்பாருஷ்யோக்ரதண்டதா:, அர்த்தஸ்ய தூஷணஞ்சேதி ராஜ்ஞாம் வ்யஸனஸப்தகம்' என்று வ்யஸனங்கள் ஏழென்று சொல்லப்பட்டன; (ஸ்த்ரீ ஸம்போகம், சூது சதுரங்கமாடுதல், வேட்டையாடல், கள் முதலிய பானங்களைக் குடி

ளுக்குத் தாசனங்கொடாமல் அவர்களுக்குக் கண்மறைவாக நின்று அதிகாரிகள் மூலமாகக் கட்டளையிட்டு, அவர்களைக்கொண்டு காரியங்களைச் செய்வித்துக்கொள்ள வேண்டும். மந்திரிகள் முதலிய முக்யர்களோடு நேராகவே நின்று ஏனைக்காலேசிதத்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை நடத்தவேண்டும். மறைவிலிருந்து சாரர்களின் மூலமாக இதரதேச வருத்தாந்தங்களையும் நேராகவே திரிந்து ஸ்வதேச வருத்தாந்தங்களையும் தெரிந்துகொண்டு நடப்பாயாக. மேலும் மந்திரிகள் முதலிய பரஜைகள் எல்லோரையும் களிக்கச்செய்வாயாக. தான்யசாலைகளில் பலவகைத் தான்யக் குவியல்களையும், ஆயுதசாலைகளில் பலவகை ஆயுதங்களையும் நிரம்பச் சேர்த்துவைத்து

த்தல், க்ரூரமாகப்பேசுதல், கடினமாகத் தண்டனையிடுதல், தகப்பன் முதலியோர் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தை வீணாக அழித்தல் ஆகிய இவ்வேழும் அரசர்களுக்குள்ள வ்யஸனங்கள்) இவைகளில்— ஸ்திரீபோகம், சூதாடல், வேட்டையாடுதல், கள்குடித்தல் முதலியவை காமத்தினாலுண்டான் வ்யஸனங்கள் க்ரூரமாகப்பேசுதல், கடினமாகத்தண்டனையிடுதல் முதலியவை கோபத்தினாலுண்டான வ்யஸனங்கள் அன்றியே மற்றொருவிதங் கூறுவர்-(ம்ருகயாக்ஷா திவாஸ்வாப: பரிவாத: ஸ்த்ரியோ மத: தௌர்யத்ரிகம் வ்ருதாட்யா ச காமஜோ தச கோ கண:) என்று வேட்டையாடுதல், பாசிகையாடுதல், பகலில் நித்ரைபோதல், பிறரை நிந்தித்தல், ஸ்திரீஸம்போகம், கள் குடித்தல், ஸங்கீதங் கேட்டல், கூத்துப்பார்த்தல், வீணாக வழிநடத்தலாகிய இவை காமத்தினாலுண்டானவை (பைசுந்யம் ஸாஹஸம் த்ரோஹ ஈர்ஷ்யாஸூயார்த்த தூஷணம், வாக் தண்டயோச்ச பாருஷ்யம் க்ரோதஜோபி கணோஷ்டக:)என்று புறங்கூறுதல், ஆலோசனையின்றி அவஸரப்பட்டுக் கார்யஞ்செய்தல், கெட்ட எண்ணங்கொள்ளல், பிறர் மேன்மையைப்பொறுதிருத்தல், பிறர் குணங்களில் தோஷத்தையேறிட்டுக் கூறுதல், பதார்த்தங்களைத் தூஷித்தல், க்ரூரமாகப் பேசுதல், கடினமாகத் தண்டித்தல் ஆகிய இவை கோபத்தினாலுண்டானவை என்று

அவைகளைக்கொண்டு ப்ரஜைகளுக்கெல்லாம் மனக்களிப்புண்டாக்கச் செய்து. தன்னிடம் ப்ரீதியை விளைவித்துக்கொண்டு எவன் பூமியைப் பரிபாலித்து வருகின்றானோ? அவனைப் பார்த்து அவனது பக்கத்துத் தேசத்தரசர்கள் அமிர்தத்தைப் பெற்ற தேவர்களைப்போல மனங்களித்திருப்பர். ஆகையால் நீயும் மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு இங்ஙனம் நடப்பாயாக' என்றனன். அப்பொழுது, ராமனுக்கு ப்ரியத்தையே செய்யுந் தன்மையராகிய அவனது நண்பர்கள், இங்ஙனம் தசரதமன்னவன் அவனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, சீக்ரமாய்ப் புறப்பட்டு, கௌஸலையிருப்பிடஞ் சென்று அந்த வ்ருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தனர். அம்மடந்தையாமணியும் அங்ஙனம் 'ராமாபிஷேகம் நடக்கப்போகின்றது' என்னும் ப்ரியவார்த்தையைச் சொன்ன அவர்களுக்குப் பொன்களையும் பசுக்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் பரிசாகக் கொடுத்தனள். பின்பு ராமன் தசரத சக்ரவர்த்திக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, ரதத்தின்மீதேறி ஜனங்கள் கும்பல் கூடிவந்து நடத்தும் நமஸ்காரம் முதலிய பூஜைகளை அங்கீகரித்து, மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற தனது க்ருஹத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனன். மேலும் அப்பட்டணத்து ஜனங்கள் 'ராமனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப் போகிறேன்' என்று மன்னவன் மொழிந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தாங்கள் வெகுநாளாக விரும்பியிருந்த கார்யம் கைகூடப் பெற்றுத் தசரதனிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு வேகமாகத் தமது வீட்டிற்குச் சென்று, ராமாபிஷேகம் இடையூறின்றி ஈடேறும்படி தமது இஷ்டதெய்வங்களை ப்ரீதியுடன் பூஜித்தனர்.

மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

தசரதன் ராமனை யௌவராஜ்யமாக அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வா யென்று கூறுதல்.

இங்ஙனம் பட்டணத்து ஜனங்கள் எல்லோரும் புறப்பட்டுப் போகையில், பிறகு தசரத மஹாராஜன் காரியங்களை நிச்சயித்துச் செய்யும் வகைகளெல்லாம் அறிந்தவனாகையால் மீளவும் மந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்து 'நாளைத்தினமே புஷ்ய நக்ஷத்ரம் வரப்போகின்றது, ஆனதுபற்றிச் செந்தாமரை மலர்போலச்சிவந்து அழகான கடைக்கண்களையுடைய, எனது குமாரனாகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு நாளைத்தினமே யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேண்டும்' என்று நிச்சயித்தனன். பிறகு அப்பொழுதே அந்தத்தசரதன் ஏகாந்த க்ருஹத்திற்குச் சென்று ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ராமனை மீளவும் இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். ஸுமந்த்ரனும் அரசன்மொழிந்த அவ்வார்த்தையைச் சிரஸாவஹித்து ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக விரைவில் அவனது மாளிகைக்குச் சென்றனன். அம்மாளிகையினது வாசற்காப்பவர்களும் அங்ஙனம் ஸுமந்த்ரன் வந்திருப்பதை ராமனுக்குத் தெரிவித்தனர். ராமனும் மீளவும் ஸுமந்த்ரன் வந்திருப்பதைக் கேட்டவுடனே 'இவன் வருதற்குக் காரணம் யாதோ?' என்று சங்கித்து உடனே அந்த ஸுமந்த்ரனை உள்ளே வரவழைத்து அவனைப்பார்த்து 'மீளவும் எந்தக் காரியத்திற்காக நீ இவ்விடம் வந்தாயோ? அதை யெல்லாம் எனக்குச்சொல்வாயாக' என்றனன். ராமன் இங்ஙனம் வினவியபின்பு, ஸாரதியும் அவனைப்பார்த்து 'மன்னவன் உன்னைப் பார்க்க விரும்புகின்றனன். இவ்வளவே எனக்குத் தெரியும்; அரசன் மொழிந்தனுப்பிய வார்த்தையைக் கே

டடாம்பணரே? இனி அவ்விஷயத்தில் போகவாவது வர வாவது நீயே நிர்ணயித்துச் செய்பவன்' என்றிவ்வாறு கூறினன். ஸாரதியாகிய ஸுமந்த்ரன் இங்ஙனம் மொழிய கேட்டு, ராமன் மீளவும் அரசனைக் காணும்பொருட்டு, சீக்ரமாக அரசனது மாளிகைக்குச் சென்றனன். தசரதனும், ராமன், வாசலில் வந்திருப்பதை வாசற்காப்ப வந்து மொழியக் கேட்டு, அவனுக்கு மேலான பரிய ததைக் கூற உத்தேசித்து அவனை மாளிகைக்குள்ளே வரவழைத்தனன். மிகவும் அழகுபொருந்தி ரகுகுலத்திற்கு அலங்காரமாகிய ஸ்ரீராமனும் தகப்பன் மாளிகைக்குள் நுழைந்துகொண்டே தூரத்தில் நமஸ்காரஞ் செய்து வணக்கத்துடன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு தந்தையைக் கண்டனன். தசரத மன்னவன், அருகில் வந்து மீளவும் நமஸ்காரஞ் செய்கிற ஸ்ரீராமனை எடுத்து அணைத்து அழகியதோர் ஆஸனத்தைக் கொடுத்து மீளவும் அவனைப் பார்த்து 'ராமா! நான் வெகுகாலமாக உயிர் வாழ்ந்து கிழவனாயிட்டனன். விரும்பின போகங்களையெல்லாம் அனுபவித்தனன்[1] அப்படியே மேலான அன்னதானங்களைச் செய்துகொண்டு, அளவற்ற தக்ஷிணைகள் கொடுத்து நூறு நூறாக யாகங்களைச் செய்தனன். இப்பூமியில் ஒப்பற்ற பரிய குமாரனாகிய நீயும் எனக்குப் பிறந்தனை. புருஷர்களிற் சிறந்த ராமனே! பல தானங்களைச் செய்தனன். பல யாகங்களையும் நடத்தினன் அத்யயனமும் செய்து முடித்தனன். சாஸ்த்ரங்களைத் தவறாமல் பற்பல ஸுகங்

1 'விஹீநமஸ்ருஷ்டாந்நம மந்த்ரஹீநமதக்ஷிணம், ஸ்ரத்தா விரஹிதம் யஜ்ஞந் தாமஸம் பரிசக்ஷதே' என்று அன்னதானமில்லாத யஜ்ஞத்தை நிந்தித்திருப்பதனால் (மேலான அன்ன தானங்களைச் செய்துகொண்டு) என்று சொல்லப்பட்டது இதனால்— இவன் செய்த யாகங்கள் தாமஸங்களல்லவென்று கூறப்பட்டது

களையும் இஷ்டப்படி அனுபவித்தனன். [1] யாகங்களைச் செய்வதனால் தேவருணத்தினின்று விடுபட்டனன். அப்படியே அத்யயனஞ் செய்து ரிஷிருணத்தையும், உன்னைப் பெற்றுப் பித்ருருணத்தையும், பலவகைத் தானங்களைச் செய்து ப்ராஹ்மணருணத்தையும், தீர்த்துக்கொண்டனன். ற்பல ஸுகங்களை அனுபவித்தேனாகையில் சரீரருணத்தையும் தீர்த்துக்கொண்டவனாயினன். ஆக எல்லாம் ஆயிற்று. உனக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வது தவிர மற்றை யாதும் எனக்குச் செய்யவேண்டுவதில்லை. ஆகையால் நான் உனக்கு ஏது சொல்வேனோ, அதை எனக்காக நீ தவறாமல் செய்யவேண்டும். அப்பா! ராமனே! இப்பொழுது ப்ரஜைகளெல்லோரும் நீ ராஜாவாக வேண்டுமென்று விரும்புகின்றனர். ஆகையால் உன்னை யுவராஜாவாக அபிஷேகஞ் செய்ய நினைத்திருக்கின்றனன். இதுவேயன்றி. உன்னை யுவராஜாவாகச் செய்ய மற்றொரு காரணமும் உண்டாயிருக்கின்றது. எனக்கு இப்பொழுது ஸ்வப்னத்தில் பயங்கரங்களாகிய அமங்க

1 தேவருணம் ரிஷிருணம் பித்ருருணம் ப்ராஹ்மணருணம் ஆத்மருணம் என்று மனிதனுக்கு ருணங்கள் ஐந்து வகைப்பட்டிருக்கும். ருணம்-கடன். இங்குக் கூறுவது— தேவதைகளுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அவஶ்யமாகச் செய்யவேண்டிய வ்யாபாரம் இவைகளாகும். ஒருவன் கடன்பட்டிருக்கை எப்படியென்னில்—தேவதைகள் இந்த்ரியங்களை அபிமானித்து நடத்துபவர்களாகையால் இந்த்ரிய ஜயத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்து உபகாரஞ் செய்வதனாலும், ரிஷிகள் வாக்கை அளித்து உபகாரஞ் செய்வதனாலும், ப்ராஹ்மணர்கள் கர்மாதீனங்களாகிய ஸமஸ்த ஸம்ஸ்காரங்களையும் செய்வித்துப் பாபங்களைப் போக்கி உபகரிப்பதனாலும், ஆத்மா, சரீர இந்த்ரிய ஸங்காத ரூபமாகி ஜ்ஞானப்ரகாசத்தை உண்டாக்குவதற்குக் காரணமாயிருப்பதனாலும் இவைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய ப்ரத்யுபகாரமே புருஷனுக்குக் கடனாயிருக்குமென்று தெரிந்துகொள்வது.

ளகுறிகள் பலவும் புலப்படுகின்றன. ஆகாயத்தினின்று மேகமில்லாத இடியுடன் கூடிப் புகையில்லாத கொள்ளிகள் பெருங்கோஷத்தோடு விழுகின்றன. எனது ஜன்ம நக்ஷத்ரத்தையும், ஸூர்யன் அங்காரகன் ராஹு என்னும் இந்த க்ரூர க்ரஹங்கள் கவர்ந்துகொண்டிருக்கின்றனவென்று சோதிடர் கூறுகின்றனர். இவ்வித அசுபக் குறி உண்டாகுமாயின் அநேகமாக அரசனுக்கு மரணமாவது உண்டாகும் இல்லையாயின், பெருத்த ஆபத்தாயினும் ஸம்பவிக்கும். ஆகையால் உனக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் இக்கருத்து மாறிப்போவதற்கு முன்னமே நீ அபிஷேகத்தை நடத்திக் கொள்வாயாக. ப்ராணிகளின் புத்தி நிலையற்று நிமிஷந்தோறும் மாறுபடுகின்றதன்றோ? ஆனதுபற்றி நீ தாமதஞ்செய்வாயாயின் ஏதாயினும் ஓர் இடையூறு உண்டாகக்கூடும். இன்று சந்த்ரன் புஷ்யத்திற்கு முன் நக்ஷத்ரமாகிய புனர்வஸுவில் இருக்கின்றனன். ஆகையால் அபிஷேகஞ்செய்ய நிச்சயித்திருந்த புஷ்ய நக்ஷத்ரத்திற்குச் சந்த்ரன் நாளைத்தினம் வருவதாகச் சோதிடர் கூறுகின்றனர். ஆனதுபற்றி நீ புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தின்று அபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாயாக. என் மனது என்னை த்வரைப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றது. நீ சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்யும் மஹாவீரனாயிருக்கின்றனை. இப்படிப்பட்ட உனக்கு நாளைத்தினம் யௌவராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யப் போகின்றனன். ஆகையால் நீ இன்றைத்தினம் மத்யாஹ்னம் முதலாக மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு இன்றிரவு முழுவதும் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். மிகுந்த நன்மையை விளைவிக்கவற்றாகிய இப்படிப்பட்ட பெருங் காரியங்களுக்கு இடையூறுகள் பல உண்டாகும். ஆகையால் உனது நண்பர்கள் ஏமாறுதலின்றி மன ஊக்கத்துடன் உன்னை இன்றைத்தினம் சூழ்ந்திருந்து ஸாவ

ப்ரகாரத்தாலும் பாதுகாத்திருப்பார்களாக. பரதன் தேசாந்தரத்திற்குப் போயிருக்கின்றனன்; [1]அவன் விட்டுப்பட்டணத்திற்குத் திரும்பி வாராதிருக்கும் வரையிலுமே உனது அபிஷேகத்திற்குத் தகுந்த காலமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. உன் தம்பியாகிய பரதன் பெரியோர்களின் நடவடிக்கையிற்றானே நன்கு நிலைநின்றிருப்பவன், அண்ணனாகிய உன்னை அநுஸரித்தே யிருக்குந் தன்மையன் மேலும் அவன் தர்மத்திற்றானே மனஞ்செல்லப் பெற்றவன். மிகுந்த மனவூக்க முடையவனே ஐம்புலன்களையும் அடியோடு வென்று விளங்குகின்றனன் இதிற் சிறிதும் ஸந்தேஹமேயில்லை. ஆயினும் ஸாமான்யமாக மனிதர்களின் மனது நிலையற்றிருக்குமென்றே எனக்கு நிச்சயம் [2]தார்மிகத்திலேயே எப்பொழுதும் நிலைநின்றிருக்

---

1 தசரதமன்னவன் கேகயராஜனிடத்தில் உன் பெண்ணுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு ராஜ்யங் கொடுக்கின்றேனென்று சொல்லிக் கைகேயியை மணம் புரிந்தனன் இந்தக் கதை இக்காண்டத்திலேயே நூற்றேழாவது ஸர்க்கத்தில் வெளியாகும் இந்த வருத்தாந்தத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டே பரதன் வந்தால் ராஜ்யத்தை அவனுக்கே கொடுக்கவேண்டியிருக்குமோ என்று சங்கித்து மன்னவன் இங்ஙனம் மொழிந்தனன்

2 இதற்கு மூலம்—

'ஸதாம்து தர்மநித்யாநாம் க்ருதஸோபிச ராகவ

இதற்குச் சிலர் மற்றொருவிதமாகவும் பொருள் கூறுகின்றனர் (தர்மநித்யாநாம் ஸதாம்) தர்மத்தில் நிலைநின்றிருக்கிற ஸத்புருஷர்களின், (சித்தம்) மனது, (க்ருதஸோபி) க்ருத— பிறர் செய்த மித்ரபேதம் முதலியவற்றால், ஸோபி— பாகாசிக்கவற்று தர்மத்தில் இடைவீடின்றி நிலைநின்றிருக்கும் ஸத்புருஷர்களின் மனமும் பிறர் செய்த மித்ரபேதம் முதலியவற்றிற்கு உட்பட்டு விகாரம் பெறும் அன்றியே, தர்மத்தில் நிலைநின்ற ஸத்புருஷர்களின் மனம், (க்ருதஸோபி) க்ருத— செய்தவற்றைக்கண்டு, ஸோபி— விளக்க முற்றிருக்கும். மேற் செய்யப்போகிறவற்றிற்கு ஸம்மதிக்காது

கிற ஸத்புருஷர்களின் மனதோ என்னில் — ஒருவருக்கொருவர் உபகாரத்தைச் செய்ய நினைத்து விளங்குமன்றிச் சிறிதாயினும் பேதித்திராது. ரகுவம்சத்திற் பிறந்த உனக்கு இது தெரியாத விஷயமன்று' என்றனன் தசரத மன்னவன். இங்ஙனம் நாளைத்தினம் நடக்கவேண்டிய அபிஷேகத்தைப் பற்றி மொழிந்து 'போய் வருவாய்' என்று விடைகொடுத்தனுப்ப, ராமனும் தந்தைக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து புறப்பட்டுத் தனது மாளிகைக்குச் சென்றனன். இங்ஙனஞ் சென்று தன் மாளிகைக்குள் நுழைந்து, அரசன் தனக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய உத்தேசித்த திருப்பத்தைத் தாய்க்குத் தெரிவிப்பதற்பொருட்டு உடனே புறப்பட்டு அவளது அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றனன். இங்ஙனஞ் சென்ற ஸ்ரீராமன், அங்குத் தனது தாயானவள் பட்டுவஸ்திரந்தரித்துக்கொண்டு தேவாலயத்திற்குச் சென்று மௌனவ்ரதத்துடன் தனது அபிஷ்ட தேவதையைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு தன் புத்ரனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் நேரும்படி ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டனன். ராமன் வருவதற்கு முன்னமே இனிதாகிய ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு ஸுமித்ராதேவி அவ்விடம் வந்திருந்தனள். அப்பொழுதே லக்ஷ்மணனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனன். பின்பு வேலைக்காரிகளைக் கொண்டு வரவழைக்க, ஸீதையும் வந்திருந்தனள். அப்பொழுது கௌஸல்யை புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தின்று தன் புத்ரனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடப்பதைக் கேட்டு, ஸுமித்ரையும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் சுற்றிக்கொண்டிருக்க, புத்ரனது மங்களாபிவ்ருத்திக்காக பராணயா

ஆகையால் பரதன் எவ்வளவு தர்மத்தில் நிலைநின்ற ஸத்புருஷனாயினும் தான் வருவதற்கு முன்னமே அபிஷேகம் நடந்திருக்குமாயின் ஸந்தோஷிப்பவனேயன்றித் தான் வந்த பின்பு நடக்கவேண்டுமாயின் ஒருக்கால் இடையூறு செய்யவுங்கூடுமென்று கருதது

மனஞ்செய்துகொண்டு புருஷஸூக்தத்தில் ஓதப்படுகின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனை த்யானஞ்செய்து கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்தனள். ராமன் அங்ஙனம் நியமத்தில் முயன்றிருக்கின்ற தாயின் அருகிற்சென்று நமஸ்காரஞ் செய்து, அப்பொழுது அவ்வம்மைக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவித்துக்கொண்டு 'அன்னையே! ப்ரஜைகளைப் பரிபாலனஞ்செய்யும் அதிகாரத்தை எனக்குத் தந்தை ஆஜ்ஞாபித்தனர். அவரது கட்டளைப்படி நாளைத்தினம் எனக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகின்றது. ஸீதையும் என்னுடன் கூட இன்றிரவு உபவாஸமாயிருக்க வேண்டும். இது யானாக உரைக்கின்றேனல்லேன்; தந்தையும் ருத்விக்குகளும் உபாத்தியாயர்களும் இதை எனக்குச் சொல்லினர். நாளைத்தினம் நடக்கப்போகிற அபிஷேகத்திற்காக எனக்கும் ஸீதைக்கும் செய்யவேண்டிய மங்களகாரியங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்விப்பாயாக' என்றனன். கௌஸல்யையும் தான் வெகுகாலமாக விரும்பியிருந்த அபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு ஆனந்தபாஷ்பம் உண்டாகப்பெற்று அதனால் தழுதழுத்து இனிதான இம்மொழியைக் கூறத் தொடங்கி 'அப்பா! ராமனே! நீ வெகுகாலம் வாழ்ந்திருப்பாயாக. நீ உனது சத்ருக்களெல்லாந் தொலையப் பெறுவாயாக. நீ ராஜ்யலக்ஷ்மியைப் பெற்று எனது பந்துக்களையும் ஸுமித்திரையினது பந்துக்களையும் களிப்புறச் செய்வாயாக. பிள்ளாய்! எனது ஸந்தோஷத்தை யான் எவ்வண்ணம் எடுத்துரைப்பேன்! மிகுந்த சுபமான நக்ஷத்திரத்தில் நீ எனக்குப் பிறந்தனை. ஆனது பற்றியே நீ வினயம் முதலிய கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பப் பெற்று, அந்தக் குணங்களால் தந்தையாகிய தசரதமன்னவரைச் சந்தோஷம் பெறச்செய்தனை. குழந்தாய்! இக்ஷ்வாகுவம்சத் தரசர்களது ராஜ்யலக்ஷ்மியானது இப்

பொழுது உன்னைப் பெறப்போகின்றது ஆகையால் தான் செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களையுடைய ஸ்ரீமந் நாராயணனென்னும் புராணபுருஷனைக்குறித்து ப்ரமங் களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு செய்த வ்ரதோப வாஸங்களனைத்தும் இப்பொழுது பயன்பெற்றவை யாயின' என்றிங்ஙனம் மொழிந்து முடித்து விட்டனள். தாயாகிய கௌஸல்யா தேவி இவ்வாறுரைத்து நிற்கையில், ராமன் தனது பார்ஸ்வத்தில் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு மிகவும் அடக்கத்துடன் உட்கார்ந்திருக்கிற தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் புன்னகை விளங்க 'லக்ஷ்மணா! நீ என்னுடன்கூடி இப்பூமியைப் பரிபாலித்து வருவாயாக. நீ எனக்கு இரண்டாவது ப்ராணன்; ஆகையால் இந்த ராஜ்யலக்ஷ்மி உன்னை அடைந்திருக்கின்றது. லக்ஷ்மணா! நீ உனக்கு இஷ்டங்களான போகங்களையும், பின்னும் ராஜ்யம் பெற்றதற்குப் பலமாகிய விலையுயர்ந்த ரத்னாபரணம் முதலியவற்றையும் அனுபவிப்பாயாக என் ப்ராணனையும் இந்த ராஜ்யத்தையும் உனக்காகவே நான் விரும்புகின்றனன். இனி விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டுவதென்" என்று மொழிந்து தாய்மாராகிய கௌஸல்யா ஸுமித்ரைகளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து ஸீதையை அனுப்பும்படி அவர்களிடம் அனுமதி பெற்றுக், கூடவே அழைத்துக் கொண்டு தன் மாளிகைக்குப் போயினன். நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

வஸிஷ்டமஹர்ஷி ராமனை உபவாஸ மிருக்கச் செய்வது

தசரதமன்னவன் மறுநாள் நடக்கவேண்டிய அபிஷேகத்திற்காக உபவாஸம் முதலியவற்றை நடத்தும்படி ராமனுக்கு ஆஜ்ஞாபித்துப் புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டம

ஹாஷியை வரவழைத்து 'தபோதனரே! நீர் புறப்பட்டுச் சென்று இப்பொழுது, விரதத்தில் மனஊக்கங்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமனைப் பத்னியாகிய ஸீதையுடன்கூடி, ஸம்பத்தும் கீர்த்தியும் ராஜ்யமும்பெறுவதற்காக உபவாஸமிருக்கும்படிக்குச் செய்வீராக' என்றனன். வேதங்களை ஓதிஉணர்ந்தவர்களில் தலைவராகிய வஸிஷ்டமஹாஷி இங்ஙனம் தசரத மன்னவன் மொழிபகேட்டு 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றனர். அம்மஹானுபாவர் மந்திரங்களையெல்லாம் நன்கு அறிந்து நடத்துந் திறமுடையவர், மனவுறுதிகொண்டு விரதங்களையெல்லாம் அனுஷ்டிக்குந் தன்மையர் ஆகையால் ராமனைக்கொண்டு மந்திரங்களைத் தவறாமல் உபவாஸஞ் செய்விக்க முயன்று, ப்ராஹ்மணர்கள் ஏறுகைக்குரியதும் குதிரைகளைக் கட்டி ஸித்தஞ்செய்து வைத்திருப்பதுமாகிய ரதத்தின் மீதேறிக்கொண்டு மற்றொருவரை அனுப்பாமல் தாமே ராமனது மாளிகைக்குப் போயினர் அம்மாமுனிவர் வெளுத்த மேகங்களைப்போல மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குகின்ற ஸ்ரீராம க்ருஹத்திற்குச் சென்று ரதத்திலிருந்துகொண்டே மூன்று கட்டுகளைத் தாண்டி உள்ளே புகுந்தனர். அந்த ஸ்ரீராமனும் யாவராலும் வெகுமானிக்கத் தக்க அம்மாமுனிவர் வரக் கண்டு, அவருக்குப் பூஜை செய்வதற்காகத் தவரைப்பட்டுப் பரபரப்புற்று, தனது இருப்பிடத்தினின்றும் வெளிப் புறப்பட்டு, மஹாமதியாகிய அம்முனிவரது ரதத்திற்கருகில் விரைந்தோடிச் சென்று, தானே கைப்பிடி கொடுத்து, அவரைத் தேரினின்றும் இழியச் செய்தனன். அந்தப் புரோஹிதரும் தம்மிடத்தில் இங்ஙனம் வணக்கத்துடன்கூடி ப்ரியத்தைச் சொல்லுகைக்கு உரியவனாகிய ஸ்ரீராமனைக் கண்டு க்ஷேமம் விசாரித்து மனம் நிலைபெறச் செய்து, அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைத்

துக்கொண்டு 'ராமா! உனது தந்தைக்கு உன்னிடம் அனுக்ரஹம் உண்டாயிருக்கின்றது; ஆகையால் நீ யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பெறப்போகின்றனை இப்பொழுது ஸீதையுடன் கூடி உபவாஸமிருப்பாயாக. உனது தகப்பனாகிய தசரத மஹாராஜன் நாளைத்தினம் காலையில், நஹுஷனுக்கு யயாதி அபிஷேகஞ் செய்வித்தது போல, தான் உனக்கு இளவரசனாகும்படிக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்த சித்தமாயிருக்கின்றனன்' என்று மொழிந்து அம்மாமுனிவர் வ்ரதத்தில் மனவூக்கமுடையவனாகிய ஸ்ரீராமனை ஸீதையுடன் கூட உபவாஸமிருக்கச் செய்தனர். பிறகு ராஜகுருவாகிய அவ்வஸிஷ்ட மாமுனிவர் க்ரமப்படி ராமனால் பூஜை செய்யப்பெற்று, அவன் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வர, திரும்பும்படி அவனுக்கு அனுமதி கொடுத்து, அவனது க்ருஹத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்றனர். ராமனும் அவ்விடத்தில், தன்னிடம் அன்புற்று இனிய மொழிகளை உரைக்கின்ற நண்பர்களுடன் கூடி உட்கார்ந்திருந்து மனக்களிப்புற்றவனாகி, அவர்கள் எல்லோரையும் விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு அந்தப்புரத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனன். அப்பொழுது ராமக்ருஹத்திலுள்ள பெண்களும் புருஷர்களும் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் கலகலவென்று பேசிக்கொண்டு முகம் மலரப் பெற்றிருக்கையில், அம்மாளிகை, மதங்கொண்ட பறவைகள் கலகலவென ஒலிக்கப் பெற்றுத் தாமரைமலர்கள் மலர்ந்த அழகிய தாமரை யோடைபோல விளங்கியது. அந்த வஸிஷ்டமாமுனிவர் தசரதமஹாராஜனது மாளிகைக் கொப்பரான ராமக்ருஹத்தினின்றும் வெளிப்புறப்பட்டு வழியில் எங்கும் ஜனங்கள் சூழ்ந்திருக்கக் கண்டனர். ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்னும் குதூஹலத்தினால் கும்பல் கும்பலாக ஜனங்கள் அயோத்

யைக்கு வந்துகொண் டிருப்பதுபற்றி, அந்நகரத்து ராஜமார்க்கங்க ளெல்லாம் ஜனக்கூட்டம் நெருங்கப் பெற்றிருந்தன. அப்பொழுது ஜனக்கூட்டங்கள் பெருத்த அலைகளைப்போல மேன்மேலும் வந்து ஒருவரோடொருவர் உரைத்துக்கொள்வதனாலும் அபிஷேகத்தைப் பார்க்க நேர்ந்த ஸந்தோஷத்தினாலும் ராஜமார்க்கத்தில் உண்டாகும் த்வனி, அலைகள் மோதிக்கொள்ளும்படிக்குப் பெருகி வருகின்ற ஸமுத்ரத்தின் கோஷம்போல இருந்தது. அப்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் ராஜமார்க்கங்களை விளக்கி ஜலந் தெளித்து அலங்கரித் திருந்தனர். பின்னும் அலங்காரமாயிருக்கும்படிக்கு ஆங்காங்கு மாலை முதலிய தோரணங்களை வரிசையாக ஏற்படுத்தி வைத்தனர். வீடுகள்தோறும் த்வஜங்களை உயர எடுத்து நாட்டிக் கட்டினர். அப்பொழுது அயோத்யையில் வஸிக்கும் ஸதீகள் இளைஞர் கிழவர் ஆகிய ஸகல ஜனங்களும் ராமாபிஷேகத்தைப்பார்க்க விரும்பி மற்றை வ்யாபாரங்களை யெல்லாம் விட்டு 'ஸூர்யோதயம் எப்பொழுது ஆகப்போகின்றது'' என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அயோத்யையில் நடக்கும் ஸ்ரீராமாபிஷேக மஹோத்ஸவத்திற்காக ப்ரஜைகள் எல்லோரும் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மேன்மேலும் ஆனந்தம் பெருகிவர, அம் மஹோத்ஸவத்தைக் காணப் பேராவலுற்றனர். அப்பொழுது வஸிஷ்டமாமுனிவர் இங்ஙனம் ஜனங்கள் நெருங்கியிருக்கிற ராஜமார்க்கத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அந்த ஜனக் கூட்டத்தை ஆங்காங்குப் பிரித்து விடுபவர்போல மெதுவாகச்சென்று ராஜக்ருஹத்தைக் கிட்டி வெளுத்த மேகம்போல விளங்குகின்ற சிகரங்கள் அமைக்கப்பெற்ற அழகிய உபரிகையின் மீதேறி தேவகுருவாகிய ப்ருஹஸ்பதி தேவேந்த்ரனிடம் செல்வ

துபோல், [illegible] தசரதமஹீபதியினிடம் சென்றனர். அவ்வரசனும் வஸிஷ்டமாமுனிவர் வரக்கண்டு ஸிம்ஹாஸனத்தினின்றும் எழுந்திருந்து 'ராமனை உபவாஸமிருக்கும்படி செய்தீரா?' என்று வினவ. 'செய்தேன்' என்று அவரும் பதிலுரைத்தனர். அப்பொழுது அரசனுடன் உட்கார்ந்திருந்த ஸபையிலுள்ளவர் யாவரும் அவனோடு கூடவே தாமும் புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டரைப் பூஜிப்பதற்காக ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்திருந்தனர். அரசனும் குருவாகிய வஸிஷ்டரிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு ஸபிகர்கள் அனைவர்க்கும் விடைகொடுத்துவிட்டுப் பர்வதத்தின் குகையில் ஸிம்ஹம் ப்ரவேசிப்பதுபோல், அந்தப்புரத்தில் ப்ரவேசித்தனன். உயர்ந்த அழகுண்டாகும்படி அலங்காரஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற ஸ்த்ரீஜனங்கள் எங்கும் நெருங்கப்பெற்று மஹேந்த்ரனது மாளிகைக்கு ஒப்பாகி விளங்குகின்ற அழகான அந்த அந்தப்புரத்திற்குள் நக்ஷத்ர ஸமூஹங்கள் நெருங்கிய ஆகாயத்தில் சந்த்ரன் ப்ரவேசிப்பதுபோல் தனது தேஜஸ்ஸால் நான்கு பக்கத்திலும் நிரம்பிப் ப்ரகாசிக்கும்படி தசரத மஹாராஜன் ப்ரவேசித்தனன். ஐந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமாபிஷேகத்திற்காக ஹோமஞ் செய்தல்

[1] புரோஹிதராகிய வஸிஷ்ட மாமுனிவர் புறப்பட்டுப் போனபின்பு ராமன் ஸ்நானஞ்செய்து மனத்தை அடக்கி

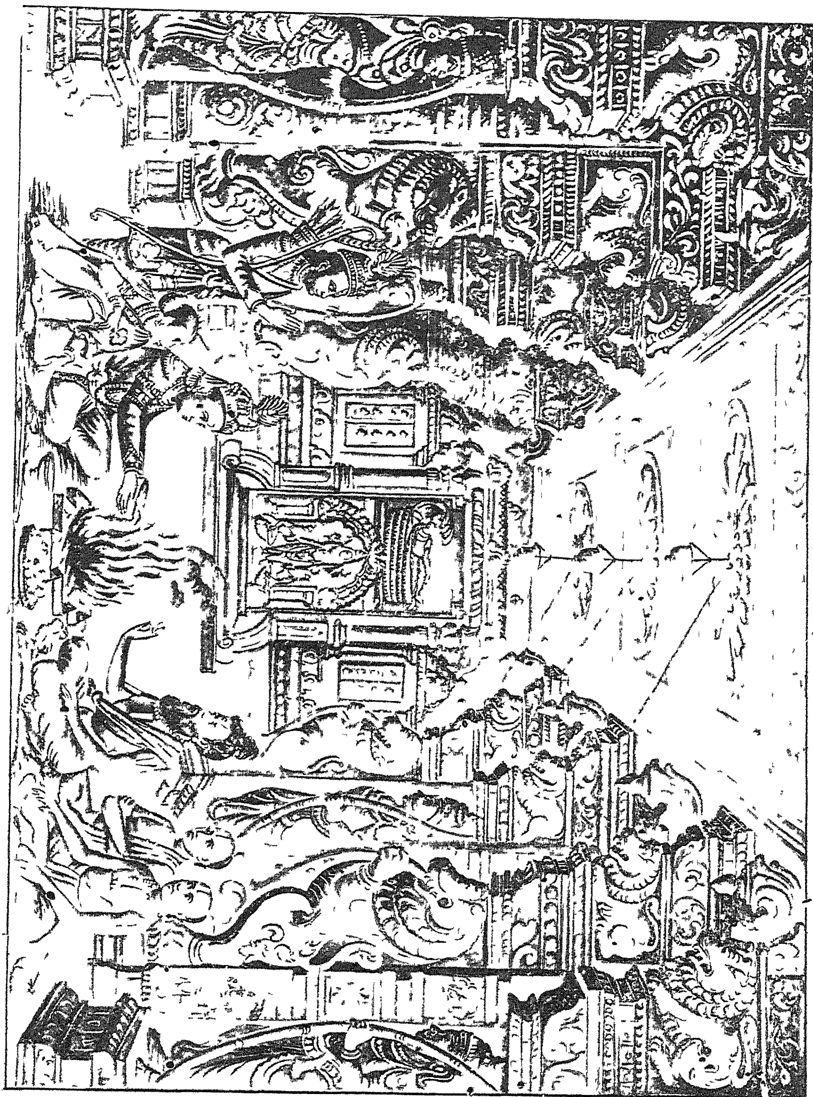
1 இதற்கு மூலம்—

'கதே புரோஹிதே ராமஸ் ஸ்நாதோ நியதமானஸ:,
ஸஹ பத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத்'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (ஸ்நாத:) என்பதனால் காயசுத்தியும், (நியதமானஸ:) என்பதனால் மனசுத்தியும் தோன்றுகின்றன. (ஸஹபத்ந்யா) பத்னியோடுகூட 'பத்யுர்நோ யஜ்ஞஸம்யோகே

நிலைநிறுத்திக்கொண்டு, நீண்டழகிய கண்களுடன் விள
ங்குகின்ற, தனது பத்நியாகிய ஸீதையோடுகூட நாரா

என்று ஸ்த்ரீக்கு யஜ்ஞஸம்பந்தஞ் சொல்லும்பொழுது பத்நீயென்று பெயர் ஆகின்றது. அதைப்பற்றி இங்கு (பத்ந்யா) என்கையால் யஜ்ஞஸம்பந்தந் தோற்றுகிறது. பார்யையை விட்டுப் பர்த்தாவுக்கு யஜ்ஞத்தில் அதிகாரமில்லையென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றன. பகவதாராதனம் யஜ்ஞங்களெல்லாவற்றிலும் சிறந்த யஜ்ஞமெனக் கூறப்படுகின்றது. (பத்ந்யா) என்று மூன்றும் வேற்றுமையால் ஆராதனகாலத்தில் ஸீதை உபகரணங்களை ஸமர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தனளென்று தோற்றுகின்றது. (விஶாலாக்ஷ்யா) நீண்ட கண்களையுடையவள் 'ருதே மாயாம் விஶாலாக்ஷீம் தவ பூர்வ பரிக்ரஹாம்' (உனக்குப் பூர்வத்தில் பார்யையும் நீண்ட கண்களையுடையவளுமாகிய மாயையை விட்டு) என்று விசாலாக்ஷீ சப்தம் லக்ஷ்மியினிடத்தில் ரூடமாயிருப்பதைப்பற்றி 'ஸீதை' என்று விசேஷித்துச் சொல்லாமல் ஸாமான்யமாக 'விசாலாக்ஷி' என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால்— ஸீதை லக்ஷ்மியினவதாரமென்பது தெரிவிக்கப்பட்டது. (நாராயணம்) இங்கு நாராயணனென்றது ஸ்ரீரங்கநாதனைச் சொல்லுகிறது. மேலில் ஸ்ரீரங்கநாதனையே ராமன் விபீஷணனுக்குத் தானஞ் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (ஸஹ பத்ந்யா) ஸ்ரீரங்கநாதன் திருமேனியை அநுபவிக்கையாகிற ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ஸஹாயமாயிருப்பவளென்று கருத்து (விஶாலாக்ஷ்யா) ஸ்ரீராமனது விக்ரஹத்தை அநுபவிப்பதைக்காட்டிலும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய விக்ரஹத்தை ஸேவித்தநுபவிப்பது மிகவும் ப்ரியமாயிருப்பதுபற்றிக் கண்கள் ஸந்தோஷத்தினால் நனைந்து மலர்ந்து இமைக்கொட்டுவதையும் மறந்து அநுபவித்தாளென்றபடி (விஶாலாக்ஷ்யா) ஸீதை நீண்டழகிய கண்களுடையவளாயினும் அந்த ஸௌந்தர்யத்தில் கால் தாழாமல் நாராயணனையே உபாஸித்தாளென்று ராமனது ஜிதேந்த்ரியத்வம் தோற்றுகின்றது (விஶாலாக்ஷ்யா) என்று மூன்றும் வேற்றுமையாலும் (நாராயணம்) என்று இரண்டாம் வேற்றுமையாலும், ஸீதை அப்ரதானையென்றும் நாராயணன் மிகவுமிஷ்டனாகையால் ப்ரதானனென்றும் தோற்றுகின்றது (உபாகமத்) (அகமத்) என்ற மாத்ரத்திலேயே பகவதாலயத்திற்குப் போவது தெரிகின்றது. (உப) என்பதனால் ஸ்வேதனம் முடிவான பகவதாராதனஞ் செய்தமை தோற்றுகின்றது

462. தேவாலயத்தில ஸீதையோடுகூட ராமன உபவாஸ-
ஹோமாதிகளைச செயதல.

யணனை உபாஸித்தனன் அவன் அப்பொழுது விதி தவ றாமல் [1]ஹவிஸ்ஸு நிறைந்த பாத்ரத்தைத் [2]தலைமேல் எடுத்து, ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற அக்னியில் [3]அள விறந்த மஹிமைபொருந்திய தெய்வமாகிய நாராயணனுக் காக நெய்யைக்கொண்டு ஹோமஞ் செய்தனன். அங்ஙன ம் ஹோமஞ் செய்த பின்பு மிகுந்த ஹவிஸ்ஸை மிக வும் இனிதாகப் புசித்துத் தனது இஷ்டம் நிறைவே றும்படி வேண்டிக்கொண்டு தேவனாகிய நாராயணனை த்யானஞ் செய்துகொண்டே, தானுகப் பரப்பிய தர்ப்பப் படுக்கையின் மீது [4]மௌனத்துடன் மனத்தை நிலைநி றுத்திக்கொண்டு, ஸீதையுடனே அழகிய அவ்விஷ்ணு

1 ஹவிஸ்ஸு-நெய்

2 இதற்கு 'பாத்ரூஹ்ய ஸிரஸா பாத்ரீம்' என்று மூலம். இங்கு உபரிஹி தேவேஸீயோ யாரயதி' என்று ஸ்ருதி ப்ரமாணம் தே வாகளுக்குத் தலைமேல் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஹோமஞ் செ ய்யவேண்டுமென்று இதன் பொருள்

3 இதற்கு 'மஹதே தைவதாய' என்று மூலம் (அளவிறந்த மகிமை பொருந்திய) இது (மஹதே) என்கிற பதத்தின் பொருள் ஸ்ருதிகளபகவானதுமகிமையை அளவற்றதென்று கூறுகையாலும், இதற்கு மற்றொரு பாதகமில்லாமையாலும் இங்கு (அளவிறந்த மகி மை பொருந்திய) என்று சொல்லப்பட்டது 'தம் தேவதாநாம் பர மஞ்ச தைவதம்' என்கிற ஸ்ருதி இங்கு ப்ரமாணம்

4 இதற்கு மூலம்

'வாக்யதஸ்ஸஹ வைதேஹ்யா பூத்வா நியதமாநஸ:,
ஸ்ரீமத்யாயதநே விஷ்ணோஸ் ஸிஸ்யே நரவராத்மஜ:'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (வைதேஹ்யாஸிஸ்யே) ஸீதையு டன் பள்ளிகொண்டிருந்தானென்கையால்— இருவரும் ஒரு படுக் கையில் படுத்தமை தோற்றுகிறது அதனால் ஜிதேந்த்ரியத்வத்தின் மிகுதி தோற்றுகின்றது (ஸ்ரீமதி விஷ்ணோராயதநே) 'ருக்பிஸ் ஸாமாநி யஜூம்ஷி ஸாஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்' என்கிற ஸ்ருதியின்ப டிக்கு ஸ்ரீசப்தம் மூன்றுவேதங்களையுஞ் சொல்லுமாகையால் மூன்று

தேவாலயத்தில் அந்த ராஜகுமாரன் பள்ளிகொண்டனன். அவன், அன்றிரவு உதயமாகைக்கு இன்னும் ஒரு யாமப் பொழுது இருக்கையிற்றானே எழுந்திருந்து வீடு முழுவதும் அலங்கரிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, அங்கு ஸூத மாகத வந்திகள் ஆகிய இவர்களது இனிய உரைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து, விடியற்காலஸந்த்யை நேரிட, ஸந்த்யோபாஸனஞ்செய்து, மனத்தை மற்றொன்றிலுஞ் செலுத்தாமல் அடக்கிக்கொண்டு காயத்ரீஜபத்தைச் செய்து, முடித்து ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறித்து [1] தண்டப்ரணாமஞ் செய்து ஸ்தோத்ரஞ் செய்தனன். பின்பு மீளவும் ஸ்நானஞ்செய்து வெளுத்த வெண்பட்டு வஸ்த்ரத்தை உடுத்திக்கொண்டு ப்ராஹ்மணர்களை வரவழைத்துப் புண்யாஹவாசனஞ் செய்வித்தனன். பிறகு அப்பொழுதே அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் கம்பீரமாகவும் இனிதாகவும் நடத்தின அந்தப் புண்யாஹவாசனத்தின் கோஷமானது மங்கள வாத்ய கோஷத்துடன் கலந்து மேன்மேலும் ஒலி வளரப்பெற்று அயோத்யாநகரம் முழுவதும் நிரம்பிவிட்டது. அப்பொழுது அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்கள் ராமன் ஸீதையுடனே உபவாஸமிருக்கக் கேள்விப்பட்டு எல்லோரும் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்தனர். பிறகு பட்டணத்திலுள்ளவர் யாவரும் ராமா

வேதங்களின் ஸாரமாகிய ப்ரணவாகாரமாயிருக்கும் இந்த நாராயண விமானமென்றுணர்க. 'விமானம் ப்ரணவாகாரம்' என்று இதுமுதலியவற்றில் இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டது. (விஷ்ணோராயதநே) விஷ்ணுவின் ஆலயத்தில் ப்ரணவாகாரமாகிய ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் (நரவராத்மஜ:) ராஜகுமாரன் தான் நாராயணாவதாரமேயாயினும் க்ஷத்ரியனாகப் பிறந்திருப்பதுபற்றி ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பூஜித்தானென்று க்ஷத்ரியதர்மத்தை அனுஸரித்தமை தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

1 தண்டப்ரணாமம்- தடி விழுந்தாற்போல சரீரம் முழுவதும் பூமியிற் படும்படி செய்யும் நமஸ்காரம்.

பிஷேகம் நடப்பதாகக் கேட்டிருப்பவராகையால் அன்றிரவு விடியக்கண்டு பட்டணத்தில் ஆங்காங்கு வீதிகளை விளக்கி, ஜலந்தெளித்து, மேற்கட்டிகள் கட்டிப் பூமாலைகளைச் சூட்டி, வாழைமரங்களை நாட்டி, நன்கு விளங்கும்படி அலங்காரஞ்செய்தனர். வெளுத்த மேகம்போலவும் வெளுத்த மலைபோலவும் விளங்குகின்ற தேவாலயங்களிலும், நாற்சந்தி வீதிகளிலும், ராஜமார்க்கங்களிலும், பெரிய தாலங்களிலும், [1] மண்டபங்களிலும், பல சரக்குகளும் நிறைந்திருக்கிற வர்த்தகர்களது கடைகளிலும், ஸகல ஸம்ருத்தியும் பெற்று அழகாய் விளங்கும் க்ருஹஸ்தர்களது க்ருஹங்களிலும், ஸமஸ்த ஸபைகளிலும், உயர்ந்திருப்பதுபற்றி நாற்புறங்களிலும் தோன்றுகிற வ்ருக்ஷங்களிலும், ராஜசின்னங்களுள்ள த்வஜங்களையும் சின்னமில்லாமல் பல வர்ணங்களுள்ள டக்கப்பங்களையும் நாட்டினர். நட்டுவர்களும், நர்த்தகர்களும் (கூத்தாடிகளும்,) பாடகர்களும் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் மனத்திற்கும் செவிக்கும் இனிய அச்சொற்களைக் கேட்டு ஆனந்தித்தனர். ராமனது அபிஷேக மஹோத்ஸவம் ஸமீபித்து வருகையில், ஜனங்கள் வெளியான முற்றங்களிலும், அவர்களில் ஸ்த்ரீகள், க்ருஹங்களிலும் ஒருவருக்கொருவர் ராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய சிறப்பையே மிகவும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். வீட்டு வாசல்களில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் பாலர்களும் ஒருவருக்கொருவர் ராமாபிஷேகத்தைப்பற்றிய வார்த்தைகளையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். ராமாபிஷேக ஸமயத்தில் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் ராஜமார்க்கம் முழு

1 மண்டபங்கள்—மதிட்சுவர்களின் மேற்பாகங்களில் நாற்புறங்களிலும் கணைகளை விட்டுப் பார்த்து யுத்தஞ் செய்வதற்காகக் கட்டப்பட்ட நாற்கால் மண்டபங்கள்.

வதும் புஷ்பங்களை இறைத்துக் குமுகுமென்று மணங்கமழகின்ற தூபங்களையிட்டு அழகு மிகுந்திருக்கும்படி அலங்காரஞ் செய்தனர். பின்னும் அந்தப் பட்டணத்து ஜனங்கள் அபிஷேகமான பின்பு, ராமன் உயர்ந்த யானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு வருகையில் அவனது அபிஷேகாலங்காரங்கள் அவ்வுயரத்தில் தமக்குத் தெரியும்படிக்கும், அவன் வெளிப்புறப்படுவதற்கு முன்பே ராத்திரியாய் விடுமாயினும் அவன் அணிந்திருக்கிற மற்றை அலங்காரங்கள் இருட்டிலும் நன்கு புலப்படுவதற்காகவும் ராஜமார்க்கங்கடோறும் வ்ருக்ஷங்கள்போல் உயர்ந்திருக்கிற பலவகைத் தீபஸ்தம்பங்களையும் நாட்டி வைத்தனர். இங்ஙனம் அவ்வயோத்யாபுரத்தில் வஸிப்பவர் பட்டணத்திற்கு அலங்காரஞ்செய்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடப்பதை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு, முற்றங்களிலும் ஸபைகளிலும் எல்லோரும் கும்பல்கூடி ஒருவருக்கொருவர் ஸம்பாஷணஞ் செய்துகொண்டு தசரதமஹாராஜனைக் குறித்து 'இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்குந் தன்மையனாகிய இம்மஹாராஜன், அஹோ! மிகவும் மஹானுபாவன். ஆனதுபற்றியே தனக்குக் கிழத்தனம் வந்ததை அறிந்து ராஜ்யத்தில் ராமனை அபிஷேகஞ்செய்யப் போகின்றனன் ராமனோ உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களின் தாரதம்யத்தைக் கண்டறிந்தவன். அங்ஙனம் அறிஞனாகிய ராமன் அரசனாக வேண்டுமென்று விரும்பிக்கொண்டே வெகுகாலங் கடத்தினம். இனி அவன் அரசனாகி நம்மைப் பாதுகாப்பவனாவான். ஆகையால் நம்மெல்லோருக்கும் தெய்வானுக்ரஹம் உண்டாயிருக்கின்றது. ராமனது குணங்களை எவ்வண்ணங் கூறலாகும்? அவனது மனத்தில் சிறிதுங் கர்வமென்பது கிடையாது; எல்லாம் அறிந்தவன்; தர்மஸ்வபாவன்; உடன்பிறந்தவரிடத்

தில் மிகுந்த வாத்ஸல்யமுடையவன்; ராமனெல்லாம் ஓரற்புத மன்று; அவன் உடன்பிறந்தவரிடத்தில் எப்படி ப்ரீதியோ டிருக்கின்றானோ? அப்படியே நம்மிடத்திலும் மிகுந்த ப்ரீதியோடிருக்கின்றான். தசரதன் நம்மிடம் அநுக்ரஹம் வைத்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ் செய்ய, நாம் பார்க்கப்போகின்றனம் இப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷத்தை நமக்கு விளைத்துத் தருந் தாமஸபாவனும் பாபமற்றவனுமாகிய அந்தத் தசரதமஹாராஜன் வெகு காலம் வாழ்வுற்றிருப்பானாக' என்று புகழ்ந்துகொண்டனர். அப்பொழுது ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேள்விப்பட்டு நாற்புறங்களிலுமுள்ள பல தேசங்களினின்றும் வந்த ஜனங்கள், பட்டணத்தவர் இங்ஙனம் மொழிந்துகொண்டிருக்கச் செவியுற்றனர். இவ்வண்ணம் ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டுப் பல திக்குகளினின்றும் அயோத்யாபுரத்திற்கு வந்திருக்கிற அந்த நாட்டு ஜனங்கள் [1]ராமனது பட்டணமெங்கும் நிறைந்திருந்தனர். அந்நகரத்தில் அவரவர் நாட்டுதேசங்களினின்று வந்திருக்கிற ஜனங்களின் கலகலத்வனி, பர்வகாலத்தில் பொங்கி வருகிற ஸமுத்ரகோஷம்போல் காதுக்குப் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது பிறகு தேவேந்திரனது மாளிகைபோல மிகவும் அழகு பொருந்தி விளங்குகின்ற அவ்வயோத்யா நகரமானது, இங்ஙனம் ராமாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைப் பார்க்க விரும்பி நாடுகளினின்று வந்த ஜனங்களால் எங்கும் நெருங்கப்பெற்றுக் கலங்கி, ஸமுத்ரத்திலுள்ள திமிதிமிங்கிலம் முதலிய ஜலஜந்துக்கள் நெருங்கிக் கலங்கிய ஸமுத்ர ஜலம்போல் விளக்கமுற்றிருந்தது ஆறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1 முதலிலே ஸகல ஜனங்களின் முன்னிலையில் ராமாபிஷேகம் நடத்துவதாக அரசன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருப்பதனால் ராமன

மந்தரை கைகேயிக்குத் துர்ப்போதனை செய்தல்

[1]கைகேயியின் பந்துக்களுக்குத் தாதியாயிருந்தவளொருத்தி கைகேயியோடுகூடவே வஸித்திருந்தனள். அவள் எங்கு யாருக்கு யாரிடத்தில் பிறந்தவளோ? தெரியாது. அவள், சந்த்ரனைப்போல வெளுத்தது அழகியதாகி விளங்கும் உப்பரிகையின்மீது யாதொரு காரணமுமின்றி ஏறவேண்டுமென்றெண்ணமுண்டாகத் தற்செயலாகவே ஏறி, அவ்வயோத்யாபுரத்தை முழுவதுங் கண்டனள். அப்பொழுது அந்நகரத்திலுள்ள ராஜமார்க்கங்களெல்லாம் ஜலந்தெளித்து மலர்கள் தூவப்பெற்று மிகவும் அழகுடன் விளங்கியது. அதில் ராஜசிஹ்னங்களுள்ள டக்கயங்களும் சிஹ்னமில்லாத ஸாதாரணமான த்வஜங்களும் அலங்காரமாக உயரக்கட்டப்பட்டிருந்தன.

அதிபதியென்று யாவர்க்கும் தெரிந்துவிட்டது. ஆகையால் அயோத்யையை ராமனது பட்டணமென்று கவி சொன்னதாகத் தெரிய வருகின்றது.

1 இதற்கு 'ஜ்ஞாதிதாஸீ யதோஜாதா' என்று மூலம். (யதோஜாதா) எங்கேயோ பிறந்தவள். அவளது தாய்தந்தைகளாவது பிறந்த இடமாவது ஒன்றுந் தெரியாதிருந்ததென்றபடி. இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(யதோஜாதா) எங்கேயோ பிறந்தவள் ராமனது அபிஷேகத்திற்கு இடையூறு செய்யும்படியான இப்படிப்பட்ட துஷ்டஸ்வபாவமுடையவள் அயோத்யாபுரத்தில் பிறக்க நேராது. ஆகையால் எங்கேயோ பிறந்தவளென்றபடி. அன்றியே-(யதோஜாதா) இப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டர்களது பேரும் ஊரும் வாயினால் மொழியவுந் தகாதென்று 'எங்கேயோ பிறந்தவள்' என்று கூறப்பட்டது. ஆனது பற்றியே மந்தரையென்னும் அவளது பேரை இங்குச்சொல்லவில்லை. (யதோஜாதா) ராமனைக்கொண்டு ராவணனைத் தொலைப்பதற்காகக் கைகேயிக்கும் அவனுக்கும் பேதம் உண்டாகச் செய்யும்படி தேவதைகளே அவளை அனுப்பினார்களாகையால் அவளது குலம் முதலியவற்றைச்சொல்லவில்லை. இந்த தேவரஹஸ்யம் வெளியாகுமென்று அவைகளை இங்குச் சொல்லவில்லை என்றுங் கூறுவர்.

ஜனங்கள் நெருங்கியிருப்பதுபற்றித் தாமதித்த இடங்களுக்கு இஷ்டப்படிக்குப்போக அநுகூலமா யிருக்கும்படி குறுக்கு வழிகள் பலவும் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. அந்நகரத்தில் ஜனங்களெல்லோரும் ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தர்களாகி எங்கும் சூழ்ந்திருந்தனர். ராமனுக்குக் காணிக்கைகளை ஸமர்ப்பிக்கும்பொருட்டு ப்ராஹ்மணர்கள் புஷ்பமாலைகளையும் [1]மோதகங்களையும் கைகளிலேந்தித் திரிந்துகொண்டு ஸந்தோஷத்வனிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். தேவாலயத்வாரங்களும் சுண்ணாம்படிக்கப் பெற்று வெளுத்து அழகு பொருந்தி விளங்கின. ஸமஸ்த வாத்யங்களும் நான்குப் பக்கங்களிலும் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. எங்குப் பார்க்கிலும் ஜனங்கள் ஸந்தோஷம் நிரம்பப்பெற்று நெருங்கிக் கூடிக்கொண்டிருந்தனர். ஆங்காங்கு வேத பாராயண கோஷங்களும் செவிபிற பட்டுக்கொண்டிருந்தன. ராமாபிஷேகத்தைப் பற்றி மனிதர்களுக்கு மாத்ரமேயன்றி மருகாதிகளுக்கும் ஸந்தோஷம் மேலெழுந்திருப்பதுபற்றி, மேலான யானைகளும் குதிரைகளும் ஸந்தோஷம் பெருகப்பெற்று மயிர்க்கூச்ச விட்டுத் திரிந்துகொண்டிருந்தன. காளை மாடுகளும் பசுக்களும் கொழுத்துக் கோஷமிட்டுக்கொண்டிருந்தன. ராமாபிஷேகத்தைப் பற்றிய ஸந்தோஷம் உள்ளடங்காமல் வெளிவந்ததோ என்னும்படி மயிர்க்கூச்சலிட்டு மனக்களிப்புற்றிருக்கும் பட்டணத்து ஜனங்கள் ஆங்காங்கு வரிசையாகத் த்வஜங்களை எடுத்துக் கட்டினர். இங்ஙனம் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்நகரம் முழுவதையும் உப

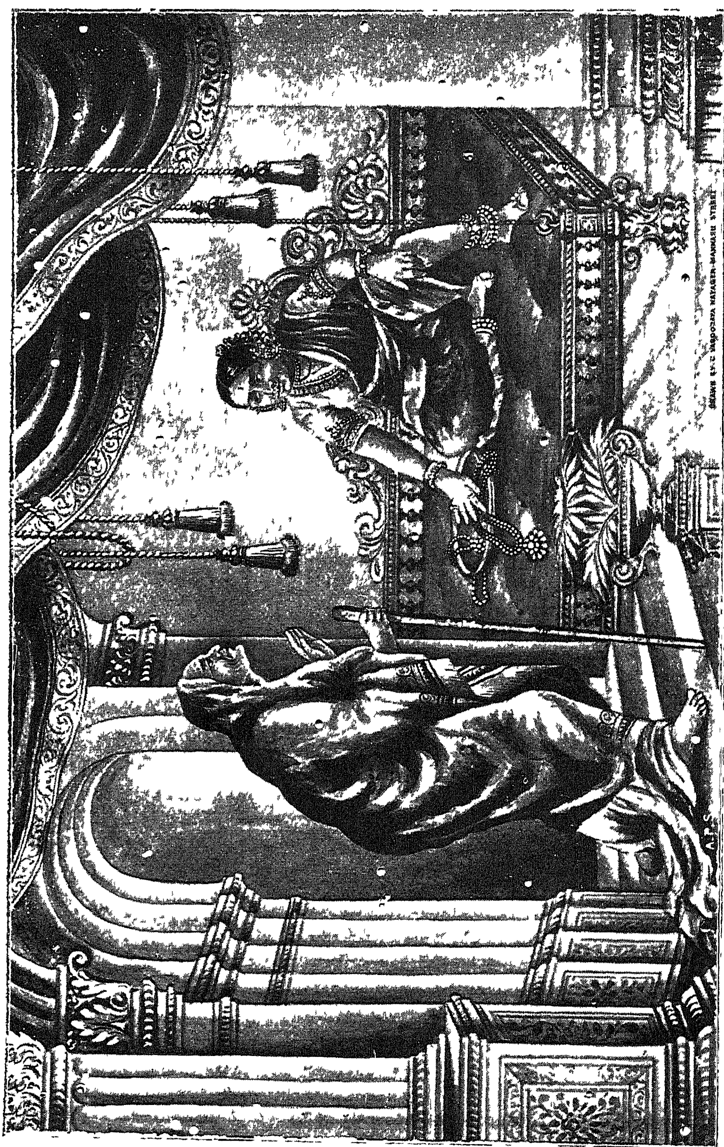
1 மோதகம்—குழக்கட்டையென்று சிலர், லட்டென்று சிலர்; லட்டுக்குக் கண்டமோதகமென்று பேரென்றும், மோதகமென்பது குழக்கட்டையே யென்றுஞ் சிலர் கூறுவர்.

பரிகையின் மீது ஏறியிருந்த அந்தக் கைகேயியின் தாதியாகிய மந்தரை என்பவள் கண்டனள். இப்படி விளங்கும் அவ்வயோத்யாபுரத்தைக் கண்டு, மந்தரை என்பவள் மிகவும் ஆச்சர்யம் அடைந்தனள். அப்பொழுது ராமனது மாற்றாந் தாயாகிய ஒருத்தி வெளுத்த வெண்பட்டு உடுத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் கண்கள் மலரப்பெற்று அவ்வுப்பரிகையில் அம்மந்தரைக் கருகில் இருந்தனள். அம்மந்தரை அவளைப் பார்த்து [1] 'ராமனது தாய் இயற்கையாகவே தனத்தைக் கைப்பற்றுந் தன்மையளேயன்றி, ஒருவருக்குங் கொடுப்பவளன்று. அப்படிப்பட்டவளும் இப்பொழுது அளவில்லாத ஸந்தோஷங் கொண்டு ஜனங்களுக்குத் தனத்தைக் கொடுக்கின்றனள்; இதென்ன? ஜனங்களுக்கும் ஸந்தோஷம் அளவற்றிருக்கின்றது; இதுவென்ன? இது எதுக்காக உண்டாகிறதோ? இதை எனக்குச் சொல்வாயாக. அன்றியே, அரசன் மிகுந்த ஸந்தோஷங்கொண்டு ஏதாயினும் நடத்தப் போகின்றானோ?" என்று வினவினள். ராமனுக்கு மாற்றாந்தாயாகிய அந்தப் பெண்மணியும் ஸந்தோஷம் உள்ளடங்காமல் மேன்மேலும் பெருகி வருகையில், அந்த வேகத்தைப் பொறாமல் உடம்பு வெடித்துப் போமோ என்னும்படி ஸந்தோஷம் புறம்பொசிய, பரி

1 இதற்கு மூலம்—

'உத்தமே நாபிஸம்யுக்தா ஹர்ஷேணார்த்தபரா ஸதீ,
ராமமாதா தநம் கிந்நு ஜநேப்ய ஸம்ப்ரயச்சதி'

மந்தரை கௌஸல்யையினிடத்தில் த்வேஷத்தினால் அவளை (அர்த்தபரா) அர்த்தத்தில் ஆசையுடையவளென்று சொல்லுகின்றனள். அர்த்தம்—பணம். பின்னும் 'கௌஸல்யா' என்று பேரைச் சொல்லாமல் 'ராமமாதா' ராமனுடைய தாயென்கையால் கௌஸல்யையின் பேரையுங்கூடச் சொல்லக்கூடாத த்வேஷமுடையவளென்று தெரிகின்றது.

471. மந்தரை கைகேயிக்கு ராமாபிஷேகத்தைக் கூறுதல்.

கூலியாகிய அம்மந்தரைக்குச் சொல்லக் கூடாததாயினும், ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால் அதை மறந்து, ராமனுக்கு நேரிடப்போகிற ஒப்பில்லாத ராஜ்ய லக்ஷ்மீ விபவத்தைச் சொல்ல முயன்று, 'தசரத மஹாராஜா நக்ஷத்ர புஷ்யநக்ஷத்ரத்தில் கோபமின்றி க்ருபையுள்ளவனும் பாப மற்றவனுமாகிய ராமனை யௌவ ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்யப்போகின்றார்' என்று மறுமொழி உரைத்தனள். அக்கூனியும் அவள் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, உடனே மிகுந்த கோபாவேசங் கொண்டவளாகிக் கைலாஸ பர்வத சிகரம்போல உயர்ந்து வெளுத்து விளங்குகின்ற அவ்வுப்பரிகையினின்று வேகத்துடன் இறங்கிவந்தனள். மந்தரை பாபத்திலேயே கண்ணோக்க முடையவள். ஆகையால் ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டுக் கோபாக்னி வளர்ந்து எரியப்பெற்று, பரித்துக் கொண்டிருக்கும் கைகேயியினிடஞ்சென்று அவளைப் பார்த்து 'அடி மதிகெட்டவளே! உறங்குகின்றா யென்? எழுந்திரு உனக்கு ஒரு பயம் வரப்போகின்றது. ஒன்றா? இன்னும் பல துக்கங்களும் உன்னைச் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்துகொண்டிருப்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? அரசன் ஆசைப்படும்படியான ஸௌபாக்ய முடையவள் போல மேலுக்குப் புலப்படுகின்றாயன்றி, நிஜமாக நீ அரசனுக்கு இஷ்டையாயிருப்பவளல்லை 'அரசனுக்கு என்னிடத்தில் ப்ரீதி மிகுந்திருக்கின்றது ஆகையால் நானே பாக்யவதி' என்று வீண்கர்வப்படுகின்றாய். உனது ஸௌபாக்யம் எங்கே? வெயிற்காலத்து ஆற்றின் ப்ரவாஹம்போல இப்பொழுது உனது ஸௌபாக்ய மெல்லாங் குறைந்து போகின்றது' என்றனள். அக்கூனி இங்ஙனம் பாபத்திலேயே கண்ணோக்க முற்றவளாகி ரோஷத்தினால் நெருப்புப் பொறி பறக்கும்படி உரைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு

மிகுந்த மனவருத்தங்கொண்டு, அவளைப் பார்த்து 'மந்தரையே! எனக்கு க்ஷேமம் இல்லையா? உனது முகம் வாட்டமுற்றிருக்கும்படி கண்டு, உனக்கு ஏதோ ஒருவருத்தம் உண்டாயிருப்பதாக ஊகிக்கின்றேன்' என்றனள். இவ்வாறு கைகேயி மொழிந்த இனிய உரைகளைக் கேட்டு, அம்மந்தரை 'ராமாபிஷேகத்தை ஆலோசியாமல் வார்த்தையில் ஒழுங்கு பாராட்டுகின்றாள்' என்று மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டனள். அவள் கைகேயியின் மேன்மையையே விரும்பியிருப்பவளாகையால் கௌஸல்யையைக் காட்டிலும் கைகேயிக்குக் குறை நேரிடுகின்றதேயென்று மேன்மேலும் வருத்தம் பெருகி வரப்பெற்று, ராஜ்யலக்ஷ்மி, தாயாதிகள் வசமாவதைச்சொல்லி அவளுக்கு வருத்தமுண்டாகச் செய்யவும், ராமனிடத்தில் அவளுக்குள்ள ஸ்னேஹத்தைப் போக்கி விரோதத்தை உண்டாக்கச்செய்யவும் முயன்று, பேசுவதில் மிகுந்த வல்லமையமைந்திருப்பதுபற்றி, அந்தக் கைகேயியைப் பார்த்து 'தேவியே! எவ்விதத்திலும் தடுக்கமுடியாதபடி உன்னை நாசஞ்செய்வதற்கு ப்ரயத்னம் எவ்வளவோ நடக்கின்றதே! அந்த நாசந்தான் யாதென்னில்—சொல்லுகின்றேன்; மஹாராஜன் ராமனுக்கு நாளைத்தினம் யௌவராஜ்யாபிஷேகம் நடத்தப் போகின்றனன். இங்ஙனம் நடக்கப்போவதைக் கேட்டு, நமக்கு அநிஷ்டனாகிய ராமனுக்கும் ராஜ்யமா' என்று வருத்தமுற்றும் 'நமக்கு இஷ்டனாகிய பரதனுக்கு ராஜ்யமில்லாமல் தப்பிப்போகின்றதே' என்று சோகமுண்டாகப் பெற்றும், நெருப்பினால் எரிக்கப்பட்டதுபோல உடம்பெல்லாம் எரிய, வெறுமனே இருக்க முடியாமல் உனது மேன்மையை விரும்பி இதோ இவ்விடம் வந்து சேர்ந்தனன். எப்படி வராமலிருக்க முடியும்? 'எனக்குத் துக்கமுண்டாயின் உனக்கு என் வந்தது?'

என்னவேண்டாம். உனக்குப பணி போனறதொரு வருத்தமுண்டாயின, எனககு அதைதக கண்டு மலைபோனற வருததமாயிருககும் உனககு ஒரு ஸநதோஷம உண்டாயின், எனககும ஸநதோஷமா யிருககும. இதற்கு ஸநதேஹமிலலை நீ சிறநத ராஜவமசததிற பிறநதவள். நமது அரசனுககு உததம பாரயையாயிருககினறனை ஆயினும ராஜதாமஙகள கொடியவை யென்று உனககுத தெரியாதிருபபதேன? இதென்ன ஆசசர்யம? உனது பாத்தாவாகிய தசரதன மேலுககுத் தர்மத்தையே யுரைபபவனபோல தோறறுவனேயனறி இயற்கையாகவே ஏகாநததததில கெடுதியைச செயபவன. வெளிககு மாதரம தேனொழுகப பேசுவான; காரியங்களில கொடியவனு யிருபபவன. உனது ஸவபாவம நிரமல மாகையால உனது பாததாவையும நறகருததுடையோனுக நினைககினறனை இபபடியாயின,. ஐயோ! அவன உனனை இவவாறு நனருகவே வஞசிததிருக்கினறனன உனது பாததாவானவன அநதநத ஸமயஙகளுககுத தகுநதபடி உனனருகில வநது இனிய உரைகளை மொழிநதுகொண்டு, ஏதாயினும ஒரு பரயோஜனத்தையும செயயாமலே உனனை அனுஸரித்து வநது, இபபொழுது கௌஸலயைககுப பெரும பரயோஜனத்தைச செயயப் போகினறனன உனனை வஞசித்த விதந தெரியுமா? துஷட ஸவபாவனுகிய உனது கணவன, பரதனை உன பிறநதகத்துப பநதுககளிடம போகத் துரததிவிடடனன பரத னெருவனேயன்றோ? அவனுககுச சதரு. ஆகையால அவனை வெளியே போகத் துரததிவிட்டு ராஜயத்தை [1]நிஷகண்டகமாகச் செயது, அநத ராஜ்யத்தில நாளைததினம உதய காலத்தில்

1 நிஷகணடகமாக - சதருவறறதாக.

ராமனுககுப படடாபிஷேகஞ செயயப போகினறனன. நீயோ அறியாதவள். ஆதலால வரபபோகும தீஙகு ஒனறும உனககுத தெரியவிலலை உனககுத தசரதமன னவன பாததாவெனறு பேர வைததுக கொணடிருக குஞ சதரு ஓர அறிவுகெடடவள ஸாபபததிறகு உள ளே விஷமுணடெனபது அறியாமல அதறகு நனமை யைச செயய விருமபித தாய வளாபபதுபோல வளாத து மடியிலிடடுச சீராடடுவதுபோல, நீ உன பாததாவை வெளிககுத தோறறுமல உளளே மறைநதிருககும சதரு வெனறு தெரிநது கொளளாமல விஸ்வாஸததுடன மடி யிலேறிடடுக குலாவிககொணடிருககினறனை. பாமபை யாவது பகைவனையாவது அடிததுககொலலாமல வெறு மனே விடடுவிடுவோமாயின, எபபடி தீஙகு வருமோ? அப படியே தசரதன இபபொழுது உனனையும உனது புத்ரனையும செயதுவிடடனன. நீ எபபொழுதும ஸு கத்தையே அனுபவிககத தககவளனறு? நீ ஒனறு மறியாத சிறியவளா யிருககினறனை. இநதத தசரதன எவவளவு பாபிஷ்டனே, தெரியுமா? உனனை இததனை காலமாகப பொயயான இனசொறகளைசசொலலி வஞசித துக கொண்டிருநது, இபபொழுது ராமனுககு ராஜயா பிஷேகஞ செயவிதது உனனை அடியோடு கெடுததுவிட டனன. உன ஒருததிமைமாதரந தானே? அனறு. உன புதலவனையும எனனைபபோனற உனது பரிஜன ஙகளையும பாழடிததனன ஐயோ! கெடடுபபோ யினை. கைகேயியே! இபபடிபபடட துககததில அகப படடுககொணடாா யாகையால, நீ உடனே இச சமயததி றகுத் தகுநதபடி உனககு யாது நனமையோ? அதை விரைவில தேடிககொளளவாயாக. எபபடி செயயலா மெனறு நீ சிநதிககவேணடாம உனது புத்தி மிகவும

அற்புதமா யிருக்கவற்றன்றோ? உன் கண்களின் அழகும் காண்போர்களுக்கு ஆச்சர்யத்தை விளைக்கவல்லது இனி உன் பர்த்தாவாகிய தசரதன் எவ்வளவு? ஆகையால் உனது புத்தி ஸாமர்த்யத்தையும் உனது அழகையும் உபயோகப்படுத்தி, உன்னையும் உன் புதல்வனையும் என்னையும் பாதுகாத்துக்கொள்வாயாக' என்றனள். அழகான முகமுடைய அந்தக் கைகேயி படுத்துக்கொண்டிருந்து மந்தரை மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து, சரத்காலத்தி லுதித்த சந்த்ர கலைபோன்றவளாகிப் படுக்கையினின்றும் எழுந்திருந்தனள். அங்ஙனம் எழுந்திருந்து, ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதற்கு மேன்மேலும் ஆனந்தம் பெருகப் பெற்று, அப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷம் தனக்குத் தெய்வாதீனமாக நேரிட்டது பற்றி ஆச்சர்யம் அடைந்து அங்ஙனம் தனக்கு ப்ரியஞ் சொன்ன அக்கூனிக்குப் பரிசாக உயர்ந்த ஓராபரணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தனள். மடந்தையர் மணியாகிய கைகேயி அங்ஙனம் அக்கூனிக்கு ஆபரணத்தைக் கொடுத்து, மீளவும் அவளைப்பார்த்து, 'மந்தரையே! நீ எனக்கு மிகவும் ப்ரியமான இந்த ராமாபிஷேக வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகின்றனை இப்படிப்பட்ட ப்ரியவார்த்தையைச் சொல்லுகிற உனக்கு இன்னும் யாது செய்வேன்கொல்? 'சக்களத்தியின் பிள்ளையினிடத்தில் ப்ரீதி என்?'' என்பாயோ? ராமனிடத்திலாவது பரதனிடத்திலாவது எனக்குப் பேதம் புலப்படவில்லை எனக்கு இருவரும் ஒருவராகவே தோன்றுகின்றனர். ஆகையால் அரசன் ராமனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்விக்கப் போகிறானென்பதைக் கேட்டு, எனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது. ஓ மந்தரையே! நீ ப்ரியத்திற்கே உரியவளா யிருக்கின்றனை; இந்த ராமாபிஷேக வ்ரு

ததாநததைதக காட்டிலும பரியமாயிருபபது மறருென
றும் நீ எனககுச சொலலமுடியாது ஏனெனில— என
க்கு பரியமானவை யெலலாவறறிலும ராஜாபிஷேகமே
மிகவும அதிசயித்திருககினறது அபபடிபபட்ட பரியத
தைச சொலலினை, ஆனதுபறறியே அதைவிட மற
ருெரு பரியத்தை நீ எனககுச சொலல முடியாதென்ற
னள். இபபடி மிகவும பரியமான ஸஙகதியை எனககுச
சொலலினு யாகையால உனககு இஷ்டமாகிய மறறும
ஏதாயினு மொனறை வேணடுவாயாக அதை உனககுத
தருகினறனன்' எனறும மொழிநதனள். ஏழாவது ஸாக
கம முறறிறறு

{ மநதரை கைகேயிககு மேலும தாபபோ தனை செயதல }

இஙஙனம மொழிநத கைகேயியைப பாரதது, அவள மொழிநத மொழிகளைப பொறுககமாட்டாமல அவளிடம அஸூயைபயுறறு, அவள கொடுதத ஆபரணததையும கீழே பொகட்டு, ஹிதஞ சொலலினும கேட்கவிலலையே யெனறு கோபமும, அனாததம வருமே யெனறு துககமும மேலெழுப பெறறுக கைகேயியை நோககி, 'ஓ அறிவு கெட்டவளே! வருததபபடவேண்டிய காலம இது இஙஙனந தகாத ஸமயததில உனககு ஸநதோஷமா யிருககினறதே! இதுவென்ன? இதறகுக காரணம யாதோ? தெரியவிலலையே! எனககு இதுமிகவும அறபுதமா யிருககினறது. துககமாகிற பெருஙகடலி னிடையில இருககினறனையே! இது உனககுத் தெரியா திருககினறதே! ராமாபிஷேகததைக காட்டிலும் மேலான துககம மறறை யாது? பெருந துயரததிலாழநத நீ மனவருத்தமுற றிருககவேண்டுங் காலத்தில

ஸந்தோஷித்திருக்கின்றனே நீ இப்படி விபரீதமாக ஸந்தோஷித்திருப்பதைக் கண்டே, நான் மிக்க மனவருத்தங்கொண்டு, அதனால் நலிவுபெற்றிருக்கின்றனன். நீ இங்ஙனம் பித்தம் பிடித்திருப்பதைக் கண்டு, எனக்கு மனத்தில் பரிஹாஸமா யிருக்கிறது ; கைகேயி ! உனது மதிகேட்டிற்கு யான் சோகிக்கின்றனன் ; உனது சக்களத்தியின் பிள்ளை உனக்குப் பகைவனே. அவனுக்கு நன்மை நேருவது நமக்கு மரணம் வந்தாற்போலவே. மருத்துவைப்போல அது வரக்கண்டும் மனத்தெளிவுள்ளவள் எவள்தான் அதை ஸந்தோஷமாகக் கொள்வாள் ? ராமனோடொக்க ராஜ்யம் பெறுகைக்குப் பரதனுக்கே அதிகாரமுள்ளது. ஆகையால் பரதனைப் பற்றியே ராமனுக்குப் பயம் உண்டாகும். ஆனால் ராமனுக்கு மாத்ரம் பயமேயன்றிப் பரதனுக்குப் பயமில்லையோ என்பாய்; அப்படியன்று. நம்மைப் பார்த்துப் பயப்படுகின்ற புலி பாம்பு முதலியவற்றினின்றுமே நமக்குப் பயம் உண்டாகின்றது. பயந்தவனிடத்தி னின்றுமே பயமுண்டாகும். ஆகையால் பயப்படுகின்ற ராமனிடத்தி னின்றும் பரதனுக்குப் பயமுண்டாகு மென்பது சொல்லவேண்டுமோ? இதை நினைத்து நினைத்தே யான் சிந்தையுற்று வருந்தப்படுகின்றனன். 'லக்ஷ்மணனுக்கும் சத்ருக்னனுக்கும் ராஜ்யத்தில் அதிகாரம் உண்டாகையால், அவர்களுக்கு வாராத பயம் பரதனுக்கு மாத்ரம் வரப்போகின்றதோ?" என்று நினைக்கவேண்டாம். பெருத்த வில்லாளியாகிய லக்ஷ்மணன் மனோவாக்காய கருமங்களால் எல்லாவற்றிலும் ராமனையே அனுஸரித்திருப்பவன். லக்ஷ்மணன் ராமனை அனுஸரித்திருப்பது போலவே சத்ருக்னனும் பரதனை அனுஸரித்திருப்பவன். அப்படி அவ்விருவரும் க்ரமமாக ராமனுக்கும் பரதனுக்கும் பாரதந்த்ரர்களாயிருப்பவரா

வதும் புஷ்பங்களை இறைத்துக் குமுகுமென்றும் மணங்க
மழ்கின்ற தூபங்களையிட்டு அழகு மிகுந்திருக்கும்படி
அலங்காரஞ் செய்தனர். பின்னும் அந்தப் பட்டணத்து
ஜனங்கள் அபிஷேகமான பின்பு, ராமன் பட்டத்து யானை
யின்மீது ஏறிக்கொண்டு வருகையில் அவனது அபிஷே
காலங்காரங்கள் அவ்விடத்தில் தமக்குத் தெரியும்படி
க்கும், அவன் வெளிப்புறப்படுவதற்கு முன்பே ராத்திரியாய
விடுமாயினும் அவன் அணிந்திருக்கிற மற்றை அலங்கா
ரங்கள் இருட்டிலும் தனக்குப் புலப்படுவதற்காகவும் ராஜ
மார்க்கங்களோரமும் வ்ருக்ஷங்களைப்போல் உயர்ந்திருக்
கிற பலவகைத் தீபஸ்தம்பங்களையும் நாட்டி வைத்தனர்.
இங்ஙனம் அவ்வயோத்யாபுரத்தில் வசிப்பவர் பட்டணத்
திற்கு அலங்காரஞ்செய்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யாபி
ஷேகம் நடப்பதை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு, முற்றங்
களிலும் ஸபைகளிலும் எல்லோரும் கும்பல்கூடி ஒருவ
ருக்கொருவர் ஸம்பாஷணஞ் செய்துகொண்டு தசரத
மஹாராஜனைக் குறித்து 'இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற்கு ஸந்
தோஷத்தை விளைக்குந்தன்மையனாகிய இம்மஹாராஜன்,
அஹோ! மிகவும் மஹானுபாவன். ஆனதுபற்றியே தனக்
குக் கிழத்தனம் வந்ததை அறிந்து ராஜ்யத்தில் ராமனை
அபிஷேகஞ்செய்யப் போகின்றனன். ராமனோ உலகத்தி
லுள்ள வஸ்துக்களின் தாரதம்யத்தைக் கண்டறிந்தவன்.
அங்ஙனம் அறிஞனாகிய ராமன் அரசனாக வேண்டுமென்று
விரும்பிக்கொண்டே வெகுகாலங் கடத்தினம். இனி அவ
ன் அரசனாகி நம்மைப் பாதுகாப்பவனாவான். ஆகையால்
நம்மெல்லோருக்கும் தெய்வானுக்ரஹம் உண்டாயிருக்கின்
றது. ராமனது குணங்களை எவ்வண்ணங் கூறலாகும்? அவ
னது மனத்திற் சிறிதுங் கர்வமென்பது கிடையாது; எல்
லாம் அறிந்தவன்; தர்மஸ்வபாவன்; உடன்பிறந்தவரிடத்

ஆகையால வயதின கரமம் அபபடியிருககடடுமே. இபப
டிபபடட விபத்து நேர்தபடி முநதுற மருநது தேடிக
கொளளவேணடாமா? பிளளைகளின வாரதளை அபபடி
யிருககடடுமென விடடு உனது சககளததியின ஸுகதி
யைக கேடபாயாக கௌஸலயையின பிளளை நாளைப
புஷ்ய நக்ஷத்ரததினனறு யௌவராஜயததில பராஹம
ணோததமாகளால படடாபிஷேகம செயவிககப பெறுகை
யில, அநதக கௌஸலயையின பாககியததை எவவிதம
உரைககலாகும? அவளே மிகுநத பாககியமுடையவள்.
பிளளை யுவராஜனாக, கௌஸலயை இவவள வவளவென
றெண்ணமுடியாத ஸநதோஷம அடைநது உலகமெங
கும புகழ பெறறுச சககளததி முதலிய சதருககளை அட
ககி மேலாயிருககப போகினறனள. அபபொழுது அந
தக் கௌஸலயைககு நீ தாஸிபோலிருநது கைககளைக கூப
பிககொணடு ஸேவை (ஊழியம) செயயப போகினறனை.
ராமனால உன புதலவனுககுத் துாககதி உண்டாகுமென
பது அபபடி யிருககடடும கௌஸலயையிடமிருநது இ
தைககாடடிலும வேறு துாககதி உனககு யாது நேரிட
வேணடும? அபபடி யாகுமாயின, நீயும உனனையுடைய
நாயகளும கௌஸலயைககு வேலைககாரிகளாகப போ
கினறனம இநதககதி நமமளவில மாதரமேயனறு,
உனது புதலவனும ராமனுககு வேலைககாரனாகப போ
கினறனன [1] ராமனுககுப பட்டாபிஷேகமாகையில அவ
னுடைய உத்தமஸதரிகளெலலோரும ஆனநதம அடைந

---

1 இதறகு மூலம—

'ஹ்ருஷ்டா: கலு பவிஷ்யநதி ராமஸய பரமா: ஸதரிய:,
அப்ரஹ்ருஷ்டா பவிஷ்யநதி ஸநுஷாஸதே பரதக்ஷயே'

(ராமஸய பரமா: ஸதரிய:) ராமனுடைய உததம ஸதரீகள
இநத (ஸதரிய:) எனகிறதறகுச சரியாக இரணடாவது பாததில

திருப்பார்களன்றோ? பரதன் தாசித்தாயம் பெற்றுக் குறைந்திருக்கையில் உனது மருகிகள் ஸந்தோஷங்குன்றி இருக்கப் போகின்றனர்' என்று இவ்வாறு சிறிதுங் களிப்பின்றித் தனக்குப் புத்தி சொல்லுகிற மந்தரையைப் பார்த்து ராஜபத்னியாகிய அந்தக் கைகேயி அவள் மொழிந்தவற்றைப் பாராட்டாமல் ராமனது குணங்களையே இங்ஙனங் கொண்டாட ஆரம்பித்தனள் 'மந்தரையே! ராமன் தர்மங்களை உணர்ந்தவன், பெரியோர்களால் நன்கு கற்பிக்கப் பெற்றிருப்பவன், பிறர் செய்த உபகாரங்களை மெய்ய

(ஸ்நுஷா:) மருகியர்-கைகேயியின் மருமக்கள்-பரதனுடைய பார்யைகள் - என்றிருக்கின்றது. அதனுடைய ஸாஹசர்யத்தினால் ஸ்நுஷ ஸ்த்ரீகள் கேவல பரிசாரிகாதி ஸ்த்ரீகளன்றி ராமனுடைய பார்யைகளே யாவார்களென்று ஏற்படுகின்றது. இதனால் ராமனுக்கு வெகு பார்யைகள் உளரெனத் தெரியவருகின்றது. ஆனதுபற்றியே ஸுந்தரகாண்டத்தில் 'பித்ருர்நிதேசம் ஸம்யக் க்ருத்வா வநாந்நிவ்ருத்தஸ் சரிதவ்ரதஸ்ச, ஸ்த்ரீபிஸ்ச மந்யே விபுலேக்ஷணாபிஸ்த்வம் ரம்ஸ்யஸே வீதபய: க்ருதார்த:' (தந்தையின் ஆணையின்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட பதினான்கு வருஷங்களைக் கடத்தி, வ்ரதத்தை முடித்துக்கொண்டு வனத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் பயந்தீர்ந்து ப்ரயோஜனம் நிறைவேறப்பெற்று நீண்டழகிய கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளோடு கூடிக் க்ரீடித்துக் கொண்டிருக்கப் போகின்றனை) என்று ஸீதை ராமனைக் குறித்து மொழிந்தனள். யுத்தகாண்டத்தில் தாபஸரயனத்தை வர்ணிக்கும்பொழுது 'ஸ்ரக்வஜ: பரமநாரீணாமபிம்ருஷ்டமநேகதா' (உத்தம ஸ்த்ரீகளின் கைகளால் அநேகவிதமாக ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பெற்றது) என்று ராமனது இடக்கைக்கு விசேஷணஞ் சொல்லப்பட்டது. பார்யைகளாகாதவர் தமது புஜங்களால் ஒரு புருஷனுடைய புஜத்தை அணையமாட்டார்களன்றோ? பின்னும் உத்தரகாண்டத்தில் அஸ்வமேதம் ஆரம்பிக்கும்பொழுது 'மாதரஸ்சைவ ஸர்வா மே குமாராந்த:புரஸ்த்ரியஸ்ச, அக்ரதோ பரதம் க்ருத்வா க[illegible] தவஷ்ரே ஸமாயினா' (என்னுடைய தாய்மார்களெல்லோரும் பின்னோரும் ஸ்த்ரீஸமூஹங்களும் பரதனை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸுநந்த

லாம் நிறைந்தது தீர்த்தறிந்தவன். எப்பொழுதும் பொய் யுரையாான்; பரிசுத்தனு யிருப்பவன், பின்னும், அரச

துடன் முன்பு கேட்டபாாகளாச) என்று ராமன் மொழிந்திருக்கின் றனன் இங்கு ஸீதை தவிர வேறு பாாயைகள் இல்லையென்னில் (மேஸாதா: ஸதர்மசாரிணீ ச) என்று என்னுடைய பிள்ளைகளென் பதுவும் என்னுடைய ஸதர்ஸமூஹங்களென்பதுவும் பொருந்தாது. மேலும், தாமபத்னியில்லாதவனுக்கு யாகஞ்செய்ய அதிகாரமில்லை. ராமன் ஸீதையை அரண்யத்துக்கு அனுப்பியிருக்கையில் அஸ்வ மேதஞ் செய்ததாகத் தெரியவருகையால் அவனுக்கு வேறு பாா யைகளும் உண்டென்று ஆத்தாபத்தி பரமாணத்தினுல் ஏற் படுகின்றது ஆத்தாபத்தியாவது— ஓராத்தத்தினுல் அவஸ்யமாக மற்றோராத்தம் ஸித்திப்பதுவே உதாஹரணம்— அப்பத்தை மூட் டையாகக்கட்டித் தடியில் மாட்டி ஓரிடத்தில் வைத்திருக்கையில், அந்தத்தடியை எலி இழுத்துக்கொண்டு போயிற்றென்றுல் அதில் மாட்டியிருந்த அப்பத்து மூட்டையும் போயிற்றென்பது ஸித்தமன் றோ? அப்படியே இங்கும் 'தாமபத்னியில்லாதவன் யாகஞ்செய்ய லாகாது, பத்னியோடுகூடவே யாகஞ்செய்யவேண்டும்' என்று தாழ் சாஸ்த்ர மிருக்கையில் ஸீதையின்றியே தாமஸ்வபாவனுகிய ராமன் யாகஞ் செய்தானென்னில் அவனுக்கு வேறு பாாயை கள் உண்டென்று ஸித்தமாகின்றது இதுவே ஆத்தாபத்திபர மாணம் அப்பொழுது ராமனுக்கு ஏகபத்னீவ்ரதம் எப்படி கூடுமென்னில்— கேவலபோகத்துக்கு மாத்ரம் உபயோகப்படும் படியான பாாயைகளன்றி தாமானுஷ்டானத்துக்குமாத்ரம் உப யோகப்படும்படியான பாாயைகள் உளராகையால் ஏகபத்னீவ்ரதத் திற்குத் தோஷமில்லை ஸீதையை விட்டபின்பும் இதர பாாயை கள் இருந்தமையால் 'பாாயாவியோகம் உண்டாகுக' என்கிற பருகு சாபம் எப்படி சேருமென்னில்— ஸீதையினிடத்தில் உண்டான ப்ரீதியின் மிகுதியால் ஸீதாவியோக துக்கத்தை நனகு அனுபவித் ததுபற்றி அந்தச் சாபம் பரிபாலிதமாகின்றது யாகத்தில் ஸீதை யின் ப்ரதிமையை ஏற்படுத்திக்கொண்டது ஸீதையினிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹ பஹுமானங்களைப்பற்றியேயன்றி வேறு பாாயைகளில் லாமையைப்பற்றியன்று என்று சில அறிவிலார் கூறுகின்றனா இது

னுக்கு மூத்தகுமாரன். ஆனதுபற்றி அவனே யௌவ ராஜ்யத்திற்குத் தகுந்தவனாகையால், ராஜ்யம் பரதாதி

பூர்வபக்ஷம் இதற்கு ஸித்தாந்தம் — ராமன் ஏகபத்னீ வ்ரதமுடையவனென்பது ஸர்வர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. இதர பார்யைகள் இருப்பார்களாயின் அவன் ஏகபத்னீ வ்ரதனென்றுரைக்க நேராது. ஸீதாப்ரதிமையைக் கொண்டே யாகஞ்செய்ய அதிகாரமேற்படுமாகையால் 'ஸீதாவியோக காலத்தில் இதர பார்யைகளில்லையாயின் யாகஞ்செய்ய நேராது' என்றுரைக்கலாகாது. இவ்விஷயத்தைப்பற்றியே உத்தரகாண்டத்தில் 'காஞ்சநீம் மம பத்நீம் ச தீக்ஷார்ஹாம் யஜ்ஞகர்மணி, அக்ரதோ பரத: க்ருத்வா கச்சத்வக்ரே மஹாமதி:' (யஜ்ஞகார்யத்தில் தீக்ஷைக்குத் தகுந்ததும் ஸ்வர்ணத்திலே செய்யப்பட்ட எனது பார்யையை (ஸ்வர்ணமயமான ஸீதாப்ரதிமையை) மிகுந்த மதிமந்தனாகிய பரதன் முன்னிட்டுக்கொண்டு முன்பு நடப்பானாக) என்று ஸீதாப்ரதிமை யாகதீக்ஷைக்கு அர்ஹமானதென்றும் பத்னியோடு ஒத்திருப்பதென்றும் சொல்லப்பட்டது. மேலும் 'நஸீதாயா: பரம் பார்யாம் வவ்ரே ஸ ரகுநந்தந:, யஜ்ஞே யஜ்ஞே ச பத்ந்யர்த்தம் காஞ்சநீ ஜாநகீ பவத்' (ராமன் ஸீதையைக்காட்டிலும் வேறு பார்யையை மணம் புரியவில்லை. யாகங்களதோறும் அவனுக்குப் பத்னீஸ்தானத்தில் ஸ்வர்ணமயமான ஸீதையே (ஸீதாப்ரதிமையே) இருந்தனள்' என்று ஸ்வர்ணமயமான ஸீதாப்ரதிமையைக் கொண்டே யாகதீக்ஷைகள் நடந்தனவாகத் தெரிய வருகின்றது. ஆகையால் 'பார்யையின்றி யாகஞ்செய்ய நேராது. பார்யாப்ரதிமையைக் கொண்டு யாகஞ்செய்வது சரியன்று. ராமன் யாகஞ்செய்தானாகையால் அவனுக்கு ஸீதையைக்காட்டிலும் வேறு பார்யைகள் உளர்' என்னும் அனுமானம், 'ராமன் ஸீதையைக்காட்டிலும் வேறு பார்யையை மணம் புரியவில்லை. யாகங்களதோறும் ஸ்வர்ணமயமான ஸீதாப்ரதிமையைப் பத்னியாகக் கொண்டிருந்தனன்' என்று விருத்த வசனம் இருக்கும்பொழுது ஈடேறாது. 'நேரே வசனமிருக்க அதற்கு விரோத

ந்யாயம் நேரிடாதன்றோ' ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிக்கு விருத்தமின்றியிருக்கிறது இவ்வசனத்திலே 'பார்யை அருகில் இல்லாதகாலங்களி

ருகிலிருந்தும் யாகத்திற்கு அனுகூலையாகாத காலங்களிலும்

கஞுக்கு ஸாதாரணமாகச் சொந்தமென்று கூறுவது நேராகாது 'ராமனிடமிருந்து பரதனுக்கு அனர்த்தம்

பார்யாபரதிமையைப்பத்னீஸ்தானத்தில்வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த காமங்களை நடத்தலாமென்னும் விதி ஏற்படுகின்றது அப்படியே 'ஊடாஹாரயோஉ நநுகூலஹாநயஸ்ச ஊநஹபுத்ரிலோ ஹார்யாபரதிக்ருதிம் விதாய பார்வணம் குர்யாத்' (பார்யை தூரதேசத்திலிருக்கப் பெற்றவனும் யாகாதிகார்யங்களுக்கு பார்யை உபயோகப்படக்கூடாத அஸந்தாபமுடையவனும் தாபங்களால் பார்யாப்ரதிமையைச் செய்துகொண்டு பார்வணஞ் செய்யவேண்டும்' என்று ஹேமாத்ரியென்னும் தர்மசாஸ்த்ரத்தில் படிக்கப்பட்டது அப்பொழுது பார்யை கார்யஞ் செய்ய வல்லமையற்றிருப்பது பற்றிப் பத்னி செய்யவேண்டிய கார்யங்களை அதவாயுவாவது யஜமானனாவது செய்யவேண்டும் பார்யை யாகாதிகார்யங்களுக்கு அநுகூலையாகாதவன்று பத்னிக்கு மரணமில்லாமையால் எப்படி அக்னிக்கு கெடுதி இல்லையோ? அப்படியே இங்குங் கண்டுகொள்வது சேஷமுடையவனென்று துறந்த பார்யையிடத்தில் ஸ்னேஹ பஹுமானங்களைக் காட்டுவது நிந்தைக்கு இடமாகையால் ஸ்னேஹ பஹுமானங்களுக்காக ஸீதாபரதிமையை வைத்துக்கொண்டானென்பது ந்யாயமன்று 'மாதரஸ்ச சைவ ஸாவாமே குமாராஃ ' ஸ்த்ரீஸங்கஶ்ச' என்கிற விடத்தில் (மே) என்கிற இது (மாதரஃ) என்கிற இதனோடு மாதரமே சேருகின்றது (மே மாதரஃ) என்னுடைய தாய்மார்களும், (குமாராஃ) பரதனுடைய பிள்ளைகளும், (ஸ்த்ரீஸங்கஶ்ச) பரதனுடைய ஸ்த்ரீ ஸமூஹங்களும் என்று பொருள் ராமனுக்கு வேறு பார்யைகள் உள்ளனென்று கொண்டாலும் அவர்கள் தாமாதமேயன்றி ப்ரஜோத்பத்தமன்றுகையாலே ராமனுக்கு அப்பொழுது குமாரர்களில்லாமையால் (குமாராஃ) என்று பரதனுடைய குமாரர்களையே சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது குமார சப்தத்தோடு சேர்த்துப் படிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ கணங்களும் பரதனுடைய ஸ்த்ரீ ஸமூஹங்களே யாகவேண்டும் இப்படி பொருள் கொண்டோமாயின் ராமனுக்கு இதரபார்யைகள் உள்ளனென்பது ஸித்திக்காது. ஆகையால் (பரமாஃ ஸ்த்ரியஃ) (பரமநாரீணாம்) (ஸ்த்ரீஷிஸ்ச மத்யே) என்று இது முதலிய இடங்களில் போகத்தை பரஸங்கித்துச் சொ

விளையும என்று நினைககிருயோ? அது உண்டாகாது. ராமன தமபிகளையும வேலைககாரர்களையும தகபபனைப போல மிகுந்த பரீதியுடன பாதுகாததுவரப போகின றுன்ன அவன வெகுகாலம வாழநாள வளரப பெற்றிரு பபாருக. அபபடிபபட்ட ராமாபிஷேகததைதக கண்டு ஸநதோஷிகக வேண்டி யிருகக, அது தபபி, ஆடி, கூனியே! நீ இஙஙனம பரிதபிபபது ஏனோ? பரத னுககு ராஜ்யம நேராமைககாக எனகிருயோ? ராமன நூறுணடுகள பரிபாலனஞ செயத பினபு புரு ஷாகளிற சிறந்த பரதனும தகபபன பாட்டன வரிசை யாக வந்த ராஜயததை அடையப போகின்றனன. இது நிசசயம இபபொழுது ராமனுககு அபிஷேகமநடபபதே யுகதம இஙஙனம உசிதமாகிய ராமாபிஷேகமெனனும சுபம ஸமீபததிலிருககிறது இனி பரதாபிஷேகமென னும கலயாணமும வரபபோகினறது இவவாறு மஙக ளஙகள ஒன்றுககுமேல ஒன்றுக வநதுகொண்டிருககை யில, நீ பரிதபிபபது ஏதுககாக? எனககு அஸாததம

லலுகையால தாமபதனிகளைச சொலல நேராமையாலும இனி ஸீதா தாரணதி பரிகாஹசஙகைககு ராமனிடததில அவகாசமிலலாமையா லும இவைகளுககு வேறுகப பொருள கொளளவேண்டும அதெப படியெனனில— (பரமா: ஸதரிய:) எனகிற விடததில பரிசாரிகை முதலியவாகள எனறு பொருள (பரமநாரீணும) எனபது கவியின வசனமாகையால ஸ்ரீ பூமிநீளாதி திவயமஹிஷிகளால அணையப பட்டதெனறு பொருள கொளள வேண்டும (ஸதரீஷிஞ்ச மநயே) எனற இது ஸுநதரகாண்டததில ஸீதை ராமனைவிட்டுப பிரிநது துககததிலை தான காணுது போனபினபு ராமன வேறு பெணகளை மணம புரிநது ஸுகிததிருககககூடுமெனறு தாஞைகச சஙகிததுச சொனனதாகப பொருள கொளளவேண்டும. ஆகையால ஸமபரதாய விததாநதானுஸாரமாக விமாசிததுப பாாககையில ராம னுககு ஸீதையைத தவிர வேறு பாாயையிலலையெனபது விததம.

வருமே' என்கிறாயோ? அது வரமாட்டாது. ராமன் கௌஸல்யையைக் காட்டிலும் மேலாகவே எனக்குச் சுஶ்ரூஷை செய்கின்றனன். ஆகையால் பரதனைக்காட்டிலும் ராமனையே நான் மேலாகப் பார்க்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. ராமன் தம்பிகளையும் தன்னைப்போலவே பார்த்துக்கொண்டிருப்பானாகையால் ராமனுக்கு ராஜ்யம் வருமாயின் இப்பொழுது பரதனுக்கும் ராஜ்யம் வந்தாற்போலவேயன்றோ? ஆகையால் இனி அதற்காக ஒரு நூறாண்டு கழியவேண்டுமோ?" என்றனள். மந்தரை இங்ஙனம் கைகேயி மொழிந்தவற்றைக் கேட்டு மிகவும் துயரம் அடைந்து, அனல் வீசும்படி நீண்ட பெருமூச்சுக்களை எறிந்துகொண்டு மீளவும் அவளைப்பார்த்து 'ஐயோ! உனக்கு விவேகம் போராது. ஆகையால் 'இது நன்று, இது தீது' என்று தெரிந்துகொள்ளாமல் கெடுதியைத் தானே நல்லதென்று பாவிக்கின்றனை. பரதன் ராஜ்யத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போகும்படி நேர்ந்த வ்யஸனத்தையும், நீ ஸுகங்களைத் துறக்கும்படியான விபத்தையும் அடைந்து சக்களத்திக்கு ஊழியஞ்செய்யும் மஹா துக்கம் மேன்மேலும் ஸமுத்ரம்போல் கரை புரண்டுவர, அதில் மூழ்கித் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கும் இப்படிப்பட்ட துரவஸ்தையுடைய உன்னை நீயே தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றனை. 'நூறாண்டு சென்ற பின்பாவது பரதனுக்கு ராஜ்யம் வரும்' என்கின்றாயோ? கைகேயி! இப்பொழுது ராமன் அரசனாவானாயின், ராமனுக்குப் பின்பு அவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தவனே அரசனாவான். அன்றிப் பரதனும் அவன் பிள்ளைகளும் ராஜ்யத்தை ஆளும்படி எக்காலத்திலும் நேராது. ஆகையால் ராஜவம்சத்தில் பரதனுடைய பேரே இராது. ஆனதுபற்றி அதிலிருந்து அவன் தொலைந்து

போறுன்னன்றோ சொல்லலாகும். ஓர் அரசனுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகள் எல்லோரும் ராஜ்யத்துக்கு அரசர்களாக ஏற்பாடு செய்யப் படுவார்களாயின், நீதிநெறி மிகவும் கெடுதி நேரப்பெற்று, ராஜ்யத்துக்கே ஹானி நேரிடும். ஆகையால் அரசர்கள் தமக்குச் சிறந்த குணங்கள் பொருந்திய வேறு பிள்ளைகள் இருந்த பொழுதிலும் மூத்த குமாரனுக்கே ராஜ்ய மாளவேண்டிய காரியங்களை ஒப்புவிக்கின்றனர். ஆனதுபற்றி உனது புதல்வனுக்கு இனி எக்காலத்திலும் ராஜ்யம் நேரிடாது. தோஷங்களொன்றுமின்றி மிகவும் அழகு பொருந்தி ஸௌபாக்யங்களைக் குறிக்கிற உனது அவயவங்களைக் கண்டால் இப்படிப்பட்ட இந்தக்கெடுதியும் நேரிட வழி உண்டோ? ராஜ்யம் வாராதிருப்பினும் வந்தாற்போலவேயென்றுரைத்தாயன்றோ? உனக்கு எல்லாப் பிள்ளைகளிடத்திலும் ப்ரீதி ஒரேவிதமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் உன் பிள்ளைக்கு வந்திருக்கிற அனாததத்தை நீ அறியவில்லை. உனது புதல்வன் அநாதனைப்போல ஸுகங்களை மிகவும் இழந்து, ராஜவம்சத்தில் சிறிதும் கணக்கின்றித் தொலைந்துபோகின்றனன். 'ராமன் மூத்தவனாயிருக்கப் பரதனுக்கு ராஜ்யம் வர வழியில்லையே' என்று நினைப்பாயாயின், இதை யறிந்த நான் பரதனுக்கு ராஜ்யம் கைசேரார்க்கபடி ஹிதத்தை உனக்கு உண்டு பண்ணும் பொருட்டே இங்கு வந்தனன். இது உனக்குத் தெரியுமா? தெரியாது. ஏனெனில்—நீ அறிந்திருப்பாயாயின், சக்களத்திக்கு அபிவ்ருத்தி உண்டாகும்பொழுது எனக்கு வெகுமதி கொடுக்க நினைப்பது உனக்கு நேருமோ? இவ்வளவு தெளிவில்லாத நீ, நான் உனது மேன்மையை விரும்பி வந்திருப்பதை எப்படி தெரிந்துகொள்ளமுடியும்? ஆகையால் நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ராமன் சத்ருக்கள்

உள்ளவரையில் வெறுமனே யிருந்து பகைவரெல்லாந் தொலைந்துபோகவே [1]நிஷ்கண்டகமாகிய ராஜ்யத்தைப் பெற்றுப் பரதனைத் தேசாந்தரத்துக்காவது போகவிடுவான், லோகாந்தரத்துக்காவது அனுப்பிவிடுவான். இது மாத்ரம் நிச்சயமே. ராமன் பரதனுக்கு இவ்வளவு அனர்த்தத்தையும் இனிமேற் செய்யப்போகின்றனன். நீயோ இப்பொழுதே செய்துவிட்டனை இல்லாதே யென்? பரதன் பாலனாயிருக்கும்பொழுதே, அவனை நீயாகவே மாமனகத்துக்கு அனுப்பினை. 'அனுப்பின மாத்ரத்தில் கெடுதியாது" என்றுரைக்க வேண்டாம். சொல்லுகிறேன் கேள். வ்ருக்ஷம் முதலிய ஸ்தாவரங்களுங்கூட ஒன்றுக்கொன்று மிகவும் ஸமீபத்தி லிருப்பதனால் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒன்றோடொன்று கூடும்படியான ஸ்னேஹம் உண்டாகின்றது. இனி அப்படியிருப்பதனால் சேதனங்களுக்குப் பிறக்கும் ஸ்னேஹம் சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் பரதன் அருகிற்றானே இருப்பானாயின் தசரதனுக்கும் ராமனுக்கும் அவனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி உண்டாயிருக்கும். இங்ஙனம் ப்ரீதியை விளைக்கும்படியான சேர்த்தியை நீயே கெடுத்துவிட்டனை. சத்ருக்னன் பரதனுக்கு அதீனமா யிருக்கப்பட்டவன்; ஆகையால் பரதனோடுகூடவே போயினன். ராமனை லக்ஷ்மணன் தொடர்ந்திருப்பதுபோல் அவன் பரதனைத் தொடர்ந்திருப்பவன். அந்தச் சத்ருக்னனாயினும் அருகில் இருப்பானாயின், தசரதனுக்காவது ராமனுக்காவது அவனிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தைப்பற்றிப் பரதனிடத்திலும் ப்ரீதி உண்டாகக்கூடும். அதுவும் இல்லாமற்போயிற்று. காட்டில் கட்டை வெட்டி ஜீவிக்கும் விறகுதலையா ஒரு மரத்தை வெட்ட வேண்டியகாலம் நேரிட்டு

[1] நிஷ்கண்டகம்— சத்ருவற்றிருக்கிற கண்டகன்-சத்ரு

அதை வெட்ட வரும்போது, அதைச் சுற்றிலும் முட்புதர்கள் வேலியாகச் சூழ்ந்திருக்குமாயின், அதனால் அம்மரம் தனக்குண்டான அந்தப் பெரும்பயத்தினின்றும் தப்பித்துக்கொண்டதென்னும் இந்தப் பழமொழி, நாம் நித்யமாகவே அந்தப்புரத்தில் வசிப்பவர்களாகையால் நேரே பார்க்க நேராதபோதிலும் நமக்கு ஜனங்கள் சொல்லக் கேள்வி உண்டல்லவா? அப்படியே பரதன் இங்கேயே யிருப்பானாயின், அந்த ஸஹவாஸத்தினால் நமது தசரதனுக்குப் ப்ரீதி உண்டாகி, அவனை ராமனிடத்தினின்று உண்டாகிற பயத்தினின்றும் பாதுகாக்கக்கூடும். லக்ஷ்மணன் ராமனைக் காத்து வருவான்; அப்படியே ராமனும் லக்ஷ்மணனைக் காத்து வருவான்; அஸ்வினீதேவதைகளிருவருக்கும்போல் அவ்விருவருக்கும் உடன்பிறந்தமையால் உண்டான ஸ்நேஹமானது எப்பொழுதும் ஏடேறிவருவது உலகமெங்கும் ப்ரஸித்தமாயிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றி, ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு எவ்விதக்கெடுதியுஞ் செய்யமாட்டான். ராமன் பரதனுக்கு மாத்ரமே கெடுதியைச் செய்வான். இதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்படி யிருப்பதுபற்றி, பரதன் இங்கு வருவானாயின், ராமன் அடித்துக் கொன்றுவிடுவானாகையால் அப்பரதனை கேகயராஜ க்ருஹத்தினின்றுமே காட்டுக்குப் போய்விடலாம். அப்பொழுது ப்ராணஹானி உண்டாகாதாகையால் அங்ஙனஞ் செய்வதே எனக்கு இஷ்டமாயிருக்கின்றது. உனது புதல்வனுக்கு ப்ராணனாவது நிற்குமாகையால் உனக்கும் இதுவே மிகவும் ஹிதமாயிருக்கும். பரதனைக் காட்டுக்கு அனுப்பமாட்டாயாயின், ராஜ்யத்தையாவது நேரிடச் செய்யவேண்டும். பரதன் தகப்பனிடம் அனுமதி பெற்று, தர்மத்தின்படி தந்தையினது ராஜ்யத்தைப் பெறுவானாயின், உனக்கு நன்மை உண்டாகுற

போலவே உனது பந்துக்களுக்கும் தப்பாமல் நன்மை உண்டாகும் உனது புதல்வன் ராஜ்யமின்றி ராமன் கையில் அகப்பட்டு இருக்கத்தகாது. ஏனெனில்—அவன் ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவனன்றி, கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகான். ஒருவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பானாயின், ஸுகமென்பது சிறிதும் உண்டாகாது மேலும், பரதன் ராமனுக்குச் சக்களத்தித் தாயின் குமாரன்; ஆகையால், அவனுக்கு இவன் ஸஹஜ சத்ருவாயிருப்பின் ராஜ்யமில்லாமையால் பரிவாரங்களின்றி அஸஹாயனுமாயிருக்கிற பரதன், ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்றிருப்பதனால் ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் பொருந்தி ஸஹாயங்களும் நேரப்பெற்றிருக்கிற ராமனது கையில் அகப்பட்டு, எப்படி பிழைத்திருக்கப் போகின்றனன்? எப்படி ஆலோசித்துப் பார்த்தபோதிலும், ராமன் பரதனைக் கொல்லாமல் விடானென்பது ஸித்தமே. அரணியத்தில் ஸிம்ஹம் பின்தொடர்ந்துவரக் கண்டு பயந்து மரணமடையப்போகிற பெரியதொரு யானையைப்போல ராமனிடம் அகப்பட்டு கீழ்ப்படிந்து சாகக்கிடக்கிற உன் பிள்ளையை நீ ரக்ஷிக்கவேண்டும். நீ முன்பு 'நாம் மஹாராஜனுக்கு மிகவும் இஷ்டையாயிருக்கின்றோம்' என்கிற ஸந்தோஷப் பெருக்கினால் கர்வம் அடைந்து உனது சக்களத்தியாகிய ராமனுடைய தாயாரை அவமதி செய்திருக்கின்றனை; இப்பொழுது அவள் தன் பிள்ளை அரசனாகவே, உன்மீது தனக்குள்ள பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளாமலிருக்க நேருமோ? கட்டாயமாய் அவள் உன்னைத் தனக்கு வேலைக்காரியாகச் செய்துகொண்டு அவமதிக்கப் போகின்றனள். அளவில்லாத ரத்னங்கள் நிறைந்திருக்கும் ஆகரங்கள் பொருந்திய மலைகளும் பட்டணங்களும் நெருங்கப்பெற்ற இப்பூமண்டலத்திற்கு ராமன் எப்பொழுது

அரசனாவானோ? அப்பொழுதே உன் பிள்ளையும் நீயும் தாரித்ரியம் அடைந்து, 'பயங்கரமாயிருப்பது பற்றி வாயாற் சொல்லமுடியாத அவமானத்தை யடையப் போகின்றீர்கள். ராமன் எப்பொழுது பூமிக்கு அரசன் ஆவானோ, அப்பொழுதே பரதன் மிகவும் நசித்துப்போவது நிச்சயம். ஆனது பற்றி உனது புதல்வனுக்கு ராஜ்யம் வருவதற்கும் மற்றொருவனை (ராமனை)ப் பட்டணத்தினின்றும் துரத்துவதற்கும் தகுந்த உபாயத்தை இப்பொழுது ஆலோசித்துக் கொள்வாயாக' என்று இங்ஙனம் மொழிந்தனள். எட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கைகேயி மந்தரையின் துர்ப்போதனைக்கு உட்படுதல்

மந்தரை இங்ஙனஞ் சொல்லக் கேட்டுக் கைகேயி 'நானோ தர்ஸியாவேன்' என்று பெருங்கோபத்தினால் எரி வீசும்படி முகஞ் சிவக்க, அனல் பறக்கும்படி நீண்ட பெருமூச்செறிந்து, மந்தரையைப் பார்த்து 'நான் இப்பொழுதே ராமனை வேகமாகக் காட்டுக்கு அனுப்பி விடுகின்றேன், பரதனைச் சீக்கிரமாக யௌவராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டி வைக்கின்றேன். மந்தரையே! எந்த உபாயத்தினால் பரதனுக்கு ராஜ்யம் வரும்? ராமனுக்கு எவ்விதத்தில் ராஜ்யம் நேராமற்போகும்? இதைமாத்ரம் நீ இப்பொழுது எனக்கு ஆலோசிக்கவேண்டும்' என்றனள். மந்தரை, ஸஹஜமாகவே பாபத்தில் கண்வைத்திருப்பவள். ஆகையால், அவள் அந்த ராஜபத்னி அங்ஙனஞ்சொல்லக் கேட்டு ராமனுக்கு ப்ரயோஜனமாகிய பட்டாபிஷேகத்தைக் கெடுக்க நினைத்துக் கைகேயியை நோக்கிக் 'கைகேயியே! எனக்கு இப்பொழுது ஸந்தோஷமாயிற்று. உனது புதல்வனாகிய பரதனுக்கே எப்படி ராஜ்யமெல்லாம்

நேருமோ? அதைச் சொல்லுகின்றேன்; கேட்பாயாக. கைகேயியே! நீ ஸொந்த ப்ரயோஜனத்தைப் பல தடவைகளில் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாய். அப்படிப்பட்டதை என் வாயால்தானே கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனை ஏன்? நீ அந்த உபாயத்தை மறந்துவிட்டாயா? அல்லது அது உனது ஞாபகத்துக்கு வந்திருந்தும் நானே சொல்லக் கேட்கவேண்டுமென்று மன்றாகின்றாயோ? அடி அழகுடையாய்! நானே சொல்லிக் கேட்கவேண்டுமென்று உனக்கு எண்ணம் உளதாயின் சொல்லுகின்றேன்; கேட்பாயாக' அதைக்கேட்டு யுக்தமோ? அன்றோ? என்று நீயும் ஆலோசித்துப்பார்' என்றனள் இங்ஙனம் அவள் மொழிந்த மொழிகளைக் கேட்டுக் கைகேயி தான் ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்த படுக்கையினின்றும் ஆவலின் மிகுதியால் கொஞ்சம் எழுந்திருந்து அம்மந்தரையைப் பார்த்து 'மந்தரையே! எந்த உபாயம் செய்தால் பரதனுக்கு ராஜ்யம் வருமோ? ராமனுக்கு எப்படி வாராமலிருக்குமோ? அந்த உபாயத்தைச் சொல்லவேண்டும்' என்றுரைக்க, பாபத்தையே செய்ய நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மந்தரை என்னும் அந்தக் கூனியானவள் ராமனது அபிஷேக ப்ரயோஜனத்தைக் கெடுக்க முயற்சிகொண்டு, 'தேவீ! முன்பு தேவாஸுர யுத்தத்தில் உனது பர்த்தாவாகிய தசரதன் தேவேந்த்ரனுக்கு ஸஹாயஞ்செய்யக் கருதி, தன்னைச் சேர்ந்த ராஜர்ஷிகளோடு கூட உன்னையும் அழைத்துக் கொண்டு தென்திசையாகப் புறப்பட்டுத் தண்டகாரணியஞ் சேர்ந்து அங்குத் திமித்வஜனிருக்கும் வைஜயந்தமென்னும் பட்டணத்துக்குப் போயினன் அந்தத் திமித்வஜன் சம்பரனென்னும் பேர் கொண்ட ஓர் பெரிய அஸுரன். அவனுக்கு நூறுவிதங்களாகிய மாயைகள்

தெரியும். அவன் தேவதைகளிடம் தோல்வியடையாமல் அவர்களைக் கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு தேவேந்திரனோடு யுத்தஞ்செய்தனன். அந்த மஹா யுத்தத்தில் மதயானை மெல்லாம் தேஹம் முழுவதும் பாணசூலாதிகள் பொத்தவும், பாசு கதாதிகள் அடிக்கவும் பலவித காயங்கள் பட்டுப் பரவசமாகிப் படுத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கிற புருஷர்களை, இரவில் வேகத்துடன் அவ்விடம் வந்து ராக்ஷஸர்கள் அடித்தனர். அவ்விடத்தில் அந்த ராத்திரியிலேயே மஹாபுஜனாகிய தசரதமஹாராஜன் அந்த அஸுரர்களோடு மஹாயுத்தஞ்செய்தனன். பின்பு அம்மன்னவன் தேஹம் முழுவதும் பொடியாகும்படி அவ்வஸுரர்களால் பல ஆயுதங்களைக் கொண்டு அடிக்கப்பட்டனன். அப்பொழுது நீ அவனுக்கு ஸாரத்யஞ்செய்துகொண்டிருந்தாயாகையால் மூர்ச்சையடைந்த உன் பர்த்தாவை யுத்த பூமியினின்றும் அப்புறங்கொண்டு சென்று, சீக்ரோபசாரங்கள் செய்து பாதுகாத்தனை. நீ கொண்டுபோன இடத்திற்கும் அந்த அஸுரர்கள் வந்து உன் பர்த்தாவின்மேல் பலவித ஆயுதங்களைக் கொண்டு அடிக்க, அடியுண்ட அம்மன்னவனை, நீ அப்பொழுதும் அவ்விடமிருந்து மற்றோரிடங்கொண்டு சென்று மீளவுங் காப்பாற்றினை. அழகிய கடாக்ஷமுடையவளே! நீ இவ்விதம் இரண்டு தடவையாகப் பாதுகாத்ததற்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து, அம்மன்னவன் உனக்கு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தனன். தேவீ! அப்பொழுது நீ உன் பர்த்தாவை நோக்கி 'நான் எப்போது விரும்புகின்றேனோ அப்பொழுது கொடுக்கப் பெற்றுக்கொள்கின்றனன்' என்று மொழிந்தனை. அம்மஹானுபாவனும் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்றனன். இந்த வ்ருத்தாந்தம் நடக்கும்பொழுது நான் நேரே பார்த்துக்கொண்டிருந்தவளன்றாகை

யால் எனக்குத் தெரியாது. முன்பு ஒரு காலத்தில் நீயே எனக்கு இதைச் சொல்லத் தெரியும். இந்த வருத்தாந்தத்தை உன்னிடத்திலுள்ள ஸ்னேஹத்தினால் உனக்கு இது எப்பொழுதாயினும் உபயோகப்படுமென்கிற எண்ணத்துடன் இதை மறக்காமல் என் மனத்திலேயே வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனன் இப்பொழுது தசரதன் ராமாபிஷேகத்திற்காக ஸம்பாரங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனன். நீ, அவன் அந்த ப்ரயத்னங்களைச் செய்யாதிருக்கும்படி பலாத்காரஞ் செய்து தப்பாயாக அவ்விரண்டு வரங்களில் ஒன்றுக்குப் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்துவதும், மற்றொன்றுக்கு ராமன் பதினான்கு வர்ஷங்கள் அரண்யஞ்சென்றிருக்கும்படி செய்விப்பதும் நடக்கவேண்டுமென்றும் உன் பர்த்தாவை வேண்டிக்கொள்வாயாக ராமன் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் அரண்யவாஸஞ் செய்யும்படிக்குச் செய்வாயாயின், அவ்வளவு காலத்தில் உனது புதல்வனாகிய பரதன்மீது ப்ரஜைகளின் மனத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி உண்டாய் விடும் பின்பு ராமன் வந்து ராஜ்யத்துக்காக எத்தனைபாடு பட்டபோதிலும் அவையெல்லாம் வீணேயாகுமாகையால் பரதனுக்கு ராஜ்யம் நிலைபெற்றுப்போய்விடும். இந்த உபாயத்தைச் சொல்லினன்; இனி இதை நடத்தும் விதத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. அடி அச்வபதியின் புத்ரியே ! நீ இப்பொழுது கோபம் வந்தாற்போல் பாவித்துக் கோபக்ருஹத்திற்குச் சென்று அழுக்காடை உடுத்துப் படுக்கையில்லாத வெறுந்தரையிலே படுத்துக் கொண்டிரு. தசரதன் உன்னிடம் வரக்கண்டு பெருந்துக்கத்திலாழ்ந்தவள்போல் வெறுந்தரையில் படுத்து அழுது கொண்டு அவனைத் தலையெடுத்தும் பாராதே அவனுக்கு முகங்கொடுத்துப் பேசாதே. உன் பர்த்தாவுக்

கு உன்னிடத்தில் எப்பொழுதும் மிகுந்த ப்ரீதியுண்டு இவ்விஷயத்தில் எனக்கு ஸந்தேஹமேயில்லை. உனக்காக அம்மஹாராஜன் நெருப்பிலும் விழுவான். இப்படி அன்பிற்கிடமாகிய உனக்கு அவன் கோபத்தை உண்டாக்க வல்லனல்லன். நீ கோபித்துக் கொள்வாயாயின், உன்னை அவன் தலையெடுத்துப் பார்க்கவும் பொறுக்கான். உன் ப்ரீதிக்காக அம்மன்னவன் தன் ப்ராணன்களையும் விட்டுவிடுவானன்றே? அம்மன்னவன் உன்னுடைய வார்த்தையை அணுமாத்ரமும் மறுக்க வல்லவனல்லன். நீ இயற்கையாகவே மந்தபுத்தியாகையால் இப்படிப்பட்டவளென்று உன்னை நீ அறியாய். இப்பொழுது உன் ஸௌந்தர்யம் எவ்வளவோ? தெரிந்துகொள்வாய். தசரதன், மணிகளையும் முத்துக்களையும் பொன்னாபரணங்களையும் மற்றும் பலவித உயர்ந்த வஸ்துக்களையும் உனக்குக் கொடுப்பான்; நீ அவைகளில் சிறிதும் மனஞ்செலுத்தாதேயிருக்கவேண்டும். மிகுந்த பாக்யம் பொருந்தியவளே! தேவாஸுரயுத்தத்தில் தசரதன் உனக்குக் கொடுத்த வரங்களையே மனத்திற்கொண்டிரு. நீ நினைத்த கார்யம் உன்னை விட்டுப் போகாதிருக்கப் பார். எல்லா விதத்திலும் உன் கார்யம் உனக்கு ஸித்திக்கும்படி யத்னஞ் செய்யவேண்டும். தசரதன் எப்பொழுது, தானே உன்னை எழுந்திருக்க எடுத்து உட்கார வைத்து வரங் கொடுப்பானோ? அப்பொழுது அவனை ஸத்யத்தில் நிலையாக நிற்கச் செய்து அவனைப் பார்த்து 'ராமனைப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் அரண்யத்தில் வஸிக்கும்படி அனுப்புவாயாக. பரதன் பூமிக்கு அரசனாகும்படி செய்வாயாக' என்று இவ்வரங்களை வேண்டிக்கொள். ராமனைப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் அரண்யத்தில் வஸிக்கும்படிக்குச் செய்வாயாயின், இதற்குள் உன் புதல்வன் ப்ர

ஜைகளின் ப்ரீதியூல ராஜ்யத்தில வருத்தியடைந்து நிலைக்கப் பெற்று வேரூன்றி மூலபலத்தையும் ஸ்வாதீனஞ் செய்துகொண்டிருக்கப் பெறுவான் பின்பு ராமன் திரும்பி வந்தாலும் அவனுக்கு ராஜ்யம ஸித்திக்காதாகையால மிகுந்த காலத்திலுங்கூட உன புதலவனே ராஜாவாயிருக்க நேரும ஆனதுபற்றி நீ பரதனுக்கு ராஜ்யத்தை வேண்டுமபொழுது அவவளவோடு விடாமல ராமனைக காட்டுக்கு அனுப்புவதையும ஒரு வரமாகக கேடகவேணடும. இப்படிக்குச செயவாயாயின, உனது புதல வனுக்கு ஸமஸ்த ப்ரயோஜனங்களும கைகூடும இங்ஙனம ராமனை அரண்யத்திறகுப போகுமபடி செயதோமாயின், ராமன வெகுதூரத்திலிருப்பதுபற்றி ப்ரஜைகளுககு அவனிடத்தில் ப்ரீதி மாறிபபோகும அபபொழுது [1] ராமன ராமனேயாயவிடுவான பரதனும ப்ரஜைகளைப பரிபாலனஞ் செயதுகொண்டு அவர்களது ஸ்னேஹத்துககுப பாத்ரமாகி யிருப்பதனால மீளவும ராமன கானகத்தினின்றும வந்து வைரத்தைக காட்டினாலும ஈடேறாது. அன்றி மற்றைப பகைவரும நேரார. ஆகையால பகைவரை முழுவதும் வென்று [2]நிராடங்கமாக உனது புதல

1 'ராமோ ராமோ ஭விஷ்யதி' என்று மூலம 'ராமன ராமனே ஆவான' என்று பொருள. 'ராமன ஸஹாய ஸமபத்தி யிலலாமல தான கேவலம ஒருவனுகவே ஆவான' என்றபடி அலலது 'ரமயதீதி ராம꞉' என்கிற வயுதபத்தியால அரணயத்தில ரிஷிகளை ஆனந்திககசசெயவான அங்கேயே இருந்து விடுவானென்று கருத்து. அல லது— 'ராம꞉ அராமோ ஭விஷ்யதி' என்று பதவிபாகஞ் செயது கொணடு ராமன அராமன— என்றால ப்ரஜைகளை மனககளிப்புறச செயயாதவன, வெகுகாலம அரணயத்திலிருப்பதனால ப்ரஜைகளின ஸ்னேஹத்திற்குப் பாத்ரமாகாதவன ஆவான- என்று பொருள.

2 நிராடங்கமாக— தடையொன்றுமின்றி.

வன அரசனுககக கூடும. ராமன அநுஜாயாததி ஸரினறும இவவிடததிறகு வருங காலததிறகுளளாகவே உன புதல வன மிகுநத மதியுடையோனாகையால பராஜைகளை ரஞஜ னஞசெயது ஸவாதீனபபடுததிக கொண்டு நணபாகள பலரையும ஸமபாதிதது ராஜயததினினறும தனனை அசைககமுடியாமல வேரூனறப பெறறு ஸதிரமாக நிலை மை பெறறவனாவான. நீ விரும்பியவறறை வேண்டிக் கொளள இதுவே தகுநத காலமெனறு எனககுத தோற றுகினறது. ஆகையால தசரத மனனவனை நிரபபநதஞ செயது ராமாபிஷேகததைத நடததும பரயதனததினின னறும திருபபிவிடுவாயாக. அபபடி திருபபுவதறகும இதுவே ஸமயமெனறு நினைககினறேன' எனறனள மநத ரை இஙஙனம பரதிகூலஙகளாகிய ராம வனவாஸ பரத படடாபிஷேகஙகளை அநுகூலஙகளாகக காடடித துரப போதனஞ செயயக, கைகேயியும அபபடியே மனததிலேற றிக கொணடனள. அமமடடதை முனபெலலாம மிகவும பெருநத விஷயஙகளில மாததிரங கணவைததனளே யன றி, [1]அநுசிதஙகளான பரயோஜனஙகளைப பாராடடாள. ஆயினும அவள அநதக கூனியின வாரததைகளைக கேட டு மிகவும ஆசசரியம அடைநது, மருணட பெண குதி ரையைபபோல தபபுவழியே போகத தொடஙகினாள. கெட டகாரியததை நறகாரியமாகப பாவிதது, அஙஙனந தெரிந துகொணடிருநது தனககுச சொனனதறகு மிகவும ஸந தோஷம அடைநது, மநதரையைப பாரதது 'அடி கூனி யே! இவவளவு காலமாக நீ இவவளவு மேலா யிருபபவ ளெனறும, இவவளவு நனமையைப போதிபபவளெனறும நான தெரிநதுகொளளாதிருநதனன. உலகததில கூனி

1 அநுசிதஙகளான— தகாத. அதாவது: தான படட மஹி ஷியாயிருககும பெருமைககுத தகாத எனறபடி

களா யிருப்பவர், மற்றை ஜனங்களைக் காட்டிலும் கூர்மை
யான புத்தியுடையவர்கள். நீயோ, புத்தியைக் கொண்டு
நிச்சயிக்க வேண்டிய விஷயத்தில் பூமியிலுள்ள அக்க கூனி
களெல்லோரிலும் மேலா யிருக்கின்றனை. நீ ஒருத்தியே
என் காரியங்களில் எப்பொழுதும் மிகுந்த ஊக்கமுடைய
வள்: எனது மேன்மையைக் கோருந் தன்மையள் நீ இல்
லாமற் போனால், இம்மன்னவன் ராமாபிஷேகத்தை நட
த்தி என்னைக் கெடுக்க நினைத்திருப்பான். நானும் அ
தைத் தெரிந்துகொள்ளாமற் போய்விடுவேனன்றோ?
உலகத்தில், விகாரமான அவயவங்களைப் பெற்றுக் கோண
லாகிப் பார்க்கும் பொழுது மிகவும் வெறுப்பைத் தரும்ப
டியான கூனிகள் பலருண்டு. நீ அப்படியன்று காற்றி
னால் வளைந்த கமலம்போல வாத தோஷத்தினால் உனது
சரீரம் வளைந்திருக்கின்றது. பார்க்க அழகாகவே புலப்
படுகின்றனை. உன் மார்பு, தோள்களின் உயர்வைக் கண்டு
அவைகளுடன் சண்டை செய்வதுபோல் பக்கங்களில்
ஒரே விதமாகப் பெருத்துத் தோளளவையிலும் உயர்ந்
திருக்கின்றது. அதன்கீழ், அழகிய கொப்பூழுள்ள உதர
மும், தன்னோடு சேர்ந்த மார்பு உயர்ந்திருப்பது கண்டு
தனக்கு அத்தனை உயர்வில்லாமைக்கு வெட்கமுற்று
இளைத்திருப்பதுபோல நுண்ணிதாகப் புலப்படுகின்றது.
உனது ஒக்கலை விசாலமா யிருக்கின்றது. உன்னுடைய ஸ
தனங்களும் அழகாயப் பெருத்திருக்கின்றன. உன் முகம்
மறுவின்றிய சுகல பக்ஷத்துச் சந்திரன்போல விளங்குகின்
றது. அடி மந்தரையே! உனது அழகைப்பற்றி என் சொல்
லப்போகின்றேன். கலகலவென்று மிகவும் இனிதாக ஒலி
த்துக்கொண்டிருக்கிற இவ்வரை நூல் மாலையானது அழ
கிய உனது அல்குலுக்கு மேலான சோபையைத் தருகின்
றது. உனது முழந்தாள்களும் ஒன்றோடொன்று பொருந்

த்த தீர்க்கது மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றன. உனது பாதங்களிரண்டும் நீண்டு விளங்குகின்றன மந்தரையே! நீ வெளுத்த பட்டு வஸ்த்ரம் தரித்து நீண்ட ஜடைகள் விளங்கப் பெற்று என் முன்பு நடந்து போகும்பொழுது பெண் ராஜஹம்ஸம்போல் ப்ரகாசிக்கின்றனை. அஸுரர்களிற் சிறந்தவனாகிய சம்பராஸுரனிடத்திலுள்ள பல மாயைகளும் உலகத்திலுள்ள இந்த்ர மாயைகளும் ஆயிர மாயிரமாக உன்னிடத்தில் இருக்கின்றன. ரதசக்ரத்தின் நுனியின் மூக்குப்போல் நீண்டு அழகு பொருந்தி விளங்கும் அவயவ விசேஷம்போல் நீண்டிருக்கிற உனது கூனில் உனக்குள்ள புத்திகளும் நீ கற்றறிந்த ராஜ நீதிகளும் மாயைகளும் வாஸஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. அடி கூனியே! பரதன் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் நடக்கப் பெற்றிருக்க, ராமன் காட்டுக்குப் போன மாத்ரத்திலேயே உனது கூனின்மேல் ஸ்வர்ண மயமான மாலையைக் கட்டுகின்றனன் மந்தரையே! எனக்குக் கார்யம் ஸித்தித்தபின்பு ஸந்தோஷம் அடைந்து நான் பத்தரை மாற்றுள்ள மேலான அபரஞ்சித் தங்கத்தை உருக்கிப் பூசி உனது கூனை அலங்கரிக்கின்றனன். அல்லது சந்தனத்துடன் கலந்த மேலான அபரஞ்சியைக் கொண்டு உனது கூனின்மீது பூசுகின்றனன். உன் முகத்திற்குப் பலவகைவர்ணங்களமைக்கப்பெற்று வியப்புறச் செய்யவல்ல அழகான ஸ்வர்ணதிலகத்தைச் செய்விக்கின்றனன். மேலும் மற்றும் பலவகை உயர்ந்த ஆபரணங்களையும் செய்வித்துக் கொடுக்கின்றனன். நீ உயர்ந்த விலையுள்ள அழகிய வஸ்த்ரங்களை உடுத்துக்கொண்டு தேவதையைப்போல் இங்குமங்கும் திரிந்துகொண்டிருக்கப் போகின்றனை. சந்த்ரனோடு சண்டை செய்துகொண்டு ஒப்பின்றி விளங்குகின்ற உனது அழகிய முகத்துடன் நீ எனது சத்ருக்களாகிய சக்க

ளத்தியைக் கண்டு கர்வங் கொண்டு லக்ஷ்யஞ் செய்யா
மல் எல்லோரையும் த்ருணீகாரஞ் செய்துகொண்டு அழ
கிய நடையுடன் திரிந்து போகின்றனை. கூனி! எல்லோ
ரும் ஸமஸ்த ஆபரணங்களுந் தரித்து அலங்காரஞ்செய்து
கொண்டு, நீ என் பாதங்களில் விழுந்து வணங்குவது
போல், உன்பாதங்களை எப்பொழுதும் விழுந்து வணங்கப்
போகின்றனர்' என்று மொழிந்தனள். இவ்வாறு தன்னை
மேன்மைப்படுத்திப் புகழ்ந்துகொண்டு யாகவேதிகையில்
ஜ்வலிக்கிற அக்நி ஜ்வாலைபோல் வெளுத்த மஞ்சத்தில் படு
த்துக் கொண்டிருக்கிற கைகேயியைப் பார்த்து, மந்தரை
'அடி சுபத்துக்கேற்ற கைகேயி! ஜலம் போனபின்பு அ
ணைகட்டுவதில் உபயோக மில்லையன்றோ? அப்படியே ரா
மாபிஷேகம் நடந்த பின்பு நீ வரங்கேட்டும் ப்ரயோஜன
மில்லை. ஆகையால் வீண் பொழுது போக்காமல் எழுந்
திரு. கோப க்ருஹத்திற்குச் சென்று அரசன் வருவதை
எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாயாக' என்று உத்ஸா
ஹப் படுத்துகையில், அது கேட்டு ஸந்தோஷத்தினால்
கண்களிரண்டும் மலரப்பெற்று, தான் பர்த்தாவின் அன்
பிற்கிடமா யிருப்பதின் மேன்மையாலும் தனக்குள்ள
அழகின் மிகுதியாலும் யௌவன மதத்தினாலும் கர்வித்
திருக்கிற அந்த மடந்தையா மணியான கைகேயி, அக்
கூனியின் வார்த்தைக்குட்பட்டு அவளுடன் கூடவே கோ
பக்ருஹத்திற்குச் சென்று அநேக மாயிரம் விலையுள்ள
முத்து மாலைகளையும் மற்றும் விலையுயர்ந்த அழகிய பல
ஆபரணங்களையும் கழற்றி எறிந்துவிட்டு, ஆபரணங்க
ளொன்று மின்றி யிருப்பதனால் பொற்கொடிபோல் விளங்
குகின்ற அழகிய மேனியுடன் அந்த க்ருஹத்தில் வெறுந்
தரையிலேயே படுத்துக்கொண்டு மந்தரையைப் பார்த்து
'அடிகூனி! என் பர்த்தா வந்து, நான் விரும்பின ரத்

தைக் கொடாத பக்ஷத்தில் நான் இவ்விடத்திலேயே பிராணன்களை விடுவது நிச்சயமேயாகையால் அப்பொழுது நீ அரசனுக்கு (தசரதனுக்கு அல்லது கேகய ராஜனுக்கு) நான் இங்கேயே மரித்துப் போனதாகச் சொல்லிவிடவேண்டும், அநுஜ்ஞை இல்லையாயின் ராமன் காட்டுக்குச் செல்ல, பரதன் பூமியைப் பெற்று ஆளவேண்டும். இவ்விரண்டில் ஒன்று நடந்தேறுவது நிச்சயம். மேலான பொன்களைப் பற்றி எனக்குப் ப்ரயோஜனமில்லை உயர்ந்த ரத்னங்களைக் கொடுப்பினும் எனக்கு அவைகளைப்பற்றி ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. சிறந்த ஆபரணங்களைக் கொடுப்பினும் எனக்கு வேண்டியதில்லை. ராமன் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பெறுவானாயின், இதுவே என் பிராணனுக்கு முடிவு கண்டு கொள்வாய்' என்றனள். பிறகு மிகவும் க்ரூரங்களாகிய சொற்களைச் சொல்லுந் தன்மையளாகிய அக் கூனியானவள், கைகேயிக்கு மேன்மையையும் ராமனுக்குக் கெடுதியையும் விளைக்க முயன்று, தசரத மஹாராஜனது பட்ட மஹிஷியும் பரதனுக்குத் தாயுமாகிய அந்தக் கைகேயியைப் பார்த்து 'அடி சுபத்திற்கு உரியவளே! ராமன் இந்த ராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டப் பெறுவானாயின், நீயும் உனது குமாரனாகிய பரதனும் சிந்தையிலாழ்ந்து பரிதபிப்பது நிச்சயம். ஆனதுபற்றி ராமனுக்கு நேராமல் உன் புதல்வனுக்கே பட்டாபிஷேகம் நடக்கும்படி ப்ரயத்னம் செய்வாயாக' என்று இவ்வாறு பாணங்கள்போன்ற உரைகளைக் கொண்டு அடிக்கடி மர்மங்களில் அடிப்பதுபோல் உரைக்க, அது கேட்டு ராஜமஹிஷியாகிய கைகேயியும் மிகவும் துயரம் அடைந்து 'அவ்வளவு ஸ்னேஹமும் இனிமையும் பொருந்திய எனது கணவன் இவ்வாறு செய்வானோ?' என்று கைகளை மார்பிலிட்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டு ரா

மாபிஷேகத்தைப் பற்றி மேன்மேலும் கோபித்துக், கூனி யைப் பார்த்து 'அடி கூனி! நான் இங்கேயே இருந்து யம லோகத்திற்குப் போவது கண்டு, நீ அரசனுக்குத் தெரி யப் படுத்தவாவது நேரவேண்டும். அல்லது, ராமன் வெகுகாலம் காட்டிற்குச் சென்றிருக்கப் பரதன் நெடுநாள் ராஜ்யஸௌக்யம் பெற்றுத் தன் கருத்து ஈடேறப் பெற்றி ருக்கவாவது நேரவேண்டும். இவ்விரண்டில் ஏதாயி னும் ஒன்று நடப்பது ஸித்தமே. ராமன் இவ்விடமிருந்து புறப்பட்டுக் காட்டுக்குப் போகானாயின், நான் படுக்கையில் படுக்கமாட்டேன், ஆபரணங்களைத் தரியேன்; புஷ்பங்க ளைச் சூட்டி முடியேன்; சந்தனம் அணியேன்; மையிட் டெழுதேன்; [1]அப்யஞ்ஜனஞ் செய்வதும் அன்னபானங்க ளைக் கொள்வதும் செய்யேன்; நான் எதையும் விரும்பேன். இங்கு ப்ராணன்களையுங்கூட வைத்துக்கொண்டிரேன்' என்று இங்ஙனம் மிகப் பயங்கரமாக மொழிந்து, பின்பு ஆபரணங்களை யெல்லாங் கழற்றிக் கீழே வைத்துவிட்டு, புண்யம் குறைந்துபோகையில் ஆகாயத்தினின்றுங் கீழே விழுந்த கின்னரஸ்த்ரீயைப்போல் படுக்கையில்லாத வெ றுந்தரையிலேயே படுத்துக்கொண்டனள். அப்பொழுது இருட்டு மூடுவதுபோல் பெருங்கோபம் வந்து நிரம்ப முக மெல்லாம் மழுங்கப்பெற்று நக்ஷத்ர ஸமூஹம்போல் ப்ர காசிக்கின்ற மேலான வெள்ளைப் பூமாலைகளையும் உயர்ந்த பல ஆபரணங்களையும் கழற்றிப் போகட்டு மனவருத்த முற்றிருக்கிற அந்த ராஜபத்னியாகிய கைகேயி, நக்ஷத் ரங்களெல்லாம் மறையும்படி பெரிய இருட்டு மூடப்பெற்ற ஆகாயம்போல் புலப்பட்டனள். ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

---

1 எண்ணெய்தேய்த்துக் கொள்ளுதல்

தசரதன் கைகேயியைப் பார்க்க வந்து நல்வார்த்தை சொல்லுதல்

கைகேயி, மிகவும் பாபஸ்வபாவையாகிய மந்தரையென்னும் அக்கூனி விபரீதமாகச்செய்த உபதேசத்திற்கு உடன்பட்டு, விஷம் பூசின பாணத்தினால் அடியுண்ட கின்னர ஸ்திரீயைப்போல் பூமியில் படுத்துக்கொண்டாள். பின்னும் கோபஸ்வபாவையாகிய அந்தக் கைகேயி, தான் பிடித்த காரியம் ஈடேறுமாவென்று மனக்கவலையால் களிப்பின்றி முகம் வாடப்பெற்று மந்தரையின் வார்த்தையைக் கேட்டு மனமயக்கமுற்று, நாகக்கன்னிகைபோல் அனல் பறக்கும்படி நெடுமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஒரு முஹூர்த்த காலம் வரையில் தனக்கு ஸுகத்தை விளைக்கவற்றாகிய உபாயம் இதுவென்று சிந்தித்து, செய்யவேண்டிய காரியம் இதுவென்று மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு மந்தரையைப் பார்த்து 'அடி கூனி! நீ மொழிந்தவையெல்லாம் நன்றாயிருக்கின்றனவே' என்று மெல்லமெல்ல மொழிந்தனள். மந்தரை, கைகேயியினிடத்தில் மிகுந்த நேசமுடையவள்; பின்னும் கைகேயியின் காரியத்தில் மிகுந்த ஆதரமுடையவள். ஆகையால் அக்கைகேயி நன்கு நிச்சயஞ்செய்துகொண்ட விஷயத்தைக் கேட்டுப் பெரிய ஸித்தியைப்பெற்றவள்போல் பேரானந்தம் அடைந்தனள். பிறகு அந்த ராஜபத்னி, கோபம் மேலெழப்பெற்றுத் தான் ஆலோசித்த உபாயத்தினின்றும் பிறழாதிருக்கும்படி நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு புருவத்தை நெற்றிவரையில் நெரித்துப் பூமியில் படுத்துக்கொண்டனள். பின்பு அக்கைகேயி, எப்படியாவது ஆகட்டுமென்று பல வர்ணங்களுள்ள பூமாலைகளையும் மேலான பல ஆபரணங்களையும் கழற்றிவிட்டெறிகையில், அவை வெறுந்தரையில் விழுந்திருந்தன. அம்மடந்தையா மணி

கழற்றி யெறிந்த அந்தப் புஷ்பஸரங்களும் ஆபரணங்களும் பூமியின்மேல் சிதறி விழுந்து, நக்ஷத்ரங்கள் ஆகாயத்தை விளங்கச்செய்வதுபோல் அப்பூமியை விளங்கச் செய்தன. தலை அவிழ்ந்துபோகையில் கேசங்களை யெல்லாம் ஒரே பின்னலாக எடுத்துக் கட்டி முடிந்து, அழுக்காடையுடுத்துக் கோபக்ருஹத்தில் படுத்திருக்கிற அம்மாதரசி, மிடுக்கொழிந்த கின்னரஸுந்தரியைப்போல் ப்ரகாசித்தனள். பின்பு தசரதமஹாராஜன் ராமனது அபிஷேகத்தை ஆரம்பிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்து ஸபையிலுள்ளவர்களிடம் அனுஜ்ஞை பெற்றுக்கொண்டு, தன் மனத்தில் 'ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடப்பது இப்பொழுதேயன்றோ வெளியாயிற்று ஆகையால் இதற்குள் இது கைகேயிக்குத் தெரிய அவகாசம் இல்லை' என்று ஆலோசித்து, அந்த ராமாபிஷேகமென்னும் ப்ரிய ஸமாசாரத்தைக் கேட்பதற்குக் கைகேயி உரியவளென்று நினைத்துத் தான் எல்லாவற்றிலும் வைத்த ரஞ்சியிருப்பதுபற்றித் தானே அந்த ப்ரியஸமாசாரத்தைச் சொல்ல அவளது அந்தப்புரத்திற்குட் ப்ரவேசித்தனன். சந்த்ரன், தன்னை விழுங்க வருகிற ராஹுவோடு கூடி வெளுத்த மேகங்கள் நிரம்பப்பெற்ற ஆகாயத்திற்குள் ப்ரவேசிப்பதுபோல், மஹாயசஸ்வியாகிய அம்மஹாராஜன், தனக்கு மரணபீடையைக் கொடுக்கப்போகிற கைகேயி படுத்திருக்கப்பெற்று வெளுத்து விளங்குகின்ற அவளது உத்தம க்ருஹத்திற்குள் நுழைந்தனன். அந்த க்ருஹத்தில் கிளிகளும் மயில்களும் க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகளும் அன்னப்பறவைகளும் கலகலவென்று அழகாய்க் கூவிக்கொண்டிருந்தன. நான்கு வகை வாத்யங்களும் நாற்புறத்திலும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. ப்ரியானுகூலங்களாகிய உரைகளை உரைத்து மனக்களிப்புறச்செய்ய வல்லமை,

யுள்ள கூனிகளும் குள்ளிகளும் அங்கு நிறைந்திருந்தனர். சண்பகமரங்களும் அசோகவ்ருக்ஷங்களும் விளங்கப்பெற்று அழகிய பல புதர்கள் நிறைந்திருக்கிற கொடி மாடங்கள் பலவும் அதைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்தன. அதில் சித்ரக்ருஹங்கள் அநேகம் புலப்பட்டன. தந்தத்தினாலும், வெள்ளியினாலும், தங்கத்தினாலும் செய்யப்பட்ட பல திண்ணைகளும் அங்கு விளங்கின. அங்குள்ள வ்ருக்ஷங்கள் எல்லா ருதுக்களிலும் பூவும் காயும் பழமும் நிறைந்திருப்பன. நடைவாவிகள் அங்கங்குப் புலப்பட்டன. அங்குத் தந்தத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் பொன்னாலும் செய்யப்பட்ட உயர்ந்த ஆஸனங்கள் எங்கும் நிரம்பியிருந்தன. அங்குப் பலவகை அன்னபானங்களும் பலவகை பக்ஷ்யங்களும் நிறைக்கப்பட்டிருந்தன. விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களை யணிந்த அழகிய மாதர்களோடு கூடிய அவ்வந்தப்புரம் அப்ஸரஸ்த்ரீகளால் விளங்கும் ஸ்வர்க்கலோகம்போல் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. இப்படி ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் பெருகப்பெற்று, மன்மதனுக்கு வெற்றியைக்கொடுக்க வல்ல பல ஸம்பாரங்கள் நிறைந்து, மிகவும் இனிதாகிய தனது அந்தப்புரத்திற்குள் அம்மஹாராஜன் ப்ரவேசித்து, அங்கு மேலான படுக்கையில் தனது அன்புநாயகியாகிய கைகேயியைக் காணாது நின்றனன். அம்மானவாதிபதி அங்கு ச்ருங்கார ரஸத்தைப் பொழிந்துகொண்டிருக்கிற பதார்த்தங்களைக் கண்டும், காலந் தகுந்திருப்பதுபற்றியும், மிகுந்த காமவிகாரம் உண்டாகப்பெற்றுப், படுக்கையில் தனது அழகிய கைகேயி புலப்படாமையைக் கண்டும், அணைத்து ஆலிங்கனஞ்செய்வது முதலிய ஸம்போகத்திற்காக 'கைகேயீ!' என்று கூப்பிட்டு மறுமொழி நேராமையைப் பற்றியும் மிகுந்த மனவருத்தமுற்றனன். மனவருத்தம் உண்

டாகாமற்போகுமா? இதுவரையில் எப்பொழுதாயினும் தசரதன் அந்த ரதிகாலத்தில் வருவானாயின், அக்கைகேயி அவ்வேளையில் தப்பாமல் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருந்து புன்னகையுடன் எதிர்கொண்டு வந்து மன்கக்ஷிபபுறச் செய்பவளேயன்றி, ஒருக்காலும் தப்பிப்போனதில்லை. அம்மன்னவன் எப்பொழுதாயினும் அந்தப்புரத்திற்குள் புகுவானாயின், கைகேயி இல்லாமல் அது சூன்யமாயிருந்ததுமில்லை. இப்பொழுது விபரீதமாயிருந்ததைப் பற்றி அம்மன்னவனுக்கு மனவருத்தம் உண்டாயிற்று. பிறகு ரதிகஹ்ருஹத்திற்குள் புகுந்த மன்னவன், கைகேயி அறிவு கெட்டுத் தன் காரியம் நிறைவேற ஆசைப்பட்டுக் கோபக்ருஹத்திற் படுத்திருப்பதனால் அவளை அங்குக் காணாமல் அங்கிருந்த வாசற்காப்பவளைப் பார்த்து, 'கைகேயி எங்கே யிருக்கின்றாள்?' என்று வினவினன். வாசற்காப்பவள் மிகவும் பயந்து கைகளை நன்கு கூப்பிக்கொண்டு மன்னவனைப் பார்த்து 'அரசே! தேவியார் மிகவும் கோபித்துக்கொண்டு கோபக்ருஹத்திற்கு வேகமாகச்சென்றாள்' என்று மொழிந்தனள். அரசன் கைகேயி புலப்படாமைக்கே மனவருத்தமுற்றிருந்தனன், இப்பொழுது கோபக்ருஹத்தில் இருக்கின்றாளென்று வாசற்காப்பவள் சொல்லக்கேட்டுப் பின்னும் மனங்கொதிக்கப் பெற்று, இந்த்ரியங்களெல்லாங் கலங்க நலங்கொலைந்து, மிகுந்த மனவருத்தம் பெற்றனன். அம்மன்னவன் கோபக்ருஹத்திற்குச் சென்று, அங்குத் தரையின்மீது படுக்கத்தகாத ஸுகுமாரமான மேனியை வெறுந்தரையிற் கிடத்திப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிற கைகேயியை, துக்கத்தினால் எரிக்கப் பெற்றவன்போல் கண்ணுற்றனன். அந்தத் தசரதன் ஒரு பாபத்தையும் அறியாத நிர்மலஸ்வ

பாவன ஆசையால் கைகேயிக்கு ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்னும் பாவக்கருத்து உண்டாயிருப்பதை அவன் அறியான். மேலும் அம்மன்னவன் தான் வ்ருத்தன். (கிழவன்) கைகேயியோ யௌவனமமைந்தவள் அதுபற்றி அவள் அவனுக்கு ப்ராணனைக் காட்டிலும் மேலாக அன்பிற்கு இடமாயிருந்தனள். ஆதலால் அவளிடத்தில் மிகுந்த மோஹங்கொண்ட அம்மன்னவன் அவளது கெடுநினைவை அறியாமல் கோபித்து வெறுந்தரையில் படுத்துக்கொண்டிருக்க அவளைக் கண்டனன் அக்கைகேயி,[1] அறுப்புண்ட கொடிபோலவும், புண்யத்தை அனுபவித்துத் தீருகையில் கீழே விழுந்த தேவஸ்த்ரீபோலவும், கலக்கமுற்ற கின்னரப்பெண்போலவும், ஸ்வர்க்கத்தினின்று பூமியில் நழுவின அப்ஸரமடந்தைபோலவும், பிறரை மோஹிப்பிப்பதற்காக ப்ரயோகிக்கப்பட்டதன வாணங்களெல்லாம் மழுங்கி மாறின மாயைபோலவும், பூமியில் விழுந்த பெண்குதிரைபோலவும், வலையில் கட்டுண்ட மான்பேடைபோலவும், அரண்யத்தில், வேடன், விஷம் பூசின பாணத்தைக் கொண்டடிக்க அடியுண்டு கீழே விழுந்த பெண் யானைபோலவும் தோற்றித் தரையில் படுத்திருக்கக்கண்டு, அரண்யத்தில் வேடனது பாணத்தினாலடியுண்டு கீழே விழுந்த அப்பெண்

1 (அறுப்புண்ட கொடி) என்கையால் பூமியில் நன்கு படிந்து விழுந்திருக்கையும், (கலக்கமுற்ற) கின்னரப் பெண்ணென்கையால் வ்யசனப்படக் கூடாதவளென்கையும், (பூமியில் நழுவின) அப்ஸரமடந்தை என்கையால்—மிகவும் பார்க்க அழகாயிருக்கையும், (வாணங்களெல்லாம் மழுங்கி மாறின) மாயையென்கையால்—வாணம் மாறியிருக்கையும் (வலையில் கட்டுண்ட) மானென்கையால்—சேஷ்டையொன்றுமில்லாதிருக்கையும், (விஷம் பூசின பாணத்தைக் கொண்டடிக்க, அடியுண்டு கீழே விழுந்த) பெண் யானையென்கையால்—மிகுந்த மனவருத்த முற்றிருக்கையும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது

யானைப்பெண்ணை பெரியதொரு மத்தகஜம் அருகில் வந்து கரத்தினால் தடவிக்கொடுப்பதுபோல், அம்மடந்தையை ஸ்னேஹத்தினால் மனந்தளரப் பெற்றுச் சரீரமெங்கும் பரிசித்தனன். தசரதன் ஸஹஜமாகவே காமம் மிகுந்திருப்பவன், மேலும் தாமரையிதழ்போன்று அழகான் கண்களையுடைய அம்மாதரசியைக் காணும்பொழுது அவ்வரசனுக்குள்ள காமவிகாரத்தைச் சொல்லவு முடியுமோ? ஆகையால் அம்மன்னவன் 'அப்பெண்மணி என்ன சொல்லுமோ? ஏது செய்யுமோ? கோபமோ? அல்லது தெளிவோ?" என்று பயத்தினால் மிகவும் மனக்கலக்கமுற்று, இரண்டு கைகளாலும் தடவி அம்மடந்தையை நோக்கி 'என்மீது நீ கோபித்துக் கொள்வதற்குக் காரணம் யாதோ? தெரியவில்லை தேவீ! உன்னை யாவர் கடோரமாகப் பேசினர்? அல்லது உன்னை யாராயினும் அவமதித்தாரகளா? நடந்தவற்றையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும் நல்ல ஸ்வபாவமுடையவளே! நீ புழுதியில் படுத்திருப்பது கண்டு எனக்கு மிகவும் துயரமாயிருக்கின்றது நீ எப்பொழுதும் எனக்கு நன்மையையே விரும்பும் ஸ்வபாவமுடையவள் இப்பொழுது நீ இருக்குமிருப்பு அமங்களமன்றோ? நான் உன்னிடத்தில் என்ன தப்பு செய்தேன் என்று உனக்கு நன்மைபுரிந்தேனே? யாதோரபகாரமுஞ் செய்யாமல் உனக்கு நன்மைசெய்தானே நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், நீ பிசாசம் பிடித்தவள்போல மனமயங்கப்பெற்று என் மனத்தை மிகவும் துன்பப்படுத்திக்கொண்டு என வெறுந்தரையில் படுத்திருக்கின்றனை? அடி, ரோஷமுள்ளவளே! உனக்கு ஏதாயினும் வியாதி உண்டாயிருக்குமாயின், சொல்வாயாக; என்னிடத்தில் ஸமஸ்த வியாதிகளையும் போக்க வல்லமையுள்ள வைத்யர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். அவர்களை நான் எல்லாவிதத்திலும் ஸத்கா

ரஞ செயது தருபதியுறச் செயதிருக்கின றனன. அது பற்றி எனனிடததில அவாகள மிகுநத விச்வாஸமுடைய வாகள ஆகையால அவாகள உன னையாதியைப போககி உன்னை ஸுகபபடுததுவாாகள உனககு பரியஞ செயத வனயாவன? அபரியமு செயதவனன யாவன? அலலது நீ யாருககு அபரியஞ செயயவேணடுமெனறு விருமபுகினற னை? இதை எனககு மொழிவாயாக அபபடி அபரியஞ செயத எவனுககுப பதிலாக மிகுநத அப்ரியததைதச செயயவிருமபுகினறனையோ அவாகளை எனககுத தெரியச சொலவாயாக. நான தபபாமல அபபடியே செயகினற னன. இவவளவேயனறி இதறகாக நீ அழவேணடாம தேஹததை உலாததிககொளளாதே எவனைக கொலல வேணடுமோ, அவனைச சொல. கொலலககூடாதவனுயி னும கொனறுவிடுகினறனன எவனை ஆபததினினறும விடுவிககவேணடுமோ, அவனைச சொலவாயாக கொலல வேணடியவனுயினும அவனை விடுவிககினறனன தரித ரனுகிப எவனையாவது தனம மிகுநதிருககுமபடி விரு மபுகினறனையா? சொல் அவனை அபபடியே செயகினற னன இவவாறென? நானும எனனைச சோநதவாகளும எலலோருமு உனககே அதீனமா யிருககினறனம. நீ சொ னனபடி செயய ஸிததமா யிருககினறனம. ஆகையால என பராணனகளைப போககிககொளள வேணடியதா யிருபபினும, உனது அபீஷடததைக கெடுபபதறகாகக கொஞசமாயினும நான உதஸாஹபபடேன உனககு பரியஞசெயவதற்காக என் பராணனகளையும விடுவேன நீ மனததினுல எதை விரும்பினுயாயினும, அது என பராணனகளுககு அபாயததைதக கொடுககவறுயினும், சொலவாயாக தபபாமல செயதே தீருகினறேன என ககு உனனிடததில பரீதி மிகவும் வலிவு பெற்றிருக்கின

றது. அப்படிப்பட்ட பலம் உனக்கு உண்டாயிருப்பது தெரிந்தும், நீ என்மீது ஸந்தேஹப்படுவது யுக்தமன்று. நீ விரும்பியவற்றைச் செய்து முடித்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைக்கின்றனன். ஸந்தேஹம் வேண்டாம். அதை என் புண்யத்தின்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றனன். ஸூர்யனது ரதசக்ரம் எவ்வளவு தூரம் போகின்றதோ, அதுவரையிலுமுள்ள அபாரமான பூமிவிஸ்தாரமானது எனக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கின்றது. அவ்வளவு தூரமும் எனது ஆஜ்ஞாசக்ரம் செல்லவற்றாயிருக்கின்றது. அதில் ஸிந்து ஸௌவீர ஸௌராஷ்ட்ர தக்ஷிணாபத அங்க வங்க மகத மத்ஸ்ய காசி கோஸலம் முதலிய பல தேசங்களுண்டு. அவைகளில் தனதான்யங்களும் கம்பளம் முதலிய உயர்ந்த வஸ்துக்களும் விளைகின்றன. அவற்றில் நீ எதை வேண்டுமென்று மனத்தில் விரும்புகின்றனையோ, அதைக் கேட்பாயாக; கொடுக்கின்றனன். அச்சமுள்ளவளே! இதற்கு இப்படி பூமியிற் கிடந்து ஆயாஸப்படவேண்டிய காரணமென்? நீ நல்ல ஸௌபாக்யமுடையவளன்றோ? இப்படி வெறுந்தரையில் படுக்கலாகாது. எழுந்திரு, எழுந்திரு கைகேயி! எதனால் உனக்குப் பயம் உண்டாகின்றதோ, அதை எனக்குச் சொல்வாயாக. ஸூர்யன் பனியைப் போக்குவது போல் அந்தப் பயத்தை நான் போக்கிவிடுகின்றேன்" என்றிவ்வாறு மொழிந்தனன். அவ்வாறு தசரதன் ஆச்வாஸப்படுத்திச் சொல்லுகையில், ஆச்வாஸம் அடைந்த அந்தக் கைகேயி, ராமன் வனத்திற்குப் போகவேண்டுமென்கிற அபீஷ்டத்தைச் சொல்ல நினைத்து, தான் தரையில் படுத்திருப்பது முதலியவற்றிற்கே மிக்க மனவருத்தமுற்றிருக்கின்ற தன் பர்த்தாவை, தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைச் செய்யும்படி நிர்ப்பந்தித்து மேன்மேலும் பீடிக்க ஆரம்பித்தனள்.

பத்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

கைகேயி பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படி தசரதனிடம் கூறுதல்

மன்மதனுடைய கூர்மையான பாணங்கள் மனத்தில் ஆழமாகப் பாய்ந்த காமவேகத்தினால் அது போகும் வழியெல்லாம் போகின்ற அந்த தசரதமஹாராஜனைக் கண்டு, கைகேயி, ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்னும் க்ரூரமான வார்த்தையைச் சொல்லமுயன்று, 'நாதா! எனக்கு ரோகமொன்றுமில்லை. நான் ஒன்றையும் விரும்பவில்லை. என்னை ஒருவனும் அவமதிக்கமாட்டான். ஆனால் எனக்கு ஓர் விருப்பம் உண்டாயிருக்கின்றது. அதை நீ நிறைவேற்றவேண்டுமாக விரும்புகின்றேன். நீ அதை நிறைவேற்றுவாயாயின், அப்படியே செய்கிறேனென்று கெட்டியாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்யவேண்டும். பிறகு நான் விரும்பினவற்றைச் சொல்லுவேன்' என்றனள். அதைக் கேட்டு மஹாதேஜஸ்வியாகிய தசரதமன்னவன் தனக்குள் 'என்னை இவ்வளவு ப்ரீதியுள்ளவனாகத் தெரிந்துகொண்டும், சமயமல் ப்ரதிஜ்ஞையும் செய்யவேண்டுமென்கின்றனள். இது என்ன ஆச்சர்யம்' என்று கொஞ்சம் சிரித்து, ஸஹஜமான புன்னகையுடன் விளங்குகின்ற அந்தக் கைகேயியைத் தனக்கு எதிர்முகமாகச் செய்துகொள்ளவிரும்பி, அவளது தலைமயிர்களைக் கையாற்பிடித்துத் தலையை மடியில்விட்டுக்கொண்டு 'அடி ஒன்றுமறியாதவளே! ஸ்த்ரீகளில் உன்னைக்காட்டிலும் அன்பிற்கிடமானவள் எனக்கு மற்றொருத்தியும் கிடையாது. புருஷர்களில் புருஷச்ரேஷ்டனாகிய ராமனைக் காட்டிலும் ப்ரீதிக்கிடமான புருஷன் எனக்கு ஒருவனுமில்லை. இது உனக்குத் தெரியாதிருப்பதேன்? உனது ஸௌபாக்யப் பெருக்கானது இதை உனக்குத் தெரி

யப்படுத்தத் திருக்கின்றது, யுக்தமே. ராமன் யாவ
ராலும் வெல்ல முடியாதவன், மஹானுபாவன்; ப்ராணன்
களைக்காட்டிலும் மேலாக ஆதரிக்கத்தக்கவன்; நான்
ஜீவித்திருப்பதற்குக் காரணம் அவனே. அப்படிப்பட்ட
ராமன்மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றனன் நீ உன்
மனத்தில் விரும்பியவற்றைச் சொல்வாயாக கைகேயீ!
எவனை நான் ஒரு முஹூர்த்த காலமும் காணாதிருப்பே
னாயின், என்னுடைய ப்ராணன்கள் நிச்சயமாகத் தரித்
திருக்கமாட்டாவோ? அப்படிப்பட்ட ராமன்மேல் ஆணை
யிட்டு 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை
செய்கின்றனன். எனது சரீரத்தை விட்டாயினும், மற்று
முள்ள எனது புதல்வர்களைத் துறந்தாயினும் எவனை
விடமாற் கைப்பற்றியே யிருப்பேனோ, அப்படிப்பட்ட
ராமன் ஸாக்ஷியாக 'நீ சொன்னபடி செய்கிறேன்' என்று
ப்ரதிஜ்ஞை செய்கின்றனன் மங்கலஸ்வபாவமுடைய
வளே! ப்ராணன்களைக்காட்டிலும் மேலாக நான் ஆத
ரித்துப் போருகிற ஸ்ரீராமபிரானையுங்காட்டிப் ப்ரமாணஞ்
செய்யும்படியான ப்ரீதியின் மிகுதியும் மிகுந்த மோஹ
மும் பொருந்தி இங்ஙனமிருக்கிற எனது ஹ்ருதயத்தை
நோக்கியாயினும் உனக்குச் சொன்ன வார்த்தையை நான்
தப்பமாட்டேனென்று நிச்சயித்து உன் கருத்தை வெளி
யிட்டுத் துக்கத்தினின்றும் என்னைப் பாதுகாப்பாயாக.
நான் ஜீவித்திருக்கப் பார் உனது மனவருத்தங் கண்
டால் நான் எப்படி பிழைத்திருக்க நேரும்? என் மன
தும் வாக்கும் ஒரு ரீதியாகவே யிருக்கும் விதத்தைக்
கண்டாயினும், நீ எது நன்றென்று நினைக்கின்றனையோ,
அதை எனக்குச் சொல்வாயாக. உன்னிடத்தில் எனக்
குள்ள ப்ரீதியின் மிகுதியாகிற உனது பலத்தை நீ அறி
யாயோ? அது தெரிந்திருந்தும் நீ என்னிடத்தில் ஸந்

தேறப்படுவது யுக்தமா? யுக்தமன்றோ? உன் கருத்தை நிறைவேற்றச்செய்து உனக்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கின்றனன். இதற்காக நான் செய்த புண்ணியத்தின் மேலும் ஆணையிடுகின்றேன்' என்றனன். கைகேயி ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிப் பரதனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டுவிக்க வேண்டுமென்று மந்தரை மொழிந்த வசனத்தையே நெஞ்சிற் பதித்துக்கொண்டிருப்பதுபற்றித் தான் கருதிய ப்ரதிஜ்ஞையை அம்மன்னவன் செய்வது கண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து, பரதனிடத்திலுள்ள பக்ஷபாதத்தினால், முகம் மாறலில்லாமல் சத்ருக்களுக்காயினும் வாயாற்சொல்லமுடியாத வார்த்தையைச் சொல்ல ஆலோசித்தனள். இங்ஙனம் அரசன் தன் கருத்தை யீடேற்றுவதாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் பெற்று, அங்ஙனம் தான் கருதியபடி நடத்திக்கொள்ளும் பெருமிடுக்குடன், மரணமவரையிற் சென்று தீரும்படியான பயத்தைக் கொடுப்பவளாகையால் எதிரே வந்திருக்கிற யமனைப்போன்ற வார்த்தையைச் சொல்ல முயன்று, 'நாதா! நீ உனது ப்ரிய புத்ரன் புண்யம் முதலியவற்றின்மீது க்ரமமாக ஆணையிடுகின்றனை. எனக்கு வரங்கொடுக்கின்றனை அதை (ஆணையிட்ட ப்ரகாரத்தையும் எனக்கு வரங்கொடுக்கிறேனென்பதையும்) அக்னியை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற முப்பத்து மூன்றுகோடி தேவர்களும் செவிகொடுத்துக் கேட்பார்களாக. சந்த்ர ஸூர்யர்களும் மற்றைக் க்ரஹங்களும் ஆகாயமும் இரவும் பகலும் திசைகளும் ஸ்வர்க்கலோகமும் பூமியும் கந்தர்வர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ராத்ரியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற பூதங்களும் வீட்டிலுள்ள க்ருஹதேவதைகளும் மற்றுமுள்ள இதர பூதங்களும் நீ இப்பொழுது மொழிந்த வார்த்தையை அறிந்திருப்பார்களாக

வாக ஸத்யஸந்தனாகி மிகுந்த பராக்ரமம் பொருந்தி, தர்மங்களையெல்லாம் உணர்ந்து, மனவூக்கமும் அமைந்து விளங்குகின்ற இம்மன்னவன் எனக்கு வரங்கொடுக்கின்றனன் அதைத் தேவர்களெல்லோரும் செவி கொடுத்துக் கேட்பார்களாக' என்று தான் ஓர் அபலையாயிருந்தும், பெருவில்லாளியாகிய அம்மன்னவனைத் தனது சாதுர்யத்தினால் தர்மமென்னும் கயிற்றைக் கொண்டு கட்டுண்ணப் பண்ணித் தன் கருத்தை நிலைநிறுத்தி, 'ஸத்யஸந்தன்' என்று இது முதலிய வசனங்களால் ஸந்தோஷப்படுத்தி, ஸமஸ்த தேவதைகளையும் ஸாக்ஷியாயிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு, அதன்பிறகு காமவெறிகொண்டு மன்மயங்கித் தான் விரும்பிய வரத்தைக் கொடுக்க ஸித்தமாயிருக்கின்ற பர்த்தாவைப் பார்த்து 'அரசே! முன்பு அந்தத் தேவாஸுர யுத்தத்தில் நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தை மனத்திற்படுத்திக்கொள்வாயாக. அந்த யுத்தம் நடக்கும்பொழுது நடுவில் சத்ருவாகிய சம்பராஸுரன், உன் ப்ராணன்களைப் போக்காமற் போயினும், அவைகளை மிகவும் கலக்கி நலங்கச்செய்து உன்னை மூர்ச்சையுறச் செய்தனன். அப்பொழுது நான் ஸாரத்யம் செய்துகொண்டிருந்து அன்றிரவெல்லாம் மனவூக்கத்துடன் உன்னைச் சாவாமல் பிழைக்கும்படி மிகுந்த யத்னங்கள் செய்து பாதுகாத்தனன். அதற்காக நீ எனக்கு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தனை மனக்களிப்பைச் செய்யும் மஹீபாலனே! அப்பொழுது நீ கொடுத்த அவ்வரங்களிரண்டையும் உன்னிடத்திலேயே இருப்பாக வைத்திருந்தனன். அரசனிடத்தில் வைத்த [1]நிக்ஷேபத்தை அவன் காப்பாற்றிக் கொடுப்பது தர்மமன்றோ? நீ அரசன்; மேலும் ஸத்யஸந்தனா யிருப்பவன்; அதற்குமேல் பர்த்தாவா யிருக்கின்றனை.

1 நிக்ஷேபம்-புதையல்.

ஆகையால் அவ்வரங்களை எனக்குக் கொடுப்பீரென்று வேண்டுகின்றனள். எனக்கு நீ கொடுத்த வரங்களையே விரும்புகின்றேனன்றி வேறில்லை ஆகையால் வரங்களைக் கொடுக்கிறேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து தாமதத்தின்படி அவைகளை எனக்குக் கொடுக்காமற் போவாயாயின், அப்படி அவமானப்பட்டுமொருக்ஷணமாவது பிராணன்களைத் தரித்திருப்பேனோ! தரித்திருக்கமாட்டேன் இப்பொழுதே உன் கண் முன்னிலையிற்றானே பிராணன்களை விட்டுவிடுவேன்' என்றனள் முன்பு கொடுத்த வரத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு கைகேயி மொழிந்த இவ்வாக்யத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் மன்னவன் பயப்பட்டு, வேடனது [1]கபட கானத்திற்குட்பட்டு வலையிற்கட்டுண்டமானைப்போல, தனது விநாசத்தின் பொருட்டுத் தானே கொடுப்பதாக ஒத்துக்கொண்டு தாம் பாசத்தினால் கட்டுண்டனன் பிறகு கைகேயி, காமவிகாரத்தினால் மதி கெட்டுத் தனக்கு வரங்கொடுக்க இருக்கிற தசரத வேந்தனைக் கண்டு 'பிராணேசுவர! நீ எனக்கு அப்பொழுது கொடுத்த வரங்கள் இவையென்று வேறு வேறாகப் பிரித்து எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய விதத்தை இப்பொழுதே சொல்லுகின்றனன். அதைச் செவிகொடுத்துக் கேட்கவேண்டும். ராமனது பட்டாபிஷேகத்திற்காக எந்த எந்த ஸாமக்ரிகள் ஸித்தப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனவோ? அவைகளைக் கொண்டே எனக்காக நீ பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேண்டும்; இது ஓர் வரம் தைவாஸுர யுத்தத்தின் பொழுது நீ என்னிடத்தில் ப்ரீதியோடு எனக்குக் கொடுத்த வரங்களிரண்டிற்கும் இதோ ஸமயம்வந்தது. ராமன் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் தண்டகாரண்யத்தில் மரவுரி உடுத்து [2]க்ருஷ்ணாஜினத்தையும் ஜடைகளையும் தரித்

1. கபடகானம்-கபடத்துடன் பாடும் பாட்டு.
2. க்ருஷ்ணாஜினம்—மானதோல்.

து தாபஸனுகி வஸித்திருக்கவேண்டும் ஆகையால் இப்பொழுதே காலவிலம்பஞ் செய்யாமல் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பி, அவனில்லாமையால்[1] அகண்டகமான யௌவராஜ்யத்தில் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்தவேண்டும் காலவிலம்பஞ் செய்யவேண்டாம் நான் மிகுந்த ஆவலுடன் விரும்புவது இதுவே, மற்றொன்றுமன்று. எனக்குக் கொடுத்த வரங்களையே நான் வேண்டுகிறேனன்றிப் புதிதாக நான் ஒன்றையும் விரும்பிக் கேட்டு அன்யாயமாக உன்னை நிர்ப்பந்தஞ் செய்யவில்லை இப்பொழுது ராமன் அரண்யத்திற்குச் செல்ல நான் பார்க்கவேண்டும் நீ ராஜாதிராஜன்; ஸத்யஸந்தனென்று எங்கும் புகழ்பெற்றவன் நீ செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை ஸத்யமாகச் செய்துகொள்வாயாக அங்ஙனம் ப்ரதிஜ்ஞையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு உன் குலத்தையும் சீலத்தையும் ஜன்மத்தையும் பாதுகாத்துக்கொள்வாயாக. தபோதனராயிருப்பவர் பரலோக வாஸத்திற்கு ஸத்ய வசனத்தைக் காட்டிலும் மிக்க ஹிதமான உத்தம ஸாதனம் மனிதர்களுக்கு வேறில்லையென்று சொல்வது உனக்குத் தெரிந்திருக்குமல்லவா?" என்றுரைத்தனள் பதினொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

தசரதன் சோகித்தல்

பிறகு தசரத மஹாராஜன் இடியிடித்தாற்போல மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கின்ற கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிந்தாகராந்தனாய் முகூர்த்தகாலம் பரிதபித்து மூர்ச்சித்தனன். அப்பால் அவன் தனக்குள் 'ஆ! கைகேயி இப்படிப்பட்ட மொழிகளை இயற்கையாக மொ

---

1 அகண்டகமான—சத்ருவில்லாத .

ழிவாளா? மொழியமாட்டாள். ஆனால் இது ஸ்வப்னமோ! அதற்கு நான் இப்பொழுது நித்திரை போகவில்லையே! விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேனன்றோ? அல்லது சித்தப்ரமமோ! ஆனால் அதற்குங் காரணத்தைக் காணேன். அல்லது—ஜன்மாந்தரத்தில் அநுபவித்த விஷயம் இப்பொழுது நினைவுக்கு வந்திருக்கின்றதா? இப்படிப்பட்ட அநுபவம் ஜன்மாந்தரத்திலும் உண்டாக நேராதே. ரோகத்தினால் என் மனத்திற்கு இவ்வித விகாரம் உண்டாயிருக்குமா? இவற்றில் எதுவா யிருக்கலாம்?" என்று சிந்தித்து, அப்பொழுது ஒன்றுந் தோன்றாமையால் ஸுகமற்றிருந்தனன். கைகேயியின் வார்த்தைகளால் அடியுண்டு மூர்ச்சித்த மன்னவன், வெகு நேரங்கழித்து மூர்ச்சை நீங்கித் தெளிவு பெற்று, எதிரில் பெண்புலியைக் கண்ட மானைப்போல் ஆயாசம் அடைந்து விலவிலப்புற்று வெறுந் தரையில் உட்கார்ந்திருந்து, பாம்பாட்டியால் ஒடுக்கப்பெற்ற யந்த்ர மண்டலத்தில் மந்த்ரத்தினால் கட்டுண்ட பெருவிஷமுள்ள ஸர்ப்பம்போல் இப்படியப்படி சலிக்கமுடியாமல் நெருப்புப்பொறி பறக்கின்ற பெருமூச்சுக்களை விட்டுக்கொண்டு கோபாக்னி எரியப்பெற்று, 'ஆ! சீ! இப்படியுங் கூடுமோ?" என்றுரைத்து, மீளவும் துக்கத்தின் மிகுதியால் மனம்பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சையடைந்தனன். அவ்வரசன் வெகு நாழிகை கழிந்தபின் தெளிவு பெற்று, மிகவும் துக்கித்துக் கோபத்தினால் சிவந்து நெருப்புப்போன்ற கண்களால் கொளுத்திவிடுபவன்போல் நெருப்புப்பொறி பறக்கின்ற பார்வைகளால் பார்த்துக்கொண்டு கைகேயியை நோக்கி 'அடி க்ரூரஸ்வபாவையே! கொடிய நடத்தையுடையவளே! இவ்வம்சத்திற்கு நாசத்தைக் கொடுக்க முயன்ற க்ராதுகையே! பாபிஷ்டே! உனக்கு ராமன் யாது அபராதஞ் செய்தனன்? அன்றியே, நான் யாதுபாப

ஞசெய்தன்னை? ராமன தனது தாயககுப் போலவே உனக்கும சுச்ரூஷை செயதுகொணடிருககிறுனலலவா? அபபடி செயதுகொண்டிருககும பொழுதே அவனுககு நீ அனாததததை உண்டாகக ஆரமபித்தனே ஏதுககாகவோ இது? உன்னை நான தெளிவின்றி ராஜபுதரி என்று நினைத்து நெருப்புபோன்ற விஷமபொருந்திய கொடிய ஸாபபததை வீடடிறகுள கொண்டுவருவதுபோல நாசததிறகாகவே என வீட்டிறகுள நுழைபபிததேன. பசுபக்ஷி முதலிய ஸகல ஜநது ஸமூஹமும ராமனது குணஙகளைககண்டு புகழ்நதுகொண்டிருககையில, அவன யாது அபராதஞ செயதானெனகிற நிபததைபபறறி எனது அனபு குமாரனைப போகவிடுவேன? கௌஸலயையை யாயினும ஸுமிதரையை யாயினும மறற ராஜய லக்ஷமியை யாயினும, இவவளவென? என பராணனகளை யாயினும விடுவேனன்றி, தநதையாகிய எனனிடததில மிகவும பரீதியுளள எனது அழகிய ராமனை விடுவேனோ? விடேன. எனது மூததகுமாரனைக கண்ணாரக காணபெறுயின, எனது சரீரமெலலாம மிகுநத ஆனநதம் அடைகின்றது அவனைப பாராதிருபபேனுயின நான பிழைத்திரேன். ஒரு வேளை உலகமாயினும ஸூரியனை விடடிருககுமேயனறி, பயிராயினும ஜலததை விடடிருககுமேயனறி, ராமனை விட்டு எனசரீரத்தில ஒரு க்ஷணமாயினும பராணனகள் தஙகமாட்டா. அடி எவவளவு பாபத்திறகு முயனறனை! அடி பாபஸவபாவையே! நீ நிசசயித்த நினைவு எனககு ப்ராணஹானியைக கொடுககவறரு யிருக்கினறதே ஆகையால இவவளவோடு போரும் இனியாவது இநதக கருத்தை விடுவாயாக உனக்கு நான பர்ததாவாயிருககிறேனே என்று பினவாங்குகினறேனன உன பர்தங்களில எனது சிரத்தைப் படுதது நமஸ்காரஞ செயயட்

டுமோ? சொல்லு அப்பொழுதாயினும் கலக்கந்தீர்ந்து தயைசெய்யவேண்டும். அடி பாபஸ்வபாவையே! அதிபயங்கரமான இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கொள்ளுகின்றனை இதுவென்? அல்லது பரதனிடத்தில் எனக்கு ப்ரீதி உண்டோ இல்லையோ என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகின்றாயோ? மொழிவாய். அப்படியாயின் இது யுக்தமே யாகும். அப்பொழுதும் ராமனிடத்தில் ப்ரீதி குறைவதற்குக் காரணம் இல்லை. பரீக்ஷார்த்தமா யிருக்குமாயின், நீ, பரதனுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்யவேண்டுமென்று மொழிவாயன்றி, ராமனைக் காட்டுக்குப் போக்கச் செய்யவேண்டுமென் றுரைக்கமாட்டாய். ஆகையால் முன்பு நீ ராமனைக் குறித்து என்னிடத்தில் 'அந்த ராமன் எனக்கு ஜ்யேஷ்டகுமாரன், மிகுந்த பாக்யமுள்ளவன், தாமிஷ்டர்களில் சிறந்தவன்' என்று மொழிந்திருக்கின்றாயன்றோ? அம்மொழிகளெல்லாம் என்னை அநுஸரித்துப் பணிந்து என் முகத்துக்கிஷ்டமாகச் சொல்பவளாகையால், என் மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தவாவது, உன்னிடத்தில் ப்ரீதி என்றும் மாறாதிருக்கவேண்டுமென்றுவது, ராமன் உனக்கு சுஶ்ரூஷை செய்வதைப் பற்றியாவது சொல்லியிருப்பாயன்றி, நிஜமான ப்ரீதியைப்பற்றிச் சொன்னவளன்று. 'ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்பதுவும் என்னைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகவே' என்றுரைப்பாயாயின், இப்பொழுது ராமாபிஷேகம் நடப்பதைக் கேட்டு நீ மனவருத்தமுற்று, என்னையும் மிக்க மனவருத்தமுறச் செய்கின்றாயே இது என்? நீ இப்படிப்பட்டவளானதுபற்றியே பிறர் செய்த துர்ப்போதனைக்கு உட்பட்டுப் பாழான கோபக்ருஹத்திற்குள் நுழைந்திருக்கின்றனை. உன்னைப் பிசாசங்கள் எவையோ கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் ஆவேசித்திருக்கின்றன ஆனதுபற்

றியே நீ தெளிவினறி இங்ஙனம் விபரீதமாகப் பேசுகினற ஊை நீ இவவளவுகாலமாக நீதியெலலாம நனகு அமையப பெறறிருநதஊ. இப்படிபபட்ட உனககு இக்ஷ்வாகுவம சததைப பாழாகச் செயயவலல இநத விபரீதபுத்தி உண் டானதுபறறி இவவிக்ஷ்வாகு வமசததிறகே மிகவும பெரி யூதீர ரனாததம ஸமபவிககினறது விசாலமான கண் களையுடையவளே! நீ இதறகு முனபு எனககுக கொஞச மாயினும் அயுகதமாகவாவது அபரியமாகவாவது செய் ததிலலை ஆகையால எனககு நீ இபபடி அபரியததை யும அஹிததததையும செயவாயெனறு நான இபபொழு தும நமபவிலலை. உனககு ராமன மஹானுபாவனாகிய பரதனோடு ஸமானமாயிருபபவனேயனறோ? நீ 'ராமனும பரதனும எனககுச சமானாகளே' எனறு பல தடவை யாகச சொலலிககொணடிருநதனை குடிலபுததியோடு சொனனாயெனபதறகு வழியிலலை பல தடவையாகசசொ னனபடியால மனபூாவமாகசசொலலவிலலையெனறும் எண்ணமுடியாது. அபபடிபபட்ட உன பரீதிககு இபபொ ழுதுரைககும வாாத்தை பொருநதவிலலையே. இதுவென? தேவி! நீ தாமததை உலலஙகனறு செயயப பயபபடுந தனமையள. அநதபபாபம இபபொழுது எஙகுபபோயி றறு? இலலையாயின— உலகததில மிகவும புகழ் பெறறு உன பரீதிககுப பாத்ரமாகி தாமஸவபாவனுமாகிய ரா மனைப பதினானகு ஸமவதஸரங்கள அரணயவாஸஞ்செ யயுமபடி யனுபபுவது எனறுந தாமததில மனஞ்செலுத திய உனககு எபபடி ருசிககினறது அவன் மிகவும ஸு குமாரமாயிருபபவன; தாமததிலேயே மனத்தைத் திட மாக நிலைபபடுததிககொண்டிருபபவன. அபபடிபபட்ட வன மிககக்கொடுமையான அரண்யத்தில வாஸஞ்செய்வ து உனனைபபோனறவளுககு எப்படி இனிப்பாயிருககும?

அவன் தாமஸஸ்வபாவனாயிருப்பதுபற்றியும் அவனது திரு மேனி ஸுகுமாரமாயிருப்பதுபற்றியும் உனக்கு மனத்தில் வருத்தமுண்டாகாமற் போனபோதிலும் அது அப்படியிருக்கட்டும் அவன் எப்பொழுதும் உனக்கு சுஸ்ரூஷை செய்யுந்தன்மையனன்றோ? அந்த சுஸ்ரூஷையைப் பார்த்தாயினும் நீ அவனிடம் இரங்கவேண்டாமா? கரணை போர் கண்களைக் கவருமபடியான அழகிய ஆகாரத்தையுடைய ராமனைத் தேசத்தினின்றும் போக அனுப்பும்படி நீ வேண்டுவதற்குக் காரணமென்? ராமன் பரதனைக் காட்டிலும் மேலாகவே உனக்கு சுஸ்ரூஷை எப்பொழுதுஞ் செய்துகொண்டிருப்பவனன்றோ? ஆகையால் ராமனைக்காட்டிலும் பரதன் உன்னிடத்தில் பாராட்டும் விசேஷம் ஒன்றும் எனக்குத்தோற்றவில்லை ராமன் செய்வது ஒரு சுஸ்ரூஷைமாத்ரமேயன்று? அவன் உனக்கு சுஸ்ரூஷையும் செய்வான்; உன்னை மிக மேலாகவும் பாவிப்பான், உன்னைப் பூஜிப்பான்; நீ சொன்ன காரியங்களைத் தலையால் தாங்கிச்செய்வான் இவையெல்லாம் அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய ராமனைக் காட்டிலும் அதிகமாக உனக்குச் செய்பவன் மற்றொருவனும் கோரான ஸதரீகள் பல ஆயிரம்போ இருக்கின்றனா, வேலைக்காரர்களும் அப்படியே அனேகம்போ இருக்கின்றனா; இவர்களில் ஒரு ஸதரீககாயினும் ஒரு வேலைக்காரனுக்காயினும் ராமனமீது அவன் தன்னைப் பரிபவப்படுத்தினதாகச் சொன்னதாவது அவனை நிந்தித்ததாவது இதுவரையிலும் கேட்டதில்லை. ஆகையால் எந்த அபராதத்தைக்குறித்து அரண்யத்திற்குப் போகச் செய்வோம்? மிருகங்களிற் சிங்கம்போல் புருஷர்களிற் சிறந்த அந்த ராமன் இயற்கையாகவே மனந்தெளியப்பெற்று ஸமஸ்தப்ராணிகளுக்கும் மிருதுவான மொழிகளை மொழிந்தும்

தேசத்திலுள்ள ஜனங்கள் அனைவர்க்கும் இஷ்டத்தைக் கொடுப்பது முதலிய பரிய கார்யங்களைச்செய்துங் கைகொடுத்து ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்கின்றனன் ஆனது பற்றி ஜனங்கள் எல்லோர்க்கும் ராமனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி உண்டாயிருக்கின்றது அந்த ரகுகுலதிலகன் தயாவீரன், தானவீரன், தர்மவீரன், பராக்ரமவீரன் ஆகையால் பூதங்களுக்கு ஹிதஞ்செய்கையாகிற ஸத்யத்தினால் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை வென்று ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொள்கின்றனன் தானஞ்செய்து தரித்ரர்களை வசப்படுத்துகின்றனன். சுச்ரூஷை செய்து பெரியோர்களைத் தனக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களுபதேசிக்கும்படி செய்துகொள்கின்றனன் கபடஞ்செய்யாமல் யுத்தத்தில் நன்கு நிலைபெற்று தனுஸ்ஸைக் காட்டின மாத்ரத்திலேயே சத்ருக்களை வெல்லுகின்றனன் ஸத்யமும், [1]பரலோகார்த்தம் செய்கிற கோதானமுதலிய தானங்களும், தவமும், இஹலோகத்தில் எல்லோர்க்கும் ப்ரீதி உண்டாவதற்காகச் செய்யும் த்யாகமும், எல்லாரிடத்திலும் நல்ல ஹ்ருதயத்தோடிருக்கும் ஸ்நேஹமும், பாஹ்யாப்யந்தரசுத்தியும் (உள்ளும்புறமும் பரிசுத்தனாயிருக்கையும்) நிஷ்கார்பட்யமும் (கபடமற்றிருக்கையும்) பிறர் மனத்தை அனுவர்த்தித்திருக்கையும், தத்தவஜ்ஞானமும், வித்யையும், பெரியோர்களுக்குப் பரிசர்யை செய்கையும், ஆகிய இக்குணங்கள் ராமனிடத்தில் எப்பொழுதுந் தப்பாது நிலைபெற்றிருக்கின்றன. கபடமற்றிருக்கையென்பது எப்படிப்பட்டவர்க்கும் நேருவது அரிதாயிருக்கும், அப்படிப்பட்ட உத்தம குணங்களும் உண்டாகப் பெற்று, மற்றைத் தானாதி குணஸமருத்தியும் பொருந்தி தேவர்களுக்கு நிக

---

1 பரலோகார்த்தம்—பரலோகத்திற்காக.

ராக்ஷி மஹர்ஷிகளோடொத்து விளங்குகின்ற அருமையான ராமனிடத்தில் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட வேண்டுமென்கிற இப்பாதகத்தை நீ எப்படி விரும்புகின்றனை? அவன் ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குங்கூட ப்ரியங்களையே உரைப்பவன். இனி நம்மைப்போன்றவர் விஷயத்திற் சொல்லவேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு அப்ரியத்தை மனத்திலுங்கூட நினைக்கமாட்டேன். இனி [illegible]. (உன்னைப்போன்ற ஒரு பெண்பிள்ளை இங்ஙனம் கடுஞ்சொற்களைச் சொன்னதற்காக) எல்லோர்க்கும் மங்களிப்பைத் தருந்தன்மையனாகிய அந்த ராமனை, (ஆயிரூற நான் பெற்ற அந்த ராமனை,) அப்ரியத்தை மனத்திலுங்கூட நினைக்கப்பொறுத்த நான் என் வாயால் 'நீ காட்டுக்குப்போவாய்' என்று எப்படிச் சொல்லுவேன்? பொறுமையும், இந்த்ரியங்களை அடக்கிக்கொண்டிருக்கையும், த்யாகமும், ஸத்யமும், தர்மமும், [1]க்ருதஜ்ஞதையும், மற்ற ப்ராணிகளுக்கும் ஹிம்ஸை செய்யாமையும் எவனிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்றனவோ? அப்படிப்பட்ட ராமனைத் தவிர எனக்கு மற்றொரு கதி ஏது? அப்படிப்பட்ட ரக்ஷகனை எப்படிக் கைவிடுவேன்? கைகேயீ! நானோ முதிர்ந்து கிழவனாயினேன். ஆயுளின் முடிவு நெருங்கப்பெற்று, இன்றோ நாளைக்கோ சாகப்போகின்றேன். ஆனதுபற்றி என் ஸ்திதிக்கு சோகிக்க வேண்டியதாயிருக்கின்றது. திக்கின்றி உன்னை அடிக்கடி வேண்டி வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னிடத்தில் நீ அருள்புரியவேண்டும். ஸமுத்ரத்தை அகழியாகப் பெற்ற ஸமஸ்த பூமண்டலத்திலும் எனக்கு யாது வருகின்றதோ? அதையெல்லாம் உனக்குக் கொடுக்கின்றேன். ராமனிடத்தில் மாத்ரம் நீ கோபஞ் செய்யாதிருப்பாயாக. கைகேயீ! உனக்கு அஞ்ஜலி செய்கின்றேன். வே

1 க்ருதஜ்ஞதை—செய்த உபகாரத்தை மறவாமலிருக்கை.

ண்டுமென்றால் உனது பாதங்களையும் பிடித்துக் கொள்கின்றனன்; ராமனைக் காக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் ப்ரதிஜ்ஞை தப்பி அதர்மத்தில் விழாதபடி என்னையும் பாதுகாப்பாயாக' என்றனன். இங்ஙனம் துக்கத்தினால் பரிதபித்துப் பிதற்றிக்கொண்டும் மூர்ச்சித்துப் பூமியில் விழுந்துகொண்டும் 'ராமனையும் இப்படி விட்டிருக்க நேருமா' என்று சோகாதிசயத்தில் மூழ்கி வருந்தி 'இந்த சோகஸாகரத்தினின்றும் என்னை ஈடேற்றுவாயாக' என்று அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டிருக்கிற அம்மஹாராஜனைப் பார்த்துக் கைகேயி மிகுந்த கோபாவேசத்தினால் கண்கொண்டு காணக்கூடாத ரௌத்ராகாரம் பெற்றுச் செவி கொடுத்துக் கேட்கமுடியாத பல சொற்களைச் சொல்ல முயன்று 'அரசே! நீ, எனக்கு வரங்கொடுத்துவிட்டு, கொடுத்ததற்குப் பின்பு பரிதபிப்பாயாயின், வீரனாகிய நீ, இனி 'இப்பூமண்டலத்தில் நானே தார்மிகன்' என்று எப்படி சொல்லிக்கொள்ள முடியும்? இவ்வுலகில் பல ராஜர்ஷிகள் உளர்; அவர்கள் எப்பொழுதாயினும் உன்னோடு ஒன்றுக்கக் கலந்து தர்மப்ரஸங்கஞ் செய்ய நேரும்பொழுது 'உனக்கு உபகாரஞ்செய்த கைகேயிக்கு நீ இரண்டு வரங்கள் கொடுத்தனையே, அவ்வரங்களுக்கு அப்பெண்பிள்ளை உன்னை யாது வேண்டினள்? அதற்கு யாது கொடுத்தனை?' என்று கேட்பார்களாயின், தர்மங்களெல்லா முணர்ந்தவனே! அப்பொழுது நீ மறுமொழி யாதுரைப்பாய்? 'எவள், நான் யுத்தத்தில் மூர்ச்சித்துப் போகையில் ப்ரயத்னப்பட்டு என்னை அப்புறங் கொண்டு சென்று சிசிரோபசாரங்கள் செய்து பாதுகாத்தனளோ? ஆனதுபற்றியே, நான் எவளுடைய அனுக்ரஹம் பெற்று இப்பொழுது பிழைத்திருக்கின்றேனோ, அப்படிப்பட்ட கைகேயிக்குக் கொடுத்த வரங்களை நான் பொய் செய்

தேன்' என்று மொழிந்த போனீரோ? ஆகையால் நீ ப்ரதிஜ்ஞை தவிரவேண்டாம். நீ இப்பொழுதே வரங்களைக் கொடுத்து இதற்குள்ளேயே அதைக் கொடுக்கிற எண்ணம் தப்பி மற்றேதோ உரைக்கின்றனை நீ அரசன்; உன்னைப்போன்ற அரசனே இப்படிச் செய்வானாயின், இனி, 'அரசர்களெல்லோரும் இவனைப் போலவே பொய்ப் பேசுவார்கள்' என்று அரசர்களெல்லோர்க்கும் [1]கலங்கத்தை உண்டாக்கப் போகின்றனை 'நிறைவேற்ற முடியாத ப்ரதிஜ்ஞையை எப்படி நடத்தமுடியும்?' என்றுரைப்பாயாய், அது வேண்டாம் [2]சைப்யனென்னும் ஓ ராஜன், பருந்துக்கும் புறவுக்கும் வந்த விரோதத்தில், புறு தன்னைச் சரணமடைகையில், தன் சரீரமாம்ஸத்தை அறுத்துப் பருந்துக்குக் கொடுத்துப் புறுவைக் காப்பாற்றினான். [3]அலா

1 கலங்கம்—தோஷம்

2 முன்பு சைப்யமஹாராஜனுடைய தானசீலத்தைப் பரீக்ஷிக்க விரும்பி, இந்த்ரன் பருந்தாகவும், அக்னிதேவன் புறுவாகவும் உருவந் தரித்து ஒன்றைப் பக்ஷிப்பதற்காக மற்றொன்று விரோதித்துக் கொண்டு வருவதாக நடனஞ் செய்துகொண்டே இருவரும் சைப்யனிடம் வந்தனர். அப்பொழுது புறு பருந்துக்குப் பயந்து சைப்யனது மடியில் விழுந்து சரணம் அடைகையில், அவன் அதற்கு அபயங் கொடுத்தனன். பிறகு பருந்து வந்து, தனக்குப் புறு தெய்வாதீனமாக நேரிட்ட ஆஹாரமாகையால் அதைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ள, அம்மன்னவன் 'அதைக் கொடேன், பதிலாக வேறு மாம்ஸங் கொடுக்கிறேன்' என்று மறுமொழி மொழிய, பருந்து 'உன் தேஹமாம்ஸத்தையே கொடுப்பாயாக' என்று கேட்கவும், சைப்யமஹாராஜன் தன் தேஹமாம்ஸத்தை அறுத்துப் பருந்துக்குக் கொடுத்துப் புறுவைக் காப்பாற்றினனென்னும் புராண கதையை இங்குக் கண்டுகொள்ளவது.

3 அலர்க்கனென்னும் ராஜர்ஷியினிடம் ஒரு கண்ணில்லாத ப்ராஹ்மணன் வந்து 'உன் கண்களை எனக்குக் கொடுப்பாயாக' என்று

க்கனென்னும் ராஜர்ஷி தன் கண்களை ஓர் அந்தணனுக்குக் கொடுத்து உத்தமகதியைப் பெற்றனன். [1]ஸமுத்ர ராஜனும் முன்பு தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறாமல் கரையைத் தாண்டாதிருக்கின்றனன். சைப்யன் முதலிய இப்படிப்பட்ட பூர்வர்களின் வ்ருத்தாந்தத்தை நினைத்தாயினும் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய் செய்யாமல் நிறைவேற்றுவாயாக. நீயா! செய்யப்போகின்றனை. துர்ப்புத்தி! நீ ஸத்யமென்னும் தர்மத்தை விட்டு ராமனை ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ்செய்து எப்பொழுதும் கௌஸல்யையோடுகூடி ஸுகமாகக் [2]க்ரீடிக்க விரும்புகின்றனை. உனது எண்ணம் தெரிந்தது, இனி பொறுப்பேனோ? நான் வேண்டிக்கொண்டது தர்மமாயினும் அதர்மமாயினும் ஆகட்டும், நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும் ஆகட்டும், ஸத்யமானாலும் ஸரி, அஸத்யமானாலும் ஸரி நீ எனக்குக் கேட்டவற்றைக் கொடுக்கிறேனென்று செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை மாத்ரம் செய்தே தீரவேண்டும். அதற்கு மாறுதலாக ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறி ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்விப்பாயாயின், இப்பொழுதே உன்னெதிரில் நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே விஷத்தை நன்கு பானஞ்செய்து ப்ராணன்களை விடுகின்றனன். ராமன் ராஜாவாகப்பெற்று, அவனது தாயான கௌஸல்யைக்கு ஜனங்

வேண்டிக்கொண்டனன். அதற்கு அந்த ராஜர்ஷி தன் கண்களைப் பிடுங்கி அந்த ப்ராஹ்மணனுக்குக் கொடுத்தானென்னுங் கதை இங்குக் கண்டுகொள்வது.

1 முன்பு தேவர்கள் ஸமுத்ரத்தைப் பார்த்து 'நீ உன் கரையைத் தாண்டிவாராதிருக்க வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அந்த ஸமுத்ரம் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

2 க்ரீடிக்க—விளையாட.

களெல்லோரும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டிருக்கையில், அதை ஒரு தினமாயினும் காண்பேனாயின், பிழைத்திருப்பதைவிட எனக்குச் சாவதே நலம். ராஜனே! ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்புவது தவிர மற்றெது செய்யினும் எனக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகாதென்று 'பரதஸ்' மேலும் என மேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றனன்' என்று இவ்வளவாகச் சொல்லிப் பிறகு வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தனள். அரசன் எவ்வளவு வேண்டி முறையிட்டபோதிலும் அக்கைகேயி மறுமொழி ஒன்றுங் கூறவில்லை. தசரதனும் ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பி, பரதனுக்கு ராஜ்யத்தில் பட்டங்கட்டவேண்டுமென்று கைகேயி மிகவும் அமங்களகரமான வரம் வேண்டக் கேட்டு இந்திரியங்களெல்லாங் கலங்கப்பெற்று ஒரு முஹூர்த்தகாலம் அவளோடு ஒன்றும் பேசாமல் அன்பு நாயகியாயிருந்தும் அப்ரியங்கள் மொழிவதைக் கேட்டுக் கோபத்தினால் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன். தகாத பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டச் சொல்வதனால் துக்கத்தையும், ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பச் சொல்வதனால் சோகத்தையும் கொடுத்துக்கொண்டு வஜ்ரம்போல் கடுமையாகி மனத்திற்கு மிகவும் அப்ரியமாயிருக்கிற அக்கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு ராஜா ஸுகமென்பது சிறிதுமில்லாதிருந்தனன். அம்மன்னவன் பயங்கரமான கைகேயியின் நிச்சயத்தையும் தான்செய்த பிரதிஜ்ஞையையும் நினைத்துக்கொண்டு அதற்கு [1]பரிகாரம் ஏதுந் தோற்றாமையால் 'ராமா' என்று பெருமூச்சுவிட்டு அறுப்புண்ட மரம்போல் கீழேவிழுந்து, பைத்தியம் பிடித்து மதிகெட்டவன் போலவும், ஸன்னிபாதத்தினால் இயற்கை மாறின ரோகிபோலவும், மந்த்ரத்தினால் வீர்யமற்றிருக்கிற ஸர்ப்பம்

1 பரிகாரம்—தடை.

போலவும் புலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பிறகு அவ்வர சன் இரக்கமான சொற்களுடன் கைகேயியைப் பார்த்து 'இவனாதத்தை உனக்கு நலமென்று தோற்றும்படி துர்ப்போதனை செய்தவன் யாவனோ? பிசாசம்பிடித்தவள் போல 'இது தகும், இது தகாது' என்று தெரியாமல் என் முன்னே பிதற்றுகின்றனை. உனக்குச் சிறிதாயினும் வெட்கம் உண்டாகவில்லையே! முன்பு நீ இளமைப் பருவத்துட னிருக்கும் பொழுது உன் சீலம் இப்படி கெட்டிருப்பதாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. இப்பொழுது நீ ப்ரௌடையா னவுடன் அது ஏதோ விபரீதமானதுபோல் புலப்படுகின் றது. 'பரதனை ராஜ்யத்தில் நிறுத்தவேண்டும், ராமனைக் காட்டில் வைக்கவேண்டும்' என்று இப்படி க்ரூரமான வரத்தை விரும்புகின்றனை, எதனால் உனக்கு இப்படிப் பட்ட பயம் உண்டாயிற்று? பர்த்தாவாகிய எனக்கும் உல கத்திற்கும் பரதனுக்கும் பரியஞ் செய்ய விரும்புவாயா யின், பரதனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகம் செய்யவேண்டும் என்னும் இவ்வபிப்ராயத்தையும், ராமனைக் காட்டு க்கு அனுப்பவேண்டுமென்னும் இக் கொடுங்கருத்தையும் விட்டுத் தொலைப்பாயாக. தயையில்லாத காதகையே! ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்கிற இக் கொ டிய கருத்தும் மனத்தில் உண்டாகக் கூடுமா? இப்படிப் பட்ட உனக்குத் தயையென்பது எங்கிருந்து நேர்ப்போகி ன்றது? நீ அல்ப புத்தியுடையவள்; ஆனதுபற்றியே உன க்கு இப்படிப்பட்ட பாபக்கருத்து உண்டாயிற்று. நீ பூர்வ ஜன்மத்தில் பாபஞ் செய்தனை; ஆகையாற்றான் உனக்கு இவ்வல்ப புத்தி நேரிட்டது. ராமனாயினும் நானாயினும் உனக்கு யாது அப்ரியத்தைச் செய்து உன்னை வருத்தப் படுத்தினோம்? என்னிடத்தில் யாது அபராதம் உனக்குப் புலப்படுகின்றது? நீ நினைத்தபடியே பரதன் ராஜ்யத்தை

அங்கீகரிப்பானோ? அவன் தர்மத்தில் ராமனைக்காட்டிலும் மேலானவனென்று நான் நினைக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட பரம தார்மிகனாகிய பரதன், நீ என்ன செய்தபோதிலும் ராமனைத் தொலைத்து ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டான். ஐயோ! காட்டுக்குப் போவென்று நான் சொல்லுகையில், வெலவெலத்து வர்ணம் மாறி ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட சந்திரன் போலிருக்கின்ற ராமனது முகத்தை நான் எப்படிப் பார்ப்பேன்? மந்திரிகளுடன் கூடி நன்கு ஆலோசித்து ஏற்பாடு செய்து, ஸ்நேஹிதர்களோடு கலந்து திடமாக நிச்சயித்து ராமாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்னு மபிப்ராயங்கொண்டனன். இப்பொழுது, நன்கு நிலைபெற்றிருக்கின்ற தன் ஸேனையைப் பகைவர் அடித்தோட்டக் கண்டாற்போல், நன்கு நிச்சயித்த அவ்வபிப்ராயம் தலைகீ[illegible]ருக்க எப்படிக் காண்பேன்? ராமாபிஷேகத்[illegible]களினின்றும் அழைக்கப்பெற்று வந்திருக்கும் அரசர்கள் என்னைப் பார்த்து என்ன சொல்லுவார்கள்? அவர்கள், 'இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் பிறந்த பாலனாகிய அந்த ராமன் வெகுகாலமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்வானோ? இப்பொழுது அரண்யத்திற்குப் போகிற[illegible]க்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்தும் இந்தத் தசரதன் [illegible] புத்தியிராதிருக்கின்றனன். ஏதோ தெய்வவசத்தினால் வெகுகாலம் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தானன்றித் தெளிவுள்ளவனாகத் தோற்றவில்லை. தெளிவிருக்குமாயின், ராமனை இப்படியுஞ் செய்வானோ?" என்று, ஐயோ! என்னைப் பரிஹாஸஞ் செய்வார்களன்றோ? அரசர்களைப் பற்றிய வார்த்தை அப்படியிருக்கட்டும். இன்னும் வயது சென்றவர்களும் ஞா[illegible]யைப் பெற்றவர்களும் கல்வியைக் கற்றறிந்தவர்களுமாகிய பலரும் வந்து 'ராமா எங்கே?" என்று என்னைக் கேட்பார்களாயின், அப்பொ

பூது. அவர்களுக்கு நான் என்ன சொல்லக்கடவேன்? 'கைகேயிக்கு முன்பு இரண்டு வரங்கள் கொடுத்திருந்தனன்; அவ்விரண்டுக்கும் கைகேயி, ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றும், பரதனுக்குப் பட்டங்கட்ட வேண்டுமென்றும் என்னைப் பீடிக்கையில் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினேன்' என்று நடந்த வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்வேனாயின், இதற்கு முன்பு வஸிஷ்டவாமதேவாதி மஹர்ஷிகள் எதிரே நின்று கேட்டுக்கொண்டிருக்க, மஹாஸபையில் 'ராமனுக்கு நாளைத்தினம் பட்டாபிஷேகம் நடத்தப்போகிறேன்' என்று நான் சொன்ன வார்த்தை அஸத்யமாய் விடுமல்லவா? அதுவும் அப்படியிருக்கட்டும் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புகையில், கௌஸல்யை என்னைப் பார்த்து என் சொல்வாள்? இப்படிப்பட்ட அபகாரத்தைச் செய்து அவளுக்கு என்னவென்று மறுமொழி கூறுவேன்? கௌஸல்யை எப்பொழுதும் எனக்கு ப்ரியத்தையே விரும்புகின்றனள்; ராமனிடத்திலும் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவள். தாஸியைப்போல் எனக்குப் பரிசர்யை செய்பவள்; தோழியைப்போல் சூது முதலிய விநோதங்களுக்கும் ஸஹாயமாயிருப்பவள்; பார்யையைப்போல் தர்மானுஷ்டானங்களுக்கு உடன்பட்டிருப்பவள்; மற்றொரு பார்யையை மணம்புரியும் பொழுது உடன்பிறந்தவளைப்போல் உபலாலனஞ்செய்பவள்; தாயைப்போல் போஷணாதிகளை நடத்துபவள் இப்படி யிருப்பவளே யன்றிப் பட்டத்து மஹிஷி யென்னும் மிடுக்குடன் வெறுமனே யிருக்கப் பெறாள். அவள் அந்தந்த விதங்களால் என்னை அனுவர்த்தனஞ் செய்யும்பொழுது அந்தந்த ஸமயங்களுக்குரியபடி ஸத்காரங்களை நான் செய்யவேண்டியிருந்தும், உனக்குக் கோபம் வருமேயென்று அவளைச் சிறிதும் ஸத்கரிக்காம

லேயிருநதுவிடடனன. [1]வயாதிகரஸதனுயிருபபவன ஒரு வன அபதயஙகளான வயாதஜனஙகளுடன அனனததைதப புசிபபானுயின, அது பினபு பாதிபபதுபோல, நான முனபு தெரியாமல உனககுச செயத நலல உபகாரஙகளெலலாம இபபொழுது உனனுடைய [2]தௌராஜனயததைக காணவே ‘இபபடிபபட்ட பாபிஷ்டிககு உபகாரஞ செயதோமே’ எனறு எனனைப பாதிககினறன. அபபடி உபகாரஞ செயதிரேனுயின, இபபடிபபடட பரிதியும எனககு உணடாயிராது. இவவருததமும எனககு நேராது. ஸ்திரீகநிகை, நான ராமனுககுப பட்டங்கட்டப்போகிறேனென்று நிசயததைத திருபபின மாறுதலையும, அனறியே ராமனைக காட்டுககுப போவெனறு அனுபபுவதையுங கணடு ‘பரிய புதரனுகிய ராமனையே இஙஙனஞ செயதனன, அவன புததி நிலையாயிலலை, பினனும மிக கடூரமாயிருககினறது, இனி என புதலவனை என செயவாளோ’ என்று பயமுற்றுவளாகி எனனை எபபடி விஸ்வஸிககப போகினறனள ? ஐயோ! ஸீதையும, நான மரணமடைவது, ராமன காட்டுககுப போவது ஆகிய, இவவிரணடு அநிஷ்டஙகளையும மிகவுந தீனையாகி ஒரே ஸமயததில கேடகப போகினறனள். ஐயோ! ஹிமவத பாவததின தாழவரையில கினனரனை விடடுப பிரிநத கினனர மடநதையைபபோல, நான காட்டுககுப போவெனறு ராமனை அனுபபி விடுகையில ராமனைப பிரிநதிருககப பொருமல ஸீதை மிகவும துயரம் அடைநது எனககாகவும ராமனுககாகவும தன பராணனகளை விடடுவிடடப போகினறனள. ராமன படடணததை. விட்டுக காட்டுககுப் போயககொணடிருககையில, அதறகாக ஸீதையும வருநதி அழுது கொண்டிருககை

1 வயாதிகரஸதன—வயாதியால பீடிககபபடடவன

2 தௌராஜனயம—துஷடததனம.

யில். அது கண்டு நான் ஜீவித்திருக்க முடியுமா? ஜீவிக்க மாட்டேன். நான் செத்துப்போனபின்பு நீ விதவையாகிய பிள்ளையுடன் கூடி ராஜ்யஞ் செய்யப்போகின்றனை. ராமன் காட்டுக்குப் போகையில் எனக்கு ப்ராணங்கள் எதுக்கு? பிறகு நொடிப்பொழுதும் நான் பிழைத்திரேன். உனது சரீரத்தின் அழகை மாத்ரமே கண்டு, நான் இதுவரையிலும் உன்னை நல்லவளென்று நினைத்திருந்தனன், இப்பொழுது உன் குணங்கள் வெளியாகையில், மிகவும் கெட்டவளென்று எனக்கு நிச்சயப்படுகின்றது. கண்ணுக்கு இனிதாயிருக்கின்றதென்று விஷங்கலந்த சாராயத்தைக் குடித்துப் பின்பு அதன் துர்க்குணங்கள் தெரிந்து அனுபவிப்பவர்களின் கதி எனக்கு நேர்ந்தது. நீ இதுவரையில் மனக்கருத்தில்லாத நல்ல வார்த்தைகளை மொழிந்துகொண்டிருந்தனை; கடைசியில் வேடன் இனிய பாட்டுக்களைப் பாடி, அப்பாட்டுக்களால் மானைப் பிடித்து வசப்படுத்திக்கொண்டு அடித்துக்கொல்லுவதுபோல், என்னைக் கொன்றுவிட்டனை. பிள்ளையை விலையாகக் கொடுத்துப் பெண்டாட்டியை வாங்கிக்கொள்கிற என்னை (க்ராம்யஸுகத்திற்காகப் பிள்ளையைக் கைவிடுகிற என்னைப்) பார்த்து, ராஜமார்க்கத்திலுள்ள பெரியோர்களெல்லோரும் [1]மத்யபானஞ்செய்த ப்ராஹ்மணனைத் தூஷிப்பதுபோல் நிச்சயமாகத் திக்காரஞ் செய்யாதிரார்கள். ஐயோ! என்ன துக்கம் வந்தது! இப்படிப்பட்ட வருத்தம் எப்பொழுதும் உண்டாகவில்லையே! ஆ! இது என்ன கஷ்டம்! கஷ்டமென்பது இப்படியும் நேருமோ? இப்படிப்பட்டதை நான் எப்பொழுதும் அனுபவித்ததில்லையே! உனக்கு வரங்கொடுக்கிற விஷயத்தில் ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டுமென்று நீ மொழிந்த க்ரூரமான வார்த்தையையுங்கூடப் பொறு

1 மத்யபானம்—கள்குடித்தல்

த்திருக்கின்றேனே! இதைவிட வேறு துக்கமும் வேண்டு மோ? இப்படிப்பட்ட துக்கம் பூர்வ ஜன்மத்தில் பண்ணின பாபத்தின்பலம்போல [1]பரிகாரஞ் செய்யக்கூடாமல் எனக்கு ஸம்பவித்தது. பாபஸ்வபாவையே! நான் உன்னை இப்படிப்பட்டவளென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் கழுத்திற் கட்டிச் சுருக்குப்போட்டுக் கொள்வதற்காகக் கயிற்றைக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோல், நான் பாபிஷ்டனாகையால் வெகுகாலமாக உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வந்தேன். கடைசியில் அந்தக் கயிற்றைப்போலவே நீயும் என்னைக் கொல்லப்பார்க்கின்றனை. பாபாத்மாவாகிய எனக்கு இது யுக்தமே. இத்தனை நாளாக உன்னோடு கூடிக் கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தேனன்றி, உன்னை எனக்கு மருத்யுவென்று தெரிந்துகொள்ளாமற் போயினன். ஒரு வாலிபன், வேண்டாமென்று சொல்வாரில்லாமல் தனியாயிருக்கும் பொழுது, தெரியாமல் கருஷ்ண ஸர்ப்பத்தைக் (கருநாகத்தைக்) கையிற் பிடிப்பது போல், நானும் உன்னைக் கையால் பரிசித்தனன். அந்த ஸர்ப்பம்போலவே நீ எனது மரணத்திற்கு மூலமாயினையன்றோ! மஹானுபாவனும் எனக்குப் புதல்வனுமாகிய ராமனுக்குத் துராத்மாவாகிய நான் தகப்பனாயிருந்தும், தகப்பனிருப்பதனாலுண்டான ஸுகம் நேராமற் போயிற்று; ஆகையால் அவன் தகப்பனில்லாத குழந்தையாயினன். அப்படித் துராத்மாவாகிய என்னைப் பார்த்து இந்த ஜனங்களெல்லோரும் 'நமது அரசனாகிய தசரதன் ஒரு ஸ்திரீ நிமித்தமாகப் பிரியகுமாரனாகிய ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்புகின்றானே; ஐயோ! இவன் மிகுந்த மோகத்தனமுள்ளவன்; கேவல காமுகன்' என்று நிந்திக்கப் போகின்றனர். இது நிச்சயம். ராமன், இதுவரையில் வ்ரதங்களா

[1] பரிகாரம்—தடை

லும் ப்ரஹ்மசர்யத்தினாலும் குருசிக்ஷையாலும் மிகுந்த ச்ரமங்களை அனுபவித்துக் காலத்தைப் போக்கினான்றிச் சிறிதாயினும் ஸுகம் பெற்றவனன்று. இப்பொழுது ஸுகத்தை அனுபவிக்க வேண்டியதாயிருக்கையில், அவனுக்குக் கீழ்நடத்தைக் காட்டிலும் பெருங்கஷ்டம் உண்டாயிற்று அக்குமாரன், நான் 'காட்டுக்குப் போ' என்று சொன்ன மாத்ரத்திலேயே, அதற்கு மறுமொழி உரைக்கமாட்டான். 'நல்லது அப்படியே ஆகட்டும்' என்று கூறுவான்; இது நிச்சயம் நான் 'வனத்திற்குப் போ' என்று கட்டளையிடுகையில், அவன் போகாமல் ப்ரதிகூலமாக நடந்துகொள்வானாயின், அது எனக்குப் ப்ரியமாகவே யிருக்கும் ஆனால் அவன் எப்பொழுதும் அங்ஙனஞ் செய்யான். ராமன் கபடமறியாதவன்; மனது நிர்மலமா யிருக்கப்பெற்றவன்; ஆகையால் என்னையும் தன்னைப் போலவே நிர்மல ஸ்வபாவனென்றே நினைப்பானாதலால், நான் உரைத்த வார்த்தைக்கு மற்றொரு கருத்தும் உண்டென்று தெரிந்துகொள்ளமாட்டான். ஆகையால் நான் அவனைக் 'காட்டுக்குப் போ' என்றுரைத்த மாத்ரத்திலேயே 'இதோ போகின்றேன்' என்று மொழிவானன்றிப், போகாமை எனக்கு உட்கருத்தென்றும் எனக்கிஷ்டமென்றும் அறியான் ராமன் காட்டுக்குப் போனமாத்ரத்தில் உலகத்திலுள்ளவர் யாவரும் என்னைத் திக்காரஞ்செய்வார்கள். அந்தத் திக்காரத்தைநான் பொறுக்க முடியுமா? ஆனால் ம்ருத்யு என்னை இங்கிருக்க வொட்டாமல் தன் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விடுவான். நானும் மரணம் அடைந்து புருஷச்ரேஷ்டனாகிய ராமனும் காட்டுக்குப் போகையில், மிகுந்திருக்கிற கௌஸல்யை முதலிய என்னுடைய இஷ்டஜனங்களுக்கு நீ மற்றும் யாது பொல்லாங்கைச் செய்ய நினைப்பாயோ! ராமன்

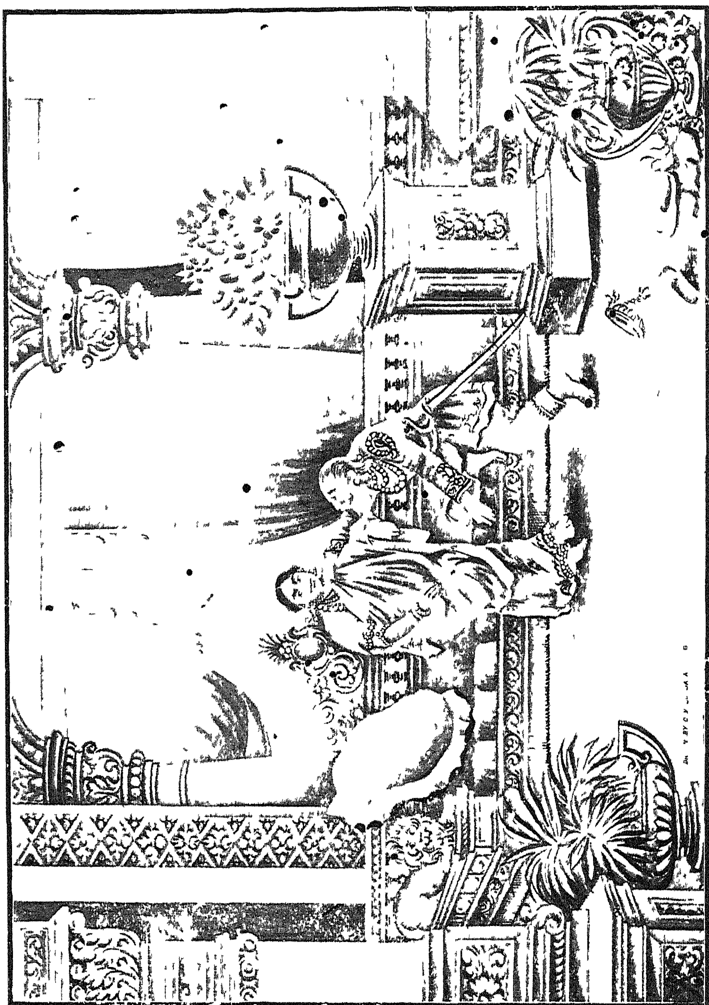
வனத்திற்குப் போகக் கண்டு, கௌஸல்யையும் மரணம் அடையாதிராள் லக்ஷ்மணன், ராமனை விட்டுப் பிரிந்தி ருக்க மாட்டானாகையால் அவனோடு கூடவே காட்டுக்குச் செல்வான் சத்ருக்னனும் தெய்வாதீனமாக இச்சமயத் தில் பரதனோடுகூடப் போயிருக்கிறானாகையால் ஸமீபத் தில் இல்லை ஸுமித்ரையானவள் கௌஸல்யையையும், என்னையும் ராமனையும் தன் புதல்வர்களாகிய லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்களையும் விட்டுப் பிரிந்திருக்க நேரில், இவ்வருத் தங்களைப் பொறுக்கமாட்டாமல் என்னோடு கூடவே மர ணம் அடையக் கூடும் கைகேயி! கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் என்னையும் என் புதல்வர்களாகிய ராம லக்ஷ்மண சத்ருக்னர்கள் மூவரையும் நரகம்போல் கோரமாகிய இவ் வருத்தத்தில் வீழ்த்தத் தள்ளி, அங்ஙனஞ் செய்த நீ ஸுகமா யிருப்பாயாக. இக்ஷ்வாகு வம்சமான து (ராஜ்யமானது) சாச்வதமாக நடந்துவந்து நற்குண ங்களால் எங்கும் புகழ்ப்பெற்று வருகின்றது ஆகையால் இப்படிப்பட்ட இவ்வம்சத்தைக் கலக்கத் தகாது. இனி நானும் ராமனும் இதை விட்டுப் போகையில் நீ இதைக் கலங்கும்படி பரிபாலிக்கப் போகின்றனை. ராமனைக் காட் டுக்கு அனுப்புவது பரதனுக்கு இஷ்டமா யிருக்குமா யின், நான் காலஞ் சென்ற பின்பு, எனக்குச் செய்யவே ண்டிய ப்ரேதக்ருத்யங்களை அந்தப் பரதன் செய்யவேண் டாம் ஐயோ! அடி துஷ்ட ஸ்வபாவையே! எனக்குச் சத்ருவா யிருப்பவளே! கைகேயி! இவ்வளவு செய்து இனியாவது நீ உன் கருத்து நிறைவேறப் பெறுவாயாக நா னும் மரணம் அடைந்து ஸ்ரீராமனுங் காட்டுக்குப் போன பின்பு, இப்பொழுது எல்லாரோடுங் கூடி அதி மங்கலமாக விளங்குகின்ற நீ அப்பொழுது விதவையாகி உன் பிள்ளை யோடு கூட ராஜ்யம் செய்வாய். நீ எனக்கு உலகத்

தில் ஒப்பிலலாத அபகீர்த்தியே வடிவுபெற்றாற் போலிரு ககின றனே; நீயே மஹா ஜனங்களின முனபு எனககு நேரி டட திரஸகாரம் பராணிகள அனைவாககும குறைவா கத் தோறறும அவமானமும எனககு நீயே. இபபடி ரா ஜபுத்ரி எனனும் பேர்கொண்டு சனவீட்டில வஸித்தி ருக்கினறாயனறி நிஜமாக நீ ராஜபுதரி எபபடியாவாய்? துஷட ஸவபாவையாகிய நீ என வீட்டி லிருபபது பற்றி யே இபபடிப்படட அபகீாததியும பரிபவமும அவமான மும எனக்கு நேரிடடது பாபிஷட னுககு அவை உணடா குமலலவா? அபபடியே பாபியாகிய எனககும அவையே உணடாயின எனது அருமைக குழநதையாகிய ராமன் வேணடிய பொழுதெலலாம தேர்கள யானைகள குதிரை கள் முதலியவறறில ஏறித திரிநதுகொணடிருநது இபபொழுது மஹாரண்யததில தனது பாதங்களைக் கொணடு எபபடி திரியககூடும? அவன புசிககும ஸம யத்தில குண்டலஙகளைத் தரிதத சமையறகாரர்கள் 'நான, நான' எனறு ஒருவாக கொருவா போட்டியிட்டு கொணடு மேலான அனன பானஙகளைச சமைபபார கள்; அபபடிபபடட ஸுகுமாரனாகிய எனது குமாரன அரண்யததில துவாபபும கசபபும் காரமுமான காய் கிழங்கு முதலிய ஆஹாரஙகளைத தினறுகொணடு எப படி ஜீவிததிருபபானோ? அவன மிகவும புகழ்பெறற மேலான வஸத்ரங்களைத் தரித்து வெகுகாலம ஸுக மாகப படுககையில படுததிருநது, இனி அரணயத்தில காஷாய வஸதரஙகளை உடுத்து வெறுந தரையில படுத்து எபபடி யிருககப போகினறனன்? 'ராமனைக காட்டுககு அனுபபிப பரதனுக்குப படடாபிஷேககு செயவிபபாய எனறு முன பின ஆலோசியாமல இங்ஙனம் கடினமாக மொழிவது யாருடைய உபதேசமோ? சீ! ஸதரீகள் கபட

ஸ்வபாவமுடையவர்கள் அவர்களுக்குளப்பொழுதும ரஹஸ்யமாகக கெடுதி செயதுகொண்டிருக்கையே குணம். அவாகளுக்கு எப்பொழுதும தமது காரியத்திலேயே கண். பிறர் கதியைப பாராட்டமாட்டாாகள. சீ! அவாகள பாபூரயவிடுவாாகளாக. ஆயினும அவாகளில புண்யஸ்வபாவமுடையவாகளும உளளாாகையால ஸதரீகளெலலோரையும இஙஙனம மொழியமாட்டேன பரதனது தாயொருததியை மாததிரமே இவவிதம மொழிபலாகும உன கருததது, உனககும பிறர்ககும அனாததததைக கொடுககவறறுயிருககினறதே. உன காரயததைதயே நீ பாாததுக கொளகினறனே; இதுவென? தயையினறி எனனை வருததபபடுத்திப பரிதபிககைககாகவே நீ இஙஙனங கொடிய கருததுக கொண்டனையனறோ? எனறல உனககு யாது கெடுதி நேரிட்டது? அலலது உலகஙகடகெலலாம ஹிதஞ்செயயுந தனமையனுகிய ராமனுவது உனககு மாத்ரம யாது கெடுதியைச செயதனன? தநதைகள தாம பரீதி செயதுகொணடிருககும பிள்ளைகளை விட்டாலும விடககூடும், அபபடியே பார்யைகளும தாம பரீதி செயவதறகு இடமான கணவாகளை விட்டாலும விடககூடும, உலகததிலுளளோா இவ விஷயத்தைபபற்றி அவவளவாகப பேசார். ஆனதுபறறி இதனுல எனககும உனககும ஒனறும் நேராது. ஆனுல நான காட்டுககுப போவெனறு அனுபபுகையில ராமன துககஸாகரததில மூழகியிருககக கணடு அதறகு மூலமாயிருககிற உனனை உலகததிலுளள ஜஙகமஙகளும ஸதாவரஙகளுங கூடக கோபிததுக கொளளும. உலகததில தகபபனமாாகளுககுப பிளளைகளிடத்தில பரீதி ஸாதாரணமாயிருபபதுண்டு எனககோ பிளளைகளிடத்தில பரீதி அபபடிபபட்டதனறு; அதிகமாயிருக்கினறது. ஆகையால தேவகுமாரனபோல ஸஹஜமான

ஸௌந்தர்யம் பெற்று, மேலான ஆபரணங்களை யணிந்து, அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு பின்னும் அழகு பொருந்தி மதித்த யானைபோல நடந்து வருகின்ற என் குமாரனாகிய பூர்ண சந்தரன் போன்ற முகமுடைய அந்த ராமனை மனத்தில் நினைத்தபோதிலும் தூரத்தில் பார்த்தபோதிலும் எனக்கு எவ்வளவோ ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது; இனி ஸமீபத்தில் வரும்பொழுது கண்களாறக் காண்பேனாயின், எனது சரீரமெல்லாம் ஸந்தோஷம் அடைந்து புஷ்டமாகப் பெற்று வலிவுகொண்டு அப்பொழுதே யௌவனப் பருவம் வரப்பெற்றாற்போலிருக்கும். ஸூர்யன் இல்லாமற் போயினும் இந்திரன் மழை பெய்யாமலிருப்பினும், ஸஞ்சாரமும் பிழைப்பும் உலகத்திலுள்ளவர்களுக்கு நேராமற் போகாதேயன்றி, ராமன் இங்கிருந்து காட்டுக்குப்போவது காண்பாராளாயின், ஒரு ஜந்துவாயினும் பிழைத்திராதென்றே என் புத்திக்குத் தோற்றுகின்றது. எனது விநாசத்தைக் கருதினவளும் எனக்குத் தீங்கைச் செய்பவளும் எனக்குச் சத்ருவாயுமுள்ள உன்னை மருந்தயுவைப்போல நான் இவ்வளவு காலமாக என் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டிருந்தனன். கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பம் போன்ற உன்னை நான் அறியாமல் வெகு காலமாக மடியிலிட்டுக்கொண்டிருந்தனன். ஆகையால் நீ இப்பொழுது கடித்துக் கொன்றுவிட்டனை. என்னையும் ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் விட்டுப் பரதன் உன்னுடன் கூடிப் பட்டணத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பந்துக்களையும் மற்ற அனைவரையும் கொன்றுவிட்டு ஸந்தோஷமாகப் பரிபாலனஞ் செய்யட்டும். நீயும் இங்ஙனம் செய்து, எனது சத்ருக்களுக்கு ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியைச் செய்துகொண்டிருப்பாயாக. அடி க்ரூரஸ்வபாவமுடையவளே! புண்ணின்மேல் காரமிடுவதுபோலவும், விரல் சுற்றின்மேல்

உலக்கையிடுவது போலவும், ராமனை விட்டுப் பிரியவேண்டுமேயென்கிற வ்யஸனம் பெருகி வருகையில், அவனை 'அனுப்புவாய் அனுப்புவாய்' என்று மேன்மேலும் வருத்தப்படுத்துகின்ற காதுகையே! நீ ஆபத்தைப் பார்த்து அடிக்குந்தன்மையள் நீ. இப்பொழுது என்னெதிரில், பார்யை யிருக்கவேண்டும் கர்மம் தப்பி, ஸ்வாதந்த்ர்யம் மிகுந்து இவ்விஷயத்தில் இப்படிப்பட்ட க்ரூரமான உரைகளை உரைத்துக்கொண் டிருக்கிறாயல்லவா? அப்படிப்பட்ட உன் வாயிலிருந்து பற்கள் ஆயிரஞ் சுக்கலாய்ப் பிளந்து என்ன காரணத்தினால் கீழே விழாதிருக்கின்றனவோ? ராமன் உனக்கு அஹிதமாயாவது அப்ரியமாயாவது யாதொருவார்த்தையும் மொழியான் பருஷமாகப் பேசுவதே அவனுக்குத் தெரியாது அப்படி ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் மனக்களிப்பைக் கொடுக்கவல்ல நல்லுரைகளையே உரைக்குந்தன்மையனும், குணங்கள் பொருந்தியவனென்று யாவராலும் எப்பொழுதும் கொண்டாடப் பெற்றவனுமாகிய ராமனிடத்தில் தோஷங்கள் இருக்கின்றனவென்று எப்படி உன்னாற் சொல்லமுடியும்? கேகயராஜனது வம்சத்தைப் பாழாக்கும் பொருட்டுப் பிறந்த பாபிஷ்டையே! நீ மனக்களிப்பின்றிச் சோர்ந்திருப்பாயாயினும், நீ கோபத்தினால் எரிந்துபோவாயாயினும், வ்யஸனத்தினால் நாசமுறுவாயாயினும், சோகத்தினால் ஆயிரஞ் சுக்கலாய்ப் பிளந்து பூமியில் விழுவாயாயினும், மற்றும் ஏதேது செய்வாயாயினும், நீ மிகப் பயங்கரமாகவும் எனக்கு அஹிதமாகவும் மொழிகிற வார்த்தையை நான் நடத்தமாட்டேன் நீ தீட்டின கத்தியைப்போல மிகவும் க்ரூரமாயிருப்பவள்; மனக்கருத்தில்லாமல் மேலுக்கு மாத்திரம் இனிய மொழிகளை மொழியுந்தன்மையள். உனது ஸ்வபாவம் மிகவும் க்ரூரமாயிருப்பது என் குலத்தைப் பா

539. தசரதன கைகேயியை ஸமாதானப படுததுவதற்
காக அவளது பாதஙகளைப பிடிததல.

மூாகருவ்தறகே நீ இதில வநது சோகதனே. ஆகையால நீ எபபடி என மனத்திற்கு இனிபபைக கொடுபபாய? அடி! எனது ஹ்ருதயததை அதறகு மூலமாகிய பராண னகளோடுகூடவே தஹிததுவிடவேணடுமெனறு விருமபு கினற நீ உயிரோடிருகக நான பாாக்கப போறேன. இப படிபபடட உனனெதிரில நானும பிழைததிருககபபோ றேன. எனககுப பிழைபபேயிலலை யெனறால, இனி ஸுக மெனபது எஙகிருநது நோபபோகினறது? பிழைததிருப பேனுயினும, பிளளையைபபிரிநது எபபடி ஸுகம பெறு வேன? மறறை உனனுடாவது எனககு ஸுகமேது? ஆகையால நீ எனககுப பாாயையாயிருபபதுபறறி எனக் குக கெடுதி செயயத தகாது உன பாதஙகளையாயினும பிடிததுககொளகினறனன; தேவீ! எனமீது அனுகா ஹஞ செயவாயாக' எனறனன. அநதத தசாத மனன வன, தான மொழிநதவறறை லக்ஷயஞ செயயாமல மீறி நடககினற அக கைகேயிககுத தனது ஹருதயம வசப் படடிருககையில, தான பூமியை யெல்லாம பரிபாலனஞ செயபவனுயினும தன மனததைக காததுத திருபபிக கொளள நோாமல, அநாதன போல (திககறறவன போல) அழுதுகொணடு அபபெணபிளளையின பாதஙக ளில,வயாதிகாஸதன திடநதபபித தபீலெனறு விழுவது போல விழுநதனன. ஆயினும அவன விழுவது கணடு கைகேயி தன பாதஙகளை அபபுறம மடககிக கொணட மையால அவன வெறுந தரையிலே விழுநதானனறி, அம மடநதையின பாதஙகளிரணடையும பரிசிகக நோாதிருந தனன. பனனிரண்டாவது ஸாககம முறறிறறு.

தசரதன கைகேயியையும மீளவும வேண்டிககொள்ளல.

தசரதன இபபடிபபட்ட துககங்களை அனுபவிக்கத் தககவனலலன், அங்ஙனம வெறுந்தரையில விழுந்திருக்கவும் அபபெணபிள்ளையின பாதங்களில விழுவதற்கும உரியவனலலன அபபடிபபட்டவனாயினும அங்ஙனம தரையில விழுந்து மிகவும தீனமாக அழுதுகொண்டு, புண்ணியம முழுவதுஞ் சென்றபின்பு பூமியில விழுந்த யயாதியைபபோல புலபபடுகின்ற அமமஹாராஜனைக கண்டு அனாததமே வடிவாககொண்ட அக கைகேயி தன காரியங கைகூடப பெறுமல, அதைச சாதிக்கும விஷயததில லோக நிந்தை வருமேயென்று பயபபடாமலும, தசரதனுக்கு உண்டாயிருக்கிற பயததை லக்ஷியஞ் செய்யாமலும அமமன்னவனுக்கு மேலும வெறுபபைக கொடுததுககொண்டு, முனபு கொடுதத வரங்களை வேண்டுமென்று மீளவுந் தெரியபபடுத்த முயன்று, தன கணவனாகிய அவவரசனை நோக்கி 'மஹாராஜனே! நீ 'நான பொய கூறேன; பிடித்த விரதத்தை யிட்டேறுமல கைவிடேன'என்று தன்னைத தானே புகழ்ந்துகொள்கின்றனை அபபடியாயின எனக்குக் கொடுக்கிறேனென்ற வரததைக கொடாமல கெட்டியாகப பிடிததுககொண்டு இன்னும கடனுகவே வைத்துககொண்டிருக்க விரும்புகின்ருயே! இது ஏனோ?" என்றனள. அமமொழியைக கேட்டு, அபபொழுது அததசரதமன்னவன மிகுந்த கோபங கொண்டு ஒரு முஹூர்த்தகாலம மூர்ச்சிததாற்போலிருந்து பிறகு தெளிவுபெற்று 'ஐயோ! இபபடியுங் கரூரமாயிருபபதுண்டா? அடி காதகே! எனக்குப பகையா யிருபபவளே! நானும மரணம அடைந்து புருஷர்களிற சிறந்தவனாகிய ராமனுங் காட்டுக்குப போன பின்பு, நீ உன கருத்தெல்லாம நிறே

றப் பெற்று ஸுகமாயிருப்பாயாக' நான் செத்தாயினும் ஸுகப்படுவேனே? அதுவும் இல்லையே. இங்கு ராமனது [1]குசலத்திற் கண் வையாமல் உபேக்ஷித்து நான் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனேனாயினும் அங்குத் தேவதைகள் ராமனது [1]குசலத்தைக் குறித்து 'ஓ மஹாராஜனே! புத்தியில்லாத ஒரு பெண்பிள்ளைக்காகக் குணங்கள் பொருந்திய புதல்வனைக் கைவிடுவாயா?" என்று திக்காரஞ் செய்து கொண்டு வினவும் வார்த்தையை, ஐயோ! நான் எப்படி பொறுத்துக்கொள்வேன்? அங்கும் எனக்கு ஸுகம் நேராமற் போய்விட்டதே! 'ஸத்யமாகிற கயிற்றாற் கட்டுண்டு அவனை அனுப்பினேன்' என்று கேட்பவர்களுக்குப் பதிலுரைக்கலாமென்கிறாயோ? அவர்கள் அங்ஙனம் வினவுகையில், 'கைகேயிக்கு முன்பு நான் கொடுத்த வரத்திற்காக அவளுக்குப் பரியஞ் செய்யவேண்டி ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பினேன்' என்று உண்மையை உரைப்பேனாயின், இதற்கு முன்பு நான் ராமனைப் பார்த்து 'உனக்கு நாளைத்தினம் பட்டங்கட்டப் போகிறேன்' என்றுரைத்த வார்த்தை அஸத்யமாய் விடுமல்லவா? நான் முன்பு வெகுகாலம் பிள்ளையில்லாமலிருந்து பல பரயாஸங்கள்பட்டு, யாவராலும் மேன்மைப் படுத்துகைக் குரியவனும் நீண்ட புஜ தண்டங்களை யுடையவனுமாகிய ராமனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றனன். அப்படிப்பட்ட பிள்ளையை நான் எங்ஙனங் கை விடுவேன்? மேலும் அவன் மிகுந்த பௌருஷமுடையவன், ஸமஸ்த வித்யைகளுங் கற்றறிந்தவன், கோபத்தை வென்றவன்; பொறுமை மிகுந்திருப்பவன். இங்ஙனம் நற்குணங்கள் பொருந்தி விளங்குந் தன்மையனும் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களை யுடையவனுமாகிய ராமனை நான் எப்படி காட்டுக்குப் போவென்று அனுப்பு

---

1 குசலம்—க்ஷேமம்

வேன்? கருநெய்தற் பூப்போன்ற கரியநிற முடையவனும் முழந்தாள் வரையிலும் நீண்டழகிய பாஹு தண்டங்களை யுடையவனும் மிகுந்த பலம் பொருந்தியவனும் மிக்க அழகு அமைந்தவனுமாகிய ராமனை, நான், தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகும்படி எங்ஙனம் அனுப்புவேன்? அவன் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதற்கே தகுந்தவன். துக்கத்திற் சிறிதும் பழகாதவன், மேலும் மிகுந்த மதியுடையவன்; அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு துக்கம் நேருகையில் நான் எப்படி காண்பேன்? துக்கத்திற்குச் சிறிதுந் தகாதிருக்கின்ற ராமனுக்கு நான் இப்பொழுது வருத்தங் கொடுக்காமலே இச்சரீரத்தை விட்டு லோகாந்தரம் போகப் பெறுவேனாயின், அப்பொழுது எனக்கு ஸுகம் உண்டாகும். க்ரூரஸ்வபாவ முடையவளே! அடி பாபிஷ்டே! பகைவரிடத்தில் வீணாகாத பராக்ரமம் பொருந்தி, நம்மைப் போன்றவர் அனைவரிடத்திலும் ப்ரியத்தையே மொழிந்துகொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீராமனுக்கு அரண்யவாஸஞ் செய்யும்படியான அப்ரியத்தை ஏன் செய்கின்றாய்? இதனால் எனக்கு உலகமெங்கும் ஒப்பில்லாத அபகீர்த்தியும் என்றும் விடாத அவமானமும் விளையும்' என்றனன். அங்ஙனம் அந்தத் தசரத மன்னவன் மனங் கலங்கப் பெற்று அழுதுகொண்டிருக்கும்பொழுது ஸூர்யன் அஸ்தமித்தனன். ராத்ரியும் நெருங்கிவிட்டது. அன்றிரவு சந்த்ரமண்டலம் பரிபூர்ணமாக உதிக்கப்பெற்று அழகியதாகி ஸந்தோஷத்தைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தபோதிலும், அதனுடைய மூன்று யாமங்களும், அங்ஙனம் வருத்தமுற்று அழுதுகொண்டிருக்கிற அம்மன்னவனுக்கு ஸுகமாயிருக்கவில்லை; ஆனால் மேன்மேலும் துக்கத்தையே வளர்த்திக்கொண்டிருந்தது. கிழவனாகிய அந்தத் தசரத மன்னவன் அப்படியே அனல் பறக்கும்படி பெருமூச்செறி

நது கணகளை யெடுத்து ஆகாயததை நோககி நிறுத்தி மஹா ரோகததினால பீடிககபபடடவனபோல கேடபவர்களுககும் மனவருத்தம உணடாகுமபடி ‘நக்ஷதரஙகளோடு விளஙகுகினற ஓ ராதரியே! நீ விடியாதிருககவேணடும. [1]அது எனககு வேணடாம. ஏனனிடததில நீ தயைசெயயவேண்டும. இதோ கைகளைக கூபபி அஞ்ஜலி செயது உனனை வேண்டிககொளளுகினறனன. அபபடி இல்லையாயின, ராதரியிலனறே ஸதரீகளோடு மாரடி? உதயமாயின மறறைக காரியஙகளே யனறே? ஆகையால சீகரமாகவே தொலைநது போவாயாக. எவளைபபறறி எனககு இபபடிபபடட மஹாவயஸனம உணடாயிறறே? அநத கரூரஸவபாவ முடையவளை, அநத மன இரககமிலலாதவளை, அநதக கைகேயியைப பாரகக எனககு இஷடமிலலை’ எனறு அழுதனன. இஙஙனம அழுதபினபு அவவரசன கைகளைக கூபபிககொண்டு மீளவும கைகேயியை நலவாரத்தை சொலலித் திருபப முயனறு, அவளைப பார்தது ‘தேவீ! நீ நலல ஸவபாவ முடையவள; எனககுப் பாரயை நானே இனறு வரையிலும் நலல ஆசாரங்களுடையனாகவே யிருநதனன. இபபொழுது வருத்தமுறறு உனனையே சரணமடைநதிருககினறனன. என வயதைப பாரககில, நான இனறே நாளைககோ சாகப போகிறவனாயிருககினறனன. விசேஷிததுப பாரககில பரபுவாகவுமிருககினறனன அபபடிபபடட நான பரதிஜ்ஞை தபபி ஆசாரங கெடடு வருததததுடன தீரநதுபோகாதிருககுமபடி அனுகராஹஞ செயயவேண்டும. அழகிய இடையமைநதவளே! ஒருவருமிலலாத இடததில நான ராமனுககுப படடஙகடடப போகிறேனெனகிற வாரத்தையைச் சொலலவிலலையனறு? ஸமஸ்த ஜனங்களுஙகூடிய ஸபை

1 அது—விடிவது.

யிலன்றோ யான் பட்டுக்கட்டுகிற வார்த்தையைச் சொல்லினன் யான் புத்தியில்லாமல் அங்ஙனம் மொழிந்து விட்டனன். அடி நல்ல மனமுடையவளே! ஆகையால் என்னை வருத்தப்படுத்தாமல் என்னிடம் நன்கு அருள் புரிவாயாக. கறுத்தழகிய கடைக்கண்களுடையவளே! எனக்கு நீ அனுக்ரஹஞ்செய்யவேண்டும் உன் வரத்தின் படி நீ ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொண்டு நீயே அழிவில்லாத அந்த ராஜ்யத்தை ராமனுக்குக் கொடுத்து மிகுந்த கீர்த்தியைப் பெறுவாயாக. இடுப்பின் பின்புறம் பெருத்து அழகாயிருக்கப்பெற்றவளே! அழகான முகமுடையவளே! நீண்டழகிய கண்கள் பொருந்தியவளே! நீ இங்ஙனஞ் செய்வாயாயின், இது எனக்கும் ராமனுக்கும் பரபஞ் சத்திற்கும் பெரியோர்களுக்கும் பரதனுக்கும் பிரியமாயிருக்கும். ஆகையால் இங்ஙனஞ் செய்வாயாக' என்றனன். அந்த க்ரூரையாகிய கைகேயி, மிகவுந் துஷ்டஸ்வபாவமுடையவளாகையால், அழுது கண்கள் சிவந்து கண்ணீர் பெருகப்பெற்று, நிர்மலஸ்வபாவனாகிய அவ்வரசன் கோபித்துக்கொண்டும், நல் வார்த்தை சொல்லியும், கையைக் கூப்பி வேண்டியும் மன இரக்கமுண்டாகும்படி பலவிதமாக எவ்வளவோ அழுதும், பாதகியாகிய அம்மனன் வனது வார்த்தையின்படி நடக்க ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. பிறகு அந்தத் தசரதன் அன்றைத்தினத்திற்கு முன்பெல்லாம் தனக்கு எப்பொழுதும் அனுகூலையாகவும் பதிவ்ரதையாகவு மிருந்த கைகேயி, அப்போது தெய்வாதீனமாக 'ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேண்டும்' என்று அவ்வளவு ப்ரதிகூலமான மொழி கூறுவதைக் கண்டு வெகுகாலமாக அவளிடம் தனக்குண்டான பரிசயத்தினால் அவளது வார்த்தையைத் திக்காரஞ் செய்ய நேராமல், பெற்றபிள்ளையைக் கைவிடவும் பொறாமல், செய்வது தோ

றறு திருந்து மனவருத்தம மேலிடடு மூாசசையடைநது பூமியில விழுநதனன. இபபடி நனமனமுடைய அம மஹாராஜன மிகக மனவருத்த முறறுப பாாபபோாகளு ககுப பயமுண்டாகுமபடி பெருமூசசெறிநதுகொண்டி ருககையில அனறிரவு கடநது சென்றது. அபபொழுது [1]வைதாலிகா முதலியோர் வநது அநதத் தசாதமஹா ராஜனை வழுககபபடி எழுபப முயலுகையில, அமமனன வன எழுபபு வேண்டாமெனறு ஆஜஞாபிததனன பதினு மூனறுவது ஸாககம முற்றிறறு

தசாதன ராமனைககாட்டுககு அனுபப நிச சயிக்கையும, ஸுமநதிரன தசாத னிடம வருகையும், ராமனை வரவழைககையும

புதர சோகத்தினறு பீடிககபபடடு பராஜ்ஞையின றி அவயவஙக ளெலலாஞ சுறறுமபடி தரையில விழுநது புரணடுகொணடிருககும இக்ஷ்வாகு வமசததிற பிறநதவ ஞகிய தசாதனைப் பாாதது அநதப் பாபிஷ்டையாகிய கைகேயி 'எனககு வரஙகொடுபபதாக பரதிஜ்ஞை செய து, அதைக கடநது பாபததிற்கே முயலுகினறனை மே லும, பராஜ்ஞையிலலாமல தரையில விழுநது புரளுகின றனை. இதுவென? நீ சொனன வார்த்தையைத் தவறுதி ருககும மாயாதையில நிலைநின்றிருபபதே நயாயம். தா மஙகளையுணாநத பெரியோாகள ஸதயமே மேலான தாம மெனறு மொழிவாாகளனறு? நான ஸத்யமெனனுந தா மத்தை அனுஸரிததே வரஙகேட்டுககுமபடி உனனை வே ண்டினேனனறி அதாமம ஒனறும செயயவிலலை. அரசே! முன்பு சைபயனெனனும மனனவன பரதிஜ்ஞை செய்து

1 வைதாலிகா—தாளமிலலாமல வாயால பாடுபவா

பக்ஷியாகிய பருநதுக்குத் தனதேகததை அறுததுக கொ டுததுச சிறநத கதியைப பெறறனன அபபடியே மஹாதே ஜஸவியாகிய அலாககனும, வேதஙகளின கரையறிநதவ னுகிய ஓர பராஹமணன தன கணகளைக கொடுககுமபடி யாசிககையில, சிறிதாயினும மனககலககம இனறித தன கண்களைப பிடுஙகிக கொடுததனன ஸமுததிரமும, தன கரையைத தான ஸுலபமாகவே தாணடமுடியுமாயினும் அதைதத தாணடுவதிலலையெனறு ஸதயம செயது அநத ஸதயததையே அனுஸரிததிருபபது பறறித் தான ஸஙக லபிததுக கொணடகாலம முழுவதும பெருகிவரும பொ ழுதெலலாம தனகரையைத தாணடாதிருககினறது ஸத் யமே பரம பராபரமும பரணவ ஸவரூபமுமாகிய பரஹம ம. ஸதயத்தில்தான தாமஙகளெலலாம நிலைபெறறிருககி னறன. ஆகையால ஸதயமே தாமததிறகுக கடைசி எல லை. அழிவிலலாத வேதஙகளும ஸதயததையே பரதான மாககக கூறுகினறன ஸதயததினுலேதான பரம புருஷார ததமாகிய மோக்ஷமும ஸிததிககினறது அதுபறறி உன ககுத தாமததில புததி நிலைசெனறிருககுமாயின, ஸதயத் தைக காட்டிலும மேலான தாம மிலலாமையால ஸதய ததைப பின செலவாயாக நான விருமபிய வரததை நி றைவேறறுவாயாக நீ வேண்டுமவாகளுககுத தபபாமல வரஙகொடுபபவனனறோ? பினனும, உலகததிற சிறபபுறற வன. ஆகையால தாமததைப பரிபாலனஞ செயவதறகாக வும், அதனுடைய அபிவருததிககாகவும, உனது அன பிறகிடமாகிய நான வேணடிககொளவதைப பறறியும, உன புதலவனுகிய ராமனை வனததிற்கு அனுபபுவாயாக. இதை நான உனககு முமமுறை சொலலுகினறேன நீ எங குமமேனமை பெறறவனுகையால பரதிஜ்ஞையைத தபபு வது யுக்தமல்ல. இபபொழுது நீ எனககுச் செயத இந்த

பரதிஜ்ஞையை நிறைவேறறுவிடின,(ராமனைக காடடுககு அனுபபாது போவாயாயின,) நீ இஙஙனம எனனைச சிறிதும பாராடடாமல கைவிடுகையில பிழைததிருபபேனே? உன முனனிலையிறறே பிராணனகளை விடடுவிடுவேன' எனறனள. இபபடி கைகேயி மனததில சிறிதும சீஙகையினறி வரஙகேட்டகையில, முனபு [1]பலிசகரவாததி தனனை இநதிரனுககு உடன பிறநதவனுகிய வாமனமூரததி கட்டின பாசததை விடுவிததுககொளள முடியாதது போல, அமமனனவனும கைகேயிககு ஸதயஞ செயதிருபபதுபறறி அநத ஸதயபாசததை விடுவிததுககொளள முடியாதிருநதனன. அவன கைகேயிககுச சொனன வாாததையைத தவறுவதறகும, தவறுமல ராமனைக காடடுககு அனுபபுவதறகும, முடியாமல, நுகததடிககும சகரததிறகும நடுவில அகபபடடுககொணட எருதுபோல மிகவும மனமபஙகி முகம வாடி ஒனறும தோறறுமல துககததின மிகுதியால கலஙகிக கணகளிரணடிலும கணணீா பெருகப பெறறுக குருடனபோல ஒனறுங காணப பெறுமல மிக வருததமுறறிருநது, மீளவும தைாயத்தினுல மனததை அடககிககொணடு கைகேயியைபபாாதது 'அடி பாபிஷ்டே! நான அகனியினமுனபு மநதர பூாவமாகப பிடித்த உனகையை (உனனைப பாணிகரஹணஞ செயது கொணடதை) விடடுவிடுகிறேன. இனி நீ எனககுப பாா

---

1 பலி யெனனும ஓா அஸுான இநதரனை ஜயிதது அவனுடன விரோதிதது ஸவாககலோகததை ஆகரமிததுககொணடிருககையில இநதரனது தாயாகிய அதிதி யெனபவள விஷணுவை பாாாததிகக, அவவிஷணுவும வாமனனுக அவதாரஞ செயது பலியினிடஞ சென று அவனைப பாாதது மூனறடி பூமியைத தருமபடி யாசிதது, இரண டடிகளால உலகம முழுவதும அளநது ஆகரமிதது மூனறுவது அடியைக கொடுககமுடியாதிருககினற பலியைப பநதனஞசெயதாரெனனுங கதையை இஙகுக கணடுகொளவது.

யையல்ல. நானும் உனக்குப் பார்த்தா இல்லேன் அப்படி எனக்குப் பிறந்த உன்புதல்வனையும் உன்னுடன் கூடவே விட்டுவிடுகின்றேன். கைகேயி! இரவு போயிற்று இனி ஸூர்யன் உதயமானவுடன் வஸிஷ்டர் முதலிய குருஜனங்கள் ஸ்ரீராமாபிஷேகத்திற்காக ஸித்தப்படுத்தின ஸம்பாரங்களுடன் வந்து ராமனுக்கு அபிஷேகம் நடத்தவேண்டுமென்று துராந்தரவு செய்வார்கள் இது நிச்சயம். ராமாபிஷேகம் தடைபடுமாயின், நான் பிழைப்பேனாகையால் அப்பொழுது அபிஷேகத்திற்காக ஸித்தப்படுத்தின ஸம்பாரங்களைக் கொண்டு எனக்கு ராமனது கையினாலேயே உத்தரக்ரியைகளை நடத்தவேண்டும். அடி! ராமனே செய்யவேண்டுமென்பது ஏன் என்பாயோ? உனது ஆசாரம் மங்கலகரமாயிருப்பதல்ல, நீ விகனே செய்யாமற் போகாய். ஆகையால் ராமாபிஷேகத்திற்கு இடையூறு செய்வாயாயின், நீயும் உன் புதல்வனும் எனக்கு ஜலதர்ப்பணம் முதலியவற்றைச் சிறிதும் செய்யலாகாது. நான் முன்பு ராமாபிஷேகஞ் செய்வதாகச் சொன்னபொழுது ஜனங்களெல்லோரும் ஸந்தோஷத்தினால் முகம் மலர்ந்திருக்கக் கண்ட கண்களோடு, இப்பொழுது ராமன் காட்டுக்குப் போவது கேட்டு மனக்களிப்பின்றி வடிவில் ஆனந்தந் தொலைந்து தலை வணங்கப் பெற்றிருக்கையில், அவர்களைப் பார்க்கப் பொறேன்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய அம்மஹாராஜன் அங்ஙனங் கைகேயியோடு சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிற்றானே, சந்த்ரன் விளங்கவும் நக்ஷத்ரங்கள் ப்ரகாசிக்கவும் பெற்றுத் துலக்கமுற்றிருந்த அந்த ராத்ரி கடந்து செல்ல, உதயமாயிற்று. அந்த ராத்ரி முழுவதும் இடைவிடாமல் ராமசிந்தனம் நடந்துவந்ததனால் பரிசுத்தமாக விளங்கிற்று. உடனே ராமதாசனத்தைக் கொ (க

வற்றாயிருக்கையால் கடந்து செல்லும்பொழுதும் அழகாகவே சென்றது பிறகு பாப நடத்தை பொருந்திய அநதக கைகேயி தனகாரயம நிறைவேறவிலலையே யெனகிற பெருந கோபத்தினால மனமயங்கி மெயமமறநது பிறர் செவியில நாராசம்போல விழநதெரிக்கவுறறாகிய வாக்யங்களை மொழியக் கற்றறிநதவளாகையால மீளவும அமமனனவனை நோககி 'ஓ மஹாராஜனே! விஷ வயாதிபோல தேகமெங்கும வயாபித்து எரிககினற இபபடிப்பட்ட வார்த்தையை ஏன சொலலுகினறனை? எவவித ஸங்கடத்திலும மனவருத்தமினறிய உன புதலவனாகிய ராமனை நீ மனவருத்தப படாமல இவவிடத்திற்கு வரவழைககவேண்டும என புதலவனுககு ராஜயததில பட்டங்கட்டி, ராமனைக காட்டில திரியும்படி அனுப்பி எனக்கு எதிரிகள் ஒருவரும இலலாதபடி செயது நீ செயத பரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செயவாயாயின, நீ செயயவேண்டிய கார்யங்களெலலாஞ் செயது நிறைவேறப பெறறவனாவாய; இலலையாயின, நீ கடைத்தேற நேராது' என்று இஙஙனம பருஷமாகப பேசி முடித்தனள கூரமையுள்ள சவுக்கினால அடிககபபட்டு நோயுண்ட உயாநத குதிரைபோல அமமனனவன பலவாறு பருஷங்களான பேசசுககளால தூண்டபபட்டு வருததமுறறவனாகி அநதக கைகேயியைப பாாதது [1] 'நான தாமபாசத்தினால கட்டுண்டவனாயினேன. எனது அறிவுந தொலைநதுவிட்டது தாமஸவபாவனும எனககு அனபனும மூதத குமாரனுமாகிய ராமனைப பாாகக விரும்புகினறேன' என்றனன. பினபு பலபல வென்று பொழுது விடிநது ஸூர்யோதயமாகையில பட்டாபிஷேகததிறகு நிச்சயிககபபட்டதும பரிசுததமுமா

1 இவவாகயததினால ராமனைக காட்டுக்கு அனுபப அரசன கொஞசம அனுமதியைத தெரிவிககினறனன

கிய புஷ்ய யோக முஹூர்த்தமானது ஸமீபித்து வந்தது. அப்பொழுது நற்குணங்கள் பொருந்திய வஸிஷ்ட மாமுனிவர், சிஷ்யர்கள் சுற்றிலுஞ் சூழ்ப்பெற்று, ஊருக்கு வெளியிலிருக்கிற ஸரயூநதிக்குச் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து பரபரப்புடன் பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமக்ரிகளுடன் அயோத்யா பட்டணத்திற்குள் வந்தனர் அங்ஙனம் அம்முனிவர் வரும்பொழுது ஜனங்கள் அப்பட்டணத்து வழிகளை ஜலந்தெளித்து நன்கு விளக்கிச் சுத்தப்படுத்தி யிருந்தனர் ஆங்காங்கு நாட்டப்பட்ட மேலான டக்கங்களால் அப்பட்டணஞ் சிறந்த சோபையுடன் விளங்கிற்று. அங்கு நாற்புறங்களிலும் பலவகைப் புஷ்பங்கள் இறைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்நகரம் ஆங்காங்கு நானாவித புஷ்பமாலைகளிட்டு அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று அழகாயிருந்தது ஜனங்களெல்லோரும் ஸந்தோஷித்துத் திரிந்துகொண்டிருந்தனர் கடைகளில் சரக்குகள் நெருங்கி நெக்கரித்திருந்தன எங்குப் பார்த்தபோதிலும் பெரிய வேடிக்கைகளும், எங்குப் போயினும் ராமனது அபிஷேகத்தைப்பற்றிய உத்ஸாஹமும் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன இப்படி தேவேந்த்ரனது அமராவதியைப்போல விளங்குகின்ற அப்பட்டணத்தைக் கடந்து மிகவும் அழகாயிருக்கின்ற அந்தப்புரத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனர் அங்குப் பலவகைப் பறவைகள் கூட்டங்கூட்டமாயக் கூவிக்கொண்டிருந்தன அங்குப் பட்டணத்து ஜனங்களும் நாட்டுப் ப்ரஜைகளும் ப்ராஹ்மணர்களும் நெருங்கி யிருக்கையில் அவ்வந்தப்புரம் மிகவும் அழகாயிருந்தது யாகஞ் செய்விக்கத் தெரிந்தவர்களும் ஸபிகர்களுமாகிய ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் அங்கு நாற்புறமும் நிறைந்திருந்தனர் வஸிஷ்டர் அவ்வந்தப்புரத்தின் அருகிற் சென்று அங்கு நெக்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற நாகரி

கா முதலிய அந்த ஜனங்களைக் கடந்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அந்தப்புரத்தினது வாசற்றிண்ணையில் உட்கார்ந்தனர் மஹா தேஜஸ்வியாகிய வஸிஷ்டர், தசரத மஹாராஜனது மந்திரியும் ஸாரதியுமாகிய ஸுமந்திரன் அபிஷேக மஹோத்ஸவத்திற்காகச் செய்துகொண்ட அழகிய அலங்காரத்துடன் கூடிப், பார்க்க மிகவும் இனியனாகப் புலப்பட்டுக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற்குள்ளே சென்றிருந்து அப்பொழுதே வெளிப்புறப்பட்டு வாசற்படியின் அருகில் வரக்கண்டு, ஸமர்த்தனாகிய அந்த ஸூதபுத்ரனை நோக்கி 'நான் இவ்விடம் வந்திருக்கின்றேனென்று அரசனுக்கு வேகமாகச் சென்று சொல்வாயாக. ராமாபிஷேகத்திற்காக இதோ, கங்கா ஜலங்கள் நிறைந்த பொற்குடங்களும், ஸமுத்ரஜலம் நிரம்பிய பொற்கலசங்களும் கொண்டுவந்திருக்கின்றனம். அத்திப் பலகையிற் செய்த ராஜபீடமும் அபிஷேகத்திற்காகக் கொண்டுவந்தனம். ஸகல தான்யங்களும் நானாவித கந்தங்களும் பலவகை ரத்னங்களும் ஸித்தமாயிருக்கின்றன. அப்படியே தேனும் தயிரும் நெய்யும் பொரிகளும் தர்ப்பங்களும் புஷ்பங்களும் பாலும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன. பின்னும், அழகிய கன்னிகைகள் எட்டுப் பேர்களும், மதித்துச் சிறந்ததொரு யானையும், நான்கு குதிரைகள் கட்டப்பெற்றுப் பளபளவென்று விளங்குகின்ற தேரொன்றும், கத்தியும், மேலானதொரு வில்லும், மனிதர் வஹிக்கும் வாஹனமும் (பல்லக்கும்), சந்திரன்போல வெளுத்தழகிய சத்ரமும் (குடையும்), வெளுத்த இரண்டு சாமரங்களும், தங்கக் கிண்ணியும், பொற்கயிறு கட்டிய முசுப்புள்ள வெள்ளைக் காளையும், பிடரி மயிர்கள் நிறைந்திருப்பதும் நான்கு பற்கள் முளைக்கப் பெற்றதும் மிகுந்த கொழுப்புள்ளதுமாகிய உயர்ந்த குதிரையும், ஸிம்ஹாஸ

ணமும், புலித்தோலும், எரிகிற அக்னியும் ஸித்தமா யிருக்கின்றன அப்படியே ஸமஸ்த வாத்யங்களும் வந்திருக்கின்றன வாரஸ்திரீகளும், மேலும், அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிற மற்றைப் பெண்களும் வரவழைக்கப் பட்டு வந்திருக்கின்றனர். ஆசார்யர்களும் மற்றும் ப்ராஹ்மணர்களும் இதோ வந்து ஸித்தமாயிருக்கின்றனர் மீனும், பசுக்களும் புண்யங்களாகிய மற்றை ம்ருகங்களும் பக்ஷிகளும், ஆயத்தமாயிருக்கின்றன. சிறந்த நாகரிகர்களும் தலைமையுள்ள நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும் வர்த்தகர்களும் அத்யாபகர்களும் தந்தமது வீதியிலுள்ள ஸகல ஜனங்களோடும் வந்திருக்கின்றனர். இவர்களேயன்றி இன்னும் அனேகம்பேர்களும் மனக்களிப்புடன் இனிய உரைகளை மொழிந்துகொண்டு அரசர்களோடுகூட ராமாபிஷேகத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர். நன்கு ஸூர்யோதயமாகையில், நன்மையை விளைவிக்க வற்றாகிய இன்றையதினத்தின் புஷ்ய நக்ஷத்ரத்தில் ராமனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யும்படி மஹாராஜனை த்வரைப்படுத்துவாயாக' என்றனர். அம்மஹானுபாவர் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஸுமந்த்ரன் ராஜாக்களில் சிறந்தவனாகிய தசரதமன்னவனைப் புகழ்ந்துகொண்டே அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றனன். அரசன் வாசற்காப்பவர்களுக்கு 'இந்த ஸுமந்த்ரன் அந்தப்புரத்திற்குள் வருவானாயின், யதேச்சமாக உட்புக விடுங்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறானாகையால் உள்ளே நுழைய நேரப் பெற்ற வருத்தனாகிய அந்த ஸுமந்த்ரன் உள்ளே புகும்பொழுது அவர்கள் அவனைத் தடுக்கமுடியாதிருந்தனர். அவர்கள் அரசனுக்கு ப்ரியமானவற்றைச் செய்ய விரும்பினவர்களாகையால் ஸுமந்த்ரன் உள்ளே புகுவது ராஜனுக்கு ப்ரியமென்று தெரிந்துகொண்டு எப்படி தடுப்பார்

கள்? 'அந்த ஸுமந்த்ரன் அரசனது அருகில் சென்று நின்று, அம்மன்னவனுக்கு நேர்ந்திருக்கும் துரவஸ்தையைத் தான் அறியாமையால் மிகவும் ஸந்தோஷங்களைத் தெரிவிக்கிற வாக்யங்களால் தசரதனைப் புகழ முயன்று அந்த வேளைக்குத் தகுந்தபடி அரசனது மாளிகையில் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவ்வரசனை இங்ஙனம் துதி செய்தனன். தேஜஸ்வியாகிய ஸமுத்ர ராஜன் பரிபூர்ண சந்த்ரோதயகாலங்களில் அவனது கிரணங்கள் தன் மேற்பட்டப்பெற்று மனமகிழ்ந்து மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் எப்படி உத்ஸாஹப்படுகின்றானோ, அப்படியே பெருமை பொருந்திய நீயும் உனக்கேற்றபடி ஆனந்தம் பெறுவாயாக. இவ்வேளையிற்றான் மாதலி இந்த்ரனைப் புகழ்ந்தனன்; அவ்விந்தரனும் ஸமஸ்த தானவர்களையும் ஜயித்தனன் அப்படிப்பட்ட இந்தக் காலத்தில் அப்படியே நானும் உன்னைப் புகழ்ந்து எழுப்புகின்றனன். நீயும் இந்த்ரனைப்போல் ஸமஸ்த சத்ருக்களையும் ஜயிப்பாய். அங்கங்களாகிய சிக்ஷை முதலிய வித்யைகளோடுகூடிய வேதங்கள் ஸர்வஸ்வாமியாகிய [1] ப்ரஹ்மதேவனுக்கு, ஸருஷ்டிக்கு

---

[1] 'நாமரூபஞ்சபூதாநாம் க்ருத்யாநாம் ச ப்ரபஞ்சநம், வேதசப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ:' (தேவதைகள் முதலிய ப்ராணிகளுக்கு நாமத்தையும், ரூபத்தையும், செய்யவேண்டிய காரியப் ப்ரபஞ்சங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மதேவன் வேத சப்தங்களைக்கொண்டே தெரிந்துகொண்டனன்) என்று ஸருஷ்டிக்கு வேண்டிய அந்தந்த அர்த்தங்களை வேதங்கள் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரஹ்மதேவன் செய்தானென்கிற விஷயம் இங்குக் கண்டுகொள்வது. அல்லது 'வேதசப்தேப்ய ஏவ ப்ராதீந பதார்த்தாஞ் ஜ்ஞாத்வா வேதாஸ் தாந் ஸ்ருஜதி' (ப்ரஹ்மா, வேதங்களைக்கொண்டே பதார்த்தங்களை அறிந்து அவைகளைப் படைக்கிறான்' என்கிற ஸ்ருதியைப் பற்றிப் பூமி முதலியவற்றின் ஸருஷ்டியைக் குறித்து வேதம் போதிக்கின்றதென்பது யுக்தமென்று கண்டுகொள்வது.

வேண்டிய அர்த்தங்களைப போதிபபதுபோல், நானும் உன னை, வேண்டியகாரயஙகளைச செயவதறகாக எழுபபுகின றனன. ஸூர்யனும சந்த்ரனும, பராணிகளெலலோரக கும ஆதாரமாகி நலல ஸவபாவமுடைய பூமியை உதயா ஸதமய காலஙகளில எழுபபுவதுபோல, இபபொழுது நான உனனை எழுபபுகினறனன மஹாராஜனே! நீ ராமா பிஷேக மஹோதஸவததின பொருட்டு ஸகல ஜனஙகளுக கும்[1]நயனாநதமாகிய மஙகளாலங்காரங்களைச செயது கொண்டு ஸஹஜமாகவே விளஙகுகினற உனது மூாததி மேலும துலஙகபபெறறு, [2]மேரு பாவததததினின றும ஸூ ரயன உதிபபதுபோல எழுநதிரு கருதஸததவமசத்திற சிறநத மஹானுபாவனே! உனககுச சநதர ஸூாயாகளும ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவும, [3]பாாவதீரமணனும, நானமுகக கட வுளும, குபேரனும, வருணனும, அகனிதேவனும, தே வேநதரனும வெறறியைக கொடுபபாாகளாக. ராமாபி ஷேகததிறகு உபயோகப்படுவது பறறி [4]மஹனீயமாகிய அநத ராத்ரியும கடநதுவிடடது. உனககுச செயய வேணடிய காரயஙகளை யெலலாம நாஙகள செயதுவைத திருககினறனம ஓ ராஜ ஸிமஹமே! நீ எழுநதிருநது, மேல நடததவேணடிய காரயஙகளை நடததுவாயாக ராம னது அபிஷேகததிறகு வேணடிய தரவயஙகளெலலாம

1 நயனாநதமாகிய-கணகளுககு ஸநதோஷததை விளைககு படியான

2 ஸூாயன மேருபாவததததைச சுறறிவருகிறானனறி அதினின றும உதிபபதிலலை. ஆகையால (மேருபாவததததினினறும) என னில— மேருபாவததத்தோடு ஸமபநதிததிருககிற ரதசகாததின மூல மாக அபபாவதததினினறும எழுநதிருககையென்று தெரியவரு கினறது.

3 பாாவதீரமணனு, ருதரன

4 மஹனீயமாகிய—புகழததககதாகிய

ஸித்தப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. பகவானாகிய வஸிஷ்டமாமுனிவர் நகரத்து ஜனங்களும (பள்ளிப்பட்டு ப்ரஜைகளும) நாட்டிலிருந்து வந்த ப்ரஜைகளும் வர்த்தகர்களும் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கப் பெற்று ப்ராஹ்மணர்களோடுகூடக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆகையால் ராமனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்படி சீக்ரத்தில் ஆஜ்ஞை செய்யவேண்டும். காப்பவனில்லாத பசுக்களைப் போலவும், நாயகனில்லாத பயிர் போலவும், விருஷபமில்லாத [1]ஆனிரைபோலவும், ராஜாவைக்காணாத ராஜ்யம் மனக்களிப்பின்றிக் கெட்டுப்போய்விடும். ஆகையால் வேகமாக எழுந்திருந்து ப்ரஜைகளுக்குத் தர்சனங் கொடுப்பீராக' என்று இங்ஙனம் ஸுமந்த்ரன், மனத்திற்கு ஸமாதானம் உண்டாகும்படி நல்வார்த்தைகளை பொருந்தியும் விடியற்காலத்தில் எழுப்புவது ஜயகரமாகையால் அப்படிப்பட்ட ப்ரயோஜனத்தைக் கொடுக்கவற்றுமாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் அவ்வரசனுக்குச் சோகம் மேன்மேலும் பரம்பி நின்றது. பிறகு தன் புத்ரனுக்கு நேரிடுகிற துர்த்தசையைக் கண்டு ஸந்தோஷமின்றி, தார்மிகனாகையால் ஸத்யத்தைத் தவற முடியாமல் வ்யஸனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற அம்மஹாராஜன் சோகத்தினால் சிவந்த கண்களுடன் அந்த ஸாரதியைத் தலையெடுத்துப் பார்த்து 'ஓ ஸுமந்த்ரனே! இப்பொழுதே நான் மர்மங்களில் அறுப்புண்டிருக்கின்றனன். இந்த ஸ்தோத்ரவாக்யங்களால் என்னை நீ மீளவும் அம்மர்மங்களில் அறுக்கின்றனை' என்றனன். ஸுமந்த்ரன், செவிகொடுத்துக் கேட்கமுடியாதபடி மொழிந்த மன்னவனது கருணமான வார்த்தையைக் கேட்டும், கண்கொண்டு காணமுடியாமல் மனக்களிப்பின்றி முகம்வாடி நிற்கின்ற அம்மன்ன

1 பசுக்கூட்டம்.

வனைக் கண்டும், பயந்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டுக் கொஞ்சதூரம் ஒதுங்கியிருந்தனன். அரசன் மனவருத்தத்தினால் தானாகப் பேசுவதற்குச் சக்தியற்றிருக்கையில், அப்பொழுது ராஜநீதிகளுக்குரியபடி தன் காரியங்களுக்கு வேண்டிய விசாரங்களையறிந்த கைகேயி ஸுமந்தரனைப் பார்த்து 'அப்பா ஸுமந்தரனே! அரசன் ராமனது அபிஷேகத்தைப் பற்றிய ஸந்தோஷத்தினால் உத்ஸாஹம் மேலெழப் பெற்று இரவெல்லாங் கண்விழித்திருந்து பரிஶ்ரமப்பட்டது பற்றி இப்பொழுது நித்ரைக்கு அதீனமாயிருக்கின்றனன். ஆகையால் நீ வேகமாகச் சென்று மிகவும் புகழ் பொருந்திய அந்த ராஜகுமாரனை அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. உனக்குச் சுபம் உண்டாகுக. இவ்விஷயத்தில் விசாரம் வேண்டாம்' என்றனள். அரசனது வார்த்தையைக் கேட்டு ஏதோ அனர்த்தம் வந்துவிட்டதென்று சங்கித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஸுமந்தரன் கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு 'மற்றொன்றும் இல்லை இனி மங்கலமே' என்று எண்ணிக்கொண்டு ஸந்தோஷப்பட்டு 'அரசனது அனுமதியைப் பற்றியே கைகேயி இங்ஙனம் மொழிந்தனள்' என்று மனக்களிப்புடன் புறப்பட்டுப் போயினன். அவன் அப்பொழுது கைகேயி தன்னைப் பார்த்து 'ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வா' என்று வேகமாக அனுப்பினதைப் பற்றித் தன்மனத்தில் [1]'ஸரி, தெரிந்தது. தாமந்தெந்தவனாகையால் தசரதன் ராமனது பட்டாபிஷேகத்தி

[1] இதற்கு மூலம்—'வ்யக்தம் ராமாபிஷேகார்த்தம் இஹாயாஸ்யதி தர்மவித்' என்று இங்கு (ஆயாஸ்யதி) என்கிற பதம் (ஆயாபயிஷ்யதி) என்கிற பதத்தின் பொருளைக் கொடுக்கிறதெனக் கருதி (தசரதன் ராமனைப் பட்டாபிஷேகத்திற்காகவே அவனை இங்கே வரவழைக்கப் போகின்றனன்) என்று கூறப்பட்டது. முன்புள்ளோரும் சிலர் இவ்விதம் எழுதியிருக்கின்றார்கள். (ஆயாஸ்யதி) என்கிற பதத்திற்கு

ற்காக அவனை இங்கே வரவழைக்கப்போகின்றனன். (தர்மங்களை அறிந்தவனாகிய ராமன் பட்டாபிஷேகத்திற்காகவே இங்கு வரப்போகின்றனன்) என்று சிந்தித்து, ஸந்தோஷம் மேன்மேலும் பெருகப்பெற்று மஹாபாஹுவாகிய ராமனைப் பார்க்கவிரும்பிக் கலங்காப்பெருநகரமாகிய அயோத்யா புரத்தின் நடுவில் இருப்பதால் ஸமுத்ரத்தின் இடையிலிருக்கும் ஓர் ஓடை போல் விளங்குகின்ற அவ்வந்தப்புரத்தினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்று ஜனங்கள் நெருங்கப் பெற்றிருக்கிற அதன் வாசற்படியை எதிரே பார்த்து, உடனே அங்கிருந்து வேகமாகப் புறப்பட்டு வாசற்படியின் அருகில் வந்து முன்னே இருக்கிற அரசர்களைக் கண்டு, பிறகு சிறந்த தனங்களையும் காணிக்கைகளையும் கொண்டுவந்து கும்பல் கூடி வாசலண்டை வந்திருக்கிற பலவகைப் பட்டணத்து ஜனங்களையுங் கண்டனன். பதினைந்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமாபிஷேக ஸமபாரவர்ணனம்

வேதங்களின் கரை கண்ட அந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் யாவரும் அன்றிரவெல்லாம் தங்கிருந்து, பிறகு உத

(வரப்போகிறார்) என்றே பொருள் கருதி 'தாமந் தெரிந்தவராகையால் தசரத சக்ரவர்த்தி ராமாபிஷேகத்திற்காக இங்கே வரப்போகிறார்' என்றுகூறுகின்றனர். அப்பொழுது (இங்கே) என்பதற்கு (கைகேயியின் மாளிகைக்கு) என்றே பொருளாக வேண்டும் அவ்விடத்திற்கு அவன் முன்பே வந்திருக்கிறானாகையால் வரப்போகிறதாகச் சொல்வது எப்படி பொருந்துமோ தெரியவில்லை மற்றுஞ் சிலர்—'தாமஜ்ஞனாகிய ராமன் பட்டாபிஷேகத்திற்காகவே இங்கு வரப்போகின்றனன்' என்று எழுதுகின்றனர் அப்பொழுது 'வயக்தம் ராமோऽபிஷேகாய இஹாயாஸ்யதி தாமவித்' என்று பாடமாக வேண்டும் இதைக் கருதியே இவ்வாக்யத்தை ( ) என்கிற அடையாளத்துடன் எழுதியிருக்கின்றோம்

யமாகையில் ராஜ புரோஹிதராகிய வஸிஷ்டருடன் ஸபைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். பின்னும் மந்திரிகளும் ஸைன்யத்தில் உள்ள முக்யாதிகாரிகளும் பட்டணத்திலுள்ள [1]ப்ரமுகர்களும் ராமாபிஷேகத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தது பற்றி மிக்க மனக்களிப்புடன் அவ்விடம் வந்து கலந்தனர். பிறகு மாசுமறுவின்றி நிர்மலமாக ஸூர்யோதய மாகையில் புஷ்ய நக்ஷத்ரமும் வருகையில், ராமனது ஜன்ம லக்னமாகிய கர்க்கடகலக்னமும் அத்துடன் கலக்கையில், ராமாபிஷேகத்திற்காக வேண்டிய த்ரவ்யங்களையெல்லாம் ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் ஸித்தஞ் செய்து வைத்தனர். ஸுவர்ணமயமான ஜல கும்பங்களும், நன்கு அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்றதும் அரசர்கள் உட்காருவதற்கு உரியதுமாகிய பீடமும், தோஷமொன்றுமின்றி விளக்க முற்ற புலித்தோல் பரப்பப்பெற்ற தேரொன்றும் அங்குப் புலப்பட்டன. கங்கை யமுனை முதலிய புண்யஸங்கம ஸ்தானங்களினின்றும் பரிசுத்தங்களாகிய இதர நதிகளினின்றும் மடுக்களினின்றும் கிணறுகளினின்றும் ஓடைகளினின்றும் ஜலங்கள் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தன. கிழக்கு முகமாகப் பாய்கிற கங்கை கோதாவரி முதலிய நதிகளினின்றும், [2]ஊர்த்வ முகமாகப் பாய்கிற ப்ரஹ்மாவர்த்தம் ருத்ராவர்த்தம் முதலியவற்றினின்றும், வடக்கு முகமாகவும் தெற்கு முகமாகவும் குறுக்கே பெருகி வருகின்ற கண்டகி சோணபத்ரம் முதலிய நதிகளினின்றும், பாயாமல் தேங்கி யிருக்கின்ற புண்ய ஸரஸ்ஸுக்களினின்றும், ஸமஸ்த ஸமுத்ரங்களினின்றும் ஜலங்கொண்டு வந்திருந்தனர். பொரிகளோடு கூடிப் பாலுள்ள அத்திக் கொத்து முதலியவைகளும் போடப் பெற்று, தாமரையும் கருநெய்

---

1 ப்ரமுகர்—தலைமையுள்ளவர்

2 மேல்முகமாக.

தலும் இடம் பெற்றுப் பாவன ஜலங்கள் நிரம்பின பொற் குடங்களும் வெள்ளிக் குடங்களும் விளக்கமுற்றிருந்தன. தேனும் தயிரும் பொரியும் தர்ப்பமும் புஷ்பமும் பாலும் ஸித்தஞ் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. பின்னும் புஷ்பங் களைச் சூட்டிச் சந்தனம் பூசி மற்றுமுள்ள மங்கலாசார ஙகளுஞ் செய்துகொண்டு ஸமஸ்த ஆபரணங்களுந் தரித் த வேசிகளும் ஸித்தமாக விளங்கி நின்றனர். சந்த்ர கிர ணங்களைப் போலப் புலப்படுகின்ற வெளுத்த காந்திகளுடன் கூடி, ரத்னங்களிழைத்த பொற்பிடிகளு மிடப்பெற்ற மிக மேலான சாமரங்களும் ராமனுக்காக ஸித்தமா யி ருந்தன. சந்த்ர மண்டலம் போல வட்டமாகி வெளுத்து நிர்மலமாய் விளங்குவதும் பட்டாபிஷேகத்திற்காகச் செய்விக்கப்பட்டதுமாகிய மேலான வெண்குடையும் ஆயத்தமா யிருந்தது வெள்ளைக் காளையும் லக்ஷணங்க ளெல்லாம் பொருந்திய வெளுத்த குதிரையும் ஸித்தப் படுத்தப் பட்டிருந்தன. இடைவிடாது மத ஜலத்தைப் பெ ருக்குவதும் மிகுந்த அழகு பொருந்தியதும் அரசர்கள் ஏறத் தக்கதுமாகிய பட்டத்து யானையும் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது ஸர்வாபரணங்களும் அணிந்து மங்க லத்தின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட எட்டுக் கன்னி கைகளும் ஸித்தமாகக் காத்துக்கொண்டிருந்தனர். வீணை முதலிய ஸமஸ்த வாத்யங்களும் ஸித்தமாயிருந் தன அப்படியே ஸ்துதி பாடகர்களும் மற்றுமுள்ளவர்க ளும் ஆயத்தமாயிருந்தனர் இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்த அரசர்களுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கும் பொழுது அவ ர்களது ஆசாரத்தின்படி எந்தெந்தப் பதார்த்தங்களை சேர்த்து வைக்கும் வழக்கமோ, அவ்விதமாகவே அதற் கு வேண்டிய ரத்னம் முதலிய பதார்த்தங்களைக் கொண்டு அவ்வரசர்கள் மஹாராஜனது கட்டளையின்படி ராமாபி

ஷேகத்திற்காக அம்மன்னவனது அந்தப்புரத்து வாசற்படியிற் கூடித் தசரத மஹாராஜன் புலப்படாதிருப்பது பற்றி 'நாம் வந்திருப்பதை அரசனுக்குச் சொல்பவன் யாவனோ? அரசன் இதுவரையிலும் தரிசனங் கொடாதிருக்கின்றனன் பொழுது விடிந்து ஸூர்யனும் உதயமாயினன் ராமனது பட்டாபிஷேகத்திற்காக வேண்டிய த்ரவ்யங்க ளெல்லாம் ஸித்தமாயிருக்கின்றன' என்று தமக்குள் தாமே நினைத்துக்கொண்டிருந்தனர் இங்ஙனம் அம்மன்னவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கையில், அரசனிடம் மிகுந்த ஸத்காரம் பெற்றிருக்கிற அந்த ஸுமந்த்ரன் அவ்வரசர்களை நோக்கி 'அரசன் கட்டளையிடப் பெற்று நான் ராமனை அழைத்துக்கொண்டு வருவதற்காக அவனிடம் வேகமாகப் போகின்றனன் நீங்கள் அரசனுக்கு மிகவுங் கௌரவிக்கத் தக்கவர்கள், ராமனுக்கு மேன்மேலும் கௌரவிக்கத் தக்கவர்கள். ஆயுள்வளரப் பெற்றவர்களாகிய உங்களது வசனத்தின்படி நான் இப்பொழுதே விழித்துக் கொண்டெழுந்திருக்கிற அரசனிடஞ்சென்று அவனைப் பார்த்து 'உனக்கு ஸுகமா? நீ ஏன் வெளிப்புறப்படா திருக்கின்றனை?' என்று வினவுகின்றேன்' என்று மொழிந்து அரசர்களின் புராதன வருத்தாந்தங்களை யெல்லா மறிந்த அம்மந்த்ரி மீளவும் அரசனது அந்தப்புரத்து வாசற்படியி னருகிற் சென்றனன். அவன் அப்பொழுதும், நினைத்தபோதெல்லாம் தடையின்றி அந்தப்புரத்திற்குள் புகக் கூடுமாகையால், [1] நிராடங்கமாக உள்ளே நுழைந்து அரசனைக் கண்டு அப்பொழுது அவனது வம்சத்தைப் புகழ்ந்து அவனது படுக்கை யறையுட் புகுந்து அங்கே நின்றனன். அங்ஙனம் அம்மந்த்ரி அரசனது படுக்கை யறையுட் புகுந்து

1 தடையில்லாமல்.

திரைககு இபபுறததில நின்றுகொண்டு ரகுகுலதிலகனு கிய அமமஹாராஜனைக குணஙகள பொருநதிய ஆசீரவச னஙகளைககொணடு 'அரசனே! சநதரனும ஸூர்யனும சிவனும குபேரனும வருணனும அகநிதேவனும தேவேந த்ரனும உனககு விஜயத்தைதக கொடுபபாரகளாக ஓ ராஜஸிமஹமே! [1]மஹனீயமாகிய ராதரி கடநதது. இன்றிரவு நீசெயயவேண்டிய காரியஙகள எலலாஞ செய தாயவிடடது எழுநதிருபபாயாக. இனிச செயயவேண் டிய காரியஙகளைச செயவாயாக ரகுகுலததிற பிறநத மஹானுபாவனே! பராஹமணாகளும சைனயததிலுளள முகயாதிகாரிகளும படடணததிலுளள [2]பரமுகாகளும வநது உனனைப பாரகக விருமபுகினறனா. ஆகையால் விழிததுககொணடு எழுநதிருபபாயாக' என்று புகழநத னன பிறகு தசரத மனனவன எழுநதிருநது, ஆலோச னைகளில தோநதவனும அபபொழுது அவவாறு தன னைப புகழநதவனுமாகிய அநத ஸுமநதரனைப பாரதது, 'கைகேயி, 'ஸாரதியே! ராமனை அழைததுககொணடு வருவாயாக' என்று மொழிநதனள; அதறகு நான குறுக குச சொலலாதிருநதேனுகையால அதை நானும ஒததுக கொணடேன்னபதில ஸநதேஹமிலலை; ஆகையால அதுவும எனது கடடளையே யாகினறது; அபபடிப படட எனது ஆஜ்ஞையை நீ இஙஙனம் உலலஙகனஞ செ யததற்குக காரணமென? அபபொழுது நான நிதரையி லிருநதேனுகையால அது எனது ஆஜ்ஞையோ அனறோ என்று ஸமசயிததாயோ; இபபொழுது எனககு நித் ரை யிலலை; நீ இபபொழுது இவவிடத்திற்கு ராமனைச சீககிரததில அழைததுககொணடு வருவாயாக' என்று

1 மஹனீயம—கொணடாடததககது.

2 பரமுகா—தலைவா

அந்தக் கைகேயிக்காக ஸாரதியாகிய ஸுமந்த்ரனுக்கு மீளவும் கட்டளையிட்டனன். அவனும் அரசனது ஆஜ்ஞையைக்கேட்டு அம்மன்னவனுக்குத் தலைவணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து 'இனி நான் நெடுநாளாய் சிரமப்பவும் விரும்பியிருந்த ராமாபிஷேகம் நடக்கும்' என்று தனக்குள் எண்ணமிட்டுக் கொண்டு ராஜ க்ருஹத்தினின்றும் புறப்பட்டு நிர்மல ஸ்வபாவனுகையால் மறைவற யாது கெடுதியும் இருக்கிறதாகத் தெரிந்துகொள்ளாமல் மனக்களிப்புற்று மேனியெங்கும் ஒளியிடப்பெற்று ராஜ சிஹ்னங்கள் அமைக்கப்பெற்று த்வஜங்களாலும் சிஹ்னமில்லாத வெறும் தவஜங்களாலும் அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்று அழகிய ராஜமார்க்கத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே வேகமாகச்சென்றனன். அவ்வாறுபோகும்பொழுது அங்கு ஸகல ஜனங்களும் ராமனைக் குறித்தும் அவனது பட்டாபிஷேகத்தைக் குறித்தும் சொல்லிக்கொள்ளுகிற வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிக்க மனக்களிப்புற்றனன் பிறகு அந்த ஸுமந்த்ரன் கைலாஸ சிகரம்போல வெளுத்து மிக்கஉயர்வுபெற்றுத் தேவேந்த்ரனதுமாளிகைபோல் மிகுந்த ஒளி பொருந்தி மிகவும் அழகாயிருக்கிற ஸ்ரீராம க்ருஹத்தைக் கண்டனன். அந்த க்ருஹத்திற்குக் கதவுகள் மிகவும் பெரியனவாயிருந்தன. அங்குத்திண்ணைகள் பலவும் விளங்கின. அதில் ஆங்காங்கு ஸுவர்ண பரதிமைகள் அமைத்த சிகரங்கள் அனேகம் ப்ரகாசித்தன. அதன் வெளிவாசற்படியில் மணிகளும் பவளங்களும் இழைக்கப்பட்டிருந்தன. அது சரத்காலத்தில் புலப்படுகிற வெளுத்த மேகம்போல மிகவும் வெளுப்பான கிரணங்களைப் பொழிந்துகொண்டு மேருபர்வதத்தின் குஹைபோல கம்பீரமாகி வாசற்படிகளில் கட்டப்பட்ட மேலான பொற்பூமாலைகளினிடையில் தளதள வென்று விளங்குகின்ற பெரிய ரத்னங்களால் ப்ர

காசித்துக்கொண்டிருந்தது அங்கு எங்குப் பார்க்கிலும் முத்துக்களும் ரத்னங்களும் நெருங்கி விளங்கின. அங்குச் சந்தனக்குழம்பு தூபங்களும் குமுகுமு வென்று மணங்கமழ்ந்துகொண்டிருந்தன. இங்ஙனம் பலவகை மணங்கள் வீசப்பெற்றிருப்பது பற்றி மலயபர்வதத்தின் ஸமீபத்திலிருக்கிற சந்தனோத்பத்திஸ்தானமாகிய தர்தூர பர்வதத்தின் சிகரம்போல அது புலப்பட்டது பின்னும், அது ஸாரஸப் பறவைகளும் மயில்களும் கொஞ்சிக் குலாவப்பெற்று, மிகவும் ப்ரகாசித்தது அழகாய்ச் செய்யப்பட்ட செந்நாய் ப்ரதிமைகளும் சுவர்கள் ஸ்தம்பங்கள் முதலியவற்றில் நிரம்பியிருந்தன மேலும், அதில் பலவகைக் கோலங்களும் விசித்ரமாய்ச் செய்யப்பட்டிருந்தன. ஒளி மிகுந்திருப்பதனால் அது ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய கண்களோடு மனத்தையுங் கவர்ந்துகொண்டிருந்தது. இவ்வளவேயன்றி, அது ஸூர்ய சந்த்ரர்கள் போலப் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு குபேர க்ருஹம்போலவும் தேவேந்த்ரன் மாளிகைபோலவும் விளங்கியிருந்தது. அங்குப் பலவகைப் பறவைகளும் ஆங்காங்கு உலாவிக்கொண்டிருந்தன. மேலும், அது மேரு சிகரம்போலப் பளபளவென்று அழகாயிருந்தது ஜனங்கள் அதனருகில் குவியல் குவியலாகக் கையைக்கூப்பிக்கொண்டு நாற்புறமும் நிரம்பியிருந்தனர். மேலும், நாட்டுப்புறத்து ஜனங்கள் ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப்போகிறதென்று முகத்தில் ஸந்தோஷம் பெருகப் பெற்று. மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் கூடி நதிகளை யேந்திக்கொண்டு அங்கெங்கும் சூழ்ந்திருக்கையில் அம்மாளிகை மிகவும் அலங்காரம் பெற்றிருந்தது. அங்ஙனம் மஹா மேகம்போலப் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு மிகவும் உயர்ந்து நன்கு அலங்காரமுஞ் செய்யப்பெற்றுப் பலவகை ரத்னங்களிழைக்கப்பட்டுக் குள்ளர்களாலும் கூனர்களா

லும எங்கும நெருஙகப்பெறறு விளஙகுகின்ற ஸ்ரீராம க்ருஹததைதக கணடனன. அநத ஸுமநதரன ஜனங கள நிறைந்திருககிற அநத ராஜகருஹதஸதப பாரததுக கொணடே, மேல கட்டுளளதும உயாநதழகிய குதிரை கள கட்டபபெறறதுமாகிய தனது ரததததை ராமகருஹத திறகு எதிர்க ஓட்டிக்கொணடு சென்று அபபட்டணத திலுளள ஸமஸத ஜனஙகளுககும மனககளிபபுணடாகச செயதனன. பிறகு அநத ஸாரதியாகிய ஸுமநதரன மஹாதனஸமருததியுளளதும, மானகளும மயிலகளும எஙகும நிரமபியிருபபதும, மிகப பெருமை யுளளதுமா கிய அநத ராமனது மாளிகைககுட சென்று சோநத னன ராமன மேலான வஸதுககளையே அனுபவிககத் தகுநதவனனைபபோல அவனது கருஹமும அஙஙனமே மேன மை பெறறிருபபது அறபுதமனறு ஸுமநதரன அங்ங னம ராமனது மாளிகையைச சோநது, தேவேநதரன து மாளிகையுட புகுநதாறபோல மிகுநத மனமகிழசசி கொணடு மேனியெஙகும மயிரககூசச லுணடாகப பெற றிருநதனன பிறகு அநத ஸுமநதரன, கைலாஸ பாவ தமபோல உயாநது வெளுததது விளஙகவறறும நனகு அலஙகாரஞ் செயயப பெறறிருபபனவும தேவ பவனம போனறவைகளுமாகிய பல கட்டுகளைத தாணடிச சென் னன அஙகு ராமனது மனததிறகு மிகவும இனியாக ளும அவனது மதபபடி நடபபவாகளுமான புருஷாகள பலரும புலபபட்டனா அவன அவாகளையுங கடநது அந தபபுரததின ஸமீபததிற சென்றனன. அவன, அவவிடத தில ஜனஙகள மிகுநத ஸநதோஷததுடன ராமாபிஷேக ததைக குறிததும, அநத ராஜ குமாரனுககும மறற ஸ மஸத லோகஙகளுககும மஙகளஙகள எலலாம உணடா கவேணடுமென்பது பறறியும சொலலிக கொணடிரு

க்கிற வார்த்தைகளை மிக்க மனக்களிப்புடன் செவிகொடுத்துக் கேட்டனன். தேவேந்த்ர பவனம்போல மிக்கவும் அழகு பொருந்திப் பலவகை மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் குலாவப் பெற்று மேருபர்வத சிகரம்போல உயர்ந்து மிகுந்த ஒளிபொருந்தி விளங்குகின்ற ஸ்ரீராமனது வாஸக்ருஹத்தைக் கண்டனன். அங்குக் கைகளைக் கூப்பி நஜர்களை யேந்திக்கொண்டு வாஹனங்களினின்றும் இறங்கிக் கோடிக் கோடியாகவும் பார்த்தக் கணக்காகவும், கணக்கிட முடியாதபடி வந்திருக்கிற நாட்டுப்புறத்து ஜனங்கள் அந்த ஸுமந்த்ரனுக்குப் புலப்பட்டனர். பின்பு மஹா மேகம்போலவும் பெருத்த பர்வதம் போலவும் புலப்பட்டு மதம்பிடித்து மாவெட்டியையும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமலிருப்பதும் அடக்க முடியாததும் மிகவும் அழகு பொருந்தியதும் ராமன் ஏறத் தகுந்ததும் மிகவும் உயர்ந்த சரீரமுடையது மாகிய சத்ருஞ்ஜய மென்னும் யானையும் அவனுக்குப் புலப்பட்டது. அந்த ஸாரதி, மேலும், ஸர்வாலங்காரங்களும் அணிந்து ஆயிர மாயிரமாகப் புலப்படுகிற மந்திரி சிகாமணிகளும், அரசனுக்கு ப்ரியமாயிருப்பவர்களும் ரதகஜதுரகங்களோடு வந்து அங்கு ஒன்றுகூடி இருக்கையில் அவர்க ளெல்லோரையும் தாண்டி, ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் நிறைந்து விளங்குகின்ற அந்தப் புரத்திற்குப்போயச் சேர்ந்தனன். ஸுமந்த்ரன், பர்வத சிகரம் போலவும் இங்குமங்கும் சலியாத பெரிய மேகம்போலவும் விளங்கி ஏழுக்கு மெத்தைகளுடன் கூடிய பெருமை பொருந்திய தேவவிமானங்களுக்கும் மேலான க்ருஹ ஸமூஹங்களுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற அவ்வந்தப்புரத்திற்குள் பலவகை ரத்னங்களுக்கு ஸ்தானமாகிய ஸமுத்ரத்திற்குள் மகரமீன் ப்ரவேசிப்பதுபோல, தான் யாதொரு தடையுமின்றி ப்ரவேசித்தனன். பதினைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸுமந்த்ரன் ராமனைக் கைகேயீ தசரதர்களின்னருகில் அழைத்துக்கொண்டு வருதல்

அரசர்களின் புராதன வ்ருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் அறிந்தவனாகிய அந்த ஸுமந்த்ரன், அபிஷேகத்தைப் பார்க்கும் பொருட்டு வந்த ஜனங்கள் நிறைந்திருக்கிற அவ்வந்தப் புரத்து வாசற்படியைக் கடந்து மிகுந்த ஜனக்கூட்ட மில்லாதிருக்கின்ற இரண்டாவது கட்டிற்குள் புகுந்தனன். அங்கு யௌவனப் பருவம் நிரம்பின புருஷர்கள் பலர் ஈட்டியையும் வில்லையும் தரித்துக் காதுகளில் மெருகுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களும் தகதகவென்று விளங்கப் பெற்றுப் பராக்கின்றிப் புத்தியை நிலைநிறுத்திக் கொண்டு ராமனிடத்தில் ப்ரீதி மிகுந்திருக்கப் பெற்றுக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர்.[1] மேலும் அவ்விடத்தில் ராமனுக்கு மனக் களிப்புண்டாகும் பொருட்டு அலங்காரமாகக் காவியாடை உடுத்து நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, அந்தப்புரத்தில் வேலை செய்யும் பெண்ட

1 இதற்கு மூலம்—

'தத்ர காஷாயிணோ வ்ருத்தாந் வேத்ரபாணீந்ஸ்வலங்க்ருதாந்,
ததர்ச விஷ்டிதாந்த்வாரி ஸ்த்ர்யத்யக்ஷாந்ஸுஸமாஹிதாந்'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்— (காஷாயிண:) காவிவஸ்த்ரந் தரித்தவர்கள் ராமனுக்கு ப்ரீதியுண்டாகும் பொருட்டு அலங்காரார்த்தமாகக் காவிச்சொக்காய்களைப் போட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள் (வ்ருத்தாந்) வ்ருத்தர்கள் தொண்ணூற்றைந்து வயது சென்றவர்கள் அவ்வளவு வயதுள்ளவர்களையே அந்தப்புரத்தில் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று தெரிகின்றது (வேத்ரபாணீந்) பிரம்புகளைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்—ராமன் வில்லைப்பிடித்து லோகங்களை ரக்ஷிக்குமாறு தாம் பிரம்புகளைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு ராமனைக் காப்பவர் (ஸ்வலங்க்ருதாந்-ஸு-அலங்க்ருதாந்) நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள். ராமன் சக்ரவர்த்தி மாளிகையில் திருமஞ்சனங்கொண்

ர்களுக்குத் தலைவர்களாகிக் கையில் பிரம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு அவ்வந்தப்புரத்து வாசற்படியி லிருந்து மிக்க மன ஊக்கத்துடன் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிற சில வருத்தர்களைக் கண்டான். அந்தக் கட்டிலுள்ள அப் புருஷர்கள் எல்லோரும் ராமனுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்ப வர்கையால் ஸுமந்த்ரனைக் கௌரவிப்பது ராமனுக்கு ப்ரியமா யிருக்குமென்று நினைத்து அவன் வருவதைக் கண்டு பரபரப்புடன் சடக்கென்த் தமது ஆஸனங்களினின் றும் எழுந்திருந்தனர். ஸுமந்த்ரன் அரசர்களைப் பணி வதில் மிகுந்த வல்லமை அமைந்தவ னாகையால் முன்பு தெரியப்படுத்தாமல் தானே உட்புகவேண்டிய மேன் மை யுள்ளவனாயினும் அந்தப்புரத்து மர்யாதையைப் பற் றித் தானுக உள்ளே புகாமல் விநயத்துடன் அவர்களை நோக்கி 'ஸுமந்த்ரன் வாசலில் வந்து காத்துக்கொண் டிருக்கிறானென்று ராமனுக்குச் சீக்கிரமாகச் சொல்லுங் கள்' என்றனன். அவர்களும் தமது ப்ரபுவாகிய ராமனுக் கு ப்ரியத்தைச் செய்ய விருப்பமுற்றவர்களாகையால் சீக்ர மாகவே ராமனிடஞ் சென்று பார்யையோடு கூடியிருக் கிற அந்த ஸ்ரீராமபிரானைக் கண்டு ஸுமந்த்ரன் வாச லில் வந்திருக்கிறானென்று மொழிந்தனர். ராமன் அவர்

டருளி அமுதுசெய்து தனது திவ்யாந்தப்புரத்திற்கு வரும்பொ ழுது அந்தச் சக்ரவர்த்தியைப் போலவே இவர்களும் ராமனுக்கு அந் தரங்கர்களாயிருப்பவர்களாகையால் மிகுந்த ப்ரீதியோடு ராமனை எடு த்து மடியிலிட்டு ஆலிங்கனஞ்செய்து உச்சி மோந்தபின்பே விடுவா ர்கள். ஆகையால் ராமனது குங்குமம், கஸ்தூரிமுதலிய திவ்ய லேப ங்கள் தமது தேஹங்களில் பட்டுப்பெற்று அவைகளால் அலங்கா ரஞ் செய்யப்பட்டவர்கள் (ஸு) என்றுக-என்கையால் வீரதாரர் மார்களின் அலங்காரத்தைக் காட்டிலும் இவர்களுடைய இவ்வலங்கா மே மிகவும் அழகாயிருக்குமென்று கருத்து.

கள் வாயால் ஸுமந்திரன் வந்திருப்பதை அறிந்து அவன் [1]தனது தகப்பனாருக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பவனாகையால் அவனைத் தனக்கும் அந்தரங்கனாகக் கொண்டு ரகுகுல திலகனாகிய தகப்பனாருக்குப் ப்ரியத்தை விரும்பித் தான் பார்யையுடன் இருக்கிற அவ்விடத்திற்கே அவனை வரவழைத்தனன். [2]அப்பொழுது ராமன் தனக்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, வராஹ ருதிரம்போல் சிவந்த வர்ணம் பொருந்தியதும் குங்குமமென்று மணங்கமழப் பெற்றதும் பரிசுத்தமுமாகிய மேலான சந்தனம் பூசிக் குபேரனைப்

1 அப்படிப்பட்ட இடத்திற்கு வரவழைக்கையாலேயே அவனைத் தான் அந்தரங்கனாக நினைத்திருப்பதைத் தெரிவித்தனன். இப்படித் தான் ஸுமந்திரனைக் கௌரவித்தது தெரியுமாயின் தசரதன் ஸந்தோஷிப்பானென்று ராமன் கருத்து.

2 இதற்கு மூலம்

'தம் வைஶ்ரவணஸங்காஶமுபவிஷ்டம் ஸ்வலங்க்ருதம்,
ததர்ஶ ஸூத: பர்யங்கே ஸௌவர்ணே ஸோத்தரச்சதே,
வராஹருதிராபேண ஶுசினா ச ஸுகந்தினா,
அனுலிப்தம் பரார்த்யேன சந்தனேன பரந்தபம்.
ஸ்திதயா பார்ஶ்வதஶ்சாபி வாலவ்யஜனஹஸ்தயா,
உபேதம் ஸீதயா பூயஶ்சித்ரயா ஶஶினம் யதா'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(வைஶ்ரவணஸங்காஶம்) குபேரனைப் போன்றவன். குபேரனைப்போல அளவற்ற ஐஶ்வர்யமுடையவன். வைஶ்ரவணன் 'காமேஶ்வரோ வைஶ்ரவணோ ததாது' என்கிற ஶ்ருதியின்படி தாதாவாகையால் அவனைப்போல் தாதாவாயிருப்பவனென்று பொருள். அதாவது—தன்னருகிலிருப்பவர்களுக்குத் தனது ஸௌந்தர்யத்தின் பூர்ணானுபவத்தைக் குபேரனைப்போலக் கொடுப்பவனென்றபடி. (ஸௌவர்ணே) ஸுவர்ணமயமானது தன்மேல் உட்கார்ந்திருக்கிறவனுக்குத் தக்கது. பொன்மலை தன்மேல் படிந்த நீலமேகத்தை எப்படி விளங்கச் செய்யுமோ, அப்படியே தன்மேல் உட்கார்ந்திருக்கிற ஸ்ரீராமனை விளங்கச் செய்யவற்றென்றபடி. (ஸோத்தரச்சதே) மேல் பரப்புகிற வஸ்த்ரத்தோடு கூடி

போல் விளங்கிய பகைவரை அடக்கவல்ல மஹா பராக்ரமம் பொருந்தி, சிறந்த படுக்கை பரப்பின ஸுவர்ண மய

யது புஷ்பம்போல ஸுகுமாரமாகிய ராமனது திருமேனிக்குத் தகுந்தபடி மிகவும் ம்ருதுவான மேல்பரப்பை யுடையது இப்படிப்பட்ட, (பாயங்கே) மஞ்சத்தின்மீது ராமனுடைய அப்படிப்பட்ட ஜ்ஶ்வர்யத்திற்கு அனுரூபமும் அபூர்வமுமாகி அழகான ரசனையும் பொருந்தி விளங்குகின்ற மஞ்சமென்றபடி இப்படி யிருப்பது பற்றியே— 'பாயங்கமக்ர்யாஸ்தரணம்நாநாரத்நவிபூஷிதம், தமீசஸதி வைதேஹீ பரதிஷ்஠ாபயிதும் த்வயி' (மேலான துப்பட்டி பரப்பப்பெற்று நானாரத்னங்களால் அலங்காரமும் செய்யப்பெற்று விளங்கும் அம்மஞ்சத்தையும் உன்னிடத்தில் நிறுத்தி வைக்கும்படி ஸீதை விரும்புகின்றனள்) என்று அம்மஞ்சத்தை ஸுயஜ்ஞரிடத்தில் சேர்த்துவைக்கின்றனன (உபவிஷ்டம்) உட்கார்ந்திருக்கின்றனன 'ஸஹ பத்நயா விஶாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாஸமத்' (நீண்டழகிய கண்களையுடைய பத்னியுடன்கூடி நாராயணனை உபாஸித்தனன) என்கிறபடியே பகவத் த்யானபரனு யிருப்பவனென்றபடி (ஸ்வலங்க்ருதம்) நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருப்பவன் த்யானத்திற்கு அனுகூலமாகிய அஞ்ஜலியால் அலங்கரிக்கப் பட்டவனென்றபடி அல்லது—திவ்ய மாலையால் அலங்கரிக்கப் பட்டவன் இப்படிப்பட்ட, (தம்) அவனை (ஸுதோ ஊரர்) ஸுதன் கண்டனன் உத்கர்ஷ முடையவரெல்லோரிலும் மேலான ராமனுடைய தர்சனம் தாழ்ந்தவரெல்லோரிலும் மேலான ஸுதனுக்குக் கிடைத்தது அவனுடைய பாக்யாதிசயம் எப்படிப்பட்டதோ என்று கருதது பாயங்க வித்யையிற் சொல்லு கிறபடி முக்தபுருஷர்களுக்கே அனுபவிக்கத் தக்க திவ்ய வேஷத்தை ஆ! ஸுதன் அனுபவித்தானென்று ராமனது ஸௌசீல்யாதிசயம் தோற்றுகின்றது ஸௌசீல்யமாவது—தாழ்ந்தாரோடும் ஒரு நீராகப் புரையறக் கலந்திருக்கை 'ஸ்ரக்சந்தநவநிதாঃ' (மாலை, சந்தனம், பெண்டீர்) என்று சொல்லப்பட்ட போக்ய வஸ்துக்களில் முதலான திவ்யமால்யயோகம் சொல்லப்பட்டது இனி திவ்ய சந்தனயோகத்தைச் சொல்லுகின்றார்—(வராஹருயிரநேண சந்தநே) வராஹருதிரத்துக் கொப்பான சந்தனத்தினுல வராஹருதி

மான மஞசததில உடகாரநதிருநதனன. ஸீதை பககததில
நினறு சாமரததை வீசிக கொணடிருநதனள இஙஙனம

ரம—பனறி ரததம. பனறி ரததம மிகவும சிவபபாயிருககு மெனறு பரவிததம குஙகுமபபூவைககோததுக கலநதிருகைகயால பனறிரத தமபோனறதெனறு கருதது அலலது—ஸீதையினுடைய ஹஸத கமலததிலை பூசபபடடதாகையால அவளது சிறநத ஹஸததின காநதியுடனகூடிச சிவநதிருககிற தெனறபடி (ஶுசிநா) நிாமலமானது. ஸீதையுடைய ஹஸததால பரிசிககப படடதுபறறிப பவிதரமாயிருககவறறு (ஶுசிநாச) நிாமலமாயுமிருககிறது இஙகுச சகாரததால ஸீதையின கையிறபடுவதால உணடான சைதய விசேஷமும பொருநதியதெனறு ருளிசசியும கூடடபபடுகிறது (ஸுமநயிநா) நலல வாஸனையுடையது. 'ஸாவஷநயஃ' எனறு ஸமஸதகநதங களும பொருநதியிருபபது ஸ்ரீதேவிககும ஸமானமாகையால ஸ்ரீரூபையாகிய ஸீதாதேவியின கரஸபாசததாலுணடான மிதமினறிய வாஸனையோடு கூடியதெனறபடி (பராாயயேந) ஶ்ரேஷடமானது ஸீதையால பூசபபடடது பறறி ஶ்ரேஷடமான தெனறபடி இபபடிபபடட லக்ஷணஙகள பொருநதிய, (சநதநேந) சநதனததிலை. (அனுலிபதம) பிறகுபூசபபடடவன அதாவது—அநதச சநதனததை ராமன ஸீதைககுப பூசினபினபு ஸீதை ராமனுககுப பூசினதெனறு ஸூசிபபிககபபடுகிறது. (பரநதபம) பகைவரைத தபிககச செயய வலலவன இபபடிபபடட தனஸெளநதாயததை அனுபவிககைககு விரோதியா யிருபபவாகளைத தொலைகக வலலவனெனறபடி அபராகருத ஸதரீயோகததைச சொலலுகினறுா—(பராஶிவதஃ ஸயிதயா) பககததில நினறுகொண டிருபபவளும, (வாலவயஜந ஹஸதயா) சாமரததைக கையிறகொணடவளுமாகிய (சாபி) எனறு நிபாதம முனபு சொலலியவறறோடு ஸமுசசயததைக காடடுகிறது அதாவது ராமனது மேனியில சநதனததைப பூசியும சாமரததைக கையிற பிடிததுக கொணடும பககததில நினறவளெனறபடி இபபடிபபடட ஸீதயா) ஸீதையோடு (ஹஃயஃ உபேதம) மீளவுங கூடியிருககிற, அலலது நனகு சோநதிருககிற ஸீதை வினயததுடன பககததில நினறுகொணடு சாமரததை வீசிககொணடிருநதனள. இதுமுதலிற ா ஞசஙகூடுகையாகினறது அஙஙனம வீசிககொணடிருநது அப

அவன், பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிற ஸீதையோடுகூடி இருமடங்காக விளங்கிச் சித்ரா நக்ஷத்ரத்துடன் கூடிய சந்திரன்போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஸுமந்த்ரன் கண்டனன். [1]அந்த ஸுமந்த்ரன் விநயத்தை வெளிப்படுத்தவேண்டிய விதம் அறிந்தவன்; மேலும் அரசனைத் துதிசெய்யும் வகையெல்லாம் உணர்ந்தவன்; ஆகையால் அவன், தனது சரீர காந்தியின் மிகுதியால் ஸூர

பொழுதுண்டான அவனது சோபா விசேஷத்தைக் கண்டு தானாகவே பலாத்காரமாக அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொண்டனள். ஆகையால் இது மிகவும் நன்கு சோபித்திருக்கை யாகின்றது (ஸூர்யஃ) என்ற விதற்கு (விராஜமானம்) என்றொருபதத்தைக் கூட்டி (ஸூர்யோ விராஜமானம்) ஸீதையோடு கூடியிருக்கையால் மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றவனென்று பொருள் சிலர் கூறுகின்றனர். ஸீதா ராமர்களின் அப்பொழுதுண்டான சோகையின் அதிசயத்தை த்ருஷ்டாந்த மூலமாக வசீகரிக்கிறார்—(சித்ரயா) சித்திரை மாதத்துப் பூர்ணிமையிலுள்ள சித்ரா நக்ஷத்ரத்தோடு, (உபேதம்,) கூடின—உதித்த, (ஸஸிநம் யதா) சந்த்ரனைப் போன்றிருப்பவன் பின்னும் (சித்ரயா) என்றது சித்ரா நக்ஷத்ரத்தோடு சோகையால் சந்த்ரனுக்குண்டான அதிசயம்போல ஸீதாயோகத்தினால் ராமனுக்குண்டான அதிசயம் சொல்லப்பட்ட (உபேதம்) என்கையால் உதிக்கும்பொழுது சந்த்ரன் சிவந்திருப்பதுபோல, பன்றிரத்தத்துக்கொப்பான சந்தனம் பூசிக்கொண்டமையால் ராமனுக்குண்டான சிவப்புத் தோற்றுகின்றது (ஸஸிநம்) என்கையால் ஸீதை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்ளும்பொழுது அவளது ஸதனங்களிலுள்ள மேலான சந்தனம் மார்பில் படியப்பெற்று ராமன் வெளுத்த சந்த்ரன்போல ப்ரகாசித்தானென்று தெரிகின்றது இப்படிப்பட்ட ராமனை (ஊ தூாள) ஸுமந்த்ரன் கண்டனன் கண்படைத்ததற்குப் பயன் பெற்றானென்று கருத்து

1 இதற்கு மூலம்

'தம் தபந்த மிவாதித்ய முபபந்நம் ஸவதேஜஸா,
வவந்தே வாதம் வந்தீ விநயஜ்ஞோ விநீதவத்'

இங்கு (ஆதித்யம்) ஸூர்யனை என்ற விடத்தில் ஒருமையில் கவிக்குக் கருத்தில்லை. அப்படியாயின், இது 'திவி ஸூர்யஸஹஸ

யனைப்போல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பவனும் ஆச்ரிதர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களை அளிப்பவனும் ஸீதையோடு கூடியவனுமாகிய ராமனைக் கண்டு மிக்க விநயத்துடன் ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்தனன். தசரதன் தான் ஏகாந்தத்தில் க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதும் சயனித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதும் உட்கார்ந்திருக்கும் பொழுதும் மிகுந்த விச்வாஸத்துடன் அருகில் உட்காரவைத்துக்கொண்டிருப்பான்; ஆகையால் அரசனுக்கு இப்படி அந்தரங்கனாயிருப்பது பற்றி ஸுமந்த்ரன் ராமனைப் பார்த்துக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு

ரஸ்ய' என்கிற வாக்யத்திற்கு விருத்தமாகும். அல்லது—(ஆதித்யம்) என்றவிதனால் ஸூர்ய ஸஹஸ்ரமென்கிற அபிப்ராயம் விவக்ஷிதமானாலும் (தபந்தமாதித்யமிவ) என்கையால் ஆயிரம் ஸூர்யர்களாலுண்டான தேஜஸ் ஸமூஹம்போல் தபிக்கச் செய்கிறவனென்று விவக்ஷிக்கின்றது. இதனால் அபூர்வோபமை யேற்படுகிறதாகையால் ஒரு ஸூர்யன் ராமனுக்கு ஸமானனென்பது விருத்தமாகின்றது (ஸ்வ தேஜஸா) ஸ்வாபாவிகமாகிய தனது அஸாதாரண தேஜஸ்ஸினால்-மற்றொன்றால் கற்பிக்க முடியாததும் பிறருக்கு ஸாதாரணமன்றியதுமாகிற தேஜஸ்ஸினாலென்றபடி (தபந்தம் ஆதித்யமிவ தேஜஸா உபபந்நம்) தபிக்கச் செய்கிற ஆதித்யனைப்போல் தேஜஸ்ஸோடு கூடியவனென்று கூட்டிக்கொள்க (இந்தீவரச்யாமம்) ஸ்வபாவமாகவே ச்யாமவர்ணமுடையவன் ஆதித்ய வர்ணமுடையவனென்று சொல்லுகையால் தீபத்தில் வர்த்தியின் நடுவில் கறுப்பான காந்தியும் சுற்றிலும் பரவுகின்ற வெளுத்த காந்தி பரவாஹமும் போல ராமனது திருமேனி கறுப்பாகவும் அதைச் சுற்றி வ்யாபித்திருக்கிற காந்தி வெளுத்து விளங்குகின்றதென்றும் தோற்றுகின்றது (தம் வைச்ரவணஸங்காசம்) என்பது முதலாக (ஸ்வதேஜஸா) என்றதீறாக ச்பார்சமான விக்ரஹ விசேஷம் சொல்லப்பட்டது பின்னும் (ஊர்த்வம்) என்கையால் கண்ணுக்கு ஸாபல்யம் முன்பு சொல்லப்பட்டது இங்கு (வவந்தே) என்கையால் சிரஸ்ஸுக்கு ஸாபல்யமும் ஸுமந்த்ரனுக்கு உண்டாயிற்றென்று சொல்லப்பட்டது.

அநதரஙகா விசாரிபபது போலவே 'விஹாரசயயாஸனங
களில ஸுகமா" எனறு க்ஷேமம விசாரிதது மீளவும
அவனை நோக்கி 'ராமா! கௌஸலயையின வயிறறில
பிறநத ஸதபுதரனே! உனனைப பெறற கௌஸலயை
நலல பிளளையைப பெறறவளாயினள. தசரதனும கை
கேயீ தேவியும உனனைப பாரகக விரும்புகினறனா. அவ
விடம போவாயாக காலதாமதஞ செயயவேணடாம'
எனறனன ஸுமநதரன அஙஙனஞ சொலலக கேட்டு,
மிகுநத ஒளி விளஙகபபெறறுப புருஷாகளிற சிறநதவ
னாகிய ராமன மிகக மனககளிபபுறறு அவனைக கௌர
வபபடுததிப பினபு ஸீதையைப பாரதது 'தேவீ! தசரத
ரும தாயாகிய கைகேயியும சோநது என விஷயமாகப
படடாபிஷேகததைக குறிதது ஏதோ ஆலோசனை செய
கினறனா, இது வாஸதவம. மனமயககச செயகிற அழ
கிய கணகளையுடையவளே! கைகேயி எனககுப பிரியததை
விருமபுநதனமையள். மேலும, மிகுநத வலலமை யமைந
தவள ஆண துபபறறியே அரசன தான மிகவும வயது
முதிாநதவனாகையால 'பரதன வரும வரையில ராமாபி
ஷேகததை நிறுததக கூடாது' எனறு அபிபராயப படு
வதை ஊஹிததுத தெரிநதுகொணடு எனககாக அர
சனை அவஸரபபடுததுகினறனள எதறகோ அவஸரப
படுததுகிறுளெனறு ஸநதேஹபபடவேணடாம அவள
எனனிடததில மிகுநத பரீதியுடையவள; மஹாராஜனை
அனுவாததிககுநதனமையள, உலகததின மேனமையில
விருபபமுளளவள, ஆகையால அவள படடாபிஷேகமா
கிற இநத பரயோஜனததை எனககு நிறைவேறற விரும
புகிறதாகத தோறறுகினறது. மஹாராஜர் பரியபாா
யையாகிய கைகேயியுடன கூடி, என பரயோஜனததை
மிகவும விருமபுகிற ஸுமநத்ரனை எனனிடம தூதனுக

அனுப்பினார். இது பாக்யமன்றோ? அங்கு எப்படிப்பட்ட ஸைபை சேர்ந்திருக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட தூதன் வந்தனன் அவர் என் மேன்மையையே விரும்புகிறவரா கையால், என் மேன்மையை விரும்பும்படியான தூதனை அனுப்பினார் ராஜா இப்பொழுதே எனக்குப் பட்டாபி ஷேகஞ் செய்யக்கூடும். இது நிச்சயம் ஸந்தோஷமாயிற் று! இப்பொழுது இவ்விடமிருந்து சீக்கிரமாகச் சென்று ராஜாவையும் கைகேயியையும் பார்க்கின்றேன் நான் இல்லையென்று நீ பயப்படவேண்டாம் பரிஜனங்கள் இருக்கின்றனர் அவர்களுடன் கூடி ஸௌக்யமாயிருப்பாயாக அவர்களுடன் மனக் கவலையுற்றிருக்க வேண்டாம் மனக்களிப்புடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பாயாக' என்றனன் [1]. ராமன் மனக்களிப்புறச் செய்கிற உரைகளால் இங்ஙனம் கௌரவிக்கையில், கறுத்து

---

1 இதற்கு மூலம்—
'பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா ஹாத்தார மஸிதேக்ஷணா,
ஆசீர்வாதமநு வ்ராஜ மங்கள லாநயஸிஷ்ய யுக்தே'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(பதிஸம்மாநிதா) பதியால் கௌர விக்கப்பட்டவள் பதி தன் கண்டத்திலிருந்த முத்து மாலையைக் கழற்றி அவளுக்குக் கொடுத்து கௌரவித்தானென்றபடி, ராமன் தன் பாதபல்லவங்களைத் தொட்டு நல்வார்த்தை சொல்லப்பெற்றவ ளென்று பெரியோர்களின் கருத்து ஸீதை பர்த்தாவினிடத்தில் அவ்வளவு கௌரவம் பெறுதற்கு உரியவளென்று தெரிவிக்கைக் காக ராமனைக் காட்டிலும் ஸீதைக்குள்ள வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல் லுகிறார்—(ஸீதா) ஸீதையென்றால்—கலப்பையின் வழி அதிற பிற ந்தவளாகையால் இவள் அயோனிஜையா யிருப்பவள் அதுபற்றி ரா மனைக் காட்டிலும் அதிசய முடையவளாகையால் அவளிடத்தில் அவ்வளவு கௌரவம் ராமனுக்குத் தக்கதேயென்று கருதது (அஸி தேக்ஷணா) கறுத்த கண்களை யுடையவள் ராமன் முத்துமாலையைக் கொடுக்கையில்,இவளும் கறுத்த கடாக்ஷங்களை யிடுவதால் கருநெய

அழகான கண்களையுடைய ஸீதையும் பர்த்தாவுக்கு மங்களங்கள் உண்டாகவேணுமென்று சிந்தித்துக்கொண்டே 'ராஜஸூய யாகத்திற் செய்யவேண்டிய அபிஷேகத்திற்குத் தகுந்திருக்கிற உனக்கு ப்ரஹ்மதேவன் இந்த்ரனுக்குச் செய்தாற்போல், அரசன் ப்ராஹ்மணர்கள் வந்து நடத்துவிக்கிற யௌவராஜ்யாபிஷேகத்தை இப்பொழுது நடத்தத்தகும் [1]பின்பு நீ ராஜஸூய யாகத்தில் தீக்ஷை பெற்று வ்ரதத்தில் முயற்சி கொண்டு மேலான

தற்பூ மாலையைக் கொடுத்தானென்றபடி (ஸாத்தாரம்) 'பாத்தாவை (ஆசீர்வாரம்) வாசற்படி வரையில் (அநுவவ்ராஜ) தன்னை எப்பொழுதும் மனத்திலேயே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரியமுடியாமல் பட்ட மஹிஷியாகிய தான் போகத்தக்க ப்ரதேசம் வரையில், அதாவது—அந்தப்புரத்தின் வாசல் வரையில் போனாளென்றபடி (மங்கலாந்யபிதத்யுஷீ) மங்கலங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டே போயினள் ராமனது ஸௌந்தர்யத்திற்கு யாது கெடுதி உண்டாகுமோவென்று மனக்கலக்கமுற்று மங்களாசாஸனஞ் செய்துகொண்டு பின்தொடர்ந்து சென்றாளென்றபடி (அபிதத்யுஷீ) மனத்தில் சிந்தித்துக்கொண்டே, பாத்தாவைக் குறித்த மங்களாசாஸனமானதையால் வ்யக்தமாகச் சொல்லாமல் மனத்தில் அநுஸந்தித்துக்கொண்டே சென்றாளென்று கருத்து.

இதற் மூலம்—

I 'தீக்ஷிதம் வ்ரதஸம்பந்நம் வராஜிநதரம் ஶுசிம்,
குரங்கஶ்ருங்க பாணிஞ்ச பஶ்யந்தீ த்வாமஹம் ஜாமயஹம்'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(தீக்ஷிதம்) நவநீதாப்யஞ்ஜனஞ் செய்து கண்களில் மையிட்டுக்கொண்டு யஜமான வேஷத்துடனிருக்கிற (நவநீதாப்யஞ்ஜனம்—வெண்ணெயைத் தேய்த்துக்கொள்ளுதல்) இந்த யஜமான வேஷத்திற்கு 'யந்நவநீதேநாப்யங்க்தே ஸா வா ஏவ தேவதாः ப்ரீணாதி யதாங்க்தே சக்ஷுரேவ ப்ராத்ருவ்யஸ்ய வ்ருங்க்தே' என்கிற ஶ்ருதி ப்ரமாணம். (வ்ரதஸம்பந்நம்) வஸிஷ்டர் ஒருநாள் உபவாஸமிருக்க வேண்டுமென்றார்—நான் ஸுகுமாரனென்று முனி இங்ஙனம் மொழிந்தானென்று நினைத்து 'திஸ்ரோ

கருஷ்ணாஜினம் தரிததுப பரிசுததமாக மானகோமபைக கையிற பிடிததுக கொண்டிருககையில உனனை நான கண்

ராதரீராகீகஷிதஸ ஸயாத, ஷஷ்ராதரீா கீஷிதஸ ஸயாத' எனகிற சருதியினபடி மூன்றுநாள ஆறுநாள உபவாஸ மிருபபவனெனறபடி. ஆனதுபறறியே (ஸமபநநம) எனறு செலலபபடடது ஸமபநநமெனருல ஸமருததி யுடையவனெனறபடி (வாதஸமபநநம) வாதஸமருததி யுடையவனெனகையால இபபொருள கூறபபடடது (வராஜிநயாட) வஸதாததை உடுததுக கொளவதைத காடடிலும கருஷணாஜினததை உடுததுவது ஸ்ரேஷடமெனறு சொலலுங்கயால மருதுவான வஸதாததையும விடடு கருஷணாஜினததை உடுததிருபபவனெனறபடி (ஸுசிம) பரிசுததனயிருககிற எநத ஸ்திரீயையும தொடலாகாது, தாம பதநியாகையால ஸீதையைய பரிசிததால தோஷமிலலை யெனறு ரிஷி மொழிநதாராயின, ஸீதையினது வஸதாததின தலைபபுப படிலும 'கூடுமோ கூடாதோ, இதனுல எனன அசுததி நேருமோ' எனறு சஙகிதது ஸஞனஞசெயவான இனி மறறவறறைத தொடடால சொலலவேணடுமோ வெனறு கருததது (குரஙஉமஹஸதஙமபாணிம) மான கொமபைக கையிற பிடிததுக கொணடிருபபவன கணடேயனததிறகாக மானகொமபைக கையில தரிததிருபபவனெனறபடி கணடேயனப—தினவு சொரிநது கொளளல 'ஏகவஸதா யரோயனவீ' (ஒரு வஸதாம உடுதது விலலைப பிடிதது) எனறு சொலலைபபடட அபபொழுதுளள 'வேஷம அழகா யிருபபினும அதைக காடடிலும தினவு சொரிநது கொளவதறகாக மான கொமபைப பிடிததுக கொணடிருநத வேஷம மிகவும அழகாயிருநததெனறு அதின அதிசயந தோறறுகினறது இபபடிபபடட (தவாம) உனனை (பஸ்யநதீ) பாரககு விருமபி பாரககும பொருடடெனறு பொருள. தாசனததின பொருடடனறே பகவானைப பஜிபபது, அபபடியே ஸீதையும தாசனததை விருமபினவளாகி, (ஹஜாமி) பஜிககிறேனெனறனள வரபபோகிற ஒரு பலததை விருமபுமபொழுது அதறகு அவாநதரமான பலததை விருமபாதொழியிலும, தபபாமல விருமபினதேயாகும ஆகையால ஸீதை ராமாபிஷேகம நடககவேண்டுமெனறு விருமபுமபொழுது, அவவபிஷேகததிறகு இடையூறு உணடாகாமை எனனும அவாநதா பலமும விருமபப படடதே

ணாக, கண்டு பணிவேனாக. உன்னை கீழ்த்திசையில் தேவேந்த்ரனும், தென்றிசையில யமனும், மேற்குத்திசையில வருணனும, வடதிசையில குபேரனும் பாதுகாபபாாகளாக' என்று மஙகளமுண்டாகும்படிககு ப்ராாத்தித்துககொண்டே அவனை வாசறபடிவரையிலும பினதொடாநது சென்றனள. பினபு பட்டாபிஷேகத்திறகு வேண்டிய மஙகளாசாரஙகளைச செயதுகொணடு விளஙகுகின்ற ஸ்ரீராமன ஸீதையிடம அனுமதி பெறறுககொண்டு ஸுமநதரனுடன கூடி, பாலதகுஹையில படுததுககொண்டிருககிற ஸிமஹம அபபாவததினினறும வெளிபபுறபபடுவதுபோல தன கருஹத்தினினறும புறபபட்டு, வாசலில வணககத்துடன கைககளைக கூபபிககொண்டிருககிற லக்ஷ்மணனைக கணடனன பிறகு புருஷ சிகாமணியாகிய அநத ராஜகுமாரன, நெருககடியிருநத தனது நண்பாகளோடு கலநது பட்டாபிஷேகத்தின பொருட்டு வநதிருககிற ஜனஙகளெலலோரையுங கண்டு அவாகளது அருகிற சென்று இனிய உரைகளால அவாகளை ஆனநதபபடுததி, பிறகு அகனியைப்போல விளங்குவதும புலிததோல போாககப பெறறதும வெள்ளியால செயயபபட்டதுமாகிய மேலான ரததினமேல ஏறினன. அநத ரதம மேகமபோல கமபீரமாக ஒலிததுககொண்டு நெருககமிலலாமல வேண்டிய விசால

யாகுமாகையால, அதை ஸபஷ்டமாக பராாததிககவிலலை. எபபடியெனனில--ஸாவிதரி யமனுககுத தன் பாததாவைக காட்டி இவனுல தனககுப பல புதராகள பிறககவேணடுமென்று வேணடுமபொழுது, அவன பூாணாயுஸ்ஸாயிருககவேணடு மெனனும அவாநதா பலததை வேணடா தொழியினும் வேண்டினதாகவே யாயிறறு அபபடியே ஸீதை இஙகு ராமாபிஷேகததை விருமபினதறகு எலலை அதறகு விகனம வாராதிருககவேணடுமெனறு விருமபுகையே ஆகுமென்று தெரிகின்றது.

முள்ளதாகி ரதனங்களாலும ஸவர்ணஙகளாலும-அலங் காரஞ் செயயபபெறறு மிகவும் அழகாய விளஙகிறறு. பினனும் அது மிகுநத காநதியுடன் பரகாசித்துககொண டிருபபதுபற்றிப் பார்பபோர கண்களைப பிடுஙகுவது போனறதாகி ஸூரியன்போல ஜ்வலிததுககொணடிருந தது யானைககுட்டிபோல புலப்படுகின்ற குதிரைகள் கட்டப்பெற்றதும வேகமாயச செலலுவதுமாகிய அநத ரதத்தின மீது, ஆயிரங கண்ணனாகிய தேவேநதரன குதிரைகளோடு கூடிய தனது ரததநின மீது ஏறுவது போல, ராமன ஏறிககொணடு மிகக ஒளி விளஙகப் பெற்று வேகமாகச சென்றனன. தனது காநதியால ஜவலித்துககொண்டிருககிற அநத ராஜகுமாரன, ஆகா யத்தில மிகுநத சபததத்தோடு கூடிய மேகமபோல தனது ரததநின சபதததினால திசைகளை யெலலாம ஒலிககும படி செயதுகொண்டு மஹேநதர பாவதததினினறும சந த்ரன வெளிபபுறபபடுவதுபோல கருஹததினினறும புறப் பட்டனன. அவனது தமபியாகிய லக்ஷ்மணன ஒருகை யில குடையையும மற்றொரு கையில சாமரததையும தரித்து ரதத்தின பினபுறததில நின்றுகொண்டு தமைய னுககு வெயில முதலியவை படாதபடி பாதுகாத்துவநத னன. பினபு ராமன புறப்பட்டுககொண்டிருககையில் ஜனஙகளெலலோரும கும்பலாகக கலகலவென்று நாற் புறத்திலும சபதஞ் செயதனர. பிறகு அசசமயத்தில, மிகக மேலான குதிரைகள மேல ஏறிககொணடும, மலை போனற யானைகள மீது ஏறிககொண்டும வேலைக காரர்கள் நூறு நூறாகவும ஆயிரமாயிரமாகவும ராம னைப பினதொடாநது போயினர. அநத ராஜகுமார னுககு முனபு, கவசநதரிததுச சநதனமும அகிலும் பூசிககொண்டு, கததியையும விலலையும தரித்து, ராமனது

மங்களத்தை விரும்புந்தன்மையராகிய சூரர்கள் பலரும் நடந்தனர் பின்பு அம்மன்னவர் மைந்தன் புறப்பட்டுப் போகும்பொழுது மார்க்கத்தில் வாத்யத்வனிகளும் ஸ்துதிபாடகர்களது ஸ்தோத்ர சப்தங்களும் சூரர்களுடைய ஸிம்ஹநாதங்களும் செவிக்குப் புலப்பட்டன அப்பொழுது ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் மேலான ஆடைகளை உடுத்துச் சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்து நன்கு அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு உப்பரிகைகளின் மீது ஏறிச் சாளரங்களினருகில் வந்து நின்றுகொண்டு புஷ்பவர்ஷங்களை இறைக்கையில், பகைவரை அடக்கும் பராக்ரம சாலியாகிய அந்த வீரன் அவைகளை அங்கீகரித்துக் கொண்டு சென்றனன். பிறகு தமது அவயவங்களெல்லாவற்றிலும் ஓர் மாசு மறுவின்றி மிகவும் அழகுடையவர்களாகிய மடந்தையர்மணிகளில் சிலர் உப்பரிகையின்மீதேறியிருந்தும், சிலர் பூமியிலிருந்தும், ராமனுக்கு மங்களிப்பைச் செய்ய விரும்பி அவனைப் பார்த்து 'ராமா! நீ ஸஹஜமாகவே தாய்க்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்குந்திறமுடையவன். அப்படிப்பட்ட உன்னை இப்பொழுது உன் தாயாகிய கௌஸல்யை கண்டு மேன்மேலும் ஆனந்தப்படுவதற்கு ஸந்தேஹம் உண்டோ? நீ போகிற போக்கு ஸபலமாகப் பெற்றுப் பிறகு தந்தையினது ராஜ்யத்தில் வீற்றிருக்கக் கண்டு கௌஸல்யை பேரானந்தம் பெறப்போகின்றனள் இது நிச்சயம்' என்று இவ்வாறு மேலான மொழிகளை மொழிந்துகொண்டே வந்தனரு செய்தனர் அப்பெண்மணிகள் யாவரும், ராமனது மனத்திற்கு மிகவும் இனியளாகிய ஸீதாதேவியை மடந்தையரெல்லோரினும் மிக்க மேலாக நினைத்தனர். ஆனது பற்றியே அவர்கள் அவளைப் பற்றி 'ரோஹிணி சந்த்ரனுடன் சேருவதுபோல் அப்பெண்மணி ராமனோடு சேர்ந்தனள்.

ஆகையால பூர்வஜனமத்தில இமமாதரசி பெருப்பெருத்த தவம முறையே செயதிருகக்வேணடும் இதறகுச சந தேகமிலலை' எனறு புகழநதனா இஙஙனம உபபரிகை யினமீதேறி யிருநத அநதப பெணடுகள மொழிநத இனிய உரைகளை, ராமன ராஜமாரக்கததில போயக கொணடே செவியுறறனன ராமன நாடடுப புறததிலி ருநது வநத ஜனஙகளும மிகுநத ஸநதோஷஙகொணடி ருககிற படடணதது ஜனஙகளும தனனைக குறிதது 'இ நத ராமன ராஜானுகரஹததினால இபபொழுது விஸதா ரமுளள ராஜ்ய லக்ஷ்மியைப பெறுவதறகுப போகினற னன இபபடிபபடட ராமன நமககுப பரிபாலனஞ செயப வனுக நேரககூடுமாகையால நமது விருபபமெலலாம இப பொழுது நிறைவேறககூடும. இவன வெகுகாலமாக ஜனங கள விருமபி யிருநதபடி இபபொழுது இநத ராஜயததை யெலலாம ஆளப பெறுவது இநத ஜனஙகளது பாகயமே. ஏனெனனில—இவன அரசனாயிருபபானாயின, ஒருவனு ககும ஒரு காலததிலும பரியம நேராமறபோகையாவது, அப்ரியம நேருகையாவது ஸமபவிககாது' எனறனா இஙஙனம இருககையில, அநத ராஜகுமாரன, குதிரை கள கடடிததுககொணடும, யானைகள கோஙகாரஞ செய துகொண்டும பினதொடாநது வர, ஸதுதி பாடகாகளும ஸூதமாகதாகளும மேலான வாதயககாராகளும 'ஜய விஜயீபவ' எனறு புகழநதுகொணடு முனனே போகை யில, மிகுநத மிடுககுடன குபேரனபோல பரகாசித்துக் கொண்டு சென்றனன். ஆணயானைகளும பெணயானை களும குதிரைகளும தோகளும ஆங்காஙகு நிறைநது நெககரித்துக கொண்டிருககையில, நாறசநதி வீதிகளில முழுவதும பரஜைகளெலலோரும குமபலகூடி நிரமபி யிருககையில அலஙகாரமா யிருககும பொருடடுக குவி

யல குவியலாக ரத்னங்களூ இறைக்கப்பெற்று விற்பனைக் காகப பரபபப்பட்டிருக்கிற பலவகைச சரக்குகள் நிரம்பி அழகான ராஜமார்ககததை ராமன பார்த்துககொண்டு சென்றனன. பதினறுவது ஸாககம முற்றிற்று.

ராமன தசரதனிடம வருதல

அநத ராமன பட்டாபிஷேக சோபை தனக்கு விள ஙகப்பெறறுத தனது நணபாகள எல்லோரும ஆனந்திக் குமபடி ரததகதில ஏறிக்கொண்டு, பதாகைகளும தவஜங் களும அவ்வவவிடஙகளில கட்டப பெற்று மேலான அக ருதூபவாஸனைகள எஙகும நிறைநது பலவகை ஜனங களுமநிரமபி யிருக்கிற அயோத்யா புரத்தைக கணடன ன அதில மேகஙகளை நிகாதது வெளுததுளள மாளிகை கள நெருஙகப் பெறறு அகரு தூபமிட்டு அழகான ராஜ வீதியின நடுவே சென்றனன. பினனும, அநத ராஜகுமா ரன அநத ராஜவீதியில ராசிராசியாகக கிடக்கிற மேலா ன சநதனக கட்டைகளும, அவவித அகிற கட்டைகளும, இனனும உயாநத இதரவித பரிமள தரவயங்களும, குவி யல குவியலாக வைததிருககிற மெல்லிய வெண்பட்டு வஸ தரஙகளும, பூசசிப பட்டு வஸத்ரஙகளும், தொளைக்க பபடாத புதிய முததுக்களும, இடைவிட்டு வேறு வேறாக வைககபபட்ட ஸபடிகராசிகளும, மேலும பலவித கடைச சரக்குகளும, நானுவகைப பண்யாரஙக ளும நெருஙகி நெக்கிரிததிருககக கணடனன மேலும, ஸ்வாககத்திலுள்ள தேவமார்ககம போல பரகாசிததுக் கொண்டு, தயிரும அக்ஷதைகளும ஹவிஸஸும் பொரி

யும சநதனுககு தூபஙகளும நானுவித வாஸனைகளும மணஙகமழகினற பலவகைப புஷபமாலைகளும நிரமபப பெறறு எபபொழுதும அழகா யிருககினற நாறசநதி வீதிகளோடு கூடிய அநத ராஜமாாககததின வழியாக நணபாகள செயயும பலவித ஆசீாவாதஙகளைச செவியேறறுக கொணடும, எலலோரையும அவரவாகளுககு உரியபடி கௌரவபபடுததிககொணடும சென்றனன. ராமனது நணபாகள எலலோரும அவனைக குறிதது. 'ராமா! நீ இபபொழுது படடாபிஷேகஞ செயயபபெறறு, உனது பாடடனமாாகளும முபபாடடனமாாகளும ஆசரிதது வநத மாாககததையே அனுஸரிதது எஙகளைப பரிபாலிதது வருவாயாக. நாஙகள, ராமன ராஜாவா யிருககப பெறில, இபபொழுது இவனது தநதையும பூாவாகளான இவனது முபபாட்டனமாாகளும மிகுநத பரீதியுடன நமககு எவவளவு ஸுகததைக கொடுதது வநதனர்களோ, அதைக காடடிலும மேலான ஸுகததுடன வஸிததிருகக நேரும.[1] இபபொழுது எஙகளுககுச சாபபாடு ஏதுககாக? வேண்டியதிலலை சாபபிடடது போரும போகஙகளும மற்றும ஜபஹோமாதி

1 இதறகு மூலம —
'அலமத்யஹி ஸுகதேந பரமாாயைரலஞச நஃ'
இதறகு விசேஷாாததம—(அத்ய ஸுகதேந) இபபொழுது சாபபிடுவதனலை. இபபொழுது அனுபவிககிற ஐஹிக விஷய போகஙகளால (அலம) இதறகு (ஸாத்யம) எனறு ஒரு பதததைக கூடடிக கொளளவேணடும (அலம) எனறவிது நிஷேததததைச சொலலுகிறது (அலம் ஸாத்யம) ஸாதிகக வேணடிய தொனறுமிலலையெனறு பொருள ராமாபிஷேகததைக கணடு களிககப பெறுவோமாயின, நமது பசியெலலாம தீருமாகையால, நாம இபபொழுது சாப்பிடவேணடுவது ஏதுககு? ராமன அபிஷேகங கொணடருளிதியாா வரக காணபோமாயின, நாம ஸகல ஆனநதஙகளையும் அனுப

புருஷார்த்தங்களுமஇபபொழுது செயதவையே போரும் ராமன ராஜயததில படடாபிஷேகம நடககப பெற்று மீளவும தன 'மாளிகைககுப போகும்பொழுது அவனு டைய ஸௌநதாயததைப பாாகக நேருமாயின, அது வே நமககுப போதுமானது ஏனெனனில—ராமன மிகு நதஒளியுடன ராஜயததில படடாபிஷேகம பெறறிருப்பது நமக்கு எப்படி மிகவும பரியமா யிருககுமோ, அபபடியே அதையொழிநத மற்றை யாதும அவவளவு ப்ரியமா யிரு கக நேராது' எனறு தமககுள தாம சுபகரமாகத் தன னைப புகழநது சொலலிக்கொளகிற வார்ததைகளையும மறறும பிறருடைய வசனஙகளையும கேட்டுககொண்டு கமபீர ஸவபாவனுகையால உதாஸீனனபோல யாதொரு ஸநதோஷமும இனறி நிர்விகாரனுகவேராஜ மாாக்கத தில போயினன புருஷர்களில ஒருவனுயினும, ராமன் கணபாாவையைக கடநது வெகுதூரம போயினபினபும், அவனது [1]மோஹனுகாரத்தில படிநதிருககிற மனத்தை யாவது கண்களையாவது திருபபிககொளள வலலவனுக விலலை இனி அருகிலிருககும்பொழுது அவாகள் எப் படி இருபபாாக ளெனபது சொலல வேணடுமோ? புரு ஷாகதியே இபபடி யாயின, இனிப பெண்களின பரே

விபபோமாகையால தமககு மறறை ஐஹிகவிஷய போகஙகளால எனன பரயோஜனமெனறபடி (பரமாாயைஃ) மோக்ஷபாயநதமான புருஷாாததஙகளாலும அலலது—பரமபுருஷாாதத ஸாதனஙகளா கிய ஜபஹோமதயாஞதிகளாலும(அலம் ஸாய்யம) ஸாதிகக வேணடு வதொனறுமிலலை.அவைகளாலும நமககு பரயோஜன மிலலையெனற படி. அவைகளால ஸாதிககவேணடிய பரமபுருஷார்ததமாகிய ராமா பிஷேகததை நாம இனறு காணப பெறுவோமாயின், இனி அவைக ளால நமககு எனன ப்ரயோஜனமெனறு கருதது

1 மோஹனுகாரம—அழகின மிகுதியால மதிமயஙகச செயயும் வடிவு.

மாதிசயத்தை எவ்விதம் உரைக்கலாகும்? [1] எவன் ராம ேைப் பாராதிருக்கின்றானோ, ராமனும் யாதொருவனைக்

1 இதற்கு மூலம்—
'யஶ்ச ராமம் நபஶ்யேத்து யஞ்ச ராமோ நபஶ்யதி,
நிந்திதஸ் ஸ ஸர்வலோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே'

இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(யஃ) எவன் (ராமஞ்ச) ராமனை. பார்க்கும் பொழுதே தனது ஸௌந்தர்யாதிசயமென்னும் பரிபூர்ண மான அம்ருத ரஸப்ரவாஹத்தில் மூழ்கப்படுத்துபவன்போலிருப்பவ னை யென்றபடி (யஶ்ச) எவனாயினும், எவ்வளவு விலக்ஷணனாயிருப் பினுமென்றபடி (நபஶ்யேத) பாராதிருப்பானோ ஸ்தோத்ரஞ் செ ய்வது ஸல்லாபமாடுவது ஸத்காரஞ் செய்வது முதலிய கார்யங்க ளைச் செய்யாமற் போயினும், கண்ணில்லாத அசேதனங்களைக் காட்டிலும் தான் வேறுபட்டவனென்கைக்கு ஸூசகமாகக் கண் ணாரப் பார்க்கவாயினும் பாரானோ என்றபடி. அன்றுபற்றியே (யம்) எவனை (ராமோபி ந பஶ்யதி) ராமனும் கடாக்ஷிக்கவில்லையோ ஒரு வன் அபிமுகனாயிருக்கிலன்றோ பகவான் கடாக்ஷிப்பது? ஆகையால் எவன் ராமனைக் காணவில்லையோ, அப்படிப்பட்டவனை ராமனும் கடாக்ஷிக்கமாட்டானென்றபடி இங்கு 'யஶ்ச ராமம் நபஶ்யேத்' (எவன் ராமனைப் பாரானோ) என்கையால்—ராமனது விக்ரஹ ஸௌ ந்தர்யத்தால் இழுக்கப்பட்டு எல்லோரும் ராமனையே காண்பவராக ளென்றும், 'யஞ்ச ராமோ ந பஶ்யதி' (எவனை ராமன் கடாக்ஷிக்க மாட்டானோ) என்கையால்—ராமன் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் பரி யனாகவே புலப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவனாகையால், அவன் பாராதிரு க்கப் பெற்றவன் ஒருவனும் இரானென்றும் வித்திக்கின்றது. ஆகை யால் அப்படிப்பட்ட ராமனைப் பாராதவனும், அப்படிப்பட்ட ராமன் கடாக்ஷிக்கப் பெறாதவனும் (லோகே) உலகத்தில் (நிந்திதோ வஸேத்) காலத்தவமுள்ளதனையும் நிந்தனைக்கிடமாகவே யிருப்பான் பாராமை யாலுண்டான பாபமே இப்படி நிந்தனைக்கிடமாயிருக்குமென்று கரு த்து. (லோகே நிந்திதஃ) அவனை நிந்திப்பதற்குத் தகாதவன் ஒருவ னும் உலகத்தில் இல்லையென்றபடி பாஸ்தரீகமணம் முதலிய பாபத் தில் ஆழ்ந்தவனைப்போல எல்லோரும் நிந்திப்பாரகளென்று கருத்து. (ஏநம்) இவனை இப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டனை. (ஸ்வாத்மாபி) தன

காணுதிருப்பாரோ, அவன் உலகமெங்கும் நிந்தனைக்கிட மாயிருப்பான். உலகமேயன்று; அவன் தானும் அவனை நிந்தித்துக்கொள்ளவான் அந்த ராமன் தாமஸ்வபாவனுகை யால் நான்கு வர்ணத்தவர்களிடத்திலும் அவரவர்களது வயதுக்குத் தகுந்தபடி தலைய செய்துகொண்டிருப்பான்.

மனஸ்ஸ-ஈம. அல்லது - தன்னது ஆத்மாவும் தானே யென்றபடி. (விஶாஹதே) விசேஷித்து நிந்திக்கின்றது. (நிந்திக்கிறுன) லோக த்தைக் காட்டிலும் மேலாகவே நிந்திக்கின்றது (கிறுன) தன்னை எவர் நிந்தித்தபோதிலும் நிந்திக்காமல் தன்னிடத்தில் ப்ரீதியையே பாராட்டிக்கொண்டிருக்கிற மனது கூட அவனை லோகத்தைக்காட் டிலும் அதிகமாகவே நிந்திக்கின்றதென்று கருத்து இங்ஙனம் கோ விந்தராஜா கூறுவர்

(ஸவாத்மாப யேநம விஶாஹதே) தனது ஆத்மாவும் இவனை மிகவும் நிந்திக்கின்றது. ஒருகாலத்திலும் ராமனை பார்க்கப்பெறாத வனையும், ராமன் ஸமீபத்திலிருக்கும்பொழுது கண்களாலும், ஸமீபி த்திராதபொழுது மனத்தினாலும் பாராதவனையும் உலகம் மாத்ர மே நிந்திக்குமென்பதில்லை. அவன் தன்னைத்தானுகவும் 'சீ ! நான் எவ்வளவு தௌர்ப்பாக்யசாலியோ' என்று நிந்தித்துக்கொள்வானெ ன்றுபொருள் அல்லது எவன் ராமனைத் தானிருக்குமிடத்திற்கு வரு ம்பொழுதும் பாராதோ, ஆனதுபற்றியே எவனை ராமன் தானிருக்கு மிடத்திற்கு வந்தபொழுதும் பாராதோ, அப்படிப்பட்டவனை; ஸா க்ஷாத் பரப்ரஹ்மமேயாகிய ராமமூர்த்தியை அனுபவிக்கும்படியான அத்ருஷ்டமில்லாதவனுகையால் இங்கும் அங்கும் உள்ள ப்ராணி கள் எல்லோரும் நிந்திப்பார்களென்று கருத்து ப்ரயாஸமின்றி, ரா மரூபனுகிய அந்தப் பகவானை ப்ரத்யக்ஷமாகச் செய்த மாத்ரத்தி னுல் மோக்ஷத்தை ஸம்பாதிக்கக்கூடியதாயிருக்கையில், இப்படிப் பட்ட அத்ருஷ்டத்திற்கு விலக்காயிருப்பவன் எப்பொழுதும் ஸம ஸாரத்தைக் கடக்கமாட்டானென்றபடி ஆனதுபற்றியே-(ஸவாத்மா) அந்தர்யாமியாகிய பகவான், 'இவன் பாபிஷ்டன், ராமதர்சனரூப முக்தியைக் கைப்பற்றி ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கப் பெறுதிருக்கின்று' னென்று மிகவும் நிந்திக்கின்றனன் என்று பொருள். இங்ஙனம் மஹேஶ்வரதீர்த்தர் சொல்லுவர்.

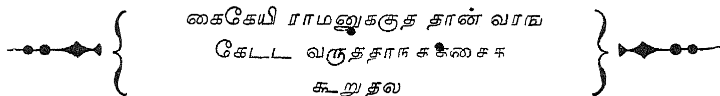
ஆகையால் அவர்கள் எல்லோரும் அவனை அநுஸரித்தே இருப்பார்கள். அந்த ராஜகுமாரன், நாற்சந்தி வீதிகளிலும் தேவாலயங்களிலும் பௌத்தாலய வ்ருக்ஷங்களிலும் ஸபை முதலியவற்றிலும் ப்ரதக்ஷிணமாகச் சென்று அவைகளைக் கடந்து ராஜ க்ருஹத்தைக் கிட்டி அதில் தந்தை வஸித்திருக்கும் இடத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனன். அம்மாளிகையில் பற்பல உப்பரிகைகளின் சிகரங்கள் மங்கள கரங்களாகி மேகக் கூட்டங்களைப்போல விளங்கிக் கைலாஸ சிகரங்கள் போல வெளுத்து மிகவும் உயர்வுற்று மேற்கிளம்பி ஆகாயத்தை அளாவி வெளுத்த விமானங்களபோல் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. மேலும், அதில் பலவகை ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்று [1]வர்த்தமானமெனனும் பேர்கொண்ட கட்டட விசேஷங்கள் பொருந்திய [2]மந்திரங்களும் பற்பல விளங்கலுற்றிருந்தன. இங்ஙனம் தேவேந்த்ரன மாளிகைபோல விளக்கமுற்றுச் சிறந்திருக்கிற தகப்பனது வாஸ க்ருஹத்தில், அந்த ராஜகுமாரன மேனியெங்கும் ஒளி விளங்கப்பெற்று மிக்க அழகுடன் ப்ரவேசித்தனன். அந்தப் புருஷ சிரோமணி, வில்லாளிகள் காத்துக்கொண்டிருக்கிற மூன்று கட்டுகளைத் தேரி லேறிக்கொண்டே கடந்து சென்று, பிறகு தேரினின்றும் இழிந்து அப்பால் இரண்டு கட்டுகளைப் பாதசாரியாகவே தாண்டி இவ்வாறு எல்லாக் கட்டுகளையுங் கடந்து தன் பின்னோடு வந்தவர்களைத் திருப்பியனுப்பி அந்தப் புரத்திற்குப் போயினன். பிறகு அந்த ராஜ குமாரன் அப்பொழுது தகப்ப னருகிற் செல்லுகையில், அவன் பின்னே வந்த ஜனங்களெல்லோரும், ஸமுத்ரம் சந்த்ரோ

---

1 வர்த்தமானம்—மேன்மேலும் வளர்ந்துபோகும்படி மிக்க உயரமாகக் கட்ட ஆரம்பித்த கட்டடம்.

2 மந்திரம்—மாளிகை

தயத்தைத் விரும்புவதுபோல, அந்த ராமன் திரும்பிவருவதை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் பதினேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

கைகேயி ராமனுக்குத் தான் வரங் கேட்ட வருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல்

அந்த ராமன், முகத்தில் ஒளியின்றி மிகவும் தீனனாகி மேலானதொரு மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கைகேயியோடிருக்கின்ற தந்தையைப் பார்த்து மிக்க மனவூக்கங் கொண்டு வணக்கத்துடன் முன்பு தந்தையினது பாதங்களில் நமஸ்காரஞ் செய்து பிறகு கைகேயியின் சரணங்களில் வீழ்ந்து வந்தனஞ் செய்தனன். அப்பொழுது மன்னவன் 'ராமா' என்றுரைத்து, உடனே கண்களில் கண்ணீர் வந்து நிரம்பித் ததும்பவும் துக்கம் மிதமின்றி மேலெழவும் பெற்று, ராமனைப் பார்க்கவாவது பல பேச்சுக்களைப் பேசவாவது வல்லமையற்றிருந்தனன். அம்மன்னவனுக்கு இதுவரையில் எப்பொழுதும் உண்டாகாத பயங்கரமான துக்கம் உண்டாயிருப்பது கண்டு, எப்படிப்பட்ட ஸங்கடங்களுக்குங் கலங்காத ராமனுங்கூட, தன்னைக் குறித்து அவன் துக்கமுற்றிருப்பானோ, என்னமோவென்று சங்கித்து, ஸர்ப்பத்தைக் காலால் மிதித்துப் பயமுறுவது போல மிக்க பயமுற்று நின்றனன். இந்த்ரியங்கள் களிப்பின்றி மழுங்கவும், துக்கமும் ஸந்தாபமும் மிதமின்றி மேலெழவும் பெற்றுப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு மனந் தளர்ந்து நின்று, மஹாராஜன் கலக்கமுற்றிருக்குந்தன்மையனாயினும் கலக்கமுற்று அலைகளை வீசுகின்ற ஸமுத்ரம் போலவும், அதி தேஜஸ்வியாயினும் ராஹுவுக்கு ரஸ்தனாகிய ஸூர்யன் போலவும், அதிநிர்மல ஸ்வபாவ

னாயினும் அபத்தம் மொழிந்த மஹர்ஷி போலவும்; மனக்
களிப்பின்றிப் புலப்படக் கண்டு, ராமனுக்கு மிகப் பயமு
ண்டாயிற்று. தகப்பனாருக்கு, இங்ஙனம் நேரிடுமென்று
மனத்தில் நினைப்பதற்கும் சக்யமல்லாத அப்படிப்பட்ட
துக்கம் உண்டானதை விசாரித்துப் பூர்ணிமையின்ன
று கலக்கமுற்ற ஸமுத்ரம்போல் குழப்பமுற்றுத் தந்தை
க்கு ஹிதஞ் செய்வதிற்றானே மிக்க மனவூக்க முடையவ
னாகையால், அப்பொழுது அம்மன்னவனைக் குறித்துத்
தனக்குள் 'இதுவென்! இப்பொழுது மாத்ரம் அரசனு
க்கு என்னைப் பார்த்தும் ஸந்தோஷம் உண்டாகாதிருக்
கின்றதே! மற்றைப் பொழுதெல்லாம் தந்தை கோபமுற்
றிருப்பா ராயினும் என்னைப் பார்த்த மாத்ரத்திலேயே
மனத் தெளிவு பெற்றிருப்பார். அப்படிப்பட்ட அவருக்கு
இப்பொழுது என்னைப் பார்த்தும் மனது ஸந்தோஷப்
படாதிருப்பதேனோ?' என்று சிந்தித்து மனத்திற் களிப்
பின்றி முகத்திலும் ஒளி மாறப் பெற்று மனவருத்தத்தி
னால் பீடிக்கப்பட்டவனாகிக் கைகேயிக்கு நமஸ்காரஞ்
செய்து, பிறகு அவளைப் பார்த்து 'நான் மனநிலைமை
தப்பி அபராதம் ஏதுஞ் செய்யவில்லையே! ஆயினும் என்
தந்தை ஏன் கோபித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ? அதற்
குக் காரணத்தை எனக்குத் தெரியப்படுத்துவாயாக. நீ
இவரது மனக் கலக்கத்தையும் போக்குவாயாக. இவர்
எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் மிகுந்த வாத்ஸல்யத்தோ
டிருப்பவர். அப்படிப்பட்ட இவர் இப்பொழுது மனக்கல
க்கமுற்றுச் சிறிதுந் தெளிவின்றி முகம் வெல்வெலத்துப்
போகுமாறு துக்கித்து என்னிடம் பேசாதிருக்கின்றார்.
இது ஏனோ? இவருக்குச் சரீர வ்யாதியாவது மனோவ்யாதி
யாவது ஒன்றும் இல்லையன்றோ? மனிதர்களுக்கு எப்பொ
ழுதும் ஸௌக்யமே நேரிடுவது கஷ்டமன்றோ? ஆகையால்

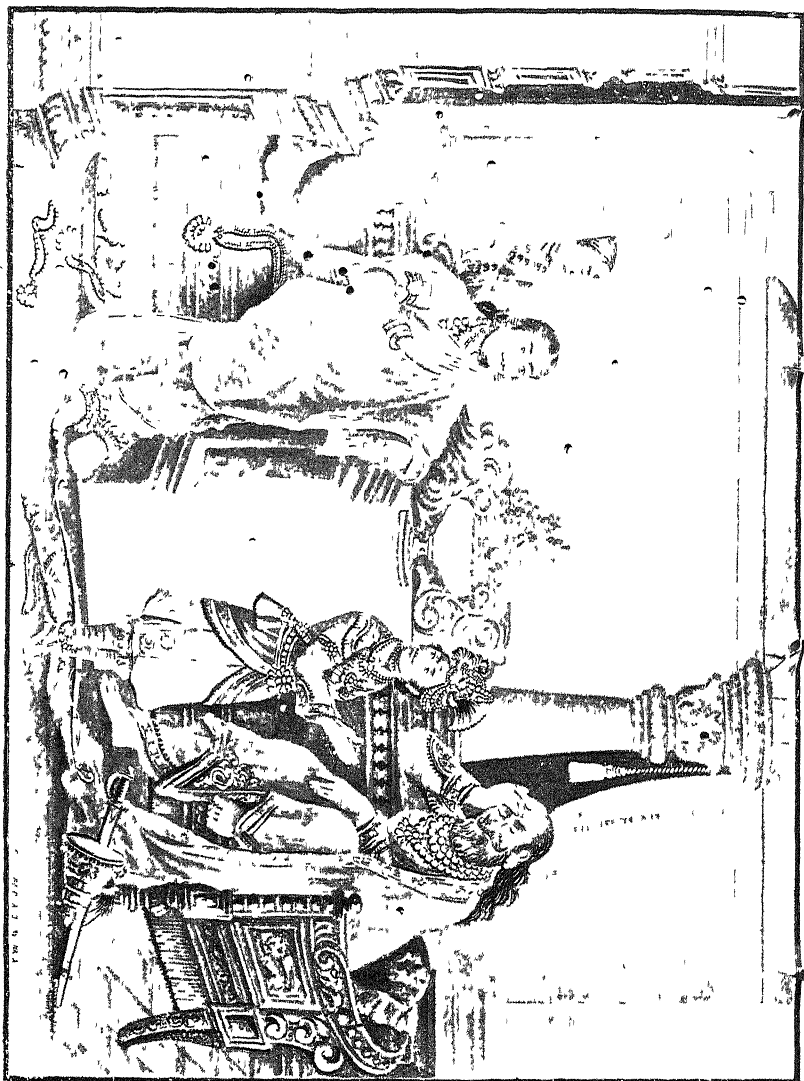
ஸமசயப்படுகின்றேன். பரதன் பார்வைக்கு மிகவும் இனியனாகப் புலப்படுவான். அக்குமாரனுக்கு அசுபம் யாதும் இல்லையன்றோ? மஹாபலவானாகிய சத்ருக்னனுக்காவது, என்னது தாய்மார்களில் எவருக்காவது அமங்களம் ஒன்றும் உண்டாகநேரா தன்றோ? என்னது தந்தையாகிய மஹாராஜருக்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்யாமலாவது, அவர் சொன்ன கார்யத்தைச் செய்யாமலாவது ஒரு முஹூர்த்தகாலமும் பிழைத்திருக்கப் போகேன். இனி அவர் கோபித்துக் கொண்டிருப்பாராயின், என் நிலைமையை யென்னவென்று சொல்லக்கூடும்? மனிதன், தான் இந்த உலகத்தில் பிறக்கைக்கு எவனைக் காரணமென்று அறிவானோ, அப்படிப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷதெய்வமாகிப் புலப்படுகின்ற அந்தத் தகப்பனுக்கு எப்படி உட்பட்டு நடவாதிருக்கமுடியும்? அவஸ்யமாக உட்பட்டே இருப்பான். நீ, மிகவும் ப்ரியமாயிருப்பவளென்று காவித்தாவது கோபித்துக் கொண்டாவது, அவரது மனது கலிப்பற்றிருக்கும்படி பருஷமாக ஏதாயினும் மொழிந்திருப்பாயோ? தாயே! அரசனுக்கு இதுவரையில் ஒருக்காலும் உண்டாகாத இவ்விகாரம் எதனால் உண்டாயிற்றோ? நான் கேட்கின்றேன் இதை எனக்கு உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்ல வேண்டும்' என்றனன். மஹானுபாவனாகிய ராமன் இங்ஙனம் வினவுகையில், கைகேயி, பெருமிடுக்குள்ள துக்கத்தை விளைக்கின்ற வார்த்தையை எப்படி கூறலாகுமென்று சிறிதும் வெட்கமின்றியும், காட்டுக்குப் போவென்று சொல்லுகைக்கு மனவருத்தமின்றியும் த்ருடமனதுடன் பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவேண்டுமென்கிற தன் ஹிதத்தையே உத்தேசித்து ராமனைப் பார்த்து 'ராமா! அரசனுக்குக் கோபமில்லை. மற்றை யாதுவ்யஸனமும் இல்லை. இவருக்கு மனத்தில் ஒரு விருப்பம் மாத்ரம் இருக்கின

றது. நீ ஏது நினைப்பாயோவென்று பயப்பட்டு அதைச் சொல்ல முடியாதிருக்கின்றனர். நீ ப்ரிய புத்ரனாகையால் உனக்கு அப்ரியத்தைச் சொல்ல இவருக்கு வாய் ஆடாதிருக்கின்றது. இவர் எந்தக் கார்யத்தைச் செய்வதாகப் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாரோ, அந்தக் கார்யத்தை நீ அவஶ்யம் செய்து முடிக்கவேண்டும். இம்மன்னவர் ஸத்யத்தையே சொல்பவரென்னும் வ்ரதமுடையவர். அப்படிப்பட்ட இவர், முன்பு என்னைக் கௌரவிக்கவேண்டிய காலத்தில் எனக்கு வரத்தைக் கொடுத்துக் கௌரவித்து, இப்பொழுது அடாவழக்காடும் கேவலனைப்போல் 'ஏன் கொடுத்தோம்' என்று துக்கப்படுகின்றனர். இவ்வரசர் எனக்கு வரம் கொடுக்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்து, ஆற்றில் ஜலம் போயின்பின்பு அணைகட்ட விரும்புவதுபோல், இப்பொழுது 'ஏன் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தோம்' என்று, வீணாகச் சிந்திக்கின்றனர். ராம! ஜகத்திற்குத் தர்மமே மூலம். இதைப் பெரியோர்களெல்லோரும் தெரிந்து மொழிவார்கள். ஆகையால் அரசன் உனக்காக என்னிடத்தில் கோபித்துக்கொண்டு ஸத்யமென்னும் தர்மத்தை விடாதிருக்கும்படிக்குச் செய்வாயாக. மன்னவர் மொழியும் வார்த்தை உனக்கு நன்றாயினும் தீதாயினும் நீ அதைத் தவறாமல் செய்வாயாயின், நானே எல்லாவற்றையுஞ் சொல்லிவிடுகிறேன். அரசர் மொழியும் வார்த்தை உன்னிடத்தில் பயனற்றுக் கெடாதிருக்குமாயின், நீயும் செய்கிறேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்வாயாயின், இப்பொழுது நான் அவருக்குப் பதிலாக நின்று கூறுகின்றேன். மன்னவர்தாமே ஏன் மொழியாரென்பாயாயின், அவர் உன் முகத்தைப் பார்த்து அவ்வார்த்தையை மொழியார்' என்றனள். ராமன் கைகேயி சொன்ன இவ்வசனத்தைக் கேட்டுத் 'தகப்பனார் வார்த்தையை நான் உல்லங்கனஞ்

செய்வேனென்று இவ்விதம் சங்கிக்கும்படியான ஸந்நிதி நேரிட்டதா?" என்று மனவருத்தமுற்று, அரசனது ஸமீபத்தில் அவளைப் பார்த்து 'சீ! என்ன பிழைப்பு ஏதுக்காக? தாயே! என்னை இவ்விதம் வார்த்தை மொழியத் தகாது. ராஜா ஆஜ்ஞாபித்தாராயின், அதிக்ரூரமான விஷத்தை யுங்கூடத் தின்பேன். ஸமுத்ரத்திலும் விழுவேன். இவர் எனக்குக் குரு; மேலும் தகப்பனார்; இவ்வளவேயன்றி மன்னவர்; எனக்கு மேன்மையைத் தாமே விரும்புந் தன்மையர் இப்படிப்பட்ட அவர் கட்டளையிடுவாராயின், எந்தக் காரியமாயினும் செய்யாதிருப்பேனோ? ஆனதுபற்றி, தாயே! அரசரது விருப்பம் யாதோ, அதைச் சொல்வாயாக. அதை நான் செய்கிறேன். மேலும், செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞையுஞ் செய்கின்றேன். ராமனுக்கு நீ்க்கு இரண்டல்லவே! ஒருதரஞ் சொன்ன வார்த்தையை மீளவும் இரண்டாந்தரம் இல்லையென்று மொழியான்' என்றனன். கைகேயி மேன்மைக்கிடமல்லாதவள்; ஆகையால் சிறிதுங் கபடமின்றி நன்மையுடன் ஸத்யத்தையே மொழியுந் தன்மையனாகிய ராமனைப் பார்த்து மிகவுந் தாருணமாக 'ராமா! முன்பு தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தபொழுது அம்மஹா யுத்தத்தில் உன் தந்தையாகிய இம்மன்னவர், சரீரம் முழுவதும் பாணங்கள் நாட்டப்பெற்று மூர்ச்சித்துக் கிடக்கையில், நான் அப்புறங்கொண்டு சென்று [1] சைத்யோபசாரங்களைச் செய்து அப்புண்களை யாற்றிக் காப்பாற்றினேன். அதற்காக அவர் எனக்கு இரண்டு வரங்களைத் தந்தனர். நான் அவ்விரண்டு வரங்களுக்கும் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கவேண்டுமென்றும், நீ இப்பொழுதே தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றும் மன்னவரை வேண்டிக்கொ

1 சைத்யோபசாரம்—குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கவல்ல உபசாரம்.

ண்டனன். நீ புருஷர்கள் எல்லோரினுஞ் சிறப்புற்றவன்; ஆகையால் உன் தகப்பனுரையும் உன்னையும் சொன்ன வார்த்தையைத் தவருதவர்களாகச்செய்ய விரும்புவாயா யின், இப்பொழுது நான் சொன்ன வார்த்தையைக் கே ட்பாயாக. நீ தந்தையின் கட்டளையில் தப்பாமல் நிலை பெற்றிருப்பாயாக. அவர் எனக்கு பிரதிஜ்ஞை செய்தபடி நீ பதினுன்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யவேண்டும் ராமா! உனக்கு அபிஷேகம் செய்வத ற்காக அரசன் ஸித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிற ஸம்பாரங் களைக்கொண்டு பரதனுக்கே பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவே ண்டும் நீ இந்தப் பட்டாபிஷேகத்தை இழந்து பதினு ன்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் தண்டகாரண்யத்தில் ஜடைகளை யுங் க்ருஷ்ணஜினத்தையுந் தரித்து வாஸஞ் செய்யவேண் டும் பரதன் அயோத்யா நகரத்திலிருந்து நானுவித ரத் னங்கள் நிறைந்து ரதகஜதுரகங்களோடு கூடியிருக்கி ன்ற இந்த ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிரு ப்பானுக. இப்படி இவ்விரண்டு வரங்களைக் கொடுக்கவே ண்டிய காரணத்தைப் பற்றி இம்மன்னவர் மிகுந்த மன இரக்கமுண்டாகப் பெற்றிருப்பதனுல் பிரிய குமாரனுகிய உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படி வந்ததேயென்று மன வருத்தமுற்று முகம் வாடி வதங்கப்பெற்று உன்னைப் பா ர்க்கமுடியாதிருக்கின்றனர். நீ ரகுவம்சத்திற் பிறந்தவன்; அரசனது வசனத்தின்படிக்குச் செய்வாயாக. நீ பெரி தாக ஸத்யபரிபாலனஞ் செய்து அரசனை அஸத்யதோஷ த்தினின்றும் கடக்கச் செய்வாயாக' என்றிவ்வாறு மொ ழிந்தனள். இப்படி அவள் பருஷவசனங்களைச் சொல்லி க்கொண்டிருக்கையில், ராமனுக்கு முகம் வாடுகை முத லிய வெளியிற்றோன்றும் சோகவிகாரங்கள் ஒன்றும் உண்டாகவில்லை. மனத்திலும் வருத்தஞ் சிறிதும் உண

590. கைகேயி ராமனுககுத தான வரங்கேட்டதைக கூறுதலும,
ராமன அரண்யததிறகுப்·போவதாக ஒப்புககொளளுதலும.

டாகப்பெற்றிருந்தனன். அரசன் மாத்ரம் மஹானுபா வனாயினும் புத்ரனை இனி விட்டுப் பிரிய நேரிட்டதேயென் னும் வ்யஸனத்தினால் தபித்து மிகவும் துயரம் அடைந் தனன். பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் காட்டுக்குப் போகிறேனென்று கைகேயிக்குக் கூறுதல்

ராமன் எப்படிப்பட்ட சத்ருக்களையும் அடக்க வல் லவன் அப்படிப்பட்ட மஹாவீரனாகையால், அவன், அப் ரியமாயிருப்பதும், ஆனதுபற்றியே மரணத்தோடொத்த துமாகிய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டும் துக்கப்படாமல் கைகேயியைப் பார்த்து 'அப்படியே ஆகட்டும் நீ சொ ன்னபடியே பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்குமாக நானும் மன்னவர் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையின்படி ஜடைகளை யும் க்ருஷ்ணாஜினத்தையும் தரித்து இங்கிருந்து புறப் பட்டுக் காட்டில் வாஸஞ் செய்யப் போகின்றேன். அது ஒரு பெரிதன்று. ஆனால் பகைவரை அடக்கவல்ல மஹா வீரராகிய இம்மன்னவர் என்னை முன்போலவே என் கௌரவிக்காதிருக்கின்றனர்? துக்கத்தினாலேயா? ஆயி னும் என்னுடைய ஸ்வபாவம் அவருக்குத் தெரியுமே கௌரவிக்காதிருப்பதேனோ? இதை மாத்ரம் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன். அம்மா! நீ மனவருத்தமுற்றி ருக்கவேண்டாம். நான் உன் முன்னிலையிற்றானே சொல் லுகின்றேன். உன் கண்ணுக்கு முன்னே நார்த்துணிகளை யும் ஜடைகளையும் தரித்துக் காட்டுக்குப் போகிறேன். நீ மிகுந்த ஸந்தோஷம் பெற்றிருப்பீராக அரசர் எனக்கு மேன்மையை விரும்பும் ஹிதர், ஆசார்யர்; மேலும் என்னைப் பெற்ற தந்தை; பிறர் செய்த உபகாரங்களை நன்கு அறிந்தவர்; மேலும், தான் செய்த வரப்ரதான

த்தை அறிந்து நடத்துந் திறமுடையவர். இப்படிப்பட்ட அவர் என்னுடைய கட்டளையிடும்பொழுது சங்கையின்றி அவர்க்குப் பிரியமான காரியம் எதுவாயினும் செய்யமாட் டேனா? எதுவாயினுஞ் செய்வேன். ஆயினும் அரசர் பர தனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யும் விஷயத்தைத் தானே கவே என்னுடன் சொல்லவில்லையென்கிற இந்த ஸங்க டம் மாத்ரம் என் மனத்தைக் கொளுத்துவதுபோல பாதிக்கின்றது 'உனக்கு அப்ரியமாகிய இதை லஜ்ஜை யின்றி மன்னவர் எப்படி சொல்வார்' என்கிறாயோ? அது வேண்டாம். நான் ஒருவர் [1]ப்ரேரணமின்றித் தனக் குத் தம்பியாகிய பரதனுக்கு, [2]ஸீதை யையாயினும், ராஜ்யத்தையாயினும், ப்ரியமான ப்ராண னையாயினும், தனத்தையாயினும் மிகுந்த ஸந்தோஷத் துடன் கொடுத்துவிடுவேன். அப்படிப்பட்ட நான், எனது தந்தையாகிய மன்னவர் தாமாகவே ஆஜ்ஞையிடுவாரா யின், அது உனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் ப்ர யோஜனமாயிருக்கையில், சொன்னபடி செய்கிறேனென் கிற என் ப்ரதிஜ்ஞையும் ஈடேறப் பெறுமாயின், இப் படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பங்களில் ராஜ்யம் முதலியவற்றைப் பரதனுக்குக் கொடுத்து விடுவேனென்று இனிச் சொல்ல வேண்டுமோ? எனக்குச் சிறிதும் அப்ரீதி உண்டாகாது. ஆகையால் இனி ஸங்கோசப்படவேண்டாமென்று நீ அவ ருக்கு ஸமாதானஞ் சொல்வாயாக. மன்னவர் பூமியில் கண்களை நிலைநிறுத்தி மெதுவாகக் கண்ணீர் விடுகின்று ரே, இது என்? இது வீணே. இப்பொழுது மன்னவரது

---

1 ப்ரேரணம்-தூண்டுதல்

2 ஸீதையை யாயினும் கொடுத்துவிடுவேன்—தனுர்ப்பங்கஞ் செய்தபொழுது பரதன் அபேக்ஷிப்பானாயின், அவனுக்கு ஸீதை யைக் கொடுத்து விவாஹஞ் செய்விப்பேனென்று கருத்து

கட்டளைப்படி தூதர்கள் வேகமாகப் போகும் குதிரைகள் மீது ஏறிக்கொண்டு மாமாவினகத்திலிருக்கிற பரதனை அழைத்துக்கொண்டு வரப் போகலாம். நான், தந்தை தாமாகவே என்னுடன் சொல்லவில்லையே யென்கிற விசாரமேயில்லாமல், இதோ பதினுன்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் தண்டகாரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யும்பொருட்டு வேகமாகத் தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகின்றேன்' என்றனன். கைகேயி ராமனு மொழிந்த அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்து ராமனது ப்ரயாணத்தில் அக்கரையுள்ளவளாகிய போவென்று த்வரைப்படுத்திக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து 'அப்படியே நடத்துவாயாக. தூதர்கள் பரதனை மாமாவினகத்திலிருந்து அழைத்துக் கொண்டு வருவதற்காக வேகமுள்ள குதிரைகள் மீது ஏறிக்கொண்டு போவார்கள்' என்று சொல்லி, தனக்குள் 'பரதன் தமையனிடத்தில் பக்தியுடையவன். அவன் வரும் வரையில் ராமன் இங்கிருப்பானாயின், இவனைக் காட்டுக்குப் போகவொட்டான். அப்பொழுது என் காரியம் பங்கமுற்றுப் போய்விடும்' என்று நினைவு கொண்டவளாகி, ராமனை நோக்கி 'நீ காட்டுக்குப் போகத் தாமதஞ்செய்கின்றனை. நீ காலவிலம்பஞ் செய்வது யுக்தமன்றென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. ஆகையால் நீ வேகமாக அரண்யத்திற்குப்போகவேண்டும். நீ புருஷர்களிற் சிறப்புற்றவன். மன்னவர் தம் ப்ரதிஜ்ஞையை ராமன் நடத்துவானோ, நடத்தமாட்டானோவென்று லஜ்ஜைப்பட்டு உன்னோடு ஒன்றும் பேசாதிருக்கின்றனர். இவ்வளவேயன்றி மற்றொன்றும் இல்லை. ஆகையால் நீ இதற்காக விசாரப்படவேண்டியது [1]அனுவச்யகம். நீ கடுக அரண்யத்திற்குச் சென்று அவரது லஜ்ஜையையும் தைன்யத்தையும்

1 அனுவச்யகம்-அவச்யமன்று.

போகக்குவாயாக ராமா! நீ இப்பட்டணத்தினின்றும் வேகமாகப் புறப்பட்டுக் காட்டுக்குப் போகாதிருக்கும் வரையிலும் உன் தந்தை ஸ்நானமுஞ் செய்யார். போஜனமுஞ் செய்யார்' என்று இவ்வாறு மொழிந்தனள். அரசன் கைகேயி சொன்ன கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு 'சீ! என்ன பிழைப்பு; என்ன கஷ்டம்' என்று பெருமூச்சு விட்டு, சோகத்தில் மூழ்கி மூர்ச்சை அடைந்து ஸ்வர்ணமயமாகி மிகவும் அழகாயிருக்கிற அந்த மஞ்சத்தின்மேல் தபீலென்று விழுந்தனன். ராமனும் அங்ஙனம் விழுந்த மன்னவனை எழுந்திருக்க எடுத்துக் கைகேயி போவென்று த்வரைப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதுபற்றிச் சவுக்கினால் அடிக்கப்பட்ட குதிரையைப்போல் காட்டுக்குப்போகப் பரபரப்புற்றனன். அவ்வளவேயன்றிப் பாபிஷ்டையாகிய கைகேயி 'காட்டுக்குப் போ' என்று தாருணமான கெடுதி உண்டாகும்படி உரைத்த அந்த அப்ரியமான வார்த்தையைக் கேட்டும் மனவருத்தமென்பது சிறிதும் பெறாமல் அவளைப் பார்த்து [1] 'தாயே! எனக்கு உலகத்திலிருந்து ஆளவேண்டுமென்னும் பேராசை இல்லை. இவ்வுலகத்தில் வஸித்திருக்க வேண்டுமென்றாவது, இவ்வுலகத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றாவது எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் ரிஷியைப் போன்றிருப்பவன். தர்மத்தை மாத்ரமே [2] அவலம்பித்திருப்பவன். மற்றை எதுவும் எனக்கு இஷ்டம் அன்று. தகப்பனாருக்குப் ப்ரிய

---

1 கைகேயி 'பரதன் வந்தால் தனக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து விடுவான்' என்று ராமன் நினைத்ததாகச் சங்கித்திருந்தனள். ராமனுடைய இந்த வாக்யத்தினால் தனத்திலாவது ராஜ்யத்திலாவது அவனுக்கு அபேக்ஷையில்லை யென்கையால் அவ்வாசங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டதென்று தெரியவருகின்றது

2 ஆதாரமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பவன்.

மான கார்யம் எதுவாயினும் ஒன்று என்னாற் செய்யக் கூடியதாயிருக்குமாயின், அது, என் ப்ராணன்களை விட்டுச் செய்யவேண்டியதாயிருக்குமாயினும், அப்படிப் பட்ட கார்யத்தை விதமாகச் செய்துவிட்டேனென்றே நினைத்துக்கொள். தந்தைக்குக் கால்களைப் பிடிப்பது முதலிய சுஶ்ருஷைகள் செய்வதும் அவர் சொன்ன கார்யத்தைச் செய்வதுமாகிய இவற்றைக் காட்டிலும் மேலான தர்மாநுஷ்டானம் ஒன்றும் இல்லை. தகப்பனார் தாமே அரண்யத்திற்குப்போவென்று எனக்குச் சொல்லாமற் போனபோதிலும் நீ சொன்னதே போதுமானது. உன் வார்த்தையைப் பற்றி இப்பொழுதே ஜனங்களின்றிய அரண்யத்திற்குச் சென்று அங்குப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் வாஸஞ் செய்கின்றேன். அம்மா! கைகேயீ! நீ மற்றை யாவரைக் காட்டிலும் மேலாகவே என்னை ஆஜ்ஞாபிக்கக்கூடிய சக்தியுடையவள். ஆகையால் உன் வார்த்தையை நான் அவஶ்யமாகக் கேட்கவேண்டியவனாகி அப்படியே செய்ய விதமாயிருக்கையில் 'பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும்; நீ அரண்யத்திற்குப் புறப்பட்டுப்போகவேண்டும்' என்று என்னுடன் சொல்லாமல் மன்னவரிடம் சொல்லி வரமாகக் கேட்டாயாகையால், நீ என்னிடத்தில் நல்ல குணமுண்டென்று சிறிதாயினும் விசாரிக்காமற் போயினை. இப்பொழுதே போவென்றாயன்றோ; நான் என் தாயாகிய கௌஸல்யையிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, ஸீதைக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி ஸமாதானப்படுத்தி வருமளவும் அவகாசங் கொடுப்பாயாக. அதற்குப் பின்பு க்ஷிப்ரமாயினும் நில்லாமல் இன்றைத்தினமே [1] தண்டகாரண்யத்திற்குப் போகின

1 தண்டனென்பவன் இக்ஷ்வாகுவின் பிள்ளை. அவனுடைய ராஜ்யமும் அவன் பேரையிட்டுத் தண்டகமெனப்படும் சுகானு

றனன. 'பரதன ராஜ்யததைப பரிபாலனஞ செயதுகொ
ணடு தந்தைககுச் சுஶ்ருஷை செயயுமபடி நீ பாரததுக
கொளளவேண்டும. தகபபனுககுச சுஶ்ருஷைசெய்வது
வெகுகாலமாக நடநது வருகிற தாமம. ஆனதுபறறியே
சொல்லுகினறேன' எனறனன. தகபபனுகிய தசரதமன
னவன, ராமன சொன்ன வாரததைகளைபக கேட்டு மிகவுந
துயாததில ஆழநது அதனுல கணணீர்களை அடககமுடி
யாமல் பெருங குரலுடன கதறலிடடனன ஸ்ரீராமன, அங்
ஙனம மூாசசிதது பரஜ்ஞை தபபியிருககிற தகபபனுககு
நமஸகாரஞ செயது, அபபடியே துஷடஸவபாவையாகிய
கைகேயிககும வநதனஞ செயது, அபபடிபபடட கஷட
ததிறகுச சிறிதாயினும மனவருததங கொளளாமல,
பிதாவின வாககியததைப பரிபாலனஞ செயயுமபடியான
புணயம கிடைததததெனறு முகத்தில மேனமேலும
ஒளி வளரப் பெறறுப புறபபடடனன. அஙஙனம அவன
தகப்பனுகிய தசரத மனனவனுககும கைகேயிககும பர
தக்ஷிணம் செயது அவவநதப புரத்தினினறும புறபபடடு
வெளியே வநது தனது நணபாகளைக கண்டனன. ஸுமி
த்ராதேவியின வயிறு குளிருமபடிககுப பிறநது மேன
மேலும ஆனநததததை விளைககுந தனமையனுகிய லக்ஷ்ம
ணன' ஸமீபத்திலேயே யிருநதது பறறி நடநத வருந
தாநதங்களை யெல்லாம உணாநது கணகளிரணடிலுங
கணணீர் நிரமபித் தளுமபப்பெறறு மிகுநத கோபாவேச
முங் கொணடு அநத ராமனுககுப பினனே போயினன.
மஙகல பதாாத்தஙகளையும தேவாலயங்களையும இதுமுத
லிய மறறும மேனமையுளள பதாாததஙகளையும பாத

டைய சாபததினுல அவனது ராஜயம முழுவதும மண மழை பெய
யபபெறறு மறைநது காமததில அரணயமாகித தணடகாரணயமெ
னறு கூறபபடுகினறது

க்ஷிணம் பண்ணிக்கொண்டு போகவேண்டு மென்னும் விதியைப்பற்றி, ராமன் அங்கு அபிஷேகத்திற்காக ஸித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிற மங்கலவஸ்து ஸம்பாரங்களுக்கு ப்ரதக்ஷிணம் மாத்ரஞ் செய்து, அவற்றில் அபேக்ஷை யில்லாமையால் கண்வைக்காமல் [1] 'பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கவேண்டு மென்று நினைவிட்டுக் கொண்டு, அவற்றில் தேவதாஸன்னிதானம் உண்டாயிருப்பது பற்றி மர்யாதைக்காக மெதுவாகப் போயின்ன. உலகங்களுக்கெல்லாம் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குந் தன்மையனுகிய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு அப்பொழுது முகவிகாஸம் மேன்மேலும் மிகுந்து வந்ததேயன்றி ராஜ்யம் கைசோர்ந்தது பற்றி எள்ளளவாயினும் மாறிப்போகவில்லை பின்னும், என்றும் இல்லாத காந்தியுடன் கூடி அழகாய் விளங்கியது. ஆகையால், ராத்திரி பரந்து வருகையில் சந்த்ரனது காந்தி குறையாதிருப்பது போலவே, தனக்கு ஸித்தமான ராஜ்யம் கைசோர்ந்து போகையில் முகத்தின் ஒளி சிறிதும் மாறாதிருந்தது. ராஜ்யத்தைவிட்டுக் காட்டுக்குப் போகப் பறந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானுக்கு, ஸர்வலோகங்களையும் அதிகரித்து மானுவமானங்களில் கண்வையாமலிருக்க

I இங்கு 'ஸாபேக்ஷ:' என்று மூலம் பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கவேண்டு மென்னு மபேக்ஷையோடு கூடினவனுகியென்று பொருளென்பர் கோவிந்தராஜர் இதற்கு மஹேஶ்வர தீர்த்தர் சொல்லும்பொருளாவது—(அபமதா ஈக்ஷா-அபேக்ஷா அபேக்ஷயா ஸஹித: ஸாபேக்ஷ:) அபேக்ஷையென்றால் அபேக்ஷை யில்லாமை அதனோடு கூடியவன் ஸாபேக்ஷன் அந்த மங்கல வஸ்து ஸம்பாரங்களில் அபேக்ஷையில்லாமலென்றபடி அன்றியே—(அபேக்ஷா அயோவீக்ஷணம் தயா ஸஹித: ஸாபேக்ஷ:) அபேக்ஷை யென்றால் கீழ்ப்பார்வை அதனோடு கூடியவன். அல்லது (ஸாபேக்ஷ:) காட்டுக்குப் போவதில் அபேக்ஷையுடையவ னென்பது.

கும் மஹாயோகியைப்போல் மனத்தில் சிறிதும் விகாரம் உண்டாகாதிருந்தது. அந்த ராமன் அதிதீர ஸ்வபாவனாகையால் மங்கலகரமான குடையையும் தனக்கு அலங்காரஞ் செய்யப் பெற்று அழகான சாமரங்களையும் விட்டு, தன் பரிஜனங்களையும் துறந்து ரதத்தின்மேல் ஏறாமல் தன் விபத்தைப் பற்றித் தனக்குத் துயரம் இல்லாமற் போன போதிலும், நம்மைப் பற்றிப் பிறர்க்குத் துக்கம் உண்டாகின்றதே யென்று பிறர் வருத்தம் பொறாமையால் தனக்கு நேரிட்ட துயரத்தை மனத்திலேயே அடக்கிக்கொண்டு வெளிக் காட்டாமல் இந்த்ரியங்களையும் நிக்ரஹஞ்செய்து இந்த அப்ரியமான வார்த்தையைச் சொல்லும் பொருட்டுத் தாயாகிய கௌஸல்யையின் மாளிகைக்குப் போயினன். ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கப் போகின்றதென்று அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு காந்தி மேன்மேலும் மலரப்பெற்று ஸ்ரீராமனைச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்கள், ஸத்யஸந்தனும் ஸ்ரீமந்தனுமாகிய ராமனது முகத்தில் மனவருத்தத்தைத் தோற்றுவிக்கும்படியான விகாரங்கள் ஒன்றையுங் கண்டார்களில்லை. சரத்காலத்தில் மிகுந்த காந்தியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற சந்த்ரன் தனது ஒளியை விடாதிருப்பதுபோல், மஹாபாஹுவாகிய ராமன் தனக்கு ஸ்வபாவஸித்தமாகிய ஸந்தோஷத்தைச் சிறிதுங் கைவிடாதிருந்தனன். அம்மஹாபுஜன் மனவருத்தத்திற்கு உட்படாதவனாகையால் சிறிதும் விகாரமின்றி ஜனங்கள் எல்லோரையும் இனிய உரைகளால் கௌரவப்படுத்திக்கொண்டு தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனிடம் வந்து கூடிக்கொண்டனன். மஹா பராக்ரமசாலியாகிய அந்தத் தம்பியும் தமையனோடு ஸுகதுக்கங்களை ஒத்திருக்கப்பெற்றவனாகையால் ராமனுக்கு உண்டான துக்கத்தைப் பற்றித் தனக்கும் துக்கம் உண்

டாகப் பெற்று அதை மனத்திலேயே அடக்கிக்கொண்டு ராமனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றனன். ராமன் மாளிகைக்குச் சென்று அங்குத் தனக்குஅபிஷேகம் நடக்கப் போகிறதென்று மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு கூடியிருக்கின்ற ஜனங்களைக் கண்டு, அப்பொழுது தனக்கு நேரிட்டிருக்கிற ராஜ்யநாசத்தையும் சிந்தித்து, அதனால் அவஸ்யமாக மனவருத்தம் உண்டாகவேண்டியதா யிருப்பினும் தான் வருத்தப்படுவது கண்டால் தனக்கு ஹிதர்களாகிய ஜனங்கள் ப்ராணனை விட்டுவிடுவார்களென்று சங்கைப் பட்டுத் துயரத்தை யெல்லாம் உள்ளேயே அடக்கிக்கொண்டு வெளிக்கு ஒன்றும் புலப்படாதிருக்கும்படி சிறிதும் விகாரமுறாதிருந்தனன். பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் கௌஸல்யையோடு தான் காட்டுக்குப் போவதைச் சொல்லுவதும், கௌஸல்யாவிலாபமும்

புருஷ சிகாமணியாகிய அந்த ராமன் கைகேயிக்கும் தசரத மஹாராஜனுக்கும் கையைக் கூப்பி நமஸ்காரஞ் செய்து வெளிப் புறப்பட்டு வருகையில், அப்பொழுது அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் மனவருத்தம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயோவென்று கூக்குரலிட்ட பெரும் சப்தம் ஒன்று உண்டாயிற்று. அந்த ராஜபார்யைகள் ராமனைக் குறித்து 'ராமன், தந்தை சொல்லாமற்போயினும், அந்தப் புரத்திலுள்ள நம்மெல்லோர்க்கும் வேண்டிய கார்யங்களைத் தானே செய்து நமக்குத் திக்காகி நம்மைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருப்பான். அப்படிப்பட்ட ராமன் இப்பொழுது ஊரைவிட்டுக் காட்டுக்குப் போகின்றானே! தன் தாயாகிய கௌஸல்யைக்கு

எப்படி மனஊக்கத்துடன் சுஶ்ரூஷைகள் செய்துகொண் டிருப்பாரோ, அப்படியே பிறந்தது முதலாக நமக்கும் சுஶ்ரூஷை செய்துகொண்டிருக்கின்றனன். ராமன், தன் னைப் பிறர் எவ்வளவு கடினமாகப் பேசினபோதிலும் கோபங் கொள்ளமாட்டான். மேலும் பிறர்க்குக் கோபத் தை விளைக்கும்படியான் காரியங்களைப் பரிஹரித்து விடு வான். வீணாக ஹஙகொண்டு கோபித்துக் கொள்பவ ரெல்லோரையும் மனத்தெளிவுறச் செய்யுந் தன்மையன் அப்படிப்பட்ட ராமன் இப்பொழுது பட்டணத்தை விட் டுக் காட்டுக்குப் போகின்றனன் ஐயோ! நமது அரசனு க்குப் புத்தி கெட்டுப்போயிற்று ஆனதுபற்றியே ஸகல பூதங்களுக்கும் ரக்ஷகனாகிய ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப் பி ப்ராணிலோகங்களை யெல்லாம் நாசஞ் செய்கின்றனன்" என்று எல்லோரும் பாதத்தவாகிய தசரதனை நிந்தித் துக்கொண்டு கன்றுகளைவிட்டுப் பிரிந்த பசுக்களைப்போல கூக்குரலிட்டழுதனர் தசரதன் தானுகவே புத்ரசோகத் தினால் வருந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனன்; பின்னும், அவ்வந்தப்புர ஸ்த்ரீகளது அழுகுரலைக் கேட்டு மேன்மே லும் மனவருத்தம் வளரப்பெற்று மஞ்சத்தின் மேல் விழுந்து மூர்ச்சித்தனன். ராமனும் அவர்களது கூக் குரலைக்கேட்டு மிகவும் ஸங்கடப்பட்டு யானையைப் போல பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, இந்த்ரியங்களை யெல் லாம் அடக்குந் தன்மையுடைமையால் மனவருத்தத்தை மேலெழவொட்டாமல் மறைத்துத் தம்பியாகிய லக்ஷ்ம ணனுடன் கூடித் தாயாருடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போயினன். அவன் அங்குப்போகும் பொழுது, அரசன கௌரவிக்கும்படியான பெருமை பொருந்தியிருக்கும் த்வாரபாலாத்யக்ஷனாகிய வருத்தபுருஷன் வாசற்படியில்

1 த்வாரபாலாத்யக்ஷன்—வாசற்காப்பவர்களில் தலைவன்

உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டனன். அவர்கள் எல்லோரும் ராமனைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே திடீரென்று எழுந்திருந்து, ஜயசீலர்களில் மேன்மை பெற்றிருக்கிற அந்த ராகவனை 'ஜய விஜயீபவ' என்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தனர். அவன் அங்ஙனம் முதற் கட்டைக் கடந்து இரண்டாவத் கட்டில் ப்ரவேசித்து அங்கு வேதங்களை யெல்லாம் அறிந்தவர்களும் அரசனால் நன்கு ஸத்காரஞ் செய்யப் பெற்றவர்களுமாகிய வ்ருத்த ப்ராஹ்மணர்களைக் கண்டனன். ராமன் அந்த ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து அந்தக் கட்டையுங் கடந்து, பிறகு மூன்றாவது கட்டுக்குச் சென்று அங்கு வாசலில் காத்துக் கொண்டிருக்கிற வ்ருத்த ஸ்த்ரீகளையும் சிறு பெண்களையும் கண்டனன். அப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீகள் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் வாழ்த்தி மேன்மைப்படுத்தி மாளிகைக்குள்ளே நுழைந்து பரபரப்புடன் அவனது தாயாகிய கௌஸல்யைக்கு ராமன் வந்தானென்னும் ப்ரிய ஸமாசாரத்தைச் சொல்லினர். அப்பொழுது கௌஸல்யை ராத்ரியெல்லாம் நியமத்துடன் நித்திரையின்றிக் கண்விழித்திருந்து பொழுது விடிந்தவுடன் புதல்வனது மேன்மையை விரும்பி விஷ்ணுதேவனைப் பூஜித்துக்கொண்டிருந்தனள். கௌஸல்யை எப்பொழுதும் வ்ரதங்களை ஆசரிப்பதில் ஆஸக்தியுடையவள். மேலும், அப்பொழுது அவள் வெண்பட்டு வஸ்த்ரத்தை உடுத்து மங்கலாலங்காரங்களையுஞ் செய்துகொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு ஹோமஞ்செய்வித்துக் கொண்டிருந்தனள். அப்பொழுது ராமன் மங்கலகரமான அன்னையது அந்தப்புரத்திற்குட் சென்று அங்கு ப்ராஹ்மணர்களைக் கொண்டு ஹோமஞ் செய்வித்துக் கொண்டிருக்கிற தாயைக் கண்டனன். பின்னும், அவ்விடத்தில் தேவகார்யத்தின் பொருட்

டு ஸித்தப்படுத்தப்பட்ட த்ரவ்ய ஸமூஹங்களையுங் கண்ணுற்றனன். அங்குத் தயிரும் அக்ஷதைகளும் நெய்யும் கொழுக்கட்டைகளும் ஹவிஸ்ஸுக்களும் பொரிகளும் வெளுத்த பூமாலைகளும் பாயஸமும் எள்ளும் பணியாரமும் ஸமித்துகளும் ஜலம் நிறைந்த பூர்ணகும்பங்களும் ராமனுக்குப் புலப்பட்டன. வெளுத்த பட்டு வஸ்த்ரத்தை உடுத்து ஜலமெடுத்து விஷ்ணு தர்ப்பணஞ் செய்து கொண்டு வ்ரதோபவாஸங்களால் இளைத்துத் தேவதையைப்போல் விளங்குகின்ற தாயாரை ராமன் கண்டனன். அப்பொழுது தர்ப்பணஞ் செய்துகொண்டிருந்தாளாகையால் வெகுநேரங்கழித்து, பெற்ற வயிறு குளிரும்படிக்குப் பிறந்த குமாரனாகிய ராமன் வந்திருப்பது கண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து பெண்குதிரை தன் குட்டியைக்கண்டு எதிர்கொள்வதுபோல் புதல்வனை எதிர்கொண்டனள். அங்ஙனம் எதிர்கொண்டு வருகின்ற தாயக்கு ராமன் நமஸ்காரஞ் செய்தனன். பிறகு அந்தக் கௌஸல்யையும் கைகளை நீட்டி ராமனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு உச்சி மோந்தனள். கௌஸல்யை ஸஹஜமாகவே பிள்ளையினிடத்தில் வாத்ஸல்யமுடையவள். மேலும், பகைவரால் எதிரிடப்போகாத பராக்ரமம் பொருந்திய அப்படிப்பட்ட புதல்வனிடத்தில் ப்ரீதியின் மிகுதி சொல்லத் தரமோ? அங்ஙனம் அவள் தன் புதல்வனாகிய ராமனைப் பார்த்து அவனுக்குப் ப்ரியமும் ஹிதமும் உண்டாகும்படி 'வ்ருத்தர்களும் தார்மிகர்களும் மஹானுபாவர்களுமாகிய ராஜர்ஷிகளைப்போல், நீ [1]தீர்க்காயுஷ்யத்தையும், பெருங்கீர்த்தியையும், உன் குலத்திற்குத் தகுந்த தர்மத்தையும் பெறுவாயாக. ரகு வம்சத்திற் பிறந்த ராமா! உன் தந்தை, சொல்லித் தவறார். அவர்

1 நீண்ட ஆயுளையும்.

பரஜைகளை தாமநதவறாது நடததுந் திறமுள்ள மனன
வர் ஆகையால தான தர்மத்தினினறும தவறார. இது
உனககுத தெரியாதோ? நான சொலலவேணடுமோ?
ஆனதுபறறி இனனும படடாபிஷேகத்தைப் பற்றி ஆரம்
பிககவிலலையே யெனறு ஸநதேகபபடவேண்டாம. தர்ம
ஸவபாவராகையால் உனனை இபபொழுதே யௌவராஜ
யத்தில படடாபிஷேகஞ செயதுவிடுவார்' எனறனள
இஙஙனம் மொழிநது, தாயாகிய அநதக கௌஸலயை
மீளவும் 'குழநதாய! போஜனஞ செயய வருவாயாக'
எனறழைதது ஆஸனம இடுகையில, ஒருவர தனக்
காக இடடுவைதத ஆஸனததில உடகாராமற் போன
போதிலும கையினாலாவது அதைபபரிசிகக வேண்டுமென
னும விதியைபபறறி, அதைக கையினால பரிசித்து விடடு
அஙஙனம மொழிகினற தாயைப பார்த்து 'காட்டுக்குப்
போகிறேன' எனறு எபபடி சொலவேனெனறு கொஞ
சம வெடகிததுக கைகளைக கூபபிககொணடு இயறகை
யாகவே வணககம் பொருநதியவனாகையால, பினனும
அனனையிடததிலுள்ள கௌரவததைபபறறி மிகக வ
ணககததுடன தான தணடகாரணயததிறகுப் புறபபட
டுபபோகும விஷயத்தைபபற்றி அனுமதிகேடகமுயனறு
அதைச சொலலி அனுமதி பெறறுக கொளள ஆரமபித
தவனாகி 'தாயே! இபபொழுது பெருதத பயம ஒனறு
வநதுகொண்டிருககினறது இது உனக்குத் தெரியாது.
இவவிஷயம உனககும ஸீதைககும் லக்ஷமணனுக்கும து
யரததை விளைககவறறாயிருக்கும. ஆயினும சொலலாமல்
தீராது. அது மறறொனறும அனறு நான் தண்டகார
ண்யததிறகுப போகப போகிறேன எனக்கு இநத மணி
மயாஸனம ஏதுககாக? [1]தாபபாஸனததில் உடகாரவே

1 இதறகு 'விஷடராஸநயோர்ஹி காலோ'யம மாமுப

ண்டுங காலமனறோ இதோ எனககு வநதிருக்கினறது
ஞான தேனையும கிழஙகுகளையும பழங்களையும தினறு
கொண்டு, சமையறகாரா சமைத்து மேலான மாமஸந
தினபதை இழநத முனியைபபோல ஜனஸஞசாரமிலலா
த வனததில பதினனகு ஸமவதஸரஙகள வாஸஞ செய்
யப்போகினறனன மஹாராஜன பரதனுககு யௌவராஜ
யங கொடுககப போகினறனன. என்னையோ, தாபஸனாக
கித தணடகாரணயததிறகுப போகும்படி செயதனன
நான தநதையினது ஆஜ்ஞையினபடி வானபரஸதா
செயயுங காமங்களை ஆசரிததுககொணடு பழஙகளையுங
கிழஙகுகளையும தினறு தேஹயாததரை நடததிககொணடு
[1] ஆறெட்டு வாஷஙகள ஜனஸஞசாரமினறிய அரணயத
தில வஸிததிருக்கபபோகினறேன' என்றனன அபபட்ட
மஹிஷியும ராமன அஙஙனம மொழியககேட்டுச சோகம
உண்டாகபபெறறுக காட்டில கோடாலியால வெட்டப
பட்ட ஆசசாமரததின கிளைபோலவும, ஸவாககததினின
றும பூமியில விழுநத தேவ ஸதரீபோலவும, திடீரெ
னறு மூாசசிததுக கீழே விழுநதனள. துககததிறகுச
சிறிதும தகாதவளும தனககுத தாயுமாகிய அநதக கௌ
ஸலயை அங்ஙனம மூாசசித்து அறுபபுண்ட வாழைமரம
போல தரையில விழுநதிருக்கையில, ராமன கண்டு எழு
நதிருக்க எடுததனன. பாரத்தை வஹிததததனால மிக
வும ஶ்ரமபபட்டு அநத ஶ்ரமம தீருகைககாகப பூமியில

ஸயிதঃ' என்று மூலம விஷ்டரமென்றால இருபததைநது தாபபங
களால செயயபபட்ட தாபஸாகளின ஆஸனம

1 இங்கு 'ஷட்சாஷ்டௌச வாஷாணி' என்று மூலம பதினா
னகு வாஷஙகளென்றால அதிகமாகத தோறறுமென்று ஆறு எட்டு
வாஷஙகளென்று குறைவாகத தோறறும பொருட்டுச சொல
லினன.

விழுந்து புரண்டு எழுந்திருந்து ஓய்ந்திருக்கிற பெட்டைக் குதிரைபோல் அக்கௌஸல்யையும் துக்கத்தின் மிகுதியைப் பொறுக்கமுடியாமல் கீழே விழுந்து ஸமஸ்த அவயவங்களிலும் புழுதி நிரம்பப்பெற்று ராஜன் எழுந்திருக்க எடுக்கையில் எழுந்திருந்தனள். அப்பொழுது ராமன் தனது தாயாருடைய தேஹம் முழுவதும் தூசி போகும்படி தன் கைகளால் தடவிக்கொடுத்தனன். அவள் ஸுகத்தை யனுபவிப்பதற்கே உரியவள்; அப்படிப்பட்ட பட்டமஹிஷியாகிய கௌஸல்யை துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டுத் தன்னைச் சேவித்துக்கொண்டிருக்கிற புருஷச்ரேஷ்டனாகிய ராமனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது 'பிள்ளாய்! நான் துக்கத்தை யனுபவிப்பதற்காகவே நீ எனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தனை. நீ பிறக்காமல் போவாயாயின் நான் மலடியாயிருப்பேனாயினும் 'பிள்ளையில்லையே' என்கிற துக்கத்தைக் காட்டிலும் மேலாகிய இப்படிப்பட்ட துக்கம் எனக்கு நேரிட்டிருக்காது. குழந்தாய்! மலடியாயிருப்பவளுக்கு 'பிள்ளையில்லையே' என்கிற ஒரு துக்கம் மாத்ரமேயன்றோ மனத்தில் உண்டாயிருப்பது. இப்படி பிள்ளையைப் போக்கிப் பூமியில் விழுந்து புரண்டு கதறும்படியான துக்கம் மற்றொன்று நேராதன்றோ. மிகுந்த அநுராகத்தோடு ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டிய ஸமயங்களில் நான் ஜ்யேஷ்டபத்னியாயிருப்பதற்குரியபடி ஆபரணம் ஐச்வர்யம் முதலிய எவ்வித மங்கலத்தையாயினும், மற்றும் பர்த்தா கௌரவப்படுத்துவது முதலியவற்றாலுண்டான எவ்வித ஸுகத்தையாயினும் இதுவரையில் அநுபவித்தறியேன். பிள்ளை பிறந்த பிறகாயினும் அந்தப் பலத்தினால் அவைகளை அநுபவிக்கலாமோவென்று நினைத்துக்கொண்டிரு

நதனன. [1]இனி எனனைக காட்டிலும கீழபபட்டவர்க ளாகிய சககளததிகள எனனைக குறிதது எனமனது இரண்டாகப பிளநது போகுமபடி மிகவும கொடிய மொ ழிகளைப பலவும உரைககையில எலலோர்க்கும மேலாயி

1 இதறகு மூலம்—

'ஸா ஃஹுநி யமநோஜ்ஞாநி வாகயாநி ஹ்ருதயசசிதாம,

அஹம் ஸ்ரோஷயே ஸபதநீநாமவராணாம் வரா ஸதீ'

விசேஷாாததம— (ஸா அஹம) அபபடிபபட்ட நான இதுவரை யிலும ஸுகததையே அனுபவிதது வநத நான (ஹ்ருதயசசிதாம) மனததைப பிளககத தககவாகளும பாததாவின மனததை என னிடததில புகவொட்டாமல வைகலயததை உண்டாககி வேறுபடுதது மவாக ளெனறபடி (அவராணாம) தாழநதவாகளுமான பெரியவளா கையால தானொருததியே அஙஙனம பருஷமாகப பேசத தகுநதவ ளெயனறித தனனை அஙஙனஞ சொலலத தகாதவாகளெனறபடி. (ஸபதநீநாம) சககளததிகளுடைய தனககு உடபட்டவாகளலல ரெனறபடி (வஹுநி) பல இதனால முனபு கூட ஸவலபமாயலல அவாகள பருஷமாகப பேசுவதெனறபடி (அமநோஜ்ஞாநி) இனிய- வையலலாத பருஷமானவை யெனறபடி இதனால—முனபு இனிய உரைகளுங கலநதிருககுமெனறு தோறறுகிறது இபபொழுது சிறி தும இனிமை யெனபதே இலலை, கேவலம பருஷமான மொழி களே (வாகயாநி) வாகயஙகளை ஸூசகமான பதஙகளனறு. (வராஸதீ) மேறபட்டவளா யிருநது கொணடு மேனமைப பட்டிருப பவள கீழபபட்டவாகளிடம வாாததை கேட்பது மிகவும துககரமெ னறு கருதது நான கீழபபட்டவளா யிருபபேனாயின, இநதததுககஞ சிறிதும உண்டாகாதெனறபடி. (ஸபதநீநாம) சககளததிகளுடைய. இஙகுக கோபததினால பஹுவசனம (பனமை) கைகேயி ஒருததி யைத தானே குறிததுச சொலலுகிற வாாததையாகையால ஒருமை யிறனே கருதது இஙகுத திடமொனறு 'என வீட்டிறகு வாராதே' என்றுரைப்பது, கோபஙகொணடு பாததாவி னெதிரில 'இவவிடம விட்டு அபபுறம போ' எனறுரைபபது, 'பிளளை யிலலாதவளுககு வே டிககையென ?' எனறுரைபபது இதுமுதலியவை சககளததிகள சொலலும பருஷவாாததைகளெனறு தெரியவருகினறது

ருந்துகொண்டு கேட்கப் போகிறேனன்று. ஸ்த்ரீகளுக்குச் சக்களத்திகளிடம் வார்த்தை கேட்பதைக் காட்டிலும் மிகுந்த மனவருத்தம் யாதிருக்கின்றது? ஆகையால் என் துக்கத்தையும் என் அழுகையையும் இவ்வளவென்று சொல்லத் தரமில்லை அவைகளுக்கு முடிவேயில்லை. பலவந்தனாகிய நீ ஸமீபத்திலிருக்கும்போதிலும் இவ்வாறு என்னைத் திரஸ்காரஞ் செய்வதை நீ பார்த்துக்கொண்டிருந்தனையல்லவா? இனி நீயும் தூரத்தில் போனபின்பு சொல்லவேண்டுமோ? இனி எனக்கு மரணமேயன்றி வேறில்லை யென்பது ஸத்யமே. பர்த்தா என்னை எப்பொழுதும் நிராகரித்துக்கொண்டே யிருப்பவனாகையால், அவன் என் மேன்மையைக் கெடுத்து, என்னைத் தாழ்ந்தவளாகச் செய்துவிட்டனன். ஆகையால் கைகேயியின் தாஸீஜனங்களோடு ஸமானையாகவோ, அதுவும் இல்லையாயின், அவர்களைக் காட்டிலுந் தாழ்ந்தவளாகவோ ஆய்விட்டனன். மற்றொரு துக்கத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன்; கேள் எவனாவது ஒருவன் என்னை ஸேவித்திருப்பானாயின், அல்லது ஒருவன் ஸேவை செய்யும்வவளவு பாக்யம் எனக்கு ஏது? எவனாயினும் ஒருவன் என்னை அநுஸரித்திருப்பானாயின், அவன் அரசனாகிய கைகேயியின் புதல்வனைப் பார்த்து அந்தப் பயத்தினால், என்னோடு பேசவுமாட்டான் அந்தக் கைகேயியோ! எப்பொழுதும் என்மீது கோபத்தினால் கருமுருமென்கிற முகத்தோடு கடுமையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பாள். இனி இப்படிப்பட்ட துக்கத்தையைப் பெற்றபின்பு, அவளது அத்தகைய முகத்தைக் கண்டு, பிள்ளாய்! நான் எப்படி பொறுத்திருக்கமுடியும்? குழந்தாய்! கைகேயியின் கோபம் உனக்குத் தெரியாதா? அவள் கோபத்திற்கு ஒருநாளும் ஒழிவில்லையே! அவ்வித கோபத்து

டன் கடுமையாகப் பேசுகிற அவள் முகத்தை நோக்கிருக்கிற நான் எப்படி பார்த்திருக்கமுடியும்? அவள் பேச்சைக் கேட்டு எங்ஙனம் பொறுத்திருப்பேன்?[1] ராமா! நீ பிறந்தது முதற்கொண்டு இப்பொழுதைக்குப் பதினேழு

---

1 இங்கு—

'உஶ ஸப்தச வர்ஷாணி ஜாதஸ்ய தவ ராகவ'

என்று மூலம் ராமனது வயதை இங்கு விசாரிக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. வனத்திற்குப் போகும் ஸமயத்தில் கௌஸல்யை 'உஶ ஸப்தச வர்ஷாணி' (பதினேழு வர்ஷங்கள்) என்றனள். விஶ்வாமித்ர மஹார்ஷி ராமனை அனுப்பவேண்டுமென்று வேண்டினபொழுது தசரதன் 'ஊநஷோடஶவர்ஷோமே ராமः' (இன்னும் ராமனுக்குப் பதினாறு வயது நிரம்பவில்லை) யென்றனன். அந்த ஸம்வத்ஸரத்திலதானே ராமனுக்கு விவாஹமாயிற்று. ஸீதை ராமனைப் பார்த்து 'உஷித்வா த்வாதஶ ஸமா இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேஶனே' (இக்ஷ்வாகு வம்சத்திற் பிறந்த மஹானுபாவர்களது க்ருஹத்தில் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் வஸித்திருந்து) என்று விவாஹமான பின்பு பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரங்கள் அயோத்தையி லிருந்ததாகச் சொன்னாளாகையால் தசரதன் சொன்னதும் விவாஹம் நடந்ததுமாகிய பதினாறு வருஷங்களும், விவாஹம் நடந்தபின்பு கடந்த பன்னிரண்டு வருஷங்களும் கூட்டினால் காட்டுக்குப் போகும்பொழுது இருபத்தெட்டு வருஷங்களாகின்றன. ஸீதை, 'மம பர்த்தா மஹாதேஜா வயஸா பஞ்சவிம்ஶகः, அஷ்டாதஶஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி கண்யதே' (மஹா தேஜஸ்வியாகிய என் பர்த்தாவுக்கு இருபத்தைந்து வயது. எனக்குப் பதினெட்டுவயது) என்று காட்டுக்குப் போகும்பொழுது ராமனுக்கு இருபத்தைந்து ஸம்வத்ஸரங்களென்று சொல்லினள். இங்ஙனம் காட்டுக்குப் போகும்பொழுது ராமனுக்கு, கௌஸல்யை சொல்லுகிறபடி பதினேழு வயதாகவும் தசரதனது வார்த்தையின்படி இருபத்தெட்டு வயதாகவும், ஸீதைசொன்ன பிரகாரத்திற்கு இருபத்தைந்து வயதாகவும் புலப்படுகின்றது. இம்மூன்றும் பொருந்துவது எப்படி என்னில்— மூன்றுக்கும் ஸங்கதி உண்டு. எப்படியெனில்—கௌஸல்யை 'உஶ ஸப்தச வர்ஷாணி ஜாதஸ்ய தவ ராகவ' என்று சொன்ன வாக்யத்தில் 'ஜாதஸ்ய' என்று தவிதீய ஜன

ஸம்வத்ஸரங்களாக, உனக்கு யௌவராஜ்யம் வந்து என

மத்தைச் சொல்லுகிறது த்விதீயஜன்மம்—உபநயனம். உபநயன காமத்தினால் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்கள் மூவர்க்கும் த்விதீயஜன்மம் உண்டாகிறதென்று யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. த்விதீயஜன்மம்—இரண்டாவது ஜன்மம். அதில் 'கர்பைகாதசேஷு ராஜந்யம்' (கர்ப்பத்தினின்றும் பதினோராவது வயதில் க்ஷத்ரியனுக்கு உபநயனம்) என்ற ஸூத்ரத்தில் 'ஏகாதசேஷு' என்று பஹுவசனத்தைப்பற்றி க்ஷத்ரியர்களுக்கு உபநயனம் கர்ப்பத்தினின்றும் ஒன்பதாவது வயதிலும் கர்ப்பத்தினின்றும் பத்தாவது வயதிலும் கர்ப்பத்தினின்றும் பதினோராவது வயதிலும் செய்யலாமென்று தேர்ந்தறிவிக்கைக்காகவாகையில் க்ஷத்ரியனாகிய ராமனுக்குக் கர்ப்பத்தினின்றும் ஒன்பதாவது வயதில், அதாவது பிறந்தெட்டாவது வயதில் உபநயனம் நடந்தது. இவ்வெட்டு வர்ஷங்களைக் கூட்டாமல் எட்டாவது வயதில் நடந்த உபநயனம் முதலாக எண்ணிப் பதினேழு வர்ஷங்களாயினவென்று கௌஸல்யை மொழிந்தனள். ஸீதை எட்டு வர்ஷங்களையும் பதினேழு வர்ஷங்களையும் கூட்டிச்சேர்த்துக்கொண்டு 'வயஸா பஞ்சவிம்ஶக:' என்று இருபத்தைந்து வயதென்றுரைக்கையால் கௌஸல்யையின் கணக்குக்கும் ஸீதையின் கணக்குக்கும் விரோதம் இல்லை. இனித் தசரதனது கணக்கோடு ஸங்கதி விசாரிக்கவேண்டும். தசரதன் 'ஊநஷோடஶவர்ஷோ மே ராம:' (ராமன் குறைந்த பதினாறு வயதுடையவன்) என்றான். அந்தக் குறை எவ்வளவு என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தசரதன் விஶ்வாமித்ரரோடு அனுப்பின ஸம்வத்ஸரத்திலேயே ராமன் மாரீசனோடு யுத்தஞ்செய்தானாகையால், அவன் ராமனைக் குறித்து, 'பாலோ த்வாதஶவர்ஷோऽயமக்ருதாஸ்த்ரஶ்ச ராகவ:' என்று ராமனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதென்று ராவணனோடு சொல்லினன். ஆகையால் விவாஹகாலத்தில் ராமனுக்குப் பன்னிரண்டு ஸம்வத்ஸரங்கள். விவாஹமான பின்பு 'ஸமா த்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶனே, புஞ்ஜானா மானுஷான் போகான் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ' என்றும், 'உஷித்வா த்வாதஶ ஸமா இக்ஷ்வாகூணாம் நிவேஶனே' என்றும் ஸீதை பன்னிரண்டு வர்ஷங்கள் அயோத்யையில் வஸித்திருந்ததாகச் சொல்லுகையால், தசரதன்

துககம தீரவேண்டுமென்று விருமபிக கொண்டு நாலக
சொன்ன விவாஹததிறகு முநதின பனனிரணடு வாஷஙகளும
ஸீதை சொன்ன விவாஹததிறகுப பிறபட்ட பனனிரணடு வாஷ
ஙகளுஞ சேரநது இருபதது நானகு ஸமவதஸரஙகள ஆகினறன
'ததர தரயோதஸே வர்ஷே ராஜா மநதரயத பாஹவ:' (அநத விவா
ஹததின பினபு பதினமூனருவது வாஷததில அரசன ராமனுககு
படடஙகடட ஆலோசிததனன) என்று ஸீதை சொலலுகையால
ராமன இருபததுநானகு வயது நிரமபி இருபததைநதாவது வயதில
வனததிறகுப போனனெனபது விததிககினறது இஙஙனம 'ஊந
ஷோடஸவாஷ:' எனகைககுப பனனிரணடு வாஷஙகளாகக கரு
ததுக கொணடோமாயின, தசரதனது கணககும ஸஙகதமாகின
றது ஆகையால ராமனுககு எடடாவது வயதில உபநயனமும, பன
னிரணடாவது வயதில விவாஹமும, பிறகு பனனிரணடு வாஷங
கள அயோதயாவாஸமும, இருபததைநதாவது வயதில அரணயப்ர
வேசமுமெனறு விததம மேலும 'மம பாததா மஹாதேஜா வய
ஸா பஞசவிம்ஸக:, அஷடாதஸஹி வாஷாணி மம ஜநமநி கணய
தே' என்று ராமனுககு இருபததைநதாவது வயதில ஸீதை தனக
குப பதினெடடு வயதெனறு சொலலுகையால ஸீதை ராமனைக
காடடிலும ஏறககுறைய ஏழுவயது பிறபடடவளெனறு தெரிகின
றது அபபொழுது விவாஹததின பொழுது ராமனுககுப பனனி
ரணடுவயதாகையில, ஸீதைககு நதுவயதெனறு தோறறுகினறது
ஆனால, ஸீதை காடடுககுப போகுமபொழுது பதினெடடுவயதில
அயோதயையிலிருநத பனனிரணடு வாஷஙகளைக கழிககையில ஆறு
வாஷஙகள மிகுகினறனவாகையால ஸீதைககு முனபு சொன்ன
ஐநது வாஷஙகள நிரமபி ஆறுவது வாஷததில விவாஹம நடநததெ
னறு விததிககினறது. ஆயினும ராமன விவாஹமாயினவுடனே 'ஸீ
தயா ஸாரதம் விஜஹார பஹூந்ருதூந' என்று ஸீதையோடு ஸம
போகஸுகம அனுபவிததாகச சொலலுகையால பனனிரணடுவய
துளளபாலனுககு அது எபபடி சேருமெனறு வினவலாகாது மிகவும
ஸௌகுமாரயததோடிருபபினும உரெளடசரீரனாகையால அவனுககு
இதுகூடும இநதக காரணததைப பறறியே ஸீதாதேவிககும ஆறு
வது வயதிலேயே யௌவனாரமபம பொருநதுகினறது ஆயினும,
பனனிரணடு வயதுளள பாலனும ஆறுவயதுளள பாலையும ஸமபோ

ஸோக கட்டத்தில் கொண்டிருக்கின்றனன் சக்கரவர்த்திகளின்

ஸௌக்கம் அனுபவிப்பது கூடாதென்றும், ராமனுக்குக் காட்டுக்குப் போகும்பொழுது இருபத்தெட்டு வயது ஆகவேண்டுமென்றும் சிலர் கருத்து அவர் சொல்லுவது யாதெனில்—‘ ஊநஷோடஸவர்ஷ꞉’ என்கிறவிடத்தில் பதினாறு வயதிற்குச் சிலமாதங்களே குறைந்திருக்கவேண்டுமேயன்றி நான்குவர்ஷங்கள் குறைந்திருப்பதாகச் சொல்லத்தகாது சில மாதங்கள் குறைந்த பதினாறுவயதுள்ளவனென்று பொருள் ஆகும்பக்ஷத்தில் தசரதன் விஸ்வாமித்ரரோடு ‘ ஸா லோ ஹ்யக்ருதவித்யஸ்ச நவேத்தி ஸ்லாஸ்லம் ’ (பாலன், வித்தையில் ஆறித்தேறாதவனல்லன், பலாபலங்களை அறியான்’) என்று பதினாறுவயதுள்ளவனைக் குறித்துச்சொல்ல நேருமாவெனில்—‘ஸால ஆஷோடஸாத் வர்ஷாத்’ (பதினாறுவயதுவரையில் பாலன்) என்னும் வசனத்தைப்பற்றியும் பால்ய யௌவன ஸந்தியின்பொழுது பாலனென்று வ்யவஹரிக்கக்கூடுமானது பற்றியும் பாலனென்றுனென்று தெரிகின்றது ஆனால் அந்தஸம்வத்ஸரத்திலேயே மாரீசன் ‘ ஸா லோ த்வாதஸவர்ஷோஉயமக்ருதாஸ்த்ரஸ்ச ராகவ꞉, அஜாதவ்யஞ்ஜந꞉ ஸ்ரீமாந் பத்மபத்ரநிபேக்ஷண꞉’ (இந்த ராமன் பன்னிரண்டுவயதுள்ளவன், பாலன், அஸ்த்ரவித்தையில் தேராதவன், மீசைமுதலிய புருஷசிஹ்னங்கள் இவனுக்கு இன்னும் உண்டாகவில்லை’ யென்று மீசையில்லாத பன்னிரண்டு வயதுள்ளபாலனுகைச் சொல்லுகையால் பதினாறு வயதென்பது எப்படியெனனில—மாரீசன் யுத்தபயத்தினால் பரமித்தாவது, அல்லது ராவணனைப் பயப்படுத்துகைக்காவது அங்ஙனஞ்சொல்லியிருக்கக்கூடும் இல்லையாயின், தன்னை வாயவ்யாஸ்த்ரம் எய்து தூரத்தில்போக எறிந்த வில்லாளியை ‘அக்ருதாஸ்த்ர’ என்றுரைப்பானோ? இப்படியே பதினாறு வயதுள்ளவனைப் பன்னிரண்டுவயதுள்ளவ னென்றனன் வில்வித்தை தெரியாத அந்த பால்யத்திலேயே என்னை இவ்வளவு செய்தனன், இப்பொழுது வயதில் நம்மெல்லோரையும் எவ்வளவு செய்யமாட்டான் என்று ராவணனுக்குச் சங்கை உண்டாகும்பொருட்டே இங்ஙனம் அவன் பொய் உரைத்தானென்று தெரிகின்றது ‘ அஜாதவ்யஞ்ஜந ’ என்றது ‘ இக்கன்னிகைக்கு இடையில்லை’ என்பதுபோல அதிசபோக்தி கொஞ்சமாக மீசை தலைகாட்டுகிறதென்று பொருளேயன்றி மீசை

இயற்கையைச் சேர்ந்த வருத்தத்தால் தங்களுக்கு உரிய வயதும் பலமும் க்ஷீணிக்கப் பெற்றவளாயினும், சக்களத்தியின் துர்வாக்யங்களைக் கேட்டமையாலுண்டான மனவருத்தத்தினால் கலங்கியிருப்பவளாயினும், சக்களத்திகளிடம் திரஸ்காரம் பெறும்படியான இந்த அளவில்லாத மனவருத்தத்தை வெகுகாலம் பொறுத்திருக்கப் போறேன். நான், பூர்ண சந்திரன் போன்ற உனது அழகான முகத்தைப் பார்க்கப் பெறாதவளாகி, தைன்யம் மிகப் பெற்றுத் திக்கின்றிய பிழைப்பைக்கொண்டு எங்ஙனம் பிழைத்திருப்பேன்? நான் பாக்யமற்றிருப்பவளாகையால் உபவாஸங்களிருந்து தேவதைகளைத் தியானஞ்செய்து பல வ்ரதங்களை நடத்தி, மிகுந்த கஷ்டத்துடன் உன்னை வளர்த்ததெல்லாம், இங்ஙனம் உன்னைக் காட்டு

யில்லையென்று பொருளல்ல. 'ஏகவஸ்த்ரயரோ யநவீ ஸ்ரீ கநகமாலயா' (ஒரு வஸ்திரம் உடுத்துப் பொன்மாலை சிகையில் விடப்பெற்று) இங்கு 'ஏகவஸ்த்ரயா:' என்றால்—ஒரு வஸ்த்ரந் தரித்திருந்தானென்று பொருளல்ல, வஸ்த்ரத்தையெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்து இடையில் சுற்றிக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாயிருந்தானென்று பொருள். 'வயஸா பஞ்சவிம்ஶக:' (இருபத்தைந்து வயதுடையவன்) என்றவிடம் எப்படி சேருமென்னில்—எப்பொழுதும் இருபத்தைந்து வயதுள்ளவன்போல புலப்படுமவனென்று நித்யயௌவனம் தெரிகின்றது. தேவதைகளும் எப்பொழுதும் இருபத்தைந்து வயதுள்ளவர்கள்போல புலப்படுவார்களென்பது ப்ரஸித்தம். ஆகையால் கௌஸல்யை 'மாஸை காஉஶேஷ ராஜநயம்' என்று பதினோராவது வயதில் நடக்கும் உபநயனம் முதலாகக் கணக்கிட்டுப் பதினெட்டுவயதென்றனள். ஆகையால் மொத்தத்தில் கூட்டுகையில் ஜன்மகாலம் முதலாக இருபத்தெட்டு வர்ஷங்களாகின்றன. 'ஆனதுபற்றி ராமனது வனப்ரவேச ஸமயத்தில் இருபத்தெட்டு வயதென்பது ஸித்தம்' என்று சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் ஸீதை ஸந்யாஸியாக வந்த ராவணனைப் பார்த்து 'வயஸா பஞ்சவிம்ஶக:' (இருபத்தைந்து வயதுள்ளவன்) என்னும் வார்த்தை சாபபயத்தினால் சொன்னளாகையால் இதுவே யதார்த்தமாகின்றது. ஆகையால் இதைப்பற்றி ராமனுக்கு வனப்ரவேசஸமயத்தில் வயஸ்ஸு இருபத்தைந்தென்பதே ஸித்தம்

க்குத துாத்தி மனவருத்தப படுவதறகாகவே ஆயவிட
டது வாஷாகாலத்தில புதுபாவாஹம வநது மோதப்பெ
றறு மஹாநதியின கரை உடைநது போவதுபோல, இப
படிபபடட துகக வாாததையைக கேடடு என மனது
வெடிததுப போகவேணடியிருகக வெடிககாதிருககினற
தே! ஆகையால இதைக கெட்டிக் கலலென்று நினைககி
றேன ஸிமஹம, அழுதுகொணடிருககிற பெணமானைக்
கணடால அடித்துக கொலவதுபோல, எனனை யமன
உடனே கொலலாதிருபபதனால எனக்கு நிஜமாகச சாவி
லலை எனனை வைததுககொளவதறகு யமலோகததில
இடமும இலலையெனபதாகவே எனககுத தோறறுகின
றது எனது ஹ்ருதயமும் தேஹமும இபபடிபபடட துக
கததில மூழகப பெறறும, வெடிததுச சுககலாயத் தரை
யில விழாதிருககினறன; ஆகையால இவை இருமபினால
செயயபபடடு மிகவுங் கடினஙகளாயிருபபவை யெனபதே
நிஜம. மேலும, தெயவம ஏறபடுததின காலந தவிர மற
றைக காலததில மரணம நேரிடாதெனபது ஸத்யமே
யனறு ஆகையால கொலலுமபடியான இபபடிப்படட
துககம வநதபோதிலும எனககுச சாவு எஙகிருநது
நேரபபோகினறது? நான ஸநதானம உணடாகவேண்டு
மெனறு செயத வரதஙகளும தானஙகளும த்யானங்க
ளும மிகவும் பயனறறவைகளாயின நடததின தவங்க
ளும களா பூமியில விதைத்த விதைபோல நிஷபலமா
யின. இதுவரையில எநநாளும அனுபவிககாத துகக
மனறோ இது மிகுநத மனவருததம வநது பீடிககும்பொ
ழுது, எவனாயினும, ஏறபடட காலம நேரமறபோன
போதிலும, தனனிஷ்டபபடி பராணனகளை விடககடவு
ளாயின, நான, கனறுக குடடியை விடடுப் பிரிநதிருகக
முடியாத பசுவைபபோல, உனனை விடடுப பிரிநதிருக

கப பொருமல இபபொழுதே யமனது கொலுமண்டபத திற்குப போயச சோகதிருபபேன ஆனால இபபடி செய யவும முடியாதிருககினறதே அகாலமரணம உணடா காமற போனபோதிலும, ராமா! சநதரன போல பர காசிககினற அழகிய முகமுளள உனனைக கணணாரப பாரததுககொண்டிருபபது நேராமல விடடுப பிரிநது இஙகு அநாதையாய பிழைபபுப பிழைததிருபபதனால பர யோஜனம் ஒனறும இலலை. ஆகையால, பசு மிகவும திடம் தபபி வாதஸலயத்தினால கனறுக குட்டியைப் பினதொடாநது செலவதுபோல, நானும உனனுடன கூடவே காட்டுககு வருகினறேன' எனறனள. அஙங னம அநதக கௌஸலயை அபபொழுது துக்கம் பொறுக க முடியாமலும், ராமனை விட்டுபபிரிநது சக்களததியால் தனககு நேரக்கூடிய மஹா வயஸனததை ஆலோசிததும ராமன ஸத்யபாசததினால கட்டுண்டிருபபதைக கண்டும் தன புதலவன ஒருவரால கடடபபட்டிருககக் கணட கின னர மடநதையைபபோல மிகக மனவருததததுடன கூக குரலிட்டழுதனள. இருபதாவது ஸாககம முறறிறறு

லக்ஷ்மணன கௌஸலயைககு ஸமாதானம மொழிதலும, ராமன ஸதயந தபபக கூடாதெனறு கூறுதலும

அஙஙனம ராமனுடைய தாயாகிய கௌஸலயை கதறிககொண்டிருககையில, அது கண்டு லக்ஷ்மணன மிக வும முகவொளி மழுஙகபபெறறு அவளது மனவருத்தத தை அடக்குவதற்காக,[1] அபபொழுதைககுத தகுநதபடி

[1] இஙகு 'ததகாலஸத்ருசம் வச:' எனறு மூலம அநதக காலத துககுத தகுநத வாாததையை அதாவது—அபபொழுது கௌஸல யையின மனவருததததைப போககுவதறகாக அவவாறு பேசினனை னறி மனப்பூாவமாக அஙஙனஞ சொலலவிலலையெனறு கருதது

'கௌரவிக்கத் தகுந்த மஹாநுபாவையே! பெண்ணாகப் பிறந்தவளொருத்தியின் வார்த்தைக்கு உட்பட்டு ராமனை ராஜ்யத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போவது உனக்கேயன்றி எனக்குங் கூட ஸம்மதப்படவில்லை. அரசனும் முதிர்ந்த கிழவனாயிருக்கின்றனன்; ஆகையால் அவனது புத்தி தலைகீழாயிருக்கின்றது. மேலும், விஷயங்களில் மிகுந்த மனவிருப்பங் கொண்டவன்; மன்மதனுக்கு அதீனமாயிருப்பவன்; ஆகையால் இப்படிப்பட்டவன், கைகேயி தூண்டிக்கொண்டிருக்கையில், எந்த வார்த்தையைத் தான் சொல்லாதிருப்பான்? அயுக்தங்கள் நூறாயினுஞ் சொல்லுவான்; ஆகையால் அவன் வார்த்தையைப் பாராட்ட நேராது. 'ராஜா என் செய்வார்? இது ராமனது தோஷம்' என்பாயோ? அன்று ராஜ்யத்தை விட்டுக் காட்டுக்குப் போயிருக்கும்படி வெளியே துரத்துவதற்குரிய ராஜத்ரோஹமாவது, மற்றும் எந்த மஹாபாதகமாவது ராமனிடத்தில் இருப்பதாக எனக்குப் புலப்படவில்லை. (வருத்தமாகிய தந்தை காமவிகாரத்துக்கு ஆளாகி ஸ்த்ரீயுடன் கூடி லஜ்ஜையென்பது சிறிதுமில்லாமல் இங்ஙனஞ் செய்கின்றானாகையால், தாமத்தினின்றும் தவறின அரசனைக் கொலை செய்வதுபோல, அவனைக் கொன்றுவிடுகின்றேன்) ராமனுக்கு மிகவும் சத்ருவாயிருப்பவனாவது, ராமனால் அவமானம் பெற்றவனாவது எவனாயினும் ராமன் மேல் பரோக்ஷத்திலும் தோஷஞ்சொல்லக் கண்டறியேன். இனி ப்ரத்யக்ஷத்தில் சொல்பவன் எவன்? ஆகையால் ராமனிடத்தில் தோஷமென்பது சிறிதும் அநுமானிக்கவுங் கூட முடியாது. அநுமானம் ஏது? தேவதைகளைப் போன்றவனாகிக் [1] கௌடில்யமென்பதின்றிப் பெயோர்களால் நன்கு கற்பிக்கப்பெற்று இந்திரியங்களை யெல்லாம் தன்வழி போகவொட்டாமல் வென்று, பகைவரிடத்

---

1 கௌடில்யம் மனக்கோணல்.

திலும பரீதியைப பாராட்டிககொணடு தாமமே வடிவங
கொண்டாற போல புலபபடுகினற ராமன நிாதோஷனெ
னபது பரதயக்ஷமாயிருகக, அபபடிபபட்ட பிளளையை
எநதத தோஷமுங் காணமல எநதக காரணமும இனறித
தாாமிகனுயிருபபவனை எவனதான கைவிடுவான? அபப
டிபபட்ட குமாரனுகிய ராமனைக காரணமொனறு மின
றியே கைவிட்ட தசரதன தாாமிகனலலன; துஷ்டனுகை
யால அவன வாாததையைக கைபபறறலாகாது ஆனது
பறறி முதிாநதவனுயினும மீளவும வயது வரபபெறறவன
போல காமாவேச பரவசனுகிய மனனவன மொழிநத அவ
வாாததையை, ராஜநீதியைப பறறி ஆலோசிபபானுயின
எநதப புதலவனதான மனபூாவமாக அஙகீகரிபபான?
அணணு! உனனைக காட்டுககு அனுபபும விஷயம எவனு
ககுந தெரியாதிருககும பொழுது முனனமே நீ எனனுடன
கூடி ராஜயத்தை யெலலாம ஸவாதீனபபடுததிக கொளவா
யாக நான விலலைத தரிததுப பாாஶ்வததில நினறு பாது
காததுக கொணடிருககையில, யமனைபபோல மிகவும
பயஙகரமாயப புலபபடுகினற உனனெதிரில உனனைககாட்
டிலும அதிக பௌருஷங காட்டவலலவன எவன? அபப
டிபபட்ட உனது ஆஜ்ஞையை எவனதான உலலஙகனஞ
செயய நேரும? ஆணசிஙகமே! இவவயோதயா நகரததி
லுளள ஜனஙகள உனககு பரதிகூலம ஏதாயினும செயய
முயலவாாகளாயின, அவாகளெலலோரையும கூரான பா
ணஙகளைககொணடு முடிதது அயோதயையில ஒரு மனு
ஷயனும இலலாது போகுமபடிககுச செயகினறனன. இன
னும பரதன பக்ஷததைத அவலமபிததிருபபவாகளாயி
னும, அவனுககு ஹிததததை விருமபும மறறை எவரா
யினும எஙகாயினும புலபபடுவாாகளாயின, அவாகளெல
லோரையும கொனறுவிடுவேன. ம்ருதுவாயிருப்பவனை அ

வமானப படுததுவாாகளாகையால, தீக்ஷணமாக நாம காாயததைதச செயயவேண்டும. நமது தநதை துஷ டனுகி, கைகேயி உதஸாஹபபடுததுகையில், அவளது வாாததைதயைக கேடடு நமககுப பகைவனுகி விரோ தஞ செயவானுயின, அவனை முனபின பாாாமல விசா ரமினறிப பிடிதது அடிததுக கொனறுவிடுவோம அவ' ளவு [1]காடின்யம கூடாதாயின, கடடிப பொகடடு வைபபோம, இஙஙனஞ செயவதறகு பாமாணம உணடு தநதையாயினும காவிததுக காமாதிகளுககு உடபடடு 'இது தகும, இது தகாது எனறு தெரியாமல எலலை மீறித தபபுவழியே நடபபானுயின, அவனுககுத தண டனை செயயவேணடும புருஷ சிகாமணீ! அது அபபடி யிருககடடும உனககு தாமததினபடி பாாபதமாயிருக கினற இநத ராஜபததை அரசன எமமை அவமதிககும் படியான எநத பலம தனககு இருககிறதெனறு, அல லது உனககுக கொடாதிருபபதறகு எநதக் காரணம உளதெனறு நினைதது உனககுக கொடுககாமல கைகே யிககுக கொடுகக விருமபுகினறனன அவனுககு அபபடி பபடட பலமும காரணமும இரணடும இலலை பகைவரை அடககவலல பாாகாமம பொருநதிய உனனேடும என னேடும மிகக மேலான விரோதததை ஏறிடடுககொண்டு பாதனுககு ராஜயங கொடுபபதறகு இமமனனவனுககு யாது வலலமை யிருககினறது நானுங்கூட பாதனைப போல தாயாதியே ஆயினும எனககு ஸதயமாகவே ஹருதயததில அண்ணனுகிய ராமன மீது அனுராகம உணடு உளதெனறு உன முனபு நான ஸத்யததின மே லும தனுஸஸின மேலும தானததின மேலும தேவதா ாசசனம முதலியவறறின மேலும ப்ாமாணஞ செயகின றனன அமமா! எரிகினற நெருபபிலாயினும ராமன்

---

1 காடினயம - கடுமை

குதிப்பானாயின், நான் அவனுக்கு முன்னதாகவே அதில் குதித்துவிட்டேனென்று நிச்சயம் பெறுவாயாக. இனி அவன் காட்டுக்குப் போவானாயின், நானும் கூடவே போவேனென்பது சொல்லவேண்டுமோ? ஸூர்யன் உதித்துக் கிரணஸமூஹங்களால் இருட்டைப் போக்குவதுபோல் நானும் பராக்ரமத்தினால் உன் துக்கத்தைப் போக்குகிறேன். என் பராக்ரமத்தை அன்னையும் ராமனும் இப்பொழுது பார்ப்பார்களாக' என்றனன் இங்ஙனம் மஹானுபாவனாகிய லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுக் கௌஸல்யை அழுதுகொண்டே 'துக்கம் தீருமா!' என்னும் விருப்பத்துடன் ராமனைப் பார்த்து 'குழந்தாய்! உன் தம்பி லக்ஷ்மணன் சொல்லுகிற வார்த்தைகளைக் கேட்டனையன்றோ? அவை உனக்கு ஸம்மதமாயின், இதற்குமேற் செய்யவேண்டிய கார்யங்களைச் செய்வாயாக. என் சக்களத்தியாகிய கைகேயி அதர்மமாகச் சொன்ன மொழியைக் கேட்டுச் சோகத்திலாழ்ந்து பரிதபித்துக் கிடக்கிற என்னைக் கைவிட்டு இங்கிருந்து நீ போகக்கூடாது. நீ தர்மங்களெல்லாம் அறிந்தவன். ஆகையால் பரமதார்மிகனாயிருந்து தர்மத்தை ஆசரிக்க வேண்டுமென்று விருப்பமுறுவாயாயின், நீ இங்குத்தானே இருந்து எனக்குச் சுஶ்ரூஷை செய்துகொண்டு ஒப்பின்றியிருக்கும் இம்மேலான தர்மத்தை ஆசரிப்பாயாக. மாதரு சுஶ்ரூஷையைக் காட்டிலும் மேலான தர்மம் இல்லையன்றோ! முன்பு கச்யபரது குமாரர்களில் ஒருவன் தாய்க்குச் சுஶ்ரூஷை செய்ய விரும்பி அதற்காக நியமத்துடன் க்ருஹத்திலேயே வாஸஞ்செய்துகொண்டிருந்து மாதரு சுஶ்ரூஷையென்னும் பெருந்தவத்தைப் பெற்று ஸ்வர்க்கலோகஞ் சென்றனன். உனக்கு உன் தந்தையாகிய மஹாராஜன், பெரியோர்களைக் காட்டிலும் முன்பாக

வே கௌரவத்துடன் எப்படி பூஜிக்கத் தகுந்தவனோ, அப்படியே நானும் தாயாகையால் பூஜிக்கத்தக்கவள். ஆகையால் தகப்பன் வார்த்தையைப்போலவே என் வார்த்தையையும் நீ அங்கீகரிக்கவேண்டுவது ஆவஶ்யகம். காட்டுக்குப் போக நான் அநுமதி கொடுக்கமாட்டேன். நீ இங்கிருந்து எப்படியாயினும் ஆரண்யத்திற்குப் போக்கூடாது. உன்னைத் துறந்த பின்பு எனக்குப் பிழைப்பு ஏதுக்காக? ஸுகந்தானும் ஏதுக்கு? நீ இல்லாமல் இங்கேயிருந்து ஸமஸ்த போகங்களையும் அனுபவிப்பதைக்காட்டிலும், உன்னோடுகூடப் புல்லைத் தின்றுகொண்டாயினும் இருப்பதே எனக்கு நன்று. துக்கத்தினால் தடமாடுகின்ற என்னைத் துறந்துவிட்டுக் காட்டுக்குப் போவாயாயின், நான் இங்கு ப்ராயோபவேசஞ் செய்ய முயன்று அன்னபானங்களின்றியிருந்து ப்ராணன்களை விட்டு விடுவேனன்றி எவ்வளவும் பிழைத்திருக்கப் போறேன் [1]உனக்காக நான் ப்ராணனை விடுங்காரணத்தைப் பற்றி, நதீபதியாகிய ஸமுத்ரம் அதர்மத்தை ஆசரித்து ப்ரஹ்மஹத்தையைக் கொப்பான பாபத்தைப் பெற்றாற்போல்,

1 ப்ரஹ்மஹத்தையாவது ப்ராஹ்மணனைக் கொல்லுவதாலுண்டான பாதகம் ஸமுத்ரத்திற்கு ப்ரஹ்மஹத்தை உண்டானது எங்கு தெரியவில்லையாகையால், இங்கு ப்ரஹ்மஹத்தையாவது ப்ராஹ்மணனால் உண்டான ஹிம்ஸையென்று பொருள் கொள்வோமாயின், ஸமுத்ரம் பிப்பலாதனென்னும் ப்ராஹ்மணனுக்கு அபகாரஞ் செய்கையில், அந்த ப்ராஹ்மணன் ஒரு தேவதையை ஏவி ஸமுத்ரத்தைப் பீடித்தானாகையால் பிப்பலாதனென்னும் ப்ராஹ்மணனாலுண்டான ஹிம்ஸையையே ஸமுத்ரத்திற்கு ப்ரஹ்மஹத்தையாக இங்குக் கொள்ளவேண்டும் அன்றியே கௌஸல்யை, முதலில் காஶ்யபர் மாத்ரு ஶுஶ்ரூஷை செய்து அதற்குப் பலமாக ஸ்வர்க்கலோகம் பெற்றதைச் சொல்லி, இப்பொழுது மாத்ரு ஶுஶ்ரூஷை செய்யாத பக்ஷத்தில் உண்டாகும் துஷ்பலத்துக்கு உதாஹரணமாக

உலகமெங்கும் ப்ரஸித்தமாகும்படி நீயும் கீர்த்தியைப் பெறுவாய்' என்றனள். அவ்வாறு கதறிக்கொண்டு முகவொளி மழுங்கப் பெற்றிருக்கும் தாயாகிய கௌஸல்யையைப் பார்த்து ராமன் தாம் ஸ்வபாவனுகையால், தர்மம் பொருந்திய வசனங்களைக் கொண்டு 'தாயே! உன் வார்த்தையின்படி நடப்பது அவசியமே. ஆயினும் தந்தையின் வார்த்தை முந்தினதாகையால் பலமுடையதா யிருக்கின்றது. ஆகையால் தந்தையின் வார்த்தையை அணுவாயினும் நான் தவறுவது யுக்தமன்று. உன்னைத் தலைசாய்த்து வணங்கி என்னிடத்தில் மனக்கலக்கமில்லாதிருக்கும்படி வேண்டுகின்றனன். நான் காட்டுக்குப் போக விரும்புகின்றனன் எனக்கு அனுமதி கொடுப்பாயாக. தந்தையைப் போலவே தாயாகிய நீயும் மேன்மைப்படுத்தவேண்டியவளே. ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் உணர்ந்து பாண்டித்யம் பெற்றவரும் தர்மங்களை நன்கு அறிந்தவரும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியபடி வ்ரதங்களை அனுஷ்டிப்பதில் மிக்க மன ஊக்கமுடையவருமாகிய கண்டு மஹர்ஷி பித்ருவசனபரிபாலனத்திற்காகக் கோவதமும் செய்தனர். முன்பு நமது வம்சத்தில் ஸகர சக்ரவர்த்தியின் குமாரர்கள் அனைவரும் தந்தையாகிய ஸகரசக்ரவர்த்தியின் கட்டளைப்படி பூமியைத் தோண்டிக்கொண்டு சென்று மிகவும் பயங்கரமாகிய வதத்தைப் பெற்றனர். ஜமதக்னியின் புதல்வனாகிய பரசுராமன் தந்தையினது வசனத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்ய முயன்று

ஸமுத்ரத்தைச் சொன்னுனென்று கருத்துக்கொண்டபோது—ஸமுத்ரம் மாதாவுக்கு மனவருத்தத்தை உண்டாக்கின அத்தர்மத்தினுல (ஸிராஹ்மஹத்யாம்) ப்ராஹ்மஹத்யையை-ப்ராஹ்மஹத்யையாலுண்டாகுமவ்வளவு நரக விசேஷத்தைப் பெற்ருனென்னும் புராண கதை இங்குக் கண்டுகொள்ளவது

பெறற தாயாகிய ரேணுகையைத தன கைகளாலேயே கொனறுவிடடனா இபபடி பசுவையும தமமையும் பெற்ற தாயாரையும் கொனறு தகபபனது ஆஜ்ஞையை நிறைவேறற வேணடியதாயிருககினறதே! இனித தாயக குக கொஞசகாலம மனவருநத மாதநதனை உண்டுபண் ணுவதறகாகப பினவாஙகி அபபடிபபடட தகதையின ஆஜஞையைத் தவிாநது காடடுககு எபபடி போகாதிரு க்க நேருமா? தாயே! தேவாகளோடொத்தவாகளாகிய கீழச் சொனன கணடு மஹாஷி முதலானவாகளும இன னும மறறவாகளும செயதபடி நானும எனது தகதைககு ஹிதமாக அவரது வாாததையை வீண செய்யமாட டேன. நான ஒருவனே தகதையின ஆஜஞைபபடி செய கிறேனெனபது இலலையனறு. இபபொழுது நான உனக குச சொனன மஹானுபாவாகளும செயதிருககிறாாகளே நான உனககு மனவருததத்தை விளைவிககவேணடுமெ னறு, இதுவரையிலும இலலாமல பூாவாசாரததிறகு விரு த்தமாயிருககுமபடியான புதியதொரு காமததைச செய யவிலலை. மஹானுபாவாகளான பூாவிகாகள [1]ஸமமதி த்து அநுஸரிததுப போநத இநதப பிதருவாகய பரிபா

1 (பூாவாகள ஸமமதிதது அநுஸரிததுப போநத) எனகையால 'பூாவாகள ஸமமதிககாதவைபோல அலல இது' எனறு தோறறுவிக கபபடடது அதாவது—சநதரன செயத தாரா ஸமபோகம முதலி யவை போலலலவெனறு கருதது சநதரன செயத தாரா ஸமபோ கததைப பெரியோாகள அஙகீகரிககவிலலை பரதாரகமனததைப பெரியோாகள நிநதிககிறாாகளலலவா? ஆனால கோவதம மாதருவதம முதலிய பூாவிகவயாபாரஙகள ஸாஹஸகாாயமாகையால அதாமஙக ளேயனறோ வெனனில—அபபடியனறு. பிதருநியோகமினறியில செயதபொழுதே அவை ஸாஹஸகாாயஙகளாகினறன. ஆகையால தகதையின கடடளையினால செயயுமபொழுது அவை அதாமஙக ளாகா 'பிதுஸ்ஸதகுணம மாதா கௌரவேணாதிரிசயதே' (பூஜ

லனமெனனும கரமததை அனுஸரிககிறேனன்றி வேறி ல்லே. பூலோகததில அவஸ்யமாகப் பிதருவசன பரிபால னஞ செயயவேணடியதாகையால அதைதசசெயயாதிருக க முடியாது ஒருககால தாய முதலிய மற்றவாகளுககு மனவருத்தம உண்டாகக கூடியதாயினும. தகபபனது ஆஜ்ஞையைச செயபவனுககு எவவித கெடுதியும நேரி டாது' எனறனன. ராமன வாாததைை சொலலக கற்ற றிநதவாகள யாவரிலும அபபடியே மேலான விலலாளி கள அனைவரிலும மேனமை பெற்றிருபபவன. அவன தாயுடன இவவாறு மொழிநது, பிறகு லக்ஷமணனைப பாாதது 'லக்ஷமணா! உனககு எனனிடததிலுள்ள ஸனே ஹததிறகு நிகரிலலை. உனபராககரமமும பலமும பரதாப மும மறறை யாவாககும உணடாக நேராதவை. இதை நான அறிவேன சுபலக்ஷணங்கள அமைநதிருககப பெற் றவனே! என தாயாகிய கௌஸலயை ஸத்யததின ஸவரூபததையும சாநதி ஸவரூபத்தையும அறியாதவ ளாகையால மிகுநத மனவருததங் கொணடிருககினற னள. அவையெலலாந தெரிநத நீ ஏன இபபடி மொ ழிநதனை? உலகததில ஸமஸத புருஷார்த்தஙகளிலும் தாமமே ப்ரேஷ்டமா யிருப்பது. ஏனெனனில—தா மததிலேயே ஸதயம நிலைபெற்றிருககினறது. உததம மான இநதப பிதருவாகய பரிபாலனமுங்கூட தாமததை யே ஆஶ்ரயிததிருபபதான்துபறறி இதனுல மிகுநத தா மம உணடாகக்கூடியது. தாமததில நிலை நினறு அதை

யதவததில தநதையைக காட்டிலும தாய நூறு மடஙகு மேலான வள) எனகிற வசனம சுஸ்ரூஷை செயயும விஷயததிலேயனறி ஆஜ்ஞாபரிபாலனததிலனறு தநதையே நியாமகனுகையால தநதை யின் ஆஜ்ஞையே தாயின ஆஜ்ஞையைககாட்டிலும அதிசயிததிருககு மெனறு தெரியவருகினறது.

625. ராமன லக்ஷமணனது கோபததையும கௌஸல
ையயின மனவருததத்தையும போககுதல

யே பலமாக விரும்புநதனமையன. தநதைக்காவது தாய க்காவது பராஹ்மணனுககாவது சொனனபடி செய்கி றேனெனறு ப்ரதிஜ்ஞை செய்து தவறலாகாது நானும தநதைககுச சொனனபடி செயகிறேனென்று பரதிஜஞை செயதனன. ஆகையால தநதையின ஆஜ்ஞையைச சிறி தும உல்லஙகனஞ செயயமுடியாது. 'கைகேயியின ஆஜ் ஞையேயனறித் தநதையின ஆஜ்ஞை எஙகிருநது வந தது' எனபாயோ? தந்தையின வார்த்தையைப் பற்றி யேயனறு கைகேயி என்னைக காடடுககுப போவெனறு கடடளையிடடனள். ஆகையால தகபபனுரையுஙகெ னறு ராஜ்யத்தைக கைபபறறவேணடுமெனறு மிகுந்த மிடுககுளள [1]ராஜதாமத்தைப பொருநதிய இககெடும புத் தியை மாறறிககொளவாயாக [2]தாமததையே கைபபற றுவாயாக. இனிமேல இபபடிபபடட கொடுநதனமையில மனஞசெலுததவேண்டாம். என புத்தியை அனுஸரித்து நடநதுகொளவாயாக' எனறனன. ராமன இவவாறு ஸநேஹததினால இனிதாயிருககுமபடி தமபியாகிய லக்ஷ மணனுககு மொழிநது மீளவும கௌஸலயையைப பாரத் துத தலை வணககி[3]வநதிததுக கைகளைக கூபபிககொண்டு 'தாயே! நான காடடுககுப போகினறனன. போகும்படி அனுமதி கொடுபபாயாக என பராணனகளைக கொணடு

1 இஙகு-ராஜாககளாவார. கேவலசூராகள

2 கேவல நீதியையனறித தாமததோடு கூடிய நீதியை அனு ஷ்டிகக வேணடுமெனறு இஙகுக கருதது. தாமததை விடடுக கேவல நீதியையே அவலமபிககத தகுமெனறு லோகாயதமதம. அதை இநதச சாஸதரங கணடிதது தாமததையே செயயவேணடு மெனறு ஸதாபிககின்றது ஆகையால லக்ஷமணன, ஆஙகாஙகு லோகாயதமத விஷயஙகளை உபந்யஸிககையில ராமன அவைக ளைக கணடிதது தாமததையே ஸதாபிததுககொணடு செலவானெ ன்பது ரஹஸயம 3 வநதிதது-நமஸகாரஞசெயது

உனக்கு ஆணையிடுகிறேன் என்னிஷ்டத்தை நீ மறுப்பா யாயின், என் பிராணன்களை உபேக்ஷை செய்தவளாகின் றனை. ஆகையால் நான் அரண்யத்திற்குப்போகத் தடை சொல்லவேண்டாம். சுபமாகப் போய் வரும்படிக்கு எனக் குச் செய்யவேண்டிய மங்கலாசாரங்களை நடத்துவாயாக. என் வார்த்தைப்படி நடந்துகொள்வாய்' என்றுரைக்க வேண்டாம் முதலிற் சொன்ன தந்தையின் வார்த்தைப் படி அரண்யத்திற்குச் சென்று என் பிரதிஜ்ஞையைத் தீர்த்துக்கொண்டு, முன்பு ஸ்வர்க்க லோகத்தை விட்ட யயாதி மீளவும் அதை அடைந்தாற் போலவே அரண் யத்தினின்றும் திரும்பி அயோத்யா புரத்திற்கு வந்து விடுவேன். தந்தையின் ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்ற வேண் டிய பாரம் என்னொருவனுடையது மாத்ரமேயன்று; தந்தையின் ஆஜ்ஞையை. நீயும் நானும் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் ஸுமித்ரையும் ஆகிய நாமெல்லோரும் கலந்து நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாயிருக்கின்றனம். இது அநாதிகால மாரம்பித்து நடந்து வருந்தர்மமே யன்றி நானாகக் கற்பித்துச் சொல்லுவதன்று. தாயே! நீ இந்தப் பூஜாத்ரவ்யங்களை விட்டு துயரத்தை மன த்தில் அடக்கிக்கொண்டு, நான் வனவாஸத்திற்காக முயன்ற புத்தியை நீயும் அனுமதி செய்து என்னை அனுப்பவேண்டும் இப்புத்தி பித்ரு வசன பரிபாலன மென்னுந் தர்மத்தை அநுஸரித்திருப்பதாகையால் நீ யும் இதை அநுஸரிக்க வேண்டியதாயிருக்கின்றது' என் றனன். ராமன் அவ்வாறு மிகுந்த தர்மம் பொருந்தியதா கவும் பெரு மிடுக்குடன் கூடியதாகவும் மனக்கலக்க மின் றியதாகவும் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு மூர்ச்சை யடைந்தவள் போலிருந்த அம்மஹாராஜ மஹிஷி மனத் தெளிவு பெற்று மீளவும் ராமனைப் பார்த்து 'பிள்ளாய்!

உன்னைப் போஷித்து வளர்த்த எனது தர்மத்தைப் பற்றியும் ஸ்நேஹத்தைப் பற்றியும் தேஹ ஸம்பந்தத்தைப் பற்றியும் உனக்குத் தந்தை யெப்படியோ, அப்படியே நானும் மேன்மைப் படுத்துகைக் குரிய பெருந்தன்மையுடையவளாகையால் தந்தையின் வார்த்தையைப் போலவே எனது ஆஜ்ஞையையும் நீ தவறலாகாது ஆகையால் உனக்குக் காட்டுக்குப் போகும்படி அனுமதி கொடுக்க மாட்டேன். இவ்வாறு மிகவுந் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கிற என்னைக் கைவிட்டு நீ புறப்பட்டுப் போவது யுக்தமன்று நீ இல்லாமல் எனக்கு இந்த உலகத்தில் பிழைப்பு ஏதுக்காக? மற்றவர்கள் தான் ஏதுக்கு? பரலோகத்தால் ப்ரயோஜனம் என்? பித்ருலோகஞ் சென்று [1]ஸ்வதை பெறினும் பலன் என்? ஸ்வர்க்கலோகம் பெற்று அம்ருதத்தைப் பானஞ் செயியினும் ஸுகம் ஏது? ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல மஹாலோகம் முதலாக மேலுள்ள லோகங்களில் உள்ள ப்ராணிஸமூஹங்கள் எல்லோரும் எதிரே வந்து நின்றபோதிலும், ஒரு முஹூர்த்தகாலம் நீ என்னெதிரில் இருப்பதற்கு நிகராகாது எனக்கு அதைக் காட்டிலும் ஒரு முஹூர்த்தகால மாயினும் நீ என் முன்பு நிற்பதே மிகுந்த நலமாகத் தோற்றுகின்றது' என்றனள் [2]மனிதர்கள் கொள்ளிக்கட்டையைக் கொண்டு

---

1 பிதருக்களுக்குக் கொடுக்கும் ஹவிஸ்ஸு.

2 'நரைரிவோல்காபிர்போஹ்யமானோ மஹாஜ்ஜோஉயீவர்ந மநுப்ரவிஷ்ட: | ஸ்யை: ப்ரஜ்ஜ்வால விலாபமேநம் நிஸம்ய ராம: கருணம் ஜநந்யா:' என்று மூலம் இது கோவிந்தராஜீயபாடம். 'நரைரிவோல்காபி ரபோஹ்யமானோ மஹாஜ்ஜோ யீவாந்தமநுப்ரவிஷ்ட: | ஸீதயா ப்ரஜ்ஜ்வால விலாபமேநம் நிஸம்ய ராம: கருணஞ் ஜநந்யா:' என்று மஹேஸ்வரதீர்த்தபாடம். இதற்கு—ராத்ரியில் மனிதர்கள் கொள்ளிக்கட்டைகளைக் கொண்டு பய்ப்படுத்துகையில், (யீவாந்தம)

பாதிதது வரவொட்டாமல தடுததபோதிலும அதைப பொருள செயயாமல பிடிதத வழியே போகும் மஹாகஜம போல, கௌஸலயையும லக்ஷமணனும் கரூரமான வாரததைகளைச சொலலி வேணடாமெனறு தடுததபோதிலும ராமன தாம மாரககததையே தொடர்நது செலபவனுகையால, தாயாகிய கௌஸலயை மிகவும மன இரககமுணடாகுமபடி இவவாறு கூககுரலிடடதைக கேட்டும, மேனமேலும [1] ஸமபரமத்துடன தான பிடிததததையே நிலை நிறுதத முயனறனன. பரஜஞையறறவள போலாகிய தாயாரையும இரககந தோறறுமபடி மனவருததமுறறிருககிற லக்ஷமணனையும பாரதது,ராமன தாமததில ஸதிரமாக நிலை நினறவனுகையால அபபடிபபடட தாம ஸங்கடததில அவனைப போனறவனுககே தகுநதனவாகிய வாரததைகளைக கொணடு'லக்ஷமணா! உனககு எனனிடததில உளள பகதியையும உனபராககரமததையும நான எபபொழுதும அறிநதிருககிறேனனறு? ஆயினும நீயோ, தாமததிலேயே நிலை நினறிருககவேணடு மெனனும எனது அபிபராயத்தை நனகு தெரிநதுகொளளாமல, தாயுடன கூடி மிகவும மனவருதத முணடாகுமபடி எனனைப பீடிககினறனை அபபா! [2] தாமததிறகுப பலஙகளாகிய

இருட்டில அகபபடடுககொணட மஹாகஜம எபபடி, (ஸீதயா) பயததிஞல, (பராஜவலேத) மிகவும பரிதபிககுமோ? அபபடியே தன தாயினுடைய கருணமான அழுகுரலைக கேடடு, (பாஜஜவால) பரிதபிததவஞயினன—எனறு பொருள கொளளவேணும.

1 ஸமபரமம-பரபரபபு

2 அனறியே—'உலகத்தில பலஸாதனஙகளாக சாஸதரஙகளில நிசசயிககபபடட தாமம அாததம காமம ஆகிய மூனறு புருஷாரததஙகளும, அனுகூலையும பரீதிககிடமாயிருபபவளும ஸுபுதரவதியுமாகிய பாாயையைபபோல, பலததிறகு ஸாதனஙகளே யாகும

ஸௌக்யங்களை உண்டுபண்ணுங் காரணங்கள் தாமாத்தகாமங்களென்று லோகத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் புருஷார்த்தங்கள் அனைத்தும் அந்த தாமத்திலேயே நிலைநின்றிருக்கும் அனைத்துக்கும் அதுவே ஆதாரம். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை ஒரு பார்யை அனுகூலையாகி தர்மத்தையும், அனபிறகிடமாயிருந்து காமத்தையும், நற்குணமுள்ள பிள்ளையைப் பெற்றவளாகி அப்புத்ரனது பாக்யரேகையால் அர்த்தத்தையும், எப்படி விளைவிக்க வல்லளோ? அப்படியே ஒரு தாமத்தை அனுஷ்டித்தோமாயின், அதனால் ஸௌக்யத்தைக் கொடுக்கும்படியான அர்த்தம் காமம் முதலிய ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களும் ஸித்திக்கின்றன எந்தக் கார்யத்தில் தாமம் அர்த்தம் காமம் என்கிற இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களும் நேரிடாவோ? அப்படிப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்ய விரும்பலாகாது. தாமம் ஸித்திக்கும்படியான கார்யத்தையே செய்யவேண்டும் 'தாமமில்லாமல் கேவலம் அர்த்தகாமங்களை விளைவிக்கவல்ல கார்யங்களை ஏன் செய்யலாகாது என்பாயாயின், உலகத்தில் கேவலம் அர்த்தத்தில் மனஞ்செலுத்தி அதற்காக முயற்சி செய்பவன் உலகமெங்கும் த்வேஷத்துக்கிருப்பிடமாகின்றனன் கேவலம் கா

இப்படி மூன்றும் ஸமானமாகப் பலஸாதனங்களாகுமாயின், அவைகளில் எதையாயினும் ஒன்றைக் கைப்பற்றலாகாதோவென்னில் அப்படியன்று மூன்றும் உண்டாகாமல் தாமம் மாத்ரமே விளையும்படியான கார்யத்திற்கே முயற்சி செய்யவேண்டும் ஏனென்னில்—அர்த்தத்தில் மனஞ்செல்லப்பெற்றவன் த்வேஷத்திற்கிடமாகின்றனன். காமத்தில் மனவூக்கங் கொண்டிருக்கையும் நன்றன்று ஆகையால் கேவலதாமமே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது' என்றும் பொருள் கொள்ளலாகும்

மத்திறநுனே ஆழ்ந்திருக்கையும், அவ்வளவு [1]பரக்ஸதமா யிருப்பதன்றல்லவா? நமக்கு அவர் ஆசார்யர்; மேலும், மன்னவர்; பின்னும், வயது சென்றவரும் தந்தையுமா யிருக்கின்றனர். அவர், கோபத்திலாவது, ஸந்தோஷத்திலாவது, அல்லது காமத்திலாவது தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டு மென்னும் தர்மத்தைப்பற்றி ஏதாயினும் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய நமக்குக் கட்டளையிடுவாராயின், கொடுந் தன்மையனா யிருப்பவன் செய்யானேயன்றி, ஸ்ரூரஸ்வபாவன யில்லாதவன் எவன்தான் செய்யாதிருக்க முடியும்? நான் ஸ்ரூரஸ்வபாவனல்லேன் ஆகையால் தந்தையைக் கொண்டு பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகத்தையும் எனக்கு வனவாஸத்தையும் செய்வித்து அவரது ப்ரதிஜ்ஞையைப் பரிபூரணமாகவே செய்யவேண்டிய ப்ரகாரங்களில் ஒன்றும் தவறாமல் நடத்தித் தீருவேனன்றி, நடத்தா திருக்க முடியாது அப்பா! அவர் எனக்கும் பரதனுக்கும் ஆஜ்ஞையிடப் ப்ரபுவா யிருக்கின்றனர் தாயாகிய கௌஸல்யைக்கும் அவர் பர்த்தாவாகையால் விசேஷித்துமென்மைப் படுத்தவேண்டியவர் ஆகையால் கௌஸல்யைக்கும் அவரது ஆஜ்ஞையை மீறிப்போகலாகாது மேலும், அவளுக்கு அவரே கதி. அவருடைய ஸஹவாஸமே அவளுக்கு தர்மம். அவரே அவளுக்குப் பரலோகத்தில் நேரிடவேண்டிய நன்மைக்கு ஸாதனம் தர்மத்தைத் தவறாமல் நடத்துந் தன்மையனும், பூர்விக ராஜாக்களைக் காட்டிலும் விசேஷித்துத் தனக்கு நியதமான மார்க்கத்தின்படி நடக்கும் ஸ்வபாவனும், தனக்குக் கதியுமாகிய இப்படிப்பட்ட பர்த்தா பிழைத்தே யிருக்கின்றனன்; நம் தாயாகிய கௌஸல்யையும் பட்டமஹிஷியா யிருக்கின்றனள். இப்படி இருக்கையில்

---

1 பரக்ஸதம்—புகழத்தக்கது

நமது. அனனையாகிய இநதக கௌஸலயை, பர்ததா லோகாநதரஞ செல்லபபெற்று விதவையாகிப பிள்ளையைப பினனொடர்நது செல்லுமு மறறொரு மடநதையைபபோல, எனனுடன கூடக கானகததிறகு எபபடி வரக கூடும்? எவவளவும வரககூடாது. தாயே! பாத்தா ஜீவிததிருக்கப பெற்ற உனககு எனனுடன கூடவருவது யுகதமனறாகையால் நான காடடுககுபபோகுமபடி எனககு அனுமதி கொடுபபாயாக ஸவாககத்தினினறும நழுவின யயாதி, அஷடகன முதலிய தன தௌஹிதராகளது ஸதய வசனத்தினபடி மீளவும ஸவாககஞ சென்று சோநதாறபோலவே, நானும பதினனகு ஸமவதஸரஙகளெனகிற நியமம முடிநத உடனே மீளவும ஸுகமாக இவவிடம வநது சேருமபடிககு [1]எங்களுககு மங்கலாசீரவசனஙகளை நடததுவாயாக. நான தாமததைக கைவிடடு வெறுமபுறமான ராஜயத்திறகா

---

1 இதற்கு—'குருஷவநஃ ஸவஸதயநாநி தேவி' என்று மூலம். (நஃ) என்றால எஙகளுககு என்று பொருள 'அஸமதோ ஜீவயோஸ் சு' என்று தவிவசனத்திறகு (இருமைககு) பஹுவசனநதேசம (பனமை) உணடாகையால (எஙகளுககு) என்றால எஙகளிருவாககும எனககும லக்ஷமணனுககும என்று தவிவசனமே (இருமையே) கொளளவேணும எபபடியெனனில—இனனும ஸீதை தனனுடன காடடுககு வருவாளெனகிற அபிபராயம ராமனுககுத தெரியாது 'தீபதமஃநிமாணயம்வா யதி ராமஃ பரவேக்ஷயதி। பரவிஷடந ததர மாநதேவி தவம பூாவமுபயாரய' (ஜவலிதது கொணடிருககிற அகனியிலாவது அரணயததிலாவது ராமன பரவேசிபபானாயின, எனனை அவவகனியில அவனுககு முனபாகவே பரவேசிததவனாக நிசசயிததுக கொள) என்று லக்ஷமணன சொலலியிருககையால அவன தனனோடு வருவது ராமனுககுத தெரிநதேயிருககினறது ஆகையால (நஃ) என்றால 'எனககும லக்ஷமணனுககு'மெனறே ராமன சொலலககூடுமாகையால தவிவசனததில (இருமையில) கருததுககொளளவேணும.

கப பெருமபயனாகிய கீர்த்தியைத் துறககவில்லையைற் றிருககினறனன. பிழைத்திருப்பது ஸவலபகாலம். இதற் காக அதர்மத்தைச செயது மிகவுந துசசமாகிய பூமி யைச சமபாதிக்க நான சிறிதும விருமபமாட்டேன' எனறனன். அநதப் புருஷ சிகாமணி இங்ஙனம தாயக் குக கலககந் தீர்த்துக் கைகேயி தனனை வேகமாகப போ வெனறு தூண்டிச சொனனபடியால தண்டகாரணயத் திற்குப போக நிசசயிததுககொணடு தமபியாகிய லக்ஷ் மணனுககுத்[1] தனது அபிப்ராயததை நனகு தெரிவித் துத் தாயை பரதக்ஷிணஞ் செயய மனத்தில ஸஙகலபித் துககொண்டனன. இருபத்தொனறுவது ஸாககம முற் றிற்று.

ராமன லக்ஷமணனுககுக கைகேயியி னிடததிலுள்ள கோபததை அடககுதல.

அனநதரம் மன வருததததினால முகவொளி மாறப் பெறறுத தனககு மிகவும அநதரஙகாகளா யிருப்பவாக ளைக் காட்டிலும மேனமேலும மிகுநதிருககிற மன ப்ரீ தி யுடையவனாகையால தனககு நேரிடும விபத்தைக கண் டு மனம் பொறுககமாட்டாமல பரிதபித்துக கொண்டிரு

---

1 இதறகு (ஸவஹ்ராஸநம) எனறு மூலம தனது மததத்தை. அதாவது—தாமரஹஸயததை போதிததானெனறு பொருள 'உல கததில தாமம அாததம காமம எனறு புருஷாாததஙகள பாவிதத ஙகளாயிருககின்றன அவைகளில தர்மம எலலாவற்றிறகும மூலமா யிருக்கையாலும மறறையிரணடும அபாயததோடு கூடினவைகளா கையாலும கேவல தாமததையே கைப்பறறவேணடும்' என்கையே ராமனது கருத்து.

ப்பவனும் பெருத்த ஸர்ப்பம்போல் நெடு மூச்செறிந்து கொண்டு கோபாவேசத்தினால் கண்களிரண்டும் மிகவும் அகன்றிருக்கப் பெற்றவனும் தனக்கு மிகவும் ப்ரீதிக்கிடமா யிருப்பவனும் உடன் பிறந்தவனுமாகிய லக்ஷ்மண னைத் தனக்கு அபிமுகமாகச் செய்துகொண்டு, ராமன் மன த்தை வென்ற மஹானுபாவனாகையால் எல்லாவற்றிலும் தடையின்றி விளங்கவல்ல தனது பலத்தைக் கொண்டு தன் மனோவிகாரங்களை வெளிக்காட்டாமல் உள்ளேயே அடங்கச் செய்து 'நீ தந்தை முதலியவர்க ளிடத்திலு ள்ள கோபத்தையும், எனக்கு இவ்வாறு ஸம்பவித்ததே யென்கிற சோகத்தையும் விட்டு, தைர்யத்தை அவலம்பித் து ஆரம்பித்த அபிஷேகம் நின்றுவிட்டதே யென்கிற அவமானத்தையும் பாராட்டாமல் விட்டுவிடுவாயாக. மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் இப்பொழுது என்னபிஷே கத்திற்காக ஸித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிற அலங்காரம் முதலிய எல்லாவற்றையும் சீக்ரத்தில் தொலைத்து விடு வாயாக அபாயமின்றிய கார்யத்தைச் செய்ய முயற்சி கொள்ளுவாயாக. ஆகையால் வனவாஸத்திற்குத் தகுந்த ஸந்நாஹங்களைச் செய்யலாகும் லக்ஷ்மணா! எனது அபி ஷேகத்திற்காக ஸம்பாரங்களைச் சேகரிக்கும் விஷயத்தில் உனக்கு உண்டாயிருக்கிற உத்ஸாஹத்தை, அபிஷே கத்தை நிறுத்திக் காட்டுக்குப் போவதற்குரிய நார வஸ் த்ரம் முதலியவற்றைச் சித்தப்படுத்துவதில் நிலைநிறுத்து வாயாக எனக்கு அபிஷேகம் நடந்துவிடுமோ வென்று மனத்தில் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கிற எனது தாயா கிய கைகேயிக்கு 'ராமன் லக்ஷ்மணனோடு கூடி ஆலோ சித்துக் கொண்டிருக்கின்றனன். லக்ஷ்மணனுடன் கலந் து மீளவும் ராஜ்யத்தைப் பிடித்துக் கொள்வானோ' என் கிற ஸந்தேஹம் உண்டாகாதிருக்கும்படிக்குச் செய்வா

யாக. எனக்கு அபிஷேகம் நின்றுபோயிற்றே யென்று மனத்தில் பரிதபித்துக் கொண்டிருக்கிற என் தாயாகிய கௌஸல்யைக்குத் 'தந்தையின் ஆஜ்ஞையைத் தடுக்கலாகாது ஆகையால் ராமன் காட்டுக்குச் சென்று பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களை இருக்கப் போகிறானாகையால் பின்பு இவ்விடம் வந்து சேருவானல்லவா? அந்தப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களும் அல்பகாலத்திலேயே தீர்ந்துபோய்விடும் ஆகையால் நீ இதற்காக மனவருத்தப் படலாகாது' என்று மீளவும் திரும்பிவரும் விஷயத்தில் ஸந்தேஹம் இல்லாதிருக்கும்படி ஸமாதானஞ் சொல்வாயாக தாயாகிய கைகேயிக்காவது கௌஸல்யைக்காவது தந்தைக்காவது ஓரெள்ளளவு அபகாரமாயினும் தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது செய்ததாக எனக்குத் தோற்றவில்லை ஸௌமித்ராபுத்ரனே! லக்ஷ்மணா! அவள் மனத்தில் 'இவன் அரண்யத்திற்குச் சென்றால் மீளவும் திரும்பி வருவானோ வரமாட்டானோ' என்கிற ஸந்தேஹத்தைப் பற்றிய வருத்தம் உண்டாயிருக்கின்றதல்லவா? அதைப் போக்காமல் ஒரு முஹூர்த்தகாலமும் பொறுத்திருக்கமாட்டேன். என் தந்தையும் எப்பொழுதும் பொய்யுரைப்பவரல்லர் பேசின வார்த்தையைத் தவறார் அவரது பராக்ரமமோ எங்கும் வீணாகாதிருக்கவற்று. ஆகையால் அவருக்கு இந்தப் பூலோகத்தில் எதிலும் பயம் இல்லை. ஆயினும், 'செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவறுவோமாயின் பரலோகமும் தவறுமே' என்றும் 'பரலோகத்தில் கஷ்டப்பட வேண்டியதாயிருக்குமே' என்றும் பரலோகத்தைப்பற்றியே பயப்படுகின்றனர். அவருக்கு அந்தப் பயம் இல்லாதிருக்குமாக இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருக்கிற என்னது பட்டாபிஷேக ப்ரயத்னம் நிற்காமற் போகுமாயின், அவருக்குத், தான் கைகேயிக்கு வரங்கொடுத்த வார்த்தை ஸத்

யமாக இல்லையே யென்கிற மனஸதாபம உண்டாகும் அவ ருக்கு மனஸதாபம் உண்டாகுமாயின நானும் அதைப் பொறுக்கமுடியாமல பரிதபித்துப போவேன் ஆனது பற்றி 'லக்ஷமணு! அபிஷேகத்தைப பறறிய இவவலங்கார [1]ஸமவிதானங்களை விட்டு இபபொழுதே இவ்விடமிருந்தே அரணயததிறகுப போக விருமபுகினறேனன நான இபபொழுது அரண்யததிறகுப போவேனுயின, ராஜ குமாரியாகிய கைகேயி தன மனக்கருத்தீடேறப பெற்று யாதொரு கலக்கமும இன்றித் தன புதலவனுகிய பரத னுக்கு நிராடங்கமாகப படடாபிஷேகததை நடத்திக கொளவாள். நான நாரத துணிகளை உடுத்து கருஷ்ணஜி னததையும ஜடைகளையும தரிததுக காடடுக்குப போயின பினபு கைகேயிக்கு மனத்தில ஸநதோஷம உண்டாகும. நான போகாதிருக்கும வரையிலும அது உணடாகாது. நான அரண்யததிறகுப போகவேணடுமென்று மனத்தை நிலைநிறுததி விடடேனன. அதற்காக மனத்தையும நனகு ஸமாதானப படுததிவிடடேனன. இபபடி ஸித்தபபடடிருக் கும என்னை, காடடுக்குப போகாமலிருந்து நானே ஆயாஸபபடுதத லாகாது மேலும, எவர ஸதயத்தைப பரிபாலிகக முயன்று என்னைக காடடுக்கு அனுப்புவதாக நிசசயஞ் செயதுகொணடு, அதறகாக மனதைத மிகக பரயாஸததுடன திடபபடுததிக கொண்டிருக்கின்றுரோ? அபபடிபபடட எனது தநதையை வருத்தபபடுமபடி செயயலாகாது. இவவளவேயனறி, எனது அபிஷேகத் தை நிறுததி விடவேணடுமென்னும புத்தியை யாவா ஸங கலபித்துக கொணடு அதறகாக மனததில நிசசயஞ் செ யதுகொண டிருக்கிறூர்களோ? அபபடிபபடட மநதரை முதலிய ஜனங்களுக்கும மனவருததம விளைகக லாகாது. ஆகையால சீகரமாகவே காடடுக்குப புறபபடடுப போகி

[1] ஸமவிதானம-ஏறபாடு

ன்றன்ன. விலம்பஞ் செய்யலாகாது. லக்ஷ்மணா! என்னைக் காட்டுக்கு அனுப்புவதற்கும் எனக்குக் கொடுத்த ராஜ்யத்தை மீளவும் திருப்பி வாங்கிக் கொள்வதற்கும் கைகேயி காரணம் அன்று. இதற்குத் தெய்வமே காரணமென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தாயாகிய கைகேயிக்குப் பிறந்த இவ்வபிப்ராயம் தெய்வத்தினாலேயே உண்டாயிற்று. இல்லையாயின், என்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியோடு வாத்ஸல்யம் பெருக்கப் பெற்றிருந்த அவ்வம்மைக்கு, என்னைப் பீடிக்க வேண்டுமென்கிற இப்புத்தி ஏன் உண்டாகவேண்டும்? லக்ஷ்மணா! நீ நற்புத்தி யுடையவன்; உனது உருவம் அழகா யிருப்பதுபோல உனது புத்தியும் அழகா யிருக்க வற்று. ஆகையால் நான் சொன்னவற்றை நீ நன்கு ஆலோசித்துப் பார்ப்பாயாக. இதுவரையில் எப்பொழுதாயினும் நான் தாய்மார்க ளிடத்தில் 'பெற்றதாய் இவள், சக்களத்தித் தாய் இவள்' என்னும் பேத புத்தியைப் பாராட்டினதில்லை யென்பது உனக்கே தெரிந்திருக்குமல்லவா? அந்தக் கைகேயியும் என்னிடத்திலும் தன் புதல்வனாகிய பரதனிடத்திலும் கோபமற்றிருப்பதை நீ அறிவாயல்லவா? இங்ஙனம் இருக்கையில்—தெய்வப்ரேரணமில்லா திருக்குமாயின், அப்படிப்பட்ட கைகேயிக்கு என்னிடத்தில் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி ஏன் உண்டாகவேண்டும்? முதலே பிடித்து அவளது வாத்ஸல்யத்தை அனுபவித்திருக்கிற நான் அவள் இப்பொழுது அபிஷேகத்தை மாற்றவேண்டுமென்றும் காட்டுக்குப்போகவேண்டுமென்றும் சொல்ல முடியாத பயங்கரமான வாக்யங்களைச் சொல்வது கண்டால், இதற்குத் தெய்வம் தவிர மற்றேதும் காரணமாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. அவள், தனக்கு என்னிடத்தில் உண்டான வாத்ஸல்யத்தை மாற்றிக் கொள்ளக் காரணம் ஒன்றும் புலப்படவில்லை.

ஆகையால் தெய்வமே இவையெல்லாவற்றிற்கும் காரணம் [1]மேலும், அவள் மெதுவான ஸ்வபாவமுடையவளாயினும், ராஜகுமாரியாயிருப்பவள். இப்படிப்பட்ட அவளது தயாதிகுணங்கள் நமக்குத் தெரியாதவையல்ல அத்தகையளான அவ்வம்மை, அல்ப ஸ்வபாவமுள்ள மற்றொரு மடந்தையைப்போல் தனது பர்த்தாவின் முன்னிலையில் என்னைப் பீடிக்கும்படியான மொழிகளை உரைக்க நேருமா? நேராது. அங்ஙனம்மொழிவதற்குத்தெய்வமே காரணம். தெ

1 இதற்கு—

'கத²ம் ப்ரக்ருதிஸம்பந்நா ராஜபுத்ரீ தயாகு³ணா ।

ப்³ரூயாத்ஸா ப்ராக்ருதேவ ஸ்த்ரீ மத்பீடா³ம ப⁴ர்த்ருஸந்நிதௌ⁴ ’

என்று மூலம் இதற்கு விசேஷார்த்தம்—(ப்ரக்ருதிஸம்பந்நா) ஸாது ஸ்வபாவமுள்ளவள் (ராஜபுத்ரீ) ராஜாவின் புதல்வி மஹாகுலத்திற் பிறந்தவள் (தயாகு³ணா) அப்படிப்பட்ட குணங்கள் அமையப் பெற்றவள், அவளது தயாதிகுணங்களை முன்பு நாம் அனுபவித்திருக்கிறோம் இம்மூன்று விசேஷணங்களால்—நல்ல ஸ்வபாவமும் பெருங்குலமும் மேலான குணங்களும் சொல்லப்பட்டன. (ஸா) அப்படிப்பட்ட லக்ஷணங்கள் பொருந்திய அந்தக் கைகேயி, (ப்ராக்ருதாஸ்த்ரீவ) புத்தியில்லாத இழிகுலப் பெண்பிள்ளைபோல். அதாவது —தனக்கு விருத்தமான து:ஸ்வபாவமும் துஷ்குலமும் துர்க்குணங்களுமுள்ள நீசஸ்த்ரீயைப்போல் (ப⁴ர்த்ருஸந்நிதௌ⁴) பர்த்தாவின் எதிரில் மறைவிலேயன்றி ஒருவன் முன்னிலையிலன்று, தூதர் முதலியவர்கள் மூலமாகவுமன்று. தன் குலாதிகளுக்குத் தகுந்தபடி தான் மிகவும் அடங்கி நடக்கவேண்டிய பர்த்தாவின் கண்முன்னிலையிலேயே. (மத் - பீடா³ம்) தனது மிதமில்லாத ஸ்னேஹத்திற்கு பாத்ரமாகிய என்னைப் பீடிப்பதை வெறும் அப்ரியத்தையன்று, மிகவும் பீடிக்கும்படியான மொழிகளை (கத²ம்) எப்படி (ப்³ரூயாத்) மொழிவாள். ஸூசனையாகச் சொல்வதன்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னாள். இவ்வளவு ஸந்தாபங்களைப்பற்றிக் கைகேயிதானே இங்ஙனம் மொழிவது அஸங்கதமாயிருக்கின்றதாகையால் தெய்வமே இதற்குக் காரணமென்பு கருத்து

ய்வத்தின மஹிமை இபபடிப பட்டதென றுசிநதிக்கவுமமு டியாதது. ஸமஸத பூதஙகளிலும எதிலாவது அநதத் தெயவம் செயயுங் கார்யததைத் திருபப நேராது. இது யாவாககும வெளிசசமே எனககுக கையில வநத ராஜ் யம் தபபிபபோயிறறு அநதக் கைகேயிககு நெடுநாளாக அழியாதிருந்த பரீதியும் அழிநது போயவிட்டது ஆக எங்களிருவா நிலையும தலைகீழாக மாறிபபோயவிட்டது ஆகையால தெயவததின செயலுககு எஙகும் மாறுபா டிலலை. லக்ஷமணா! 'தெயவமெனறு ஒனறு உளதெனபது எபபடி? இருககுமாயின, புருஷ பரயதனத்தினுல அதை மாறறிவிடலாகாதோ' எனறு வினுவுவாயாயின, சொல லுகினறேன, கேடபாயாக நாம செயயுங காரயங களின பலனகளைபபறறித தெயவமெனறொனறு உளதெ னறு அறியவேண்டியதா யிருககினறது நாம மிகவும பாடு பட்டு மிகுநத பரீதியுடன செயயுங காரயஙகளில சிலவறறி றகுபபயன உண்டாகக காணகிறேமிலலை நாம ஆதாமில லாமற செயயுங காரயஙகளிலும சிலவறறிறகு மிகுநத பய ன உண்டாகக காணகினறனம இபபடிபபட்ட பயனகளுக் குத தெயவத்தையொழிய மறறெதையுங காரணமாகச சொலல நேராது. ஆகையாலதெயவமொனறுளதெனறு அனுமானததினுல ஸிததிககினறது காயம பலிபபது பறறியே தெயவமுளதெனறறியலாமனறி மறறைபபடிக குத தெயவததை அறிவதறகு வேறு ஸாதனமிலலை. ஆகையால தெயவததை எபபொழுதும காரயம பலிபபது பற்றியே அனுமானிததுத தெரிநதுகொளளவேணடிய தா யிருககினறது அது பலததிறகு முனபே தெரியக கூடியதாயின, அபபொழுது அது பரதிகூலமாகத் தோறறுமபொழுது, அதறகும பரதிகாரம ஏதாயினும முனபாகச செய்துகொளள நேருமேயனறிப பலத்திறகு

முன்பு எவ்வளவுந் தெரிந்துகொள்ளக்கூடாததா யிருக்கிற அந்தத் தெய்வத்தோடு மாரடிகொடுத்து அதை மாற்றிக் கொள்வதற்கு என்னதான் முயற்சி செய்யக்கூடும்? ஆகையால் பலத்தைக் கொண்டு அனுமானித்தே தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதா யிருப்பதுபற்றி மிகவும் பலிஷ்டமாயிருக்கின்ற தெய்வத்தைப் புருஷப்ரயத்னத்தைக் கொண்டு தடுப்பது கஷ்டம் ஸுகமும் துக்கமும் சாந்தியும் கோபமும் லாபமும் நஷ்டமும் ஜனனமும் மரணமும் ஆகிய இவை முதலிய காரணந் தோற்றப்பெறாத கார்யங்களனைத்தும் தெய்வத்தின் செயல்களே அதிகக்ரூரமாகத் தவம் நடத்திக்கொண்டு தேவதைகளையும் கூட்ட பொருள் செய்யாத விஸ்வாமித்ரா முதலிய மஹாஷிகளும் தெய்வத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகித் தாம் செய்ய முயன்ற வ்ரதோபவாஸம் முதலிய தீவ்ரநியமங்களையுங் கைவிட்டுக் காமக்ரோதங்களுக்கு உட்பட்டு மஹாஷித்வத்தையும் இழக்கின்றனர் இவ் வுலகத்தில் ஆரம்பித்த காரியத்தை நிறுத்திவிட்டு அதற்கு முன்பு மனத்திலுங்கூட நினைவிடாத மற்றொரு காரியம் திடீரென்று ஸம்பவிக்கின்றது அது தெய்வ காரியமே நான் இப்பொழுது உபதேசித்த இப்புத்தி யதார்த்தமா யிருக்கவற்று அப்படிப்பட்ட புத்தியைக் கொண்டு எனது மனத்தை நானே அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனன். ஆகையால் எனக்குப் பட்டாபிஷேகம் தடைப்பட்டபோதிலும் மனஸ்தாபம் உண்டாகா திருக்கின்றது தெய்வத்தின் சக்தி இப்படிப்பட்டதாகையால் நான் உபதேசித்த புத்தியோகத்தின் பலத்தைக் கொண்டு நீ உனது மனக் கலக்கத்தை மாற்றி எனது மதத்தை அனுஸரித்து அபிஷேகத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் அலங்காரத்தின் ஏற்பாடுகளை நிறுத்திவிடுவாயாக. லக்ஷ்மணா! இப்பொ

ழுது அபிஷேகத்தின பொருட்டு ஸித்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிற மங்கலகும்பங்களிலுள்ள ஜலங்களை யெல்லாம என்னது அபிஷேகம நடக்காமறபோயினும நான தாபஸாகளுககுரிய வரததை ஸஙகலபிததுக கொள்ளும்பொழுது செயயவேண்டிய ஸ்னானததிறகு உபயோகபபடுமாக ஒருககால இநத ஜலததைதக கொணடு ஸ்னானஞசெயயவேணுயின, ராஜயததிறகாகச செயதேனென்று கைகேயி ஸநதேஹபபடக கூடும இது ராஜதரவயம. மேலும, ராஜ்யத்திறகு உபயுகதஙகளாகிய மஙகலத்ரவயஙகள மிகவும கலககபபெறறிருககினறது. இபபடிபபட்ட ஜலம எனககு ஏதுககாக? நானே என கைகளாலெடுதத ஜலஙகளைக கொணடு ஸ்னானஞசெயது என வரதஙகளை முடிததுககொள்கினறனன. லக்ஷ்மணா! ஸமபத்து தலைகீழாயிறறேயெனறு நீ மனவருததபபடாதிருபபாயாக ராஜயததை நனறுகப பரிபாலனஞ செயவதலை மிகுநத தாமம உணடாகினறது வனவாஸததிலை தவம ஸித்திககினறது. ஆகையால இரணடும ஸமானஙகளே. ஆயினும விசாரித்துப பாாபபோமாயின, ராஜயத்தில பரஜைகளுககு வேண்டிய காாயாகாாயஙகளின சிநதையும கஷ்டமும அதிகமாயிருககினறன வனவாஸததில அநதக கஷ்டம ஒனறுமே இல்லை. மேலும, பிதருவாகய பரிபாலனமெனனும தாமமொனறு ஸித்திககினறது. ஆகையால வனவாஸததிலேயே மிகுநத பலம் உணடாகினறது. அதுவே மேலான மேனமைககு ஸாதனமாயிருககினறது. லக்ஷ்மணா! இபபொழுது ஆரம்பித்த காாயததைக கெடுபபதறகுச சிறிய தாயாா காரணமெனறு சங்கிககலாகாதலலவா? அவவமமை தெயவததின தூண்டுதலால் அபரியததைப பேசுகினறாளேயனறி வேறிலலை. அவளைத தூணடின தெயவமோ அபபடிப்பட்ட

பராபவமுடையதென்று நான் உனக்குத் தெரிவித்தேனு
கையால் உனக்குத் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆகையால்
தெய்வம் காரணமாயிருந்து நடத்தின இந்தக் காரியத்
தில் அவனைத் தூறுவது யுக்தமன்றோ? என்றனன் இரு
பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ லக்ஷ்மணன் தெய்வத்தைக் காட்டிலும் பௌருஷமே பலமுடையதென்று ராம னுக்கு மறுமொழி கூறுதல் }

ராமன் இங்ஙனம் பலவாறாகப் பேசிக்கொண்டிருக்
கையில், லக்ஷ்மணன், தனக்கு அது ஸம்மதமல்லவாகை
யால், தலைவணக்கத்துடன் கேட்டு 'ராமன் தர்மத்தில்
மிகுந்த நிலைமையுடையவன்' என்று மனக்களிப்பும், 'ராஜ்
யத்தைக் கைவிடுகின்றனே' என்று மனவருத்தமும் மன
த்தில் மேலெழப்பெற்று இவ்விரண்டினிடையில் ஆழ்ந்
தாற்போலிருந்தனன் அப்பொழுது புருஷஸிம்மமாகிய
அந்த லக்ஷ்மணன் ஸந்தோஷத்தை யிழந்து மனவருத்த
த்தினால் கோபாவேசம் மிகப்பெற்றுப் புருவ நெறிப்புடன்
கூடிப் பெட்டியில் அகப்பட்டு ரோஷத்தினால் பெருமூச்
செறிகின்ற பெரிய ஸர்ப்பம்போல் நெடுமூச் செறிந்தன
ன். அப்பொழுது புருவ நெறிப்பினால் பயங்கரமாகி எதிர்
கொண்டு கண்ணாரக் காணமுடியாத அந்த லக்ஷ்மணன
து முகம் சினந்த சிங்கத்தின் முகத்தை நிகர்த்து ப்ரகா
சித்துக்கொண்டிருந்தது யானையானது தன் துதிக்கை
யை அசக்குவதுபோல் அந்த லக்ஷ்மணன் தனது நுனி
க்கையைக் கோபத்தினால் உதறிக்கொண்டு, கழுத்தைக்
குறுக்காகவும் கீழும் மேலும் தேஹத்தில் பட்ட திருப்பி
வைத்துக் கடைக்கண் பார்வையைக் குறுக்காகப் பெரு
க்கச் செய்துகொண்டு அண்ணனாகிய ராமனைப் பார்த்து

'நீ எல்லாந் தெரிந்தவன்; அப்படிப்பட்ட நீ பித்ருவசன பரிபாலமென்னுந் தாமத்திற்குக் கெடுதி நேரிடுமென்றும், நான் தாமத்தை ஆசரியாமற் போவேனாயின், உலகத்தி லுள்ளவர் 'நாமும் இதை ஆசரியாமல் விட்டுவிடலாம்' என்று சங்கிப்பாரென்றும் நினைத்துக் காட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்று மென்மேலும் இவ்வாறு பரபரப் புறுவது யுக்தமன்று எப்படி யென்னில்—நீ தெய்வத்தை யுங்கூட நிராகரிக்கவல்ல மஹாசூரன். மேலும்; க்ஷத்ரியர் களெல்லோரிலும் மேலாயிருப்பவன் இப்படிப்பட்ட நீ து ர்ப்பலமாகிய தெய்வத்தை மஹாபரபலமானதாகச் சொல் வது கண்டால் உனக்கு மிகவும் பாமம் பிடித்தாற் போலி ருக்கின்றது அப்படி மிகுந்த பரமம் உண்டாகா திருக்கு மாயின், அப்படிப்பட்டவனை நீ இப்படிப்பட்ட விபரீதவா க்யங்களை எப்படி சொல்லக்கூடும்? பரமம் பிடித்திரா தா யின் இவ்வாறு நீ மொழிய நேராது பலமற்றவர்களன்றோ தெய்வத்தைக் கைப்பற்றுவார்கள்? அது மற்றொரு ஆஸ்ரயித்தே தனது அபேக்ஷையைத் தீர்த்துக்கொள் கின்றது. ஆனதுபற்றியே அது மிகவும் தீனமாயிருக்க வற்று நிரூக ஒன்றைச் செய்யவாவது, பௌருஷத்தை நிராகரித்துக் காரியத்தை நடத்தவாவது அது [1] சக்தி

1 'அது காரியஞ்செய்வதற்கே சக்தியற்றிருக்கும்பொழுது காரி யம் அதனால் பலிக்கின்றதென்பதே உண்டாகாது ஆகையால் காரி யத்தின் பலத்தினால் தெய்வமொன்றிருப்பதாக அனுமானிப்பதும் த காது இப்படி அது உண்டென்பதே விதத்தியாதிருக்கும்பொழுது இல்லாதவற்றை ஆஸ்ரயிப்பது உனக்கு பரமமே ஆகும்' என்று லக்ஷ் மணன் தெய்வத்தைத் தாண்டிப்போக முடியாதென்கிற முனிமதத் தைப் பரிஹரித்தனன் இனிப் பாபிஷ்டர்களாகிய கைகேயீ தசர தர்களின் வார்த்தையைக் கேட்கலாகாதென்று மொழிந்து பித்ரு வசனபரிபாலனமென்னும் தாமத்திற்குக் கெடுதி நேரிடுமென்னும் விஷயத்தைப் பரிஹரிக்கிறானென்று தெரியவருகின்றது

யறறது அபபடிபபடட தெயவத்தை எனனவெனறு நீ புகழ்கினறனை? பாபஸவபாவாகளாகிய அநத கைகேயீ தசரதாகள இருவரும பாபிஷடாகளெனறு உனககு ஏன எணணம உணடாகவிலலையோ? இவவிருவரும் பாபிஷடாகளாகையால அப்படிபபடட வாகளது ஆஜ்ஞையைச செயயாதிருப்பதனால உனககுத தாமஹானியெனபது சிறிதும நேரிடாது 'அவாகள் தாமஸ்வபாவாகளை; அவாகளைப பாபிஷடாகளெனறு எபபடி சஙகிக்கலாகும' எனபாயோ? அது வே[illegible]த்தில தாமததை வயாஜமாகக காடடி அதனால தமது துஷகாாயஙகளை ஸாதிததுக கொளபவாகளும, தாமததை அனுஷடிபபதாக வேஷம பொகட[illegible]கொணடு அதனால தமது கொடிய நடவடிககைகளை [illegible]றைததுககொளபவாகளும பலா உண்டு அபபடியே கைகேயியும தசரதனும உனககுப படடாபிஷேகம செயபவாபோல மேலுக [illegible] தாமததை அபிநயிததுக கொண்டிருககிறாகளேயனறி, நிஜமாகப பாாககில, ரஹஸயமாக உனககு அபரியததையே செயபவாாகையால நமது இவவபிஷேக ப்ரயோஜனததை நிறுததவேணடுமெனறு விருமபி நனகு இநதத துராலோசனையைச செயதனா ரகுவமசததில நிகரினறி மேனமையுடன பிறநத மஹானுபாவனே! அவாகள இவவபிஷேகததிறகு முனனமே இவவாறு [1] துராலோசனை செயவதற்கு பரயதனஞ செயதிருபபாாகள.

---

1 தசரதன கைகேயிககு வாங கொடுதது வெகு காலமாயிறறு. ஆகையால அதை இதறகு முனபு எபபொழுதோ நிறைவேறறியிருபபான அலலது—தசரதன தாமஙகளை யறிநதவனாகையால கைகேயி வேணடாதிருநதபொழுதிலும தானே தீாதது விடடாவதிருககக் கூடும. இபபடிபபடட ஸமயததில அதைக கேடபதும கொடுபபதும நோா ஆயினும படடாபிஷேகஞ செயய ஆரமபிததததையும, அன

இலலையாயின, வரங கொடுபபூதாக வெகு காலத்திறகு முனனமே வூராததை நடநத தாகையால, ராஜா அதை இதறகு முனபே எபபொழுதோ கொடுத்திருககலாமன றி இபபொழுது கொடுககவேணடி வருவது நோநதிராது. வீராகளிற றலைவனே! பெரியவனுயிருககிற உனனைவிட்டு உனககுப பின பிறநதவனுகிய மறறொருவனுககுப பட்டா பிஷேகஞ செயவது உலகததிலுளளவா யாவருமதவே ஷிககத் தகுநத காரியமே இதை அவவிருவருமசெயய முயனறனா இதை மாததிரம நான பொறுததிருகக நே ராது அவவிஷயததில மாததிரம நீ எனனை மனனிககவே ணடும 'பிதரு வசன பரிபாலனம அவசயமாகச செயய வேண்டிய தாமமாயிறறே' யெனபாயோ? நீ மிகுநத மதி யுடையவன ; ஆயினும, எநத தாமததைப பறறி முனபு ராஜயாபிஷேகஞ செயதுகொளள வேணடுமெனறிருநத உனபுததி இபபொழுது அரணயததிறகுப போகவேணடு மெனறு வேறுகப பேதிததுவிட்டதோ, எநத தாமததை ச செயய நேரிடுகையில செயயாமற போயின பாபம ஸம பவிககுமேயெனறு மனமயககங கொணடிருககின்றனை யோ, அபபடிபபட்ட பிதருவசனபரிபாலனமெனனும தா மததில எனககு தவேஷமேயனறி பரீதி எனபது சிறிதும.

தாம வாததை பாஸதாவஞ செயததையும ஆலோசிததுப பாாககில பாதனுககு ராஜயததில பட்டங்கட்டவேணடும ராமன மூததவனு கையால அவனைத தவிாததுப பாதனுககு ராஜயங கொடுபபது பொ ருநதாது ஆகையால ராமனுககுப பட்டாபிஷேகம செயவதாக பா யதனஞ செயகினறனன அபபொழுது நீ இரணடு வாஙகளை வேண டுவாயாக ஒனறுககு ராமனைக காட்டுககு அனுபபிவிடுவோம மற றொனறுககுப பாதனுககு ராஜயததில பட்டங கட்டிவிடுவோம' எனறு தசாதன இவவபிஷேகததிறகு முனபே கைகேயியுடன கல நது துராலோசனை செயதுகொணடு இதறகாக பரயதனஙகள செய திருகக வேணடுமெனறு லக்ஷமணன கருதது.

உண்டாகவில்லை. 'மன்மயக்க'மென்ன என்பாயோ? பௌருஷ காமத்தினால பரதீகாரஞ் செய்ய வல்லமையுள்ள நீயும, தந்தை, கைகேயியின வலையில அகப்பட்டு மிகவும அதாமமாகவும அதி நிந்திதமாகவும் ஓர ஆஜ்ஞையைச செயதானாயின, அதைத் திரஸ்கரிக்காமல எபபடிச் செயயப பாாக்கின்றனை? மனமயக்கமில்லையாயின இபபடிக்குச செயய முயறசி கொள்ளாயலலவா? கபடமாக வரங்களென்னும வயாஜங் கறபிதது அவாகள இவவபிஷேகத்திறகு இடையூறு செயதிருக்கின்றனா அவாகள் இவவாறு கபடஞ் செயதிருநதும உனக்கு அநநனஞ் செயதாாகளென்று தோறறுதிருக்கின்றதே இதைபபறறியே எனக்கு மனவருததமா யிருக்கின்றது இஙஙனம காமுகனாகிய தநதையின வாாததைதப்படி நடநது கொள்ளவேணடுமெனகிற இநதத் தாமமும மிகுநத லோக நிநதைக்கிடமா யிருககுமேயனறி அனுஷ்டிக்கத தககதனறு. காமபரவசாகளாகி உனக்கு எபபொழுதும கெடுதியைச் செயய விருமபித தாய தநதையாகளென்று போவைத்துக் கொண்டாற் போலிருக்கிற அநத உன பகைவாகள், நெஞசிலும் நினைக்கக கூடாத தொனறை விருமபிக கட்டளை யிடுவார்களாயின, அதை நிறைவேறற வேண்டுமென்று மனததிலுஙகூட நீ எபபடி நினைக்கலாகும? 'அவவிருவாககும எனது பட்டாபிஷேகத்தைக கெடுக்கவேணடு மென்னும புததி பிறநதமை தெயவாதீனமேயனறி அவாகள ஸவபாவததினாலுண்டான தனறு' என்று நீ நினைததுக கொணடிருக்கின்றனை. ஆயினும நீ அபபடிபபட்ட அபிபராயங கொள்ளலாகாது. எனக்கு எள்ளளவும தெயவம பரமாணமெனபது யுக்தமாகத தோறறவில்லை பராக்ரமசாலிகளாகி மனந திடமா யிருக்கப் பெறறவர்கள் அநதத் தெயவத்தைக கைபபற்றுாகள். தம

களுள்ளேயே தமது காரியங்களை ஸாதித்துக் கொள்வார்கள். தனது புருஷ ப்ரயத்னத்தினால் தெய்வத்தை அடக்கித் திருப்புதற்கு எவன் ஸமர்த்தனோ, அந்தப் புருஷன் தெய்வத்தை நம்பி அதனால் தன் ப்ரயோஜனத்தைப் பாழாக்கிக் கொண்டு மனக்களிப்பைத் துறந்திருக்கப் பொருன். ஜனங்கள் இப்பொழுதே தெய்வ ஸாமர்த்யத்தையும் புருஷனது ஸாமர்த்யத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பார்களாக. தெய்வம் ப்ரபலமோ, அல்லது புருஷகாரம் ப்ரபலமோ வென்று அவ்விரண்டிற்கும் உள்ள தாரதம்யத்தை இப்பொழுதே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டிவிடுகின்றனன். எந்தத் தெய்வம் இப்பொழுது உன் பட்டாபிஷேகத்தைக் கெடுத்ததாக நீ நினைத்திருக்கின்றாயோ, அந்தத் தெய்வத்தை எனது பௌருஷத்தினால் அடிபட்டிருக்குமாறு ஜனங்களெல்லோரும் பார்க்கப்போகின்றனர். மாவெட்டியைப் பொருள் செய்யாமல் நட்டுத் தறியைக் கடந்து மதப் பெருக்கினால் மிகுந்த கர்வங்கொண்டு அடங்காமல் ஓடித் திரிகின்ற யானையைக் கைதேர்ந்த யானைக்காரன் அடக்கித் திருப்புவது போல, தடுக்கமுடியாதென்று நீயே சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற தெய்வத்தை எனது பௌருஷத்தினால் திருப்பிவிடுகின்றனன். திக்பாலகர்கள் அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து வருவார்களாயினும், மூன்று லோகங்களும் ஒன்றாகக் கூடித் தடை செய்யுமாயினும், இப்பொழுது நான் நடத்துவதற்கு முயன்றிருக்கிற ராமனது அபிஷேகத்தை நிறுத்த நேராது. இனிக் கிழவனாகிய நம் தந்தை யொருவன் யாதுஞ் செய்யமுடியாதென்று சொல்லவேண்டுமோ? ஆகையால் நீ மஹாராஜனாகவே ஆய்விட்டனை. யாவர் சிலர் ஏகாந்தமாக ஒருவரோடொருவர் கலந்து ஆலோசித்து உனக்கு வனவாஸத்தை ஏற்பாடு செய்தனர்களோ, அந்தப் பாபிஷ்டர்களே உனக்

கு௩ சொனன பதினூனகு ஸமவத்ஸரங்களும தாமே அரணயஞ சென றிருக்குமபடி செயவிககினறனன அஙஙனஞ செயவிதது அதனுல எவள உனது படடாபிஷேகததைநக கெடுததுத தனது புதலவனுககு ராஜயம் வரவேணடுமெனறு விருமபுகினருளோ, அவளுககும தநதைககும உண்டாயிருககிற பேராசையைப போககிவிடுகினறனன 'தநதை தெயவபலமுடையவனுயின, உனது பௌருஷம என செயய முடியும' எனகிருயோ? என பௌருஷததிறகு முனபு தெயவம நிறகமுடியாது ஆகையால தநதைககாவது மறறை இனனும எவனுககாவது எனனுடன விரோதம செயபவனுககு மிகவும கரூரமாகிய என பௌருஷததினுல துயரம உண்டாகுமனறி தெயவத்தினுல ஸுகமெனபது சிறிதும உணடாக நேராது எனது பௌருஷததில அகபபடடுககொண்டவனைத தெயவததினுல விடுவிகக முடியாது. மேலும், நீ பரஜா பரிபாலனஞ செயது ராஜய ஸுகங்களை அனுபவிதது ஆயிரமாணடுகள கடநதபினனர நீ வானபரஸதாஸரமததைக கைபபறறி வனத்திறகுப போகையில, உனது குமாரர்கள ராஜயபரிபாலனஞ செயய நேருமேயனறிப பரதனுககு எககாலததிலும ராஜய ஸமபநதமே உண்டாக நேராது சகதி உளளவரையிலும பரஜைகளைப பரிபாலிததுப பிறகு அநத பரஜைகளைத தமது குழநதைகளைபபோல பரிபாலித்து வருமபடிககுப புதலவாகளுககுக கடடளையிடடு ப்ரஜைகளை அவாகளிடம ஒபபுவிதது அஙஙனம பூாவகால ராஜாஷிகள ஆசரித்த பரகாரம வனவாஸஞ செயயப போகவேண்டுமெனறனரே சாஸதரம விதிககினறது. தாமஸ்வபாவனே! 'இபபொழுது ராஜனது மனஸஸு சஞசலமாயிருக்கினறதெனறும, ஆனதுபறறி ஸாஹஸஞ செயது ராஜயததை ஸவாதீ

னப்படுத்திக்கொண்டோமாயின், அதில் அனேகவித பேதங்கள் நேரிட்டு ஸரிப்படுத்திக்கொள்ள முடியாமற் போமென்றும் சங்கித்து ராஜ்யத்தை அங்கீகரிக்கமாட்டாயாயினும் அதைச் சொல்வாயாக. நீயும் வீரனாயிருக்கின்றனை; நானும் உனக்கு ஸஹாயமாயிருந்து, ஸமுத்ரத்தைப் பொங்கி வாராதிருக்கும்படி அதன் கரை எப்படி காத்துக்கொண்டிருக்கின்றதோ, அப்படியே உனது ராஜ்யத்தைக் கலக்கமொன்றும் உண்டாகாதிருக்கும்படி பாதுகாத்து வருகின்றனன். இங்ஙனம் செய்யாமற் போவேனாயின் வீர லோகங்களை இழந்துபோகக்கடவேனென்று பிரதிஜ்ஞை செய்கின்றனன். நீ வஸிஷ்டாதிகளைக் கொண்டு மங்கல த்ரவ்யங்கள் அமைக்கப்பெற்ற ஜலங்களால் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொள்வாயாக. இனி அபிஷேகத்திற்காகச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றி முயற்சி செய்வாயாக. எவராயினும் அரசர்கள் உன் மேல் எதிரிட்டு வருவார்களாயின், அவர்கள் அனைவரையும் தடுத்துவிடுவதற்கு நானொருவனே போதுமானவன். இதோ புலப்படுகின்ற எனது பாஹுதண்டங்களிரண்டும் எனது சரீரத்திற்கு அலங்காரத்தின் பொருட்டிருப்பன வன்று. நான் வில்லேந்தித் தரித்துக்கொண்டிருப்பது எனது புஜங்களின் அழகுக்காகவன்று. இக்கத்தியும் வெறுமனே வீரபூஷணமாக இடையில் கட்டிவைத்திருப்பதன்று. எனது பாணங்களும் வீணாக அம்பறாத்தூணியில் வைத்து வைப்பதற்கு ஏற்பட்டவைகளன்று. பின்னை எதுக்காக வென்னில்—இவ்வாயுதங்கள் நானகும் மற்றவைகளும் பகைவரை அடக்கித் தொலைப்பதற்காக இருப்பவைகளேயன்றி மற்றேதுக்குமல்ல. எனக்கு யாவன் சத்ருவென்று நினைக்கப்படுவானோ, அவனை உயிருடன் நிறுத்திப் பாராக

கப போறேன. அந்தப பகைவனை, அவன தேவேநதரனு யிருபபானுயினும,கூரிய நுனியுள்ளதும மினனலபோல ப ளபளவென்று விளஙகுங காநதியுள்ளதுமாகிய கத்தியை கொண்டு வெட்டாது விடமாட்டேன என கத்தியால டியுணட யானை குதிரைகாலாட்கள ஆகிய இவைகளது கைகளும காலகளும தலைகளும தூளதூளாகிப பூமியின மேல எங்கும நிறைநதிருககையில, செடிகள நெருஙகி ய கானகமபோல இடை வெளியினறி நிரமபபபெறறுச ஸஞசரிகக முடியாதிருககப போகினறது. இதோ இப் பொழுதே என கத்தியின நுனியால அடிககபபட்டுத தம து கடினமான எலுமபுகளில அககததி உறையபபெறறு அதனுல நெருபபுப பொறிகள மேலெழுபபெறறவைகளா கிய சதருககளின யானைகள், எரிகினற மலைகளபோல வும மினனலோடு கூடின மேகங்களபோலவும புலபபட டுககொண்டு பூமியில விழபபோகினறன. நான் உடும்புத் தோலால செயத கவசததை நாணடிபபடுப புணணுகாதி ருககுமபடி விரலகளில மாட்டிககொண்டு விலலைக கை யிற்பிடிதது எதிரில வநது நிறகையில, தனனைப புருஷ னென்று நினைத்து உனனெதிரில நிறபவன யாவன? அனைவரும பெண்பிளளைகளைப போலவே பயநதோடுவா ரகளனறித தீரததுடன நிறபவன யாவனும நேரான 'நீ ஒருவன பலபோகளோடு எங்ஙனம போர புரிவாய' என கிருயோ? நான மிகுநத பலமுளள ஒரு மஹாவீர னைப பல பாணங்களால அடிததும, ஒரே பாணததினுல பல ஜனஙகளைத் தொலைததும, ஆக இபபடி மனிதாகள குதிரைகள யானைகள் ஆகிய இவைகளின மாமஸதா னஙகளிறபடுமபடி பாணஙகளை பரயோகிககப போகி னறனன. பரபுவே! இபபொழுது நான எனககு தனுர விதயையிலுளள ஸாமாதயததின மஹிமையால இதோ

அரசனாகிய தசரதனுடைய பராபுதவத்தைப் போக்குவதற்கும் உனக்கு பராபுதவத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கும் வல்லமையுள்ளவனென்பதை நீயே தெரிந்துகொள்ளப் போகின்றனை ராமா! உயர்ந்த சந்தனத்திற்கும் தோள்வளைகள் பூண்டிருப்பதற்கும் தனங்களைத் தானஞ் செய்வதற்கும் இப்பாஹுதண்டங்கள் தகுந்திருக்கின்றன. ஆயினும் இப்பொழுது அவைகளை விட்டு உனது அபிஷேகத்திற்கு விக்னஞ் செய்பவர் யாவரையும் துரத்துவதற்கு வேண்டும் வ்யாபாரத்தை நடத்தப்போகின்றனன். உனக்குச் சத்ருவாயிருப்பவன் யாவன்? சொல்லுவாயாக. அவனை இப்பொழுதே ப்ராணன்களை இழக்கும்படிக்குச் செய்கின்றனன். அவனது கீர்த்தியைத் தொலைத்துவிடுகின்றனன். அவனது நண்பர்களெல்லோரையும் பாழாக்குகின்றனன். பூமி முழுவதும் உன் அதீனமாகச் செய்யும்படி எனக்கு ஆஜ்ஞைமாத்ரங் கொடுப்பாயாக. உனது ஆஜ்ஞையைத் தானே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். உனக்கு யான் கிங்கரனேயன்றி வேறில்லையாகையால் எனக்குக் கட்டளை அளிப்பாயாக' என்றனன். ரகுகுலத்தைப் பெருக்கச் செய்யும் ஸ்வபாவனாகிய ராமன் இவ்வாறு லக்ஷ்மணன் சொன்னதையெல்லாங் கேட்டுத் தனக்கு ஸம்மதியில்லாமையால் மனம் வருத்தப்பட்டு அதனால் அவன் கண்களினின்றும் பெருகி வருகின்ற கண்ணீரைத் துடைத்துப் பலவாறு இனிய உரைகளால் ஸமாதானப்படுத்திப் பிறகு அந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து [1]'லக்ஷ்மணா! நீ எப்பொழுதும் மெது

1 இவ்வாறு விரிவாக லக்ஷ்மணன் செய்த பூர்வபக்ஷத்திற்கு ராமன் முன்பு விஸ்தாரமாகச் சொன்ன ஸித்தாந்தத்தையே இப்பொழுது சுருக்கமாக இவ்வாக்யத்தினால் மொழிந்தானென்று தெரியவருகின்றது. மேலும், 'ஜீவதோ(அ)வாக்யகரணாத் பாதயஸ்ஷ ஹரி ஹோ

வான ஸ்வபாவமுடையவன்; அப்படி யிருக்க இப்படி மன கோபித்துக்கொண்டேன். நான் தந்தையினது வசனத் திலேயே நிலைநிற்பேனன்றி அதை எள்ளளவாயினும் தாண்டிப்போகமாட்டேனென்று தெரிந்துகொள்வாயாக. அப்பா! இந்தப் பித்ருவசனபரிபாலனமே ஸனாதனமாக மென்றுணர்வாயாக' என்றனன் இருபத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமனது வனவாஸநிச்சயத்தைக் கௌஸல்யை அபிநந்தனஞ் செய்தல்

கௌஸல்யை, அந்த ராமன் இவ்வாறு தந்தையின் ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செய்வதிற்றானே மிக்க மன ஊக்கங்கொண்டிருப்பதுகண்டு அழுவது அமங்கலமாகை யால் கண்ணீர் வந்து கண்களில் நிரம்ப, அதை அடக்கிக் கொண்டு அதனால் தடைபட்ட கண்டத்துடன் தாமம் நிருந்திருக்குமாறு அந்த ராமனைக் குறித்து 'இது வரையில் துக்க மென்பது சிறிதும் அறியாதவன்; மதர்மத்தைத் தவறாதிருப்பவன், ஸமஸ்த ப்ராண நங்கள் மனக்களிப்புண்டாகும்படி இனிதாகப் பேசுந் பயன், ஸர்வபௌமனாகிய தசரதமஹாராஜனுக்கு ரிடத்தில் பிறந்தவன் இப்படிப்பட்ட ராமன் தெய்வ த்தினால் பூமியில் இறைந்து கிடக்கிற தான்யக் கணங்

ஜநாத, மயாயாம் பிண்டதாநாச்ச த்ரிபி: புத்ரஸ்ய புத்ரதா' (தாய் தந் தைகள் பிழைத்திருக்கும்பொழுது அவர்களது சொற்படி நடக்கை யும், அவர்கள் லோகாந்தரஞ் சென்ற பின்பு ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் பெருக்க போஜனதாபனஞ் செய்கையும், கயையில் பிண்டங் கொடுக் கையும் ஆகிய இம்மூன்றினாலே புத்ரனுக்குப் புத்ரத்வம் ஸித்திக் கின்றது (புத்ரத்வம் - புத்ரனாயிருக்கை) என்கிற ஸம்ருதியைக் கொண்டு பித்ருவாக்யமே அவஸ்யம் செய்யவேண்டுமென்று ஸித்தா ந்தஞ் செய்வதாகத் தெரியவருகின்றது.

களை ஒன்றொன்றுகப பொறுககிககொண்டு எபபடி ஜீவிக
கப போகின்றனன. எவனது படாகளும பரிசாரகாகளும
அறுசுவை யமைநத உயாநத அனனததைப புசிககின்ற
னாகளோ, அபபடிபபட்ட பரபுவாகிய ராமன காட்டுக
குச சென்று வேரகளையும-காயகளையும எவவாறு தின்று
பிழைககபபோகின்றனன அரசன, மிகுநத குணஙகளை
பொருநதியவனும மனததிறகு மிகவும இனியனுமாகிய
ராமனைக காட்டுககு அனுபபுகின்றானென்னும வாாததை
யைக் கேட்டு, இபபடிபபட்ட பிளளையைக காட்டுககு அனு
ப்புவது அஸமபாவிதமாகையால எவனதான நமபுவான?
எவனும நமபமாட்டான அபபடி நமபுவானாயின, ராமனை
ப் போன்றவனுககே இபபடிபபட்ட விபதது நேரிடும்பொ
ழுது நமககும இபபடியே மனவருத்தம உணடாகக கூடு
மென்று மனனவனிடததில மிகுநத பயமுற்றிருபபான.
ராமா! ஸமஸத லோகஙகளுடையவும மனததிறகு மிக
வும இனியனாயிருநதும தெயவவசததினால அரணயததிற
குப போகின்றனை யல்லவா? இதைபபற்றி உலகததில
எபபடிபபட்டவனுககும ஸமஸத துககஙகளையும நேரி
டச செயவது தெயவமேயென்றும, ஆகையால அது
மிகுநத பலமுடையதென்றும ஸநதேஹமின்றித தெரி
யவருகின்றது புதலவனே! இனி நீ என்னை விட்டுப
பிரிவதனால எனது சரீரததில சோகாகனியொன்று உண
டாகும நீ என கணகளுககுப புலபபடாமையே அவவக
னி படாநது எரியச செயயுங காறறு கூககுரலிட்டு
அழுமபடியான இநதத துககமே அதறகுக கட்டைகள
எனது அழுகைக கணணீாகளே அதில ஹோமஞ் செய
யும ஆஹுதி. உன்னைக காணாத சிநதையினால மனததில
வளாநது வருகின்ற வெபபமே அதறகுப பெரும புகை.
பெருமூசசெறிகையே அது வளாநதுவருவதற்காக நான

செய்யும் புருஷகாரம். இங்ஙனம் ஒப்பின்றிய அப்பெரும் சோகாக்னி எனது சரீரத்தில் பிறந்து, சிசிரருதுவில் பனிஜலம்பட்டு நன்னந்திருக்கும் புதரைக் காட்டுத்தீ பட்டாநது வந்து க்ரமமாக வாடச் செய்து பின் தஹிப்பது போல, நெருப்பைத் தணிக்கவல்ல ஜலம்போன்ற உன்னை விட்டுப் பிரிந்து இங்கு வருந்தியிருக்கின்ற என்னை வாடி வதங்கச் செய்து தஹிக்கப் போகின்றது பிள்ளாய்! பசு தனது கன்றுக்குட்டியைப் பின்தொடராநது செல்லாமல் எப்படியிருக்கும்? பின் சென்றே தீருமல்லவா? அப்படியே நானும் நீ எங்குப் போகின்றனையோ, அவ்விடத்திற்கு உன்னுடன்கூடவே வருகின்றேன்' என்று மொழிந்தனள். புருஷசிகாமணியாகிய ராமன் அங்ஙனம் அன்னை மொழிந்த மொழிகளைக் கேட்டு மிகவும் மனவருத்தமுற்றிருக்கின்ற அந்தக் கௌஸல்யையைப் பார்த்து 'மன்னவர், முதலே கைகேயியால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்; நானும் காட்டுக்குப் போகின்றனன்; நீயும் என்னுடன் கூடவே அவரை விட்டு வருவாயாயின், அவர் கொஞ்சமாயினும் ஜீவித்திரரென்பது நிச்சயம். ஸ்தரீகளுக்குத் தமது பர்த்தாவை விட்டிருப்பது மிகவும் க்ரூரமாயிருப்பதல்லவா? ஆனதுபற்றி உன்னைப் போன்ற மேன்மைபட்டவர் அப்படிப்பட்ட கொடிய கார்யங்களைச் செய்யலாகாது. மனத்திலுங்கூட இதை நினைப்பது யுக்தமன்று. கருத்ஸ்த்தவம் சத்திற பிறந்தவரும் எமது தந்தையுமாகிய மஹாராஜா எதுவரையிலும் பிழைத்திருப்பாரோ, அதுவரையிலும் நீ அவருக்குப் பரிசர்யை செய்துகொண்டிருப்பாயாக. அதுவே ஸ்தரீகளுக்குச் சாச்வதமான தர்மம்' என்று இவ்வாறுரைத்தனன். ராமன் அங்ஙனம் உரைக்கையில் அந்தக் கௌஸல்யை அழகிய மதியுடையவளாகையால்

அவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவை மிக வும் தர்மங்களாய் அமைந்திருந்தமையால், மிகுந்த ஸந் தோஷம் அடைந்து, எந்தக் கார்யஞ் செய்யத் தொடங் கினு போதிலும் அதைச் சிறிதும் பரிஶ்ரமமின்றி நடத்தி ஈடேற்ற வல்லவனாகிய அந்த ராமனைப் பார்த்து 'நீ சொ ன்னபடியே செய்கிறேன்' என்றனள். தர்மசிரோமணி யாகிய அந்த ராஜகுமாரனும் அன்னையாகிய கௌஸல் யை அங்ஙனஞ் சொல்லக்கேட்டு மீளவும் மிகுந்த மனவ ருத்த முற்றிருக்கின்ற அவ்வன்னையைப் பார்த்து 'நான் ஒருவனே அன்று, நீயும் நானும் ஆகிய இருவருங்கூட என் தந்தை சொல்லியபடி செய்யவேண்டும். அவர் நமக் கெல்லாம் அரசர்; மேலும் போஷணஞ் செய்பவர்; ஆசா ர்யர், மேன்மையோடிருக்கப்பட்டவர்; நியாமகர்; ப்ரபு ஆகையால், நம்மெல்லோருக்கும் அவரது ஆஜ்ஞையை உல்லங்கனஞ் செய்யக் கூடாமலிருக்கின்றது. [1] இவ் வைந்து ஒன்பது ஸம்வத்ஸரங்கள் மாத்ரம் மஹாரண் யத்தில் ஸுகமாக விளையாடியிருந்து விட்டுப் பிறகு பர ம ஸந்தோஷத்துடன் உனது ஆஜ்ஞையிற்றனே நில் கின்றிருப்பேன்' என்றனன். ராமன் அவ்வாறு மொழிகை யில்; கௌஸல்யை அதைக் கேட்டுப் புதல்வனிடத்தில் மிகுந்த வாத்ஸல்ய முடையவளாகையால் கண்களிரண்டி லும் கண்ணீர் ததும்பப் முகம் முழுவதும் மழுங்கப்பெற் று மிக்க மனவருத்த முற்றவளாகித் தனது ப்ரிய குமா

---

1 இதற்கு—'இமாநி து மஹாரண்யே விஹ்ருத்ய நவ பஞ்ச ச' என்று மூலம் 'இமாநி-நவ-பஞ்ச ச' (இவ்வைந்து ஒன்பது ஸம்வத் ஸரங்கள்) என்று ஸ்வல்பமாகத் தோற்றும் பொருட்டுச் சொன்ன வார்த்தை 'விஹ்ருத்ய' (விளையாடியிருந்து) இதனால் வனவாஸத்தில் தனக்குக் கஷ்டமில்லையென்று தெரிவித்தானென்று தெரியவரு கின்றது

ரனாகிய ராமனைப் பார்த்து, 'சத்ருக்களாகிய சக்களத்திகளிடையில் இருப்பது எனக்கு யுக்தமன்று; நீ உனது தந்தையின் இஷ்டப்படி காட்டுக்குப் போக நிச்சயித்திருப்பாயாயின், [1]காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்மானைப்போல என்னையும் காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவாயாக' என்றனள். அங்ஙனஞ் சொல்லி அழுதுகொண்டிருக்கிற அன்னையைப் பார்த்து 'பெண்ணாகப் பிறந்தவளுக்குத் தான் பிழைத்திருக்கும் காலம் முழுவதும் கணவனே தெய்வம். அவனே பரபு. ஆனதுபற்றி மன்னவர் எனக்கு மாத்ரமேயன்றி எனக்கும் உனக்கும் நியாமகரா யிருப்பவர் ராஜா உலகத்திற்கெல்லாம் நாதனாகி மிகுந்த புத்தியும் அமைந்திருக்கையில், அவர் நமக்கு மாத்ரம் நாதனாகாமற் போவாரா? ஆகையால் அவர் இருக்கும்பொழுது நாம் அநாதர்கள் அல்லோம். அநாதர்களைப்போல நமக்குப் பயம் உண்டாகப் பரஸக்தி இல்லை. 'அரசன் நல்லவனாயினும் சக்களத்திகளால் நேரும் பயம் தீருமா' என்பாயாயின், ராஜாவாகப் போகிற பரதனும் மிகுந்த தார்மிகன்; ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரியத்தையே உரைப்பவன்; இனி மாதாவாகிய உனக்கு அப்ரியத்தைச் செய்வானோ? 'அவன் ஸ்வபாவமாக தார்மிகனாயினும் தாயின் வார்த்தையைக் கேட்டு ஏதாயினும் அபகாரஞ் செய்வான்' என்கிறாயோ? அவன் தாமத்தில் மிகவும் மனவூக்கமுடையவனாகையால் எவர் சொன்னபொழுதிலும் அதைச் செவி கொடுத்துக் கேளாமல் உன்னை அனுவர்த்தித்துப் பரிசரியை செய்து

1 (காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்மானைப்போல) என்கையால்—காட்டிற் பிறந்த மான் அரண்யத்தில் ஸந்தோஷித்திருப்பதுபோல உனக்கு வருத்தத்தை விளைக்காமல் ஸுகமாயிருப்பேனென்று தெரிவிக்கின்றனள்.

கொண்டே இருப்பான். நான் வனத்திற்குப் போயின பின்பு நீ கொளுசமும் பராக்கின்றி மன்னவருக்குப் புத்ர துக்கத்தினால் ஆயாஸம் உண்டாகா திருக்கும்படி நடத் திக்கொண்டிருக்க வேண்டும் எப்பொழுதும் வ்ரதங்களை யும் நடத்திக்கொண்டு மிகவும் மேன்மை பெற்றவளென் று புகழுடைய பெண்பிள்ளையும் கணவனை அனுஸரியா திருப்பாளாயின், அவள் பாபஸ்வபாவமுடையவளே ஆ வாள். பெரியோர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்யாமலும் தே வபூஜைகள் நடத்தாமலுமிருக்கிற மடந்தையும் பாத்தா வுக்குச் சுச்ரூஷை செய்துகொண்டிருப்பாளாயின் உத்த மமான ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பெறுவாள் பெண்பிள்ளை எப்பொழுதும் பாத்தாவுக்கு ப்ரியங்களும் ஹிதங்களு மாகிய கார்யங்களைச் செய்துகொண்டு சுச்ரூஷையை நடத்திக்கொண்டே இருக்கவேண்டும். இந்த தர்மம் பூர்வகாலமே பிடித்து உலகத்தில் மழுங்காமல் நடந்து வரும் சிஷ்டாசாரத்தினால் தெரியவருகின்றது அப் படியே வேதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அதை அநுஸரித்தே ஸ்மிருதிகளும் கோஷிக்கின்றன. தாயே! எனக்காக, (நான் க்ஷேமமாகத் திரும்பி வரும்பொருட்டு ச)சாந்திக பௌஷ்டிக ஹோமங்களாலும் புஷ்பாதிகளா லும் தேவதைகளைப் பூஜிக்கவேண்டும் மேலும், நனகு வ்ரதானுஷ்டானங்களைச் செய்து கடைதேறின ப்ரா ஹ்மணர்களையும் அப்படியே பூஜிக்கவேண்டும் இங்ங னம் செய்வாயாயின், நான் வரும் வரையிலும் உனக்கு ஸுகமாகப் பொழுது போய்விடும் நீ இவ்வாறு நான் மீளவும் ஸுகமாக அயோத்யைக்குத் திரும்பி வருவதை விரும்பிக்கொண்டு ஸஞ்ஞி நியமங்களைக் கைப்பற்றி நிஷித்த பதார்த்தங்களைப் புசியாமல் ஸத்வந் தலை யெடுக்குமாறு நியதமான ஆஹாரங்களை உட்கொண்டு

நான வருங் காலத்தை எதிர்பார்த்துகொண்டிருப்பா யாக நான வனத்தினின்று மீளவும திரும்பி வந்தபின்பு தாமிகோத்தமராகிய மன்னவர பராணனக்ளோடிருக கும பக்ஷத்தில மேலான உனது விருப்பங்களை யெல்லாம் பெறுவாயாக' என்றனன. இப்படி ராமன சொல்லக் கேட்ட கௌஸல்யை புத்ர சோகத்திலை பீடிக்கப்பட்டுக் கண்ணீர ததும்பிக கண்கள கலங்கப பெற்று ராமனைப பார்த்து, 'புதலவனே! வீரோத்தமா! நீ அரண்யத்திற்குப போகவேண்டுமென்று கெட்டியாகப பிடிவாதங் கொண்டிருக்கின்றனை. அதைத திருப்ப என்னால் முடியாதிருக்கின்றது. அப்பா! இது காலத்தின மஹிமை காலத்தை அதிகரமித்துப போக முடியாதெனபது நிச்சயம். பிள்ளாய! நீ புத்தியை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு ஜாகரதையுடன அரணயத்திற்குப போவாயாக நீ பரபுவாயிருக்கினறனை. உனக்கு எப்பொழுதும மங்கலமே உண்டாகுமாக. நீ மீளவும அரணயத்தினின்று வந்தவுடன என் துக்ஷடங்களெல்லாம தீரப்பெற்று ஸுகமா யிருப்பேனுக. மஹா பாக்யசாலி யாகிய நீ பித்ருவசன பரிபாலனமென்னும வரதத்தை ஆசரித்துக் கருத்தீடேறப் பெற்றவனுகித் தந்தையின கடனைத தீாத்துவிட்டு அரண்யத்தினின்று மீளவும திரும்பி வந்தவுடன நானும பரம ஸௌக்யத்தைப பெறுவேனுக. ரகுகுலத்திற் பிறந்த மஹானுபாவனே! பூமியில தெய்வத்தின போக்கு இப்படிப்பட்டதென்று ஊஹிப்பதற்கு யாவராலும தரமல்லாதிருக்கின்றது இப்படிப்பட்ட வல்லமையுள்ளது பற்றியே தாயாகிய என வார்த்தையையுங் கூடத் தள்ளிவிட்டு அரண்யத்திற்குப் போகும்படி உன்னைத் தூண்டுகின்றது. பிள்ளாய! நீ மஹா பாஹுவா யிருப்பவன. உன்னை யாவனும் எதிரிட வல்லனலலன. ஆகையால் இப்பொழுது நீ புறப்படுப்

போவாயாக. மீளவும் க்ஷேமமாக இவ்விடம் வந்து சேர்ந்து அழகிய நல் வார்த்தைகளைப் பேசி என்னை மனக்களிப்புறச் செய்வாயாக. குழந்தாய்! நீ பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் தீர்ந்து நார்த்துணிகளையும் ஜடைகளையும் தரித்து அரண்யத்தினின்றும் திரும்பி இவ்விடத்திற்கு வருகையில், உன்னைப் பார்க்கும்படியான அக்காலம் இப்பொழுதே எனக்கு நேருமா' என்றனள். கௌஸல்யை, ராமன் அங்ஙனம் பிதரு வசனத்தின்படி வனவாஸஞ் செய்ய நிச்சயமுற்றிருக்கின்றானென்பதை அறிந்து மனத்தில் மிக்க ஆதரம் மேலெழப் பெற்றுச் சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்திய அந்த ராமனைப் பார்த்து மங்கலங்கள் அமைந்த சொற்களைச் சொல்லி அவனுக்கு நன்மை உண்டாக விரும்பினள். இருபத்து நான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

கௌஸல்யை ராமனுக்கு மங்களாசீர்வசனங்களைக் கூறுதல்

தாயாகிய கௌஸல்யாதேவி கம்பீரமான மனமுடையவள்; ஆகையால் அந்த ஸங்கடத்தை விட்டு அழுததனாலுண்டான அசுசித்தன்மையைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக ஜலத்தைக்கொண்டு ஆசமனஞ் செய்து ராமனுக்கு மங்கலாசாஸனம் நடத்தினள். ரகுகுலத்திற் பிறந்து யாவரினும் மேலான ஸ்ரீ ரூபவனே! உன்னை நிறுத்துவதற்கு என்னால் தராமலிருக்கின்றது உன்னிஷ்டப்படி இப்பொழுது காட்டிற்குப் போவாயாக ஆனால் அவ்விடத்திலேயே நின்றுவிடாமல் கெடுவு தீர்ந்தவுடன் திரும்பிவருவாயாக; அங்ஙனம் வந்து சேர்ந்து ஸத்புருஷர்களாகிய மன்னவர்கள் நடத்திக்கொள்ளுங் க்ரமமாகிய

அபிஷேகத்தைச் செய்துகொள்ளவாயாக. ரகுகுலதில
கனே! ராமா! நீ ப்ரீதியோடு பரிபூர்ணமாக நியமத்
துடன் யாதொரு தர்மத்தைச் சிறிதாயினும் தவறாமல்
அனுஷ்டிக்கின்றாயோ, அந்தத் தர்மமே உன்னைச் சுற்றி
லும் சூழ்ந்து காத்துக் கொண்டிருக்குமாக. குழந்தாய்!
நீ நாற்சந்தி வீதிகளிலும் தேவாலயங்களிலும் எந்தத்
தேவதைகளுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கிறாயோ? அந்தத்
தேவதைகள் அரண்யத்தில் மஹர்ஷிகளோடு கூடியிருக்
கிற உன்னைக் காப்பாற்றுவார்களாக. சிறந்த மதியுடைய
விஶ்வாமித்ரமஹர்ஷி உனக்குக் கொடுத்த அஸ்த்ரங்கள்
அனைத்தும், ஸகல நற்குணங்களும் பொருந்திய உன்னை
எப்பொழுதும் எல்லாவிடங்களிலும் காத்துக்கொண்டி
ருக்குமாக. நீண்ட புஜதண்டங்களை யுடையவனே! நீ
செய்த பித்ருஶுஶ்ருஷையும் மாத்ருஶுஶ்ருஷையும் உனது
ஸத்யவ்ரதமும் உன்னை ஸமஸ்த ஸங்கடங்களினின்றும்
பாதுகாத்திருக்கப்பெற்று நீ வெகுகாலம் ஜீவித்திருப்
பாயாக. புருஷஶிகாமணியே! நீ அரண்யத்தில் ஸஞ்சரித்
துக்கொண்டிருக்கையில், மனஆக்கமின்மையாலுண்டா
ன தோஷங்களைப் போக்கி, அங்கு ஆஶ்ரமங்களில் ஸத்
கார்யங்களுக்கு ஸாதனங்களாகிய ஸமித்துக்களும் தர்ப்
பங்களும் தர்ப்பங்களைக்கொண்டு முடிந்த பவித்ரங்களும்
ரிஷிகளிருக்கும் மேடைகளும் அக்னிவேதிகைகளும் தே
வாலயங்களும் தேவபூஜை செய்யும் பற்பல இடங்களும் கு
ன்றுகளும் மரங்களும் மொட்டைமரங்களும் மடுக்களும்
பக்ஷிகளும் ஸர்ப்பங்களும் ஸிம்ஹங்களும் உன்னைக் காத்
துக்கொண்டிருக்குமாக. ஸாத்யர்களென்று ப்ரஸித்தர்
களான தேவர்களும் விஶ்வேதேவர்களும் ஸப்த மருத்
துக்களும் மஹர்ஷிகளும் உனக்கு மங்கலத்தைக் கொடுப்
பார்களாக. தாதாவென்னும் விதாதாவென்னும் தேவ

ரகளும ஆதாரபூதனுகிய விராட புருஷனும ஸருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பரஹ்மதேவனும உனககு மங்கலததைதக கொடுபபாரகளாக. மேலும, தவாதசாதித்யாகளிற சேரநத பூஷாவும் பகனும அரயமனும உனககு மஙகலததைதக கொடுபபாரகளாக அபபடியே தேவேநதரன முதலிய திகபாலகாகள் அனைவரும உனககு மஙகலததைதக கொடுபபாரகளாக வஸநதம முதலிய ருதுககளும சுகல பக்ஷ கிருஷ்ணபக்ஷஙகளும சைதரம முதலிய மாதங்களும பரபவாதி ஸமவதஸரஙகளும ராததிகளும பகலகளும முஹூாத்தஙகளும உனககு எபபொழுதும மஙகலததைதக கொடுததுககொணடிருககுமாக பிளளாய! த்யானமும பரிபகவமாகிய யோகமும தாமமும உனனை ஸகல விததததிலும காபபாறறுமாக. மஹானுபாவனுகிய ஸனதகுமாரனும மேனமை பெறற குமாரஸ்வாமியும தேவதைகளிற சிறநத சநதரனும தேவகுருவாகிய பருஹஸபதியும ஸபதாஷிகளும நாரதமஹாஷியும உனனை எலலாவிடஙகளிலும ரக்ஷிததுக கொணடிருபபாரகளாக குழநதாய! எஙகும பரஸிததஙகளாகிய திசைகளும திகபாலகாகளும நான செயயும ஸதோதரததிறகு பரஸனனாரகளாகி நீ போகும் அரணயததில உனனை எபபொழுதும காபபாறறிககொண்டிருபபாரகளாக. குல பாவதஙகளும ஸகல ஸமுதரஙகளும குபேரனும வருணனும ஆகாயமும பூமியும ஸமஸத நதிகளும் ஸாவ நக்ஷதரஙகளும் அஙகாரகன முதலிய கரஹஙகளும அவைகளின அபிமானி தேவதைகளும இரவும பகலும் காலை மாலை ஸநதிகளும அரணயததிலிருககிற உனனைப பாதுகாத்து வருவாரகளாக. [1] பரிசுததஙகளா

1 முன சொனன ருது முதலியவறறை மீளவும சொலவது புனருகதியாகும. ஆயினும இஙகு ருதுமுதலியவறறைச சொலவ

கிய ருதுக்களும் மாஸங்களும் ஸம்வத்ஸரங்களும் [1] கலை
களும் காஷ்டைகளும் உனக்கு அரண்யத்தில் ஸுகத்
தை விளைத்துக்கொண்டிருக்குமாக. மிகுந்த மதியுடைய.
ஞுகித் தந்தையின் ஆஜ்ஞைப்படி முனிவேஷந் தரித்துப்
பெருங் கானகத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்கிற உனக்குத்
தேவதைகளும் அஸுரர்களும் எக்காலத்திலும் ஸுகத்
தைக் கொடுப்பார்களாக குழந்தாய்! கோபம் மிகுந்தி
ருக்கப் பெற்றவர்களும் கொடுந் தொழிலாளர்களுமாகிய
ராக்ஷஸர்களாலும் பிசாசர்களாலும் மற்றுமுள்ள ஸம
ஸ்த க்ரூர மிருகங்களாலும் உனக்குப் பயம் உண்டாகா
திருக்குமாக பயமின்றி நுழையக்கூடாத கானகத்தில் வ
ஸிக்கும் குரங்குகளும் தேள்களும் காட்டீக்களும் கொசு
க்களும் பாம்புகளும் மற்றைப் புழுக்களும் உன்னைப் பாது
காத்திருக்குமாக. பிள்ளாய்! மதம் பிடித்துத் திரியும்
பெருத்த யானைகளும் ஸிம்ஹங்களும் பெரும் புலிகளும்
கரடி முதலான கோரைப்பல்லுடைய மிருகங்களும் பயங்
கரங்களாகிய எருமைக்கடா முதலிய கொம்புள்ள மிரு
கங்களும் உனக்குக் கெடுதியைச் செய்யாதிருக்குமாக.
மேலும், மனுஷ்ய மாம்ஸங்களைத் தின்றுகொண்டு பயங்
கரங்களாகிய இதர க்ரூரஜந்துக்களும் நான் இங்குச்செ
ய்யும் பூஜைக்கு ஸந்தோஷம் அடைந்து உன்னைக் கான
கத்தில் எவ்வளவும் ஹிம்ஸை செய்யாதிருக்குமாக குழ
ந்தாய்! ராமா! நீ போகும் வழியெல்லாம் உனக்கு வேண்

தனுலே அவற்றின் அதிதேவதைகளைக் கொள்வோமாயின், அந்தத் தோஷம் நேராது. அல்லது—கௌஸல்யை புத்ரரக்ஷணத்தில் தனக்குள்ள பரிதாபாவஸ்யத்தினுலே மறந்து சொன்னாளாகையால் தோஷமில்லையென்று சிலர் கருத்து.

1 (கலைகளும் காஷ்டைகளும்) இவ்விரண்டும் காலபேதங்கள். காஷ்டையாவது—பதினெட்டு நிமிஷங்கள் கலையாவது—முப்பது காஷ்டைகள்.

டிய காய கிழங்கு முதலியவை கிரமபப பெறறுச சுபமா
யிருககுமாக எலலாவிடஙகளிலும் உனது பராககிரமச
செயல மாறுபாடினறி வெறறிபெறறு விளங்கி வருமாக.
குழநதாய! நீ எலலா அபீஷடஙகளுந ஸிததிககுமாறு
மஙகலஙகளை கிரமப்ப பெறறு வனததிற்குப போவாயாக
ஆகாயததில திரிபவஙகளாகிய தேவதைகளாலும பூமி
யிலுளள தேவதைகளாலும மறறுமுளள இதர தேவ
தைகளாலும அடிககடி உனககு மஙகலம உணடாகு
மாக உனது சத்ருககளுஙகூட உனககு மஙகலததையே
விளைவிபபாரகளாக ராமா! பருஹஸபதியும சநதரனும
ஸூரயனும குபேரனும யமனும நான செயயும பூஜை
யைப பெறறு ஸநதோஷிததது, தணடகாரணயததில வஸி
ததிருககிற உனனைக காபபாறறி வருவாரகளாக ராமா!
நீ நதிகளில இழிநது ஸநானஞ செயயுங காலங்களில
அகனி தேவனும வாயு தேவனும [1]அகனிஹோதர தூம
மும விஶவாமிதரமஹாஷி உனககு உபதேசிதத மநதரங
களும் உனனை ரக்ஷிததுக கொணடிருககுமாக ஸமஸத
லோகநாதனுகிய் பராஹ்மதேவனும ஸமஸத பராணி
போஷகனுகிய ஸ்ரீ நாராயணனும ரிஷிகளும மறறைய
தேவதைகளும வனவாஸஞ செயகிற உனனைக காப
பாறறுவாரகளாக' இபபடி, மிகுநத புகழ் பெறறவளும
நீண்ட கணகளை யுடையவளுமாகிய கௌஸலயை ராம
னுககு மஙகலாசாஸநஞ செயது புஷபமாலைகளாலும
அவரவாகளுககுரிய ஸதோதரஙகளாலும தேவதைக
ளைப் பூஜித்தனள பினபு ராமனுக்கு மஙகலம உணடா
கும் பொருட்டு அகனியைக கொணடுவநது மஹானு
பாவராகிய பராஹ்மணரைக கொண்டு சாஸத்ரங்களிற

1 அகனிஹோதரதூமம—ரிஷிகள அகனிஹோதரஞ செய
யும்பொழுது அகனியினினறு உணடாகும புகை.

சொல்லியபடி ஹோமஞ் செய்வித்தனள்; மடந்தையர் மணியாகிய அந்தக் கௌஸல்யை ஹோமத்தின் பொருட்டு நெய்யையும் வெளுத்த பூமாலைகளையும் ஸமித்துக்களையும், வெள்ளைக்கடுகுகளையும் வரவழைத்தனள். ருத்விக்காகிய அந்த ப்ராஹ்மணரும் ஸர்வோபத்ரவங்களும் தீருமபடிக்கும் ஆரோக்யம் உண்டாகும்படிக்கும் விதியிற் சொல்லியபடி ஹோமஞ்செய்து முடித்து மிகுந்த ஹவிஸ்ஸைக்கொண்டு வெளியிற் செய்யவேண்டிய பலியை நடத்தினர். மேலும், தேனும் தயிரும் அக்ஷதைகளும் நெய்யும் தக்ஷிணைகளும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுத்து அவர்களைக்கொண்டு புண்யாஹவாசனஞ் செய்வித்துப் பின்னும் வனத்தில் ராமனுக்கு மங்கலங்களை விளைவிக்கும்படியான மந்த்ரங்களை ஜபிக்கச்செய்தனள். பின்பு பெருங்கீர்த்தி அமைந்த ராமனது மாதாவானவள் ப்ராஹ்மணர்களிற் சிறந்தவராகிய அந்த உபாத்யாயருக்கு அவரது விருப்பத்துக்குரியபடி ஏராளமான தக்ஷிணை கொடுத்து ராமனைப்பார்த்து 'ஸமஸ்த தேவதைகளும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற தேவேந்த்ரனுக்கு வ்ருத்ராஸுரனை நசிக்கும்படிக்கு யாதொரு மங்கலம் உண்டாயிற்றோ, அம்மங்கலம் உனக்கு உண்டாகுமாக. முன்பு வினதை, தன் குமாரனாகிய கருடன் அம்ருதங்கொண்டுவர விரும்பிப் போகும் பொழுது அவனுக்கு யாதொருமங்கலத்தை விளைவித்தனளோ, அம்மங்கலம் உனக்கு உண்டாகுமாக. ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அம்ருதத்தைப் பிறப்பிக்கும்பொழுது, அதிதி, தன் புதல்வனாகிய தேவேந்த்ரன் ராக்ஷஸர்களை முடிக்க எந்த மங்கலத்தைக் கொடுத்தனளோ, அந்த மங்கலம் உனக்கு இப்பொழுது உண்டாகுமாக. விஷ்ணுதேவன் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் மூவடிகள் அளக்கும்பொழுது மிதமில்லாத ப்ரபாவம்பொருந்திய அந்தத்தேவ

னுக்கு யாது மங்கலம் உண்டாயிற்றோ, அம்மங்கலம் உனக்கு இப்பொழுது உண்டாகுமாக மஹாபாஹுவே! இயற்கையாகவே மங்கலத்தைக் கொடுக்குந் தன்மையுடையவற்றையும் மிக்க மங்கலகரங்களாகச் செய்யும் வஸந்த ருது முதலிய ருதுக்களும் ஸமுத்ரங்களும் தவீபங்களும் வேதங்களும் ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும் திசைகளும் உனக்கு மங்கலங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குமாக' என்றனள் நீண்டமுகிய கண்களையுடையவளும் மடந்தையர்மணியுமாகிய அந்தக் கௌஸல்யை அங்ஙனம் புதல்வனை ஆசீர்வதித்து அவனது சிரஸ்ஸில் அக்ஷதைகளையிட்டு மேனியிற் சந்தனங்களைப் பூசி, ஸமஸ்த கார்யங்களையும் நினைத்தபடி நிறைவேற்றவல்லதும் தனது ஸ்பர்சம் பட்டமாத்ரத்தில் உள்ளிருக்கிற சல்யங்களையும் வெளியிற் படுத்தவற்றுமாகிய விசல்யகரணியென்னும் மூலிகையை ரக்ஷயின்பொருட்டு ராமனது கையிற் கட்டி அதை மந்த்ரங்களைச் சொல்லி மந்தரித்தனள். பெரும்புகழ்பொருந்திய அம்மாதரசி துக்கத்திலாழ்ந்து மனந்தளரப் பெற்றவளாயினும் ப்ரயாணகாலத்தில் அமங்கலம் செய்யலாகாதாகையால் மனத்தில் இல்லாமற்போயினும் வாய்மாத்ரத்தில் மஹா ஸந்தோஷம் பெற்றவள்போலப் புலப்படுக்கொண்டு வார்த்தைகள் தழுதழுத்துத் தடங்கலுறப்பெற்றுத் தலை வணங்கி உச்சிமோந்து ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு 'பிள்ளாய்! நீ உன் மனக் கருத்திட்டுறப்பெற்று ஸுகமாகப் போய்வருவாயாக. குழந்தாய்! ரோகங்களொன்றுமின்றி ஸமஸ்தகார்யங்களும் கைகூடப்பெற்று மீளவும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிவந்து ராஜபத்தியாகிய ராஜ்யபரிபாலனத்தைக் கைப்பற்றியிருக்கப் பாரப்பேனுக நீ மீளவும் திரும்பி வருகையில், நான் 'அரண்யத்தில் என்னுயிற்றோ? எப்படி

இருக்கின்றாரோ' என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற
துக்கஸங்கல்பங்களெல்லாம் தொலையப் பெற்று ஸந்தோ
ஷத்தினால் முகமும் மலர்ந்து விளங்கப் பெற்றிருக்கையில்
பூர்ணசந்த்ரன் உதித்தாற்போல அரண்யத்தினின்றும்
வந்து கண்கள் படைத்ததற்குப் பலமாகப் புலப்படுகின்ற
உன்னைக் காண்பேனாக. ராமா! நீ தந்தையின் ஆஜ்ஞை
யைத் தீர்த்து அரண்யத்தினின்றும் இவ்விடம் வந்து
ஸிம்ஹாஸனத்திலேறி வீற்றிருக்கையில், மீளவும் நான்
பார்க்கப் பெறுவேனாக. அப்பா! நீ அரண்யத்தினின்றும்
இவ்விடம் வந்து ராஜோசிதங்களாகிய ஆடையாபரணங்
கள் முதலிய மங்கலாலங்காரங்களைத் தரித்து விளங்கிக்
கொண்டிருந்து எனக்கும் எனது மருமகளாகிய ஸீதை
க்கும் உள்ள மனவிருப்பங்களைப் பெருக்கச் செய்துகொண்
டிருப்பாயாக. இப்பொழுது நீ உன்னிஷ்டப்படி கானகத்
திற்குப் போவாயாக. ரகுகுலத்திற்பிறந்த ராமா! நான்
இப்பொழுது பூஜைசெய்த சிவன் முதலிய தேவதா ஸ
மூஹங்களும் மஹர்ஷிகளும் பூதங்களும் அஸுரர்களும்
உரகர்களும் திசைகளும் எனது பூஜைக்குத் திருப்தி
அடைந்து, வனத்திற்குப் போகின்ற உனக்கு வெகுகாலம்
ஹிதத்தை விரும்பிக் கொண்டிருப்பார்களாக' என்றனள்
இங்ஙனம் அந்தக் கௌஸல்யை கண்களிரண்டிலுங் கண்
ணீர் ததும்பப் பெற்றவளாகிப் புதல்வனாகிய ராமனுக்கு
விதிப்படி மங்கலாசீர்வசனங்களைச் செய்து முடித்து
ரக்ஷையின் பொருட்டு அவனைப் ப்ரதக்ஷிணஞ்செய்து வாத்
ஸல்யத்தினால் அடிக்கடி கெட்டியாகச் சேர்த்துக் கட்டிக்
கொண்டனள். அவ்வாறு கௌஸல்யாதேவி ராமனைப் ப்ர
தக்ஷிணஞ்செய்தபின்பு பெருங்கீர்த்தி அமைந்தவனாகிய
அந்த ராமனும் தாயாகிய கௌஸல்யையின் பாதங்களை
அடிக்கடி பிடித்துக்கொண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து மிக்க

மனவருத்தமாயினும் இயற்கையாகவே நிலைநின்ற காந்தியுடையவனாகையால் மழுங்காது விளங்குந் தனது ஒளியுடன் ப்ரகாசித்துக்கொண்டு ஸீதாதேவியின் க்ருஹத்திற்குப்போயினன். இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கமுற்றிற்று.

—

{ ராமன் அனுமதி பெற்றுக்கொள்வதற்காக ஸீதையினிடம் போதல் }

ராஜகுமாரனாகிய ராமன் இங்ஙனம் தாயாகிய கௌஸல்யையால் மங்கலாசீர்வசனங்கள் செய்யப்பெற்று அக்கௌஸல்யைக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, மிகுந்த தர்மம் பொருந்திய மார்க்கத்தைத் திடமாகப்பிடித்துக்கொண்டு வனத்திற்குப் போகஸித்தப்பட்டு ராஜமார்க்கத்தைத் தனது சரீர காந்தியால் விளங்கச் செய்துகொண்டு ப்ரவேசித்தனன். அங்குள்ள ஜனங்கள் ராமனைப் பார்க்கும் பொழுதே அவனது குணஸம்பத்தியானது அந்த ஜனங்களது ஹ்ருதயங்களை ப்ரீதி மேலெழச் செய்து மிகவும் கலங்கச் செய்துவிட்டது. ராமாபிஷேகத்திற்காக நியமத்துடன் வ்ரதங்களை ஆசரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஸீதாதேவிக்கு ராமனது அபிஷேகம் தடைபட்டது முதலிய வருத்தாந்தங்களொன்றும் தெரியாது. அவள் தனது மனத்தில் ராமன் யௌவராஜ்யாபிஷேகம் பெறப்போகிறானென்றே நினைத்துக்கொண்டிருந்தனள். ஸீதை, பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்ற பாத்ரவுக்குச் செய்யவேண்டிய [1]பாத்தாசனம் முதலிய ஆசாரங்கள் தெரிந்தவள்; அபிஷேகம்பெற்ற அரசர்களுக்குள்ள வெண்குடை சாமரம் முதலிய விசேஷ லக்ஷணங்களையும் அறிந்திருப்பவள். ஆகையால் அவள் தானே ராமனது அபிவருத்தியின் பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய தேவதாபூஜனம்

---

1 திருவடிகளைப் பூசித்தல்.

முதலியவற்றை நடத்தி அபிஷேகஞ் செய்யப் பெற்று வரும் பாத்தாவுக்குச் செய்ய வேண்டிய பூஜா விதானங்களை நடத்தப்போகிறவளாகி மிகுந்த மனக்களிப்புற்று, அப்படிப்பட்ட ப்ரவேதசசத்ரமுதலிய லக்ஷணங்களோடு அந்த ராஜகுமாரன் வருவதை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனள். பிறகு ராமன் 'இந்த துக்க வருத்தாந்தத்தை ஸீதைக்கு எப்படி சொல்வேன்' என்று லஜ்ஜையினால் தலை வணக்கமுற்று, நன்கு அலங்காரஞ் செய்யப் பெற்றதும் மஹா ஸந்தோஷத்தில் மிதந்துகொண்டிருக்கிற ஜனங்கள் நிறைந்திருப்பதுமாகிய தனது க்ருஹத்திற்குள் ப்ரவேசித்தனன். பிறகு ஸீதை திடீரென்று எழுந்திருந்து பயத்தினால் வணக்கமுற்றவளாகி, ராமன் சோகத்தில் ஆழ்ந்து வருந்திச் சிந்தையினால் இந்த்ரியங்கள் கலங்கப் பெற்றிருக்கக் கண்டனள். தாமஸ்வபாவனாகிய அந்த ராகவனும் ஸீதையைப் பார்க்கும் பொழுதே மனத்திலுள்ள துக்கத்தை எவ்வளவும் அடக்கமுடியாதவனாயினன். ஆகையால் அவனது மனவருத்தம் வெளியாயிற்று. முகவொளி மழுங்கப்பெற்று 'தன் கையில் வந்த ராஜ்யத்தைப் பிறர் பெறவும், தான் ராஜ்யத்தை இழந்து காட்டுக்குப் போகவும் நேர்ந்ததை இவளுக்கு எவ்வாறு கூறுவேன்' என்று சோகத்தினால் மேனி முழுவதும் புழுங்கப் பெற்று, மனவருத்தத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் வருந்துகின்ற அந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்து ஸீதை மிகுந்த மனவருத்தங் கொண்டு 'நாதா! இப்பொழுது இதுவென்? ராகவா! எல்லாம் அறிந்த ப்ராஹ்மணர்கள், ப்ருஹஸ்பதியை தேவதையாக உடையதும் கார்யங்களைச் செய்ய முயன்றவர்களுக்கு ஸம்பத்தைக் கொடுப்பதும் இப்பொழுது உனது அபிஷேகத்திற்குத் தகுந்ததாக விதிக்கப்பட்டதுமாகிய புஷ்ய நக்ஷத்ரம் வந்

திருக்கின்றதென்று சொல்லுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட மங்கல ஸமயத்தில் நீ ஏன் இப்படி மனவருத்தமுற்றிருக்கின்றனை. இயற்கையாகவே அழகாயிருக்கவற்றாகிய உன் முகம், நூறு கம்பிகளிடப் பெற்றதும் நீர் மேல் மிதக்கும் நுரைபோல வெளுத்திருப்பதுமாகிய குடை மேலே பிடிக்கப் பெறாமல் அதனால் உண்டாகும் சோபையுடன் பிரகாசியாதிருக்கின்றது. தாமரையிதழ் போன்று அழகிய கண்களையுடைய உனது முகத்தின்மேல் சந்திரன் போலவும் ஹம்ஸம் போலவும் வெளுத்து விளங்குகின்ற மேலான சாமரங்கள் வீசாதிருப்பது ஏனோ? புருஷர்களிற் சிறந்த மஹானுபாவனே! மிகுந்த வாக்குடையவர்களாகிய ஸ்துதி பாடகர்களும், புராதன வருத்தாந்தங்களைப் புகழ்ந்து சொல்லுந் தன்மையராகிய ஸூதர்களும், வம்சாவலி கீர்த்தனம் செய்பவராகிய மாகதர்களும் ஸந்தோஷத்துடன் இங்கு மங்கல வசனங்களை பரஸ்தாவஞ் செய்யாதிருப்பது ஏனோ? வேதாந்தங்களை அறிந்தவர்களாகிய பிராஹ்மணர்கள் சிரஸ்ஸ்நானஞ் செய்து பரிசுத்தமாயிருக்கின்ற உனது சிரஸ்ஸில் தேனையும் தயிரையும் விதியின்படி தீர்த்த ஜலத்துடன் அபிஷேகஞ் செய்யாதிருக்கின்றார்களோ? மந்திரி முதலியவர்களும் அந்தந்த வீதிகளில் வாஸஞ் செய்பவர்களில் தலைவராயிருப்பவர்களும் பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களும் நாட்டுப்புறத்து ஜனங்களும் நன்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு உன்னைப் பின்றொடர்ந்து வரக்காணேன்; இதுவேனோ? மிகுந்த வேகத்துடன் கூடியதும் ஸுவர்ணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் நான்கு குதிரைகள் கட்டப்பெற்றதும் உத்ஸவத்தின்பொருட்டு நன்கு சிங்காரிக்கப்பட்டதுமாகிய புஷ்யரதம் உனது முன்புறத்தில் வாராதிருக்கின்றதேன்? வீரர்களில் தலைவனே! கறுத்த மேகம் போலவும் உயர்ந்த

த மலைபோலவும் புலப்பட்டுக்கொண்டு சோப அமைந்ததும் சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தியதுமாகிய பட்டத்து யானை, நீ ப்ரயாணமாய்ப் புறப்பட்டு வரும்பொழுது உனக்கு முன்னே புறப்பட்டு வாராதிருக்கின்றதேனோ? அழகிய காட்சியையுடையவனே! ராம! ஸுவர்ணத்தினால் அற்புதமாகச் செய்யப்பட்டு விளங்குகின்ற ஸிம்ஹாஸனத்தை வீரர்கள் முன்னே எடுத்துக்கொண்டு போகையில் நீ வர வேண்டியிருக்க, அங்ஙனம் வரக் காணாதிருப்பதேனோ? இப்பொழுது எவ்வளவு ஸந்தோஷமாகப் பட்டாபிஷேகம் ஸித்தமாயிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு துக்கத்துடன் இதுவரையில் எந்நாளும் இல்லாத ஒளி மழுக்கம் உனது முகத்தில் உண்டாயிருக்கின்றது. ஸந்தோஷமென்பது சிறிதும் புலப்படவில்லை. இதுவென்?" என்று வினவினள். இங்ஙனம் அழுகின்ற அந்த ஸீதையைப் பார்த்து 'ஸீதே! மேன்மைப்படுத்துகைக்குரியவராகிய என் தந்தையார் என்னைப் பட்டணத்தினின்றும் காட்டுக்குப்போக அனுப்புகின்றனர். ஜானகியே! நீ பெரிய வம்சத்திற் பிறந்தவள்; தர்மங்களை யெல்லாம் அறிந்திருப்பவள்; வெறுமனே அறிந்திருக்கை மாத்ரமே யன்றித் தர்மங்களை ஆசரித்துக் கொண்டிருப்பவள்;[1] மேலும் ஜனக மஹாராஜன் புதல்வி; ஆகையால் நான் செய்ய முயன்ற தர்மத்தை நீ உல்லங்கனஞ் செய்யமாட்டாய் எனக்கு இந்த வனவாஸம் எப்படி நேரிட்டதோ, அந்த க்ரமத்தைச் சொல்லுகின்றேன், கேட்பாயாக. சொன்ன வார்த்தை

1 தான் சொல்லப்போகிற பெரிய அப்ரிய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸீதைக்கு மிகுந்த மனவருத்தம் உண்டாகுமென்று நினைத்து அவள் மனது கலங்காமல் திடமாயிருப்பதற்காக அவளுக்குள்ள பலவகை குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு ஸம்போதனஞ் செய்வதாகத் தெரியவருகின்றது.

யைத் தவருதவரும என தநதையுமாகிய தசரதமஹாரா ஜா முனபு என தாயாகிய கைகேயிககுப பெரிய வரஙகள இரணடு கொடுததிருநதனா. இபபொழுது ராஜாவின பரயதனததினால எனது அபிஷேகம நடகக ஸிததமா யிருககையில, அககைகேயி முனபு நடநத ஸஙகேதத தினபடி அவவிரணடு வரஙகளைக கேடடனள. ராஜாவும சொனன வாரததையைத தவருதவராகையாலும தாம ஸவபாவராகையாலும தாமததிறகுடபடடு அவவமமைக குத தோறறிருககினறனா அவவிரணடு வரஙகளில ஒன றுககாக—நான தணடகாரணயததில பதினானகு ஸமவத் ஸரஙகள வாஸஞசெயயவேணடும. இரணடாவது வர ததிறகாக—எனது தகபபனார, பரதனை யௌவராஜ யததில ஏற்பாடு செயதுவிடடனா. இஙஙனம தந தையினால ஆஜ்ஞை செய்யபபடடவனாகையால, நான இபபொழுது ஜனஸஞசாரமற றிருபபதாகிய வனததிற குப போக நிசசயிதது உனனைப பாரததுப போவதற காக இவவிடம வநதனன பரதனிடததில மாததிரம என னைபபறறி எபபொழுதும புகழநதுரைககவேணடாம. ஸமபததின பெருககோடு கூடிய புருஷாகள தம எதி ரில பரபுருஷாகளைப புகழுகையில பொறுததிருககமாட டாரகளனறு? ஆனதுபறறிப பரதனது முனனிலையில என குணங்களைபபறறி சிறபபிததுப பேசவேணடாம. பர தன உனனைப பதது பநதுககளோடொபபாகப போஷி ககவேணடியவனேயன்றி விசேஷிததுப போஷிககவேண் டிய பாரம அவனுககிலலை. ஆகையால உனனைபபோனற மற்றை மருமககளைககாடடிலும மேலான போஷணத தை நீ விருமபலாகாது. நீ பரதனுககு அனுகூலமாயிருந தாலதான நீ அவனிடம இருககமுடியுமாகையால பரதி கூலமாயிருககத தாமிலலை. 'அவனுககு அனுகூலமாகவே

நடந்துகொள்ளவேண்டியது ஏன்' என்பாயோ? அரசன்
வம்சபரம்பரையாக வந்த யௌவராஜ்யத்தை அந்தப் பர
தனுக்கே கொடுத்திருக்கின்றனன். ஆகையால் ஸீதே!
நீ அவனுக்கும், விசேஷித்து மன்னவனுக்கும் மனத்தில்
கலக்கம் உண்டாகாதிருக்கும்படி நடந்துகொள்ளவேண்
டும். நானும் தந்தையின் ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலனஞ்
செய்ய இப்பொழுதே அரணயத்திற்குப் போகின்றனன்.
நீ மனம் திடமாயிருக்கப் பெற்றவள்; ஆகையால் என்
னிடத்தில் அனுராகம் தப்பாமல் நிலைநின்றிருக்கப்பெறு
வாயாக மங்கலஸ்வபாவமுடையவளே! நான் ரிஷிகள்
வஸித்திருக்கும் அரண்யத்திற்குப் போயின்பின்பு நீ வ்ர
தங்களையும் உபவாஸங்களையும் நடத்திக்கொண்டிருக்க
வேண்டும். பிரதிதினமும் விடியற்காலத்தில் எழுந்திருந்து
விதியின்படி தேவதைகளைப் பூஜித்து, மனிதர்கள் அனை
வர்க்கும் பிரபுவாகிய என் தந்தை தசரதமஹாராஜருக்கு
நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டும். மனவருத்தத்தினால் தள
ர்ந்து முதிர்ந்தவளாகிய என் அன்னை கௌஸல்யையை
நீ தர்மத்தையே திடமாக முன்னிட்டு கௌரவித்துக்
கொண்டிருப்பாயாக. மற்றுமுள்ள என் தாய்மார்கள்
அனைவரும், என்னிடத்தில் ஸ்நேஹத்திலும் நன்மனத்
தோடு ஹிதஞ்செய்வதிலும் பரிபாலித்துவருவதிலும்
எனக்கு ஸமானர்களேயாகையால், அவர்களுக்குங்கூட
நீ நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டும். எனக்கு பிராணன
களைக் காட்டிலும் மிகவும் அன்பர்களாகிய பரத
சத்ருக்னர்களையும் நீ, விசேஷித்து உனக்குப் பிறந்த
பிள்ளைகளைப் பார்ப்பதுபோல பார்த்துக்கொள்ளவேண்
டும். பரதன் தேசத்திற்கும் நமது குலத்திற்கும் ரா
ஜாவும் பிரபுவுமாகையால் அவனுக்கு அப்ரியத்தை எ
ப்பொழுதும் செய்யலாகாது. அரசர்கள் தமக்கு அனுகூ

லமாக பரவர்த்தித்துச் சோம்பேறித்தனம் முதலியவை யில்லாமல் நன்னடத்தையுடனும் மிக்க பரயத்னங்களுட னும் தம்மை ஆராதித்து அனுவர்த்தித்திருந்தால்தான் மிகவும் பரஸன்னர்களா யிருப்பார்கள் அப்படி யில்லை யாயின், மிகுந்த கோபங்கொள்ளுவர். அரசர்கள் தம்து தாம் பத்னியினிடம் பிறந்த பிள்ளைகளாயினும் அவர்கள் விரோதஞ் செய்வார்களாயின், கைவிடுவார்கள். பந் துக்களாகாமல் ஸாதாரண ஜனங்களாயினும் ஸமர்த்தர் களும் தமக்குஹிதஞ்செய்பவர்களுமாயிருப்பார்களாயின், அவர்களைக் கைப்பற்றுவார்கள். மங்கல ஸ்வபாவ முடையவளே! பரதன் ராஜாவாகையால், அவனுக்கு அநுகூலமாக நடவாது போவாயாயின், கஷ்டம் பெறு வாயாகையால், அவனை அநுஸரித்து நடப்பாயாக. தாமத்தில் இடைவிடாமல் நிலைநின்று பரயோஜனமுள்ள வரதங்களைச் செய்துகொண்டு இங்குத்தானே இருப்பா யாக. பரீதிக்கிட்டமாயிருப்பவளே! நான் மஹாரண்யத் திற்குப் போகின்றேன்; அப்படிப்பட்ட அரண்யத்திற்கு உன்னைப்போன்ற மடந்தையர் வரத் தரமன்று. ஆகை யால் நீ இங்குத்தானே இருக்கவேண்டுமல்லவா? இங்கு எவர்க்கும் அப்ரியம் நேராதபடி அநுகூலமாக நடந்து கொண்டிருப்பாயாக. இதுவே நான்சொல்லும் வார்த் தை, இதை நீ மனத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு ஏமாறாதிருக் கவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் தன்னோடு வரவேண்டாமென்கையில் ஸீதை கோபித்துக் கொள்ளுதல்.

ஸீதை பரியத்திற்கே உரியவள்; அப்ரியத்தைக் கேட்க ஒருகாலும் தகாதவள்; அப்ரியங்களைச் சொல்லினும் ப்ரியங்களான உரைகளையே உரைக்குந் தன்மையள்; அப்படிப்பட்ட குணங்கள் பொருந்திய வைதேஹி இங்ஙனம் அப்ரியத்தைச் சொல்லக்கேட்டு ஸ்னேஹத்தின் மிகுதியால் மிகுந்த கோபம் உண்டாகப் பெற்றுத் தன்கணவனாகிய ராமனைப் பார்த்து 'ராமா! நீ ராஜகுமாரனாயிருக்கின்றனை. உனக்கு 'இது பரயோஜனப்படாது' என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்தும் என்னைப்போன்ற பெண்பிள்ளையுங் கூடப் பரிஹாஸஞ்செய்யும்படியான இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றாயே; இதுவென்ன! ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றதே! இதுவரையில் என்றைக்கும் இப்படிப்பட்ட வார்த்தையை உன்வாயாற்கேட்டதில்லை (நீ சொன்னவார்த்தை சஸ்த்ராஸ்த்ரங்களில் ஆறித்தீர்ந்த வீரர்களான ராஜகுமாரர்களுக்குத் தகாததும் அபகீர்த்தியை விளைக்கவற்றுமாகையால் செவிகொடுத்துக் கேட்கவுந்தகாது; இனி வாயாற்சொல்லத்தகுமா?) ஆர்யபுத்ரனே! தந்தையும் தாயும் உடன் பிறந்தவனும் பிள்ளையும் மருமகளும் ஆகிய இவர்களெல்லோரும் தந்தமது புண்யபாப பலன்களை அனுபவித்துக்கொண்டு தந்தமக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கவற்றாகிய சுபாசுப கர்மங்களை ஆசரிக்கின்றனர். பர்த்தாவின் [1]அர்த்த சரீரமாகிய பார்யை ஒருத்திமாத்ரமே பர்த்தாவுக்கு நேரும் சுபாசுபபலன்களைத் தானும் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பவள். ஆனதுபற்றி உன்னைக் காட்டுக்குப்போயிருக்கும்

1 பாதிசரீரம்

படி ஆஜ்ஞாபித்த மாத்ரத்திலேயே என்னையும் காட்டிலிருக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்ததாகவே ஆயிற்று. ஸ்திரீகளுக்குத் தந்தையாயினும் பிள்ளையாயினும் தாயாயினும் ஸ்நேஹிதர்களேயன்றிக் கதியாகமாட்டார்கள். அவர்கள் தமக்குத் தாமே ஸ்வதந்த்ரர்களாகமாட்டார்கள். பர்த்தா ஒருவன் மாத்ரமே அவர்களுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் எப்பொழுதும் கதியாவான். மற்றையாவனும் அல்லன் ரகுகுலத்திற்பிறந்த மஹானுபாவனே! நீ இப்பொழுதே நுழையக்கூடாத கானகத்திற்கு ப்ரயாணமாய்ப் புறப்படுவாயாயின், நானும் உனக்கு முன்னமே கூரான தாப்பூடுகளை மிதித்துக்கொண்டு போகின்றனன். அங்ஙனம் நான் முன்பு நடந்து செல்வேனாயின் பின்னே வருகின்ற உனக்கு அவைகளின் மேல் அடியிடுவது வருத்தமாயிராது. நீ வீரனாகையால் என்னைப்போன்ற பெண்பிள்ளையை ஒண்டியாக அரண்யத்திற்குக் கொண்டு சென்று எப்படி காப்பாற்றுவோமென்று பயப்படலாகாது. 'நான் வரவேண்டாமென்றால் வந்துகொண்டிருக்கின்றாளே' என்று பொறாமைப்படுவதும், 'இங்கேயே ஸுகமாயிரு' என்று சொல்லியும் 'என்வார்த்தையை உல்லங்கனஞ்செய்து அரண்யத்தில் காய்கிழங்குகளைத் தின்ன விரும்புகின்றாளே' என்று ரோஷமும் உனக்கு உண்டாகுமாயினும், குடித்து மிகுந்த [1]நிஷித்த ஜலத்தை விடுவதுபோல அவைகளை நன்றாக விட்டுத்தொலைத்து என்னிடத்தில் விச்வாஸம் வைத்து என்னையுங்கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போவாயாக. அப்பொழுது பர்த்தாவை விட்டுப் பிழைக்கும்படியான பாபமும் எனக்கு சேராது. 'மேடையை விட்டுக் காட்டுக்கு ஏன் வருகின்றாய்' என்னவேண்டாம் மேடையின்

---

1 சாஸ்த்ரங்களில் கூடாதென்று தகையப்பட்ட.

மேலிருப்பதைக்காட்டிலும், விமானங்களின்மேல் இருப்பதைக்காட்டிலும், அணிமாதி ஸித்திகளைப்பெற்று ஆகாயத்தில் திரிவதைக்காட்டிலும் மற்றும் எல்லா இருப்புகளைக் காட்டிலும் பர்த்தாவை அனுஸரித்து அவனது பாதங்களில் சுஶ்ரூஷை செய்கையே மேலானது. பர்த்தாவிடத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டும் விஷயத்தைக் குறித்து எனக்குத் தாயும் தந்தையும் அனேக விதங்களாக உபதேசித்திருக்கின்றனர். ஆகையால் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமோ, அதை எனக்கு இப்பொழுது ஒருவரும் கற்பிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. அரண்யம் ப்ரவேசிக்கக்கூடாததாயினும், ஜனஸஞ்சாரமின்றியதாயினும், பலவகை மருகங்களால் சூழ்ப்பெற்றதாயினும், விசேஷித்துப் பெரும்புலிகளும் செந்நாய்களும் நிரம்பப்பெற்றதாயினும், நான் தப்பாமல் உன்னோடுகூடவே வருகின்றனன். 'இப்படிப்பட்ட முயற்சியால் வருத்தம் ஸம்பவிக்கும்' என்பாயோ? [1] த்ரைலோக்யாதிபத்யம் நேருமாயினும் அதைக் கணிசியாமல் பர்த்தாவுக்குச் சுஶ்ரூஷை செய்யும் வரதத்தைத் தவிர மற்றை எதையும் நினையாமல் என் தாய் வீட்டிலிருப்பதுபோலவே உன்னோடு கூட அரண்யத்தில் ஸுகமாயிருப்பேன். வீரர்களிற்றலைவனே! நான் உனக்கு எப்பொழுதும் சுஶ்ரூஷை செய்துகொண்டும், இந்திரியங்களை அடக்கிக் காமபோகங்களைத் துறந்து ப்ரஹ்மசாயத்தை ஆசரித்துக்கொண்டும், புஷ்பங்களினின்றும் பெருகிவருகின்ற தேன்களின் மணங்கமழப்பெற்ற அழகான வனங்களில் உன்னுடன்கூடி க்ரீடித்துக்கொண்டிருப்பேன். பிறருடைய அஹங்காரத்தைப் போக்கும் தன்மையனே! என்குலப் பெருமையை விளக்கும் பரமோபகாரனே! ராம! நீ

1 மூவுலகங்களுக்கும் ப்ரபுவாகை

அரண்யத்தில் என்னையும், உன்னைச் சரணமடைந்த மற்றை ஜனங்களையுங்கூடக் காப்பாற்றுகைக்கு வல்லவனாயிருக்கையில், என்னைக் காப்பாற்றுவதற்குச் சொல்ல வேண்டுமோ? நான் இப்பொழுது உன்னுடன் கூடவே அரண்யத்திற்கு வருகின்றேன். இதற்குக் கொஞ்சமாயினும் ஸந்தேஹம் வேண்டாம். ஆகையால் 'அதைப் பானஞ்செய்யவேண்டும், இதைத் தின்னவேண்டும்' என்று உனக்கு வருத்தத்தை விளைக்காமல் உன்னோடுகூடவே இருக்கின்றேன். நீ மிகுந்த புத்தியமைந்தவன்; மேலும் எனக்கு நாதனாயிருப்பவன், இப்படிப்பட்ட உன்னோடு கூட இருக்கையில், நான் எவ்வளவும் பயமின்றி அரண்யத்திலுள்ள நதிகளையும், பர்வதங்களையும், குடைகளையும், வனங்களையும் பார்க்க விரும்புகின்றேன். நான், வீரர்களிற் சிறந்தவனாகிய உன்னுடன் கூடி யாதொரு பயமுமின்றி மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடன், ஹம்ஸங்களும் நீர்க்காக்கைகளும் நிறைந்து அழகாய்ப் புஷ்பித்து விளங்குகின்ற தாமரை ஓடைகளைப் பார்க்க ஆசைப்படுகின்றேன். நான் வ்ரதங்களில் மிக்க மனவூக்கங்கொண்டவளாகி அவைகளுக்கு வேண்டிய நியமங்களுடன் நின்று அவ்வப்பொழுது அந்தத்தாமரைக் குளங்களில் ஸ்நானஞ்செய்வேனன்றி, ஸ்நானத்திற்காக வேறு நீரை வேண்டேன். நீண்டழகிய கண்களையுடையவனே! அந்தத் தாமரைக்குளங்களில் உன்னுடன் கூடி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பேன். இங்ஙனம் அரண்யத்திலாயினும் உன்னுடன் கூடி ஸந்தோஷித்திருப்பேனன்றி, நூறு ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் கடந்து சென்றாலும் எனக்குத் தெரியாது. இனிப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்கள் எவ்வளவு? உன்னைவிட்டுப் பிரியிலோ, ஸ்வர்க்கமாயினும் எனக்கு ஸம்மதமன்று. புருஷர்களிற்

றலவனே! என்க்கு ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸம் நேரிடுமாயி னும் உன்னைப் பிரிந்திருப்பேனாயின், நான் அதையுங்கூட ஏற்றுக்கொள்ளவும் விரும்பமாட்டேன். [1]அரண்யம் மிகவும்

[1] இதற்கு—'அஹம் கமிஷ்யாமி வநம் ஸுதுர்கமம் ம்ருகாயுதம் வாநரவாரணாயுதம் । வநே நிவத்ஸ்யாமி யதா பிதுர்க்ருஹே தவைவ பாதாவுபக்ருஹ்ய ஸம்யதா ॥ அநந்யபாவாமநுரக்தசேதஸம் த்வயா வியுக்தாம் மரணாய நிச்சிதாம் । நயஸ்வ மாம் ஸாது குருஷ்வ யாசநாம் நதே மயாதோ குருதா பவிஷ்யதி' என்று மூலம். இதற்குத் தோற்றும் உட்கருத்து—(ஸுதுர்கமம் வநம்) மிகவும் கஷ்டப்பட்டு பிரவேசிக்கக்கூடியதாகிய அரண்யத்திற்கு (கமிஷ்யாமி) போகப் போகிறேன் உன்னுடன் வரப்போகிறேனென்றபடி. அந்த அரண்யம், (ம்ருகாயுதம்) ம்ருகத்தோடுகூடியது அதாவது—மாரீசன் ம்ருகவேஷந் தரித்து அங்கு வருவானென்றபடி. அங்கு மாரீசன் மான்வேடம் பூண்டு வருவானாயின், அதைப் பார்த்து நீ விரும்ப அதற்காக நமக்குப் பிரிவு நேரிடும். அப்பொழுது மீளவும் நம்மைக்கூட்டுவிப்பவன் யாவன்? நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து எப்படி நிலைபெற்றிருப்பாயென்று ராமன் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஸீதை, (ம்ருகாயுதம்) மாரீச ம்ருகம் வருமாயினும், (வாநரவாரணாயுதம்) வானரஸ்ரேஷ்டர்களோடுகூடியது வானரஸ்ரேஷ்டர்களாகிய ஸுக்ரீவாதிகளோடு கூடினதாகையால் மீளவும் நமசேர்த்திக்கு ஹானி உண்டாகாதென்கிறாளென்று கருத்து (வநே) வனத்தில். முதலடியில் (வநம்) என்றமையே போதுமாயிருக்க, மீளவும் (வநே) என்றதனால் அசோகவனமென்று விசேஷங் கொள்ளவேண்டும் (யதாபிதுர்க்ருஹே) தாதையின் மாளிகையில் இருப்பதுபோலவே, (வத்ஸ்யாமி) வஸித்திருப்பேன் அப்படி அசோகவனத்தில் இருந்தாலும், (தவைவ பாதாவுபக்ருஹ்ய ஸம்யதா) உனது பாதங்களையே மனத்திற் சிந்தித்துக்கொண்டு நியமந் தவறாமல் இருப்பேனென்று கருத்து (அநந்யபாவாம்) ராவணன் கொண்டு போவானாயினும், உன்னிடத்திலேயே என் மனது பற்றியிருக்கும், பாத்தாவானது பற்றி கௌரவத்தினால் அங் ஙனம் இருப்பதில்லை, (அநுரக்தசேதஸம்) அநுராகத்தினாலும்,

நுழையக்கூடாததாயினும், அங்குள்ள குரங்குகளும் யானைகளும் மற்றும் மிருகங்களும் நிரம்பியிருப்பினும், நான் பயப்படாமல் கூடவே வருவேன் நான் உனது பாதங்களில் சுச்ரூஷை செய்துகொண்டு தந்தையின் வீட்டிலிருப்பதுபோலவே ஸுகமாயிருப்பேன் உன் பாதங்களைப் பற்றினவர்களுக்குப் பயம் ஏது? யான் உன்னைத் தவிர மற்றை ஒருவரிடத்திலும் மனம் பற்றப் பெறுதவள்; உன்னிடத்திலேயே மிகுந்த அனுராகமுடையவள், நீ விட்டுப்போவாயாயின், மரணம் அடைவதாக நிச்சயித்திருப்பவள், ஆகையால் என்னை அரண்யத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோவதனால் உனக்குச் சிறிதும் பாரம் உண்டாகாது' என்றனள் புருஷதிலகனாகிய ராமன் தாமத்தில் மிகுந்த பரீதியுடையவனாயினும், அவள் சொன்னது தாமயுக்தமாயினும் தனது அனுபூதாயகியாகிய அம்மடந்தையா மணி அங்ஙனம் மனவருத்தப்படுவதைப் பொருதவனாயினும், அங்ஙனஞ்சொல்லி வேண்டிக்கொண்டபோதிலும், அவளைக் கூடவே அரணயத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போக விருப்பங்கொள்ளவில்லை அவளை அரண்யத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் மெலிவிப்பது தாமமன்றாகையாலும் தாமத்தில் மிகுந்த மனவிருப்ப முடையனாகையாலும் பத்னியினிடத்தில்

என் மனது உன்னிடத்தில் பற்றியிருக்கு மென்றபடி (த்வயா வியுக்தாம) உன்னை விட்டுப் பிரிந்தபொழுது,(மாஞ்ய நிஸ்சிதாம) தலைப்பின்னலே உச்சுளுக்காகப்பொகட்டுக்கொண்டு சாக நிச்சயித்திருக்கின்ற,(மாம) என்னை, (நயஸவ) ஹனுமானை யனுப்புவது முதலியவற்றின் மூலமாக அழைப்பித்துக் கொள்வாயாக (யாசநாங் குருஷ்வ) பரார்த்தனையை நிறைவேற்றுவாயாக தேவதைகள் பாரார்த்தித்த ராவண வதத்தைச் செய்வாயாக (அத:) ஆனதுபற்றி,(மயா) என்னுல (தே) உனக்கு, (ஸாருதா) பாரம், கலேசம், அதாவது-ஸ்ரமம் (நஹவிஷயதி) உண்டாகாது என்று ரஹஸயார்த்தம்

ப்ரீதி மிகுந்திருக்கப் பெற்றவனுகையாலும் அவளைக் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போவதாக நெஞ்சிலும் நினைக்கவில்லை. மேலும் அவளைக் கூட வராமல் நிறுத்துவதற்காக வனவாஸத்தில் உண்டாகும் துக்கங்களைக் குறித்து வெகுவாக மேல்வருமாறு கூறவுந்தொடங்கினன். இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் வனவாஸம் மிகவும் துக்கத்துக்கிடமென்று ஸீதைக்குச் சொல்லுதல்

ஸீதை இங்ஙனஞ் சொல்லிக்கொண்டிருப்பினும், ராமன் தாமங்களை உணர்ந்து அவைகளில் மிகுந்த ப்ரீதியுமுடையவனுகையால் வனத்தில் உண்டாகும் துக்கங்களைச் சிந்தித்து அவளைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு போக ஸம்மதிக்கவில்லை. அந்த தாமஸ்வபாவன், கண்களிரண்டிலுங் கண்ணீர் தளும்பப்பெற்றுக் கலக்கமுற்றிருக்கின்ற அம்மடந்தையை ஸமாதானப்படுத்திக்கொண்டு அங்கேயே நிறுத்திவிடுவதாக உத்தேசித்து மீளவும் அவளைப் பார்த்து 'ஸீதே! நீ பெரிய வம்சத்திற் பிறந்தவள்; மேலும் எப்பொழுதும் தாமத்தில் ஆஸக்தியுடையவள்; நீ இங்கேயே இருந்து தாமங்களையே ஆசரித்துக்கொண்டிருப்பாயாக. உன்மனத்திற்கு ஸந்தோஷம் உண்டாவதை மாத்ரமே பார்க்கவேண்டாம். துாப்பமான மேனியுடையவளே! என் வார்த்தையைக் கேட்பது உனக்கு தாமமாகையால், நான் சொல்லுகிறபடி நீ செய்யவேண்டுமேயன்றி, உனக்கு ஸ்வாதந்த்ரியம் யுக்தமன்று. அரண்யத்தில் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளைச் சொல்லுகின்றேன், கேள். ஸீதே! அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யவேண

டுமென்னும் அவ்வெண்ணத்தை விட்டுத் தொலைப்பாயா
க. பிரவேசிப்பதற்குச் சக்யமல்லாத மஹாரண்யத்தில் பல
கஷ்டங்கள் நேரிடுமென்று ஜனங்கள் சொல்லுகின்றார்க
ளன்றோ? உனது மேன்மையை விரும்பியே நான் இவ்வார்த்
தையைச் சொல்லுகின்றேனன்றி, உன்னைக் காப்பாற்றக்
கஷ்டமாயிருப்பதுபற்றியன்று அரண்யத்தில் எப்பொழு
தும் ஸுகமே நேரிடாது எப்பொழுதும் துக்கமே ஸம்ப
விக்குமென்பது எனக்குத் தெரியும் மலைகளினின்றும் அ
ருவிகள் விழுதலாலுண்டாகும் கோஷங்களும், அம்மலை
யின் குகைகளில் வஸிக்கும் ஸிம்ஹங்களது கர்ஜனசப்தங்
களும் கேட்க மிகவும் துக்கமாயிருக்கும் ஆகையால்
அரண்யத்தில் வஸிப்பது மிகவும் கஷ்டம். ஸீதே! ஜன
ஸஞ்சாரமின்றிய பிரதேசங்களில் சங்கையின்றி மனம்
போனபடி க்ரீடித்துக்கொண்டு மதித்திருக்கின்ற ஸிம்
ஹம் புலி முதலிய மஹாம்ருகங்கள், நம்மைப் பார்த்த
பொழுதே வியப்பாயிருக்கின்றமையால் பரபரப்புற்று அடி
ப்பதற்காக எதிர்த்தோடி வரும் ஆகையால் அரண்யத்
தில் வஸிப்பது கஷ்டம் அங்குள்ள நதிகள் எப்பொழு
தும் முதலைகளோடுகூடி மிகவும் சேறு நிரம்பி யிருக்கப்
பெற்று மதித்த யானைகளுக்கும் தாண்டக்கூடாதிருக்
கும். இனி நம்மைப்போன்றவர்களுக்கு அவைகளைத்
தாண்டி அக்கரை போய்ச் சேரத் தரமா? ஆகையால்
அரண்யத்தில் வஸிப்பது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்கும்.
அங்குள்ள வழிகளில் அனைத்தும், காலைப்பிடித்துச் சுற்
றிக்கொண்டிழுக்கும்படியான கொடிகளும் சுருக்கென்று
குத்தும்படியான முட்களும் நிறைந்திருக்கும். காட்டுக்
கோழிகள் பயங்கரமாயச் சப்தித்துக் கொண்டிருக்கும்.
நாம் அவ்வொலியை எப்பொழுதும் கேட்டிலோமாகை
யால் நமக்கு மிக்க பயங்கரமாயிருக்கும். அவ்வழிகளில்

ஜலமென்பது கொஞ்சமும் அகப்படாது. நடந்துபோவது ரொம்பவும் கஷ்டமாயிருக்கும். பகலெல்லாம் கிழங்குகளுக்காகத் திரிந்து கஷ்டப்பட்டு ராத்திரியெல்லாம் வெறுந்தரையில் தாமே பறைத்துப் பரப்பின இலைகளில் படுத்துக்கொண்டு நித்ரை போகவேண்டும். ஆகையால் அரண்யத்தில் வஸிப்பது மஹா கஷ்டம் ஸீதே! இரவும் பகலும் நியமத்துடனிருந்து தாமே செடிகளினின்றும் பறித்த பழங்களைத் தின்று அவ்வளவோடு த்ருப்தி அடைந்திருக்கவேண்டும் மற்றை ஏதும் அகப்படாதாகையால் அரண்யத்தில் இருப்பது கஷ்டம் மைதிலியே! அரண்யத்தில் சக்திக்குப் பொருந்தியபடி உபவாஸமிருக்கவேண்டும் மரவுரிகளையே வஸ்த்ரமாக உடுத்து ஜடைகளைத் தரித்திருக்க வேண்டும் ப்ரதிதினமும் தேவதைகளுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், அவ்வப்பொழுது வரும் அதிதிகளுக்கும் விதியின்படி பூஜைகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும். எப்பொழுதும் நியமத்தில் முயன்று அதைத் தவறாதிருக்க வேண்டும். மேலும், தினந்தோறும் வேளைக்கு வேளை காலை மாலை இடைகளில் மூன்று தரம் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். ஆகையால் அரண்யம் போயிருப்பது மஹா கஷ்டம். இளம் பருவமுடையவளே! வானப்ரஸ்தர்களாகிய ரிஷிகள் செய்யும் விதத்தின்படி தானே புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து ப்ரதிதினமும் அக்னிவேதிகையில் பலி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும் மைதிலியே! வனத்தில் வஸிப்பவர் நியமத்தோடுகூடிய ஆஹாரங்களையே உட்கொண்டிருக்கவேண்டியவர்கள், ஆகையால் தினந்தோறும் காய் கிழங்கு முதலியவை எவ்வளவு அகப்படுமோ, அவ்வளவு மாத்ரத்தோடே த்ருப்தி அடைந்திருக்கவேண்டும். ஆகையால் அரண்யத்தில் வஸித்திரு

பபது கஷ்டம். அஙகுக காறறு எபபொழுதும் அதிக மாக வீசிககொணடிருககும ராத்திரியில இருட்டு அதி கரித்திருககும இதில எபபொழுதும பசி அதிகோரமா யிருககும இபபடிபபட்ட பெரும பயஙகள அஙகுணடு. ஆனதுபறறி அரணயத்தில வாஸஞ் செயவது மிகவுங கஷ்டமாயிருககும. கோபமுடையவளே! மிகவும் பெரு த்த உருவஙகளையுடைய மலைபபாமபுகள பலவும மதித் துப பூமியில புரணடுகொணடிருககும. அவைகளைப பார் ககும்பொழுதே உனனைப போனறவளுககுத திகில உண டாகாதிருககுமா? ஆகையால அரணயத்தில இருபபது மஹா கஷ்டம நதிகளில இருபபவைகளும நதிகளைப போலவே குடிலமாகப போகினறவைகளுமாகிய ஸாபபங கள வழிகளில குறுககாகப படுததுக கொணடிருககும். ஆகையால அரணயவாஸம மிகவுங கஷ்டமாயிருககும. துர்ப்பலமான சரீரமுடையவளே! அரணயத்தில விள க்கு வெட்டிப பூச்சிகளும, தேளகளும, புழுககளும, கொசுககளும, காட்டீககளும, எபபொழுதும பிடிததுக கொணடிருககும, நீ அவைகளைப பொறுகக முடியாய. ஆகையால அரணயத்தில வஸிபபது கஷ்டம கோஷ முடையவளே! அரணயத்தில முளளுளள வருக்ஷஙக ளும தாபபம நாணல முதலிய புறகளும கிளைகளும நுனி கள ஒடிநது ஒனறோடொனறு பினனிககொணடு நுழை யககூடாதிருககும. நடநது செலலக கொஞசமாயினும இடைவெளியிலலாதிருககும. ஆகையால அரணயத்தில இருபபது மஹா கஷ்டம மேலும காட்டுப புறஙகளில வஸிபபவாகளுககுச சரீர கஷ்டஙகள பலவும உணடா கும, பலவித பயஙகளும நேரும. ஆகையால அரணய த்திலிருபபது கஷ்டமாயிருககும அஙகு எபபொழுதும கோபததையும லோபததையும விட்டிருகக வேணடும

தவத்திலேயே புத்தியை நிலைநிறுத்தவேண்டும். பயத்தை விலக்க வல்ல ஸிம்ஹாதிகள் புலப்படினும் பயப்படாதிருக்கவேண்டும். ஆகையால் அரண்யத்தில் வஸிப்பது கஷ்டமாயிருக்கும். இங்ஙனம் இருப்பதுபற்றி நீ வனத்திற்குப் போவது போதும். உன்னைப் போன்றவளுக்கு அரண்யவாஸம் தகுந்ததன்று. இதை நன்கு ஆலோசித்துப் பார்க்கையில் வனத்தில் வஸிப்பது மிகவும் கஷ்டமென்றே எனக்குத் தோற்றுகின்றது' என்று இவ்வாறு மொழிந்துநின்றனன் மஹானுபாவனாகிய ராமன், தன்னை வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போக மனம் இல்லாதிருக்கக் கண்டு ஸீதை அவனது வார்த்தையைப் பாராட்டாமல் மிகவும் மனவருத்தமுற்று அவனைப் பார்த்து இங்ஙனஞ் சொல்லினள். இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

(ஸீதை, தான் காட்டுக்கு வாராதிருக்க முடியாதென்று ராமனுக்குச் சொல்லுதல்)

ராமன் இவ்வாறு சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ஸீதை மிகுந்த மனவருத்தமுற்றுக் கண்களிரண்டினுங் கண்ணீர் ததும்பி முகம் மழுங்கப் பெற்றவளாகி அந்த ராமனைப் பார்த்து 'நீ வனவாஸஞ் செய்யும் விஷயத்தில் எந்த எந்த தோஷங்களை மொழிந்தனையோ, அவை யெல்லாம் உனது ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு உன்னுடன் கூடியிருக்கிற எனக்குத் தோஷங்களல்ல; குணங்களே ஆகுமென்று தெரிந்துகொள்வாயாக ராமா! மான்களும், ஸிம்ஹங்களும், யானைகளும், பெரும்புலிகளும், சரப ம்ருகங்களும், பெரியசாமர ம்ருகங்களும், பக்ஷிகளும், மற்றும் அரண்யத்திலுள்ள ம்ருகங்கள் யாவும் உனது

உருவம்போன்ற உருவத்தை முன்பெப்பொழுதும் பார்த்திராதவையாகையால் உன்னைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே பயப்பட்டு அப்புறம் சென்று போகக்கடவனவேயன்றி நமக்கு முன்னே வந்து அடிக்குமென்பது சேராது 'அவைகள் என்னைப்பார்த்து ஏன் பயப்படும்?" என்னில், பயம் உண்டாகும்பொழுது அனைவரும் பயப்படுவார்களேயன்றோ? ஆகையால் அவைகளைப் பற்றி எனக்குப் பயமே நேரிடாது. மேலும், உன்னைப் போவென்று சொன்ன ஆஜ்ஞையே எனக்கும் போவதற்கு ஆஜ்ஞை ஆகின்றது. ஆகையால் உன் தந்தையினது ஆஜ்ஞையின்படிக்கு நானும் உன்னுடன்கூடவே போகவேண்டியவளாய் விட்டனன். ராமா! நீ என்னைக் கைவிட்டுப் போவாயாயின் உன்னைப் பிரிந்ததற்காக நான் ப்ராணன்களை விடவேண்டியது தர்மம். ரகுகுலத்திற் பிறந்தவனே! நான் உனது பார்ஸ்வத்தில் இருப்பேனாயின், தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய மஹேந்த்ரனாயினும் தனக்குள்ள சக்தியளவு ப்ரயத்னஞ் செய்யினும் என்னைத் திரஸ்கரித்துக் கொண்டுபோக வல்லவனல்லன். பர்த்தாவைப் பிரிந்த மடந்தை எவ்வளவும் பிழைத்திருக்கமுடியாள். இவ்விஷயத்தில் நீ எனக்கு மிகவும் உபதேசஞ் செய்திருக்கின்றனை எல்லாமறிந்தவர்களிற் றலைவனே! இதுவேயன்றி முன்பு நான் என் தந்தையின் அகத்தில் இருக்கும்பொழுது எனக்குக் காட்டில் வஸித்திருக்க வேண்டிவருமென்று ஜ்யோதிஸ்ஸாஸ்த்ரமுணர்ந்த ப்ராஹ்மணர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றனன். இது நிஜம். மஹாபலனே! நான், முன்பு ஸாமுத்ரிகலக்ஷணங்கள் தெரிந்த ப்ராஹ்மணர்கள் எனக்கு வனவாஸம் நேருமென்று சொல்லக்கேட்டு அதுமுதலாக ப்ரதிதினமும் எப்பொழுது வனத்திற்குப் போவேனென்று உத்ஸாஹப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனன். லக்ஷணங்களையறிந்த

அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் சொல்லியபடி நான் வனத்தில் கொஞ்சகாலம் வஸித்திருக்க வேண்டுமேயன்றோ? காட்டுக்குப் போக நேருமென்பதாகப் பெரியோர்களால் நிர்த் தேசிக்கப்பட்டிருக்கிற எனக்கு உன்னுடன்கூட வனத்திற்குப் போகவேண்டுமேயன்றி மற்றை வேறுவிதமாக அதைச் செலுத்திக்கொள்ள வழியில்லை. பெரியோர்களின் ஆதேசத்தைப் பற்றி வருகின்றேனென்றி எனது இச்சையைப்பற்றியன்று நான் அந்த ப்ராஹ்மணர்களது வார்த்தையை ஸத்யஞ்செய்வதற்காக உன்னுடன்கூட அரண்யத்திற்கு வருகின்றனன். அதற்குத் தகுந்தபடி வனவாஸத்தை ஏற்படுத்துங் காலமும் நேரிட்டது. ஆகையால் தப்பாமல் உன்னோடு வருகின்றனன். அந்த ப்ராஹ்மணர்களது வார்த்தை ஸத்யமாகட்டும். வனவாஸத்தில் பலவிதகஷ்டங்கள் நேரிடுமென்று எனக்குந் தெரியும்; ஆயினும் வீரனாகிய உனக்கு அவை நேரா மனத்திடமில்லாத புருஷர்களுக்கே அவை ஸம்பவிக்குமென்று உறுதியாகச் சொல்வேன். நான் எனது தந்தையினகத்தில் கன்னிகையாயிருக்கும்பொழுது ஒருநாள் என் தாயாருடைய அருகில் இருக்கையில், ஸதாசாரஸம்பன்னையாகிய ஒரு தாபஸஸ்த்ரீயானவள் என்னைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் வனவாஸம் நேரிடுமென்று சொல்லக்கேட்டிருக்கின்றனன் நான் இங்கு வந்தபின்பு உன்னுடன்கூட கங்கையின்கரையிலுள்ள தபோவனம் முதலியவற்றில் சிறிதுகாலம் வாஸஞ்செய்ய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேனல்லவா! நாதா! முன்பு உன்னையும் எனது அபிப்ராயம் நிறைவேறும்படி பலவாறாக வேண்டி, நீயும் அப்படியே ஆகட்டுமென்று அருள்புரியப் பெற்றேயிருக்கின்றனன். ரகுவம்சத்தில் பிறந்த மஹாவீரனே! எனக்கு வனவாஸம் போவது மஹோத்ஸவமாயிருக்கின்றது. ஆனதுபற்றி

நான் வனம்போவதற்கு வியாபாரங்களை யெல்லாமொழித்துக்கொண்டு ஸித்தமாயிருக்கின்றனன் உனக்கு க்ஷேமம் உண்டாகவேணும் சூராகிய நீ வனத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, உனக்குச் சுஶ்ரூஷைசெய்யவேண்டுமென்று யான் விரும்புகின்றனன் அதுவன்றே எனக்கு நிரம்பவும் ப்ரியமாயிருக்கின்றது நீயும் ஆயாஸாதிகள் ஒன்றுமின்றி நிர்மலமாகிய மனக்கருத்துடையவன்; நானும் ப்ரேமத்துடன் பர்த்தாவாகிய உன்னைப் பின்றொடர்ந்து உன்மனக்கருத்தை அனுஸரித்து என் பாபங்களைப் போக்கடித்துக் கொள்கின்றனன். 'இங்கேயே இருந்து குலதேவதையை ஆராதித்துப் பாபங்களைப் போக்கடித்துக் கொள்ளலாமே என்பாயோ? அப்படியன்று; எனக்குப் பர்த்தாவே தெய்வம்; அவனைக் காட்டிலும் மேலான தெய்வம் எனக்கு இல்லை இவ்வளவேயன்று, பரலோகத்திலும் உன்னோடுகூட இடைவிடாமல் சேர்ந்திருப்பதே எனக்கு மங்கலகரமாயிருக்கும். மஹாமதியே! 'இவ்வுலகத்தில் தந்தை முதலியவர்களால் எந்த ஸ்த்ரீ எந்தப் புருஷனுக்குத் தந்தமது வர்ணாஶ்ரமாதி தர்மங்களுக்குரியபடி தாரை வார்த்துக் கொடுக்கப்படுவாளோ? அந்த ஸ்த்ரீக்குப் பரலோகத்திலும் அந்தப் புருஷனே பர்த்தாவாக நேரிடுவான்' என்னும் பரிசுத்தமாகிய இவ்வேதவாக்யத்தை மஹாயஶஸ்விகளாகிய ப்ராஹ்மணர்கள் சொல்லக் கேள்வியுண்டல்லவா? நீ, ஸதாசாரஸம்பன்னையும் பதிவ்ரதையும் உதகபூர்வகமாகப் பரிக்ரஹிக்கப் பட்டவளுமான பார்யையாகிய என்னை வனத்திற்குக் கூடவே அழைத்துக்கொண்டுபோக அபிப்ராயப் படாதிருப்பதற்குக் காரணம் யாதோ? காகுத்தனே! நான் உன்னிடத்தில் பக்தியோடிருக்கின்றனன்; உனது வார்த்தைகளையே கைப்பற்றி ஆசரிக்குந் தன்மைய

ளாயிருக்கின்றனன்; நீ எங்ஙனம் கைவிடுவாயோவென்று மனவருத்த முற்றிருக்கின்றனன்; மனக்களிப்பு நேரிடினும் மனவருத்தம் நேரிடினும் உன்னிடத்தில் ஒரே மனக் கருத்தோடு நடந்துகொள்பவளாயிருக்கின்றனன்; உன்னேடொத்த ஸுகதுக்கங்களையுடையவளுமாயிருக்கின்றனன்; இப்படிப்பட்ட என்னை விட்டுப் போகலாகாது; கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போவதே உனக்குத் தகும். இப்படி மனவருத்தப்படுகின்ற என்னை வனத்திற்கு உன்னுடன்கூட அழைத்துக்கொண்டுபோக அபிப்ராயப்படாது போவாயாயின், நான் விஷத்தைத் தின்றோ, நெருப்பில் குதித்தோ, நீரில் விழுந்தோ ப்ராணன்களை விட்டுவிடுகின்றேன்' என்று மொழிந்தனள் அந்தப்பெண்பிள்ளை இங்ஙனம் பலவிதமாக அரண்யத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று ராமனை வேண்டிக்கொண்ட போதிலும், அந்த மஹாபாஹுவானவன் 'ஜனஸஞ்சாரமில்லாத அரண்யத்தில் ஸுகுமாரையாகிய என்னுடைய நாயகி நடந்து செல்வது அரிது' என்று நினைத்து அவளை அழைத்துக்கொண்டுபோக ஸம்மதிக்கவில்லை. அந்த ஸீதையும், ராமன் இவ்வாறு அழைத்துக் கொண்டுபோக முடியாதென்றுரைத்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கண்களிரண்டினின்றும் பெருகி வருகின்ற அத்யுஷ்ணமான கண்ணீர்களால் பூமி முழுவதும் நனைத்து விடுபவள் போல மிக்க மனவருத்த முற்றனள் இங்ஙனம் மனவருத்தப்பட்டுக்கொண்டு கோபசோகங்கள் மேலெழப்பெற்று மேன்மேலும் சிவந்து வருகின்ற திருவதாத்துடன் கூடிய அந்த ஸீதா தேவியைப் பார்த்து மிகுந்த மதியுடையோனுகிய காகுத்தன் தன்னேடு வராமல் நிற்கும்படிக்குப் பலவாறு நல்வார்த்தைகள் சொல்லினன். இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸீதை, ராமன காட்டுககு அழைததுக கொணடுபோக முடியாதெனபதற்கு ஆக்ஷேபஞ செயதல.

ஜனகராஜன புதலவியாகிய ஸீதாதேவியானவள அங்ஙனம ஸ்ரீராமன நலவாரததைச் சொலலிக கொணடிருக்கையில, எபபடியாவது ராமனுடன சென்று வனத்தில வஸிககவேண்டுமென்று முயன்று அகன்ற மார்பையுடையவனும மிகுநத சூரததனமை பொருநதியவனும ரகுகுலாலங்காரனுமாகிய தன பாத்தாவைப பாரதது ஸ்நேஹததினாலும ஸ்வாதீனனெனகிற எண்ணத்தின மிகுதியாலும பலவாறாகத திரஸகரிததுச் சொலல ஆரமபித்தனள. '[1] ராமா உனனிடததில ஸௌநதாயம் மாத்

I இதறகு மூலம.— 'கிம்த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதாமே மிதிலாதிப: । ராம ஜாமாதரம ப்ராபய ஸ்தரியம புருஷவிக்ரஹம' (ராம) மனககளிபபுறச செயபவன, மேலுககுப புலபபடுகினற உருவததின் ஸௌஷடவததை மாதரம பாரதது வஸிஷடா (ராமன)என்று பேர் வைதது உனககு உளளே ஸாரமிலலையென்று தெரிநது கொணடு, அபபடிபபடட ஸாரமுளளதென்று தெரிவிககுமபடியான (சதருகனன) எனனும பேரைக கடைசிதமபிககு இடடனா ஆனதுபறறியே 'ராம இதயபிராமேண வபுஷா தஸய சோதித: । நாமதேயம குருஸ்சகரே ஜகதப்ரியமமங்கலம'என்று சரீரததில ஸௌஷடவததைப பறறியே அநதப்பேரை இட்டனரென்று மஹாகவி மொழிநதனன அது ஜகததிறகு மஙகலகரமாகுமபொழுது அநத ஜகததில அடஙகிய எனககு ஏன இபபடியாயிறறு (ராம) 'ஸஹஸ்ரநாமதஸ்துலயம' எனகிறபடியே ராமநாமமொனறே விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமஙகளோடொததாகி அவையனைததுககு முளள சகதியமைநதிருககும அப்படிப்பட்ட நாமததையுடைய உனனுடன ஸமபநதம் பெறறிருநதும் எனககு இவ்வவஸ்தை ஏனோ?' (வைதேஹ:) விதேஹ வம்சததிற பிறநதவன, 'கரமணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:' (கரமததினாலேயே ஜனகாதிகள ஸிததியைப் பெற்றனா) என்கிறபடியே காமங

ரமே யிருக்கின்றது. அதைப் பார்த்து எல்லோரும் ஆன

களைக் கைவிடாமலே மோக்ஷவித்திக்கு ப்ரயத்னம் செய்பவராகை யாலும், அக்காமங்களை ஸஹதர்மசாரிணியாகிய பத்னியோடு கூடவே ஆசரிக்க வேண்டியவராகையாலும் பத்னீவியோகத்தில் பழக்கப்படாதவரென்றபடி (வைதேஹ:) பிறந்தது முதலாகத் துக்க மென்பது அறியாமலிருந்து இப்பொழுது என்னைப் பெற்றதற்கு எல்லாத் துக்கங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டியதாக நேரப் பெற்ற வர் (மிதிலாதிப:) மிதிலைக்கு ப்ரபு-நீ என்னைக் கைவிட்டுப் போன தற்கு அந்த ப்ரபு மனவருத்தப் படுவாராயின், அவரது மிதிலை முழு வதும் மனவருத்தமுறுமென்று கருத்து (மிதிலாதிப:) ஒரு தேசத்தை முழுவதும் தன் புஜபலத்தினால் பரிபாலித்து வருமபடியான வருக்கு, ஒருவன் ஒரு ஸ்த்ரீயைத் தன் புஜபலத்தினால் பரிபாலிக்க முடியாமற் போனானென்று தெரியுமாயின் மனது புண்பட்டிருக்கு மல்லவா? இப்படிப்பட்டவராகிய (மே பிதா) என் தந்தை ஜனக மஹாராஜரெனக் பிள்ளைகள் ஸமாதாக்களாயிருப்பார்களாயின், காட்டுக்கு அனுப்பத் துணிந்த தந்தைகளும் உண்டு என் தந்தை யோ நான் ஸாமாத்யமுடையவளாயினும், காட்டுக்குப் போவதைக் கேட்பாராயின், மனவருத்தப்படுவார் தனியாயிருந்து பொறுத்திரு ப்பதற்குங்கூடச் சக்தியற்றிருக்கும் புதல்வியாகையால்,கைப்பற்றின வனிடத்தில் இருக்கும்பொழுதே பிழைத்திருப்பவளும் அதில்லாமற் போகுமாயின், முதலே நசித்துப் போகும்படியானவளுமாகிய என் னைப்போன்ற பெண்பிள்ளையைப் பெற்றுக் கெட்டுப்போனாரென்ற படி. இப்படிப்பட்ட ஜனகர் (ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்) மேலு க்குப் புருஷாகாரம் நேரப்பெற்று வாஸ்தவத்தில் பெண்பிள்ளையாக வே யிருப்பவனென்றபடி கிரீடமும் பீதாம்பரமுமே பேதத்தைக் காட்டுகின்றது, அவையில்லாமற் போகுமாயின், ஸ்த்ரீயென்பதற்கு எள்ளளவும் ஸந்தேஹமில்லை யென்றபடி அந்தக் கிரீட பீதாம்பர ங்களுமில்லை. அவை யிருக்குமாயினும் புருஷசிஹ்னங்களாகையால் அவைகளைப் பற்றியாவது உன்னைப் புருஷனென்று நினைத்து அர ண்யத்தில் யாவரும் கெடுதிசெய்யாதிருப்பார் அப்படி அவை ரக்ஷக ங்களா யிருக்குமென்றபடி (புருஷவிக்ரஹம்) மேலுக்குப் புருஷ னது ஆகாரம் பெற்றிருக்கின்றனை ஆனதுப்பற்றியே இப்படிப்பட்ட

நதப படுகிருாகளே யனறி மற்றைப பௌருஷமு உனக

அனாததம நேரிடடது. (புருஷவிக்ரஹம) புருஷனைபபோனற ஆகாரமேயனறி அது சதருககளை வெலல வலலமையுளள தலல பயிாக கழனியினிடையில் நாடடபபடட மருளபோனறவ னெனறபடி. இபபடிபபடடவனுகிய (ஜாமாதாம) மணவாளப பிளளையை நீ உன தநதைககுப பெரிய புதலவனுயிருபபதுபோல என தநதைககுப பெரிய மணவாளனுயினை (ஜாமாதாம) 'ஜாமாதா தசம் மோக்ரஹ:' (மணவாளப்பிளளை பததாவது காஹம உலகததில நவகாஹங களே உளளவை மணவாளபபிளளையும ஸூாயாதி நவகாஹங களைபபோனறவனுகையால இவனையும அவாகளில ஒருவனுகக கூடடிககொளளவேணடு மாகையால ஒனபதுகாஹஙகளுககு மேறபடடிருபபதுபறறிபபததாவது காஹம)எனகிறபடியே பெணபிளளையைப் பெறறுககொடுததவனுககு மணவாளனேடு சோநது பதது காஹங கள உணடு பிடிததுப பீடிககுமபடியான மணவாளனுக (பராபய) அடைநது தானே பாாததீ உனககுக கொடுததாரெனறபடி. ஆகையால மறறொருவன செயதானெனறு பிறாமேல கெடுதி சொலவதறகு எவவளவும அவகாசமிலலையென்றபடி (தவா) உனனை ஸாரமிலலாத விலலை முறிதது உலகததையெலலாம ப்ரமிககச செயகினற உனனை (தவா) வஸிஷடரை அனுவாததிபபவனுகையால நானே ஸூக்ஷமதாமஙகளை அறிவேனெனறு வீணபிமானம பிடிததுத திரிகிற உனனை (தவா) வெறும ஸௌாதாயமொனறு மாதரமே உணடாகபபெறறு மறறை யேது ஸாரமுமிலலாத உனனை (கிம அமநயத) (கிம் வக்ஷயதி) எனறும பாடமுணடு என்ன நினைபபாா? அலலது-என சொலவாா? ராஜாவனறெனனலாகாது, ராஜதாமஙகள அறியாதவனெனனலாகாது, குருகுலவாஸஞ செயது உணாநதவனனறெனனலாகாது, குலபரமபராப்ராபதமான ஆசாரஙகளை அறியானென்னலாகாது, குலஸதரீகளுககுப் பாததாவோ டிருபபது ஆவஶ்யகமெனபது தெரியாதெனனலாகாது, குலஸதரீயை உபேக்ஷியாமலிருபபதை முககிய ஸாதனமாயுளள ஏகபதனீவரதம் உனககிலலையெனறும சொலல நேராது ஆயிரஞ்சொல்லியென? எலலா அனுஷடானஙகளுமிருநதும நீ இஙஙனம இவவிஷயததில ஏமாறிபபோனுயென்றே நினைககவேணடியதாயிருககினறது (கிம் தவாமநயத)

குக் கிடையாது மிதிலாபுரத்திற்கு பர்புவும விதேஹவம்
என்னை மாமனாராகிய தசரதன் கையிலாவது மாமியாராகிய கௌ
ஸல்யையின் கையிலாவது என் தந்தை ஒப்புவிக்கவில்லை 'இயம்
ஸீதா' என்று உன்கையிற்றானே ஒப்புவித்தனர் உத்தம ஸ்திரீ
கள் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிவார்களாயின், ப்ராணன்களோடு நிற்க
மாட்டார்கள் என்று சொல்லிக் கொடுத்தனர். (இயம்) இவள் மிகுந்த அபிமானமுடையவள் அதாவது—'ஆர்த்தாதே முதிதே ஹ்ருஷ்
டா' 'புருஷன் துக்கித்திருப்பானாயின், தானும் துக்கித்திருப்பவளும்,
ஸந்தோஷித்திருப்பானாயின் ஸந்தோஷித்திருப்பவளும்' என்று
பதிவ்ரதா லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது தேஹத்தையும்
ப்ராணன்களையும் பர்த்தாவுக்கு வேறாகவும் தமக்கு வேறாகவும் இருப்பனவாக நினைத்திருப்பவர்களன்றோ இந்த லக்ஷணம் இப்பெண்
பிள்ளைக்கோ தேஹமும் ப்ராணனும் நீயேயாகையால் தான் இப்படி
விலக்ஷணையாயிருக்கு மபிமானத்தையுடையவளென்று சொல்லிக்
கொடுத்தனன் 'ஸீதா' ஸ்திரீகளுக்குத் தாயமார்களின் குணம்
மிகுந்திருக்குமாகையால் பூமியைப்போல இவள் பொறுக்குந்தமையு
டையவள் ஆகையால் எடுத்து உபயோகப் படுத்திக்கொள்ளவேண்
டியதே யுள்ளது 'மம ஸுதா' இவளைப்பற்றி வேண்டாமற்போன
போதிலும் என்னைப்பற்றி இவளைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்றனர்.
'ஸஹதர்மசரீ' நீ செய்யத்தொடங்கின தர்மங்களில் இவளுங்கூட
முயற்சிசெய்பவளென்றனர் 'தவ' தர்மானுஷ்டானஞ் செய்கிற
உனக்குச் சேஷப்பட்டிருப்பாளென்றனர் 'ப்ரதீச்ச' உனக்குத்
தகுந்தபடி பரிக்ரஹிக்கலாமென்றனர் 'ச' உரியவளே யென்று
தெரிந்துகொள்கைமாத்ரமேயன்றி அனுரூபமான போகங்களையும்
நீ கொடுக்கத் தகுந்தவளென்றனர் 'ஏநாம்' இங்ஙனம் நோற்றுப
பெற்றவளை 'ஹத்ரந்தே' நான் நோற்றுப பெற்றமாத்ரமேயன
றிப் பலம் உன்னுடையதே போக்யதை மேற்பட்டிருப்பது போக்தா
வினது புருஷார்த்தமே யன்றோ வென்றனர் 'பாணிம் க்ருஹணீஷ்வ' கையென்றும் வில்லென்றும் அறியாள் இவள், நீயே பிடித்துக்
கொள்ளென்றனர் 'பாணிநா' கையைக்கையினால் பிடித்துக்கொள்
ளவேண்டுமென்பது தெரிந்திருப்பினும் இங்குக் கையினாலென்று
சொல்லவேண்டுமோவென்னில்- உலகமெல்லாம் சரணம் புகினும் நி
லைநின்று பாதுகாக்கும்படியான வீர்யம் பொருந்திய உன் கையிற்க

சுத்திற் பிறந்தவரும் எனக்குத் தந்தையுமாகிய ஜனக

ண்வைத்து இப்படிப்பட்ட கையினால் பிடித்துக்கொள்ளென்று விசேஷித்துச் சொல்லினார் 'பாணிநா'என்று விசேஷித்துச் சொல்லினார் இதனால் உன் கை இப்படிப்பட்ட வீர்யமுடையதாகையால் இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில் வெறுமனே அழைத்துக்கொண்டு போவதுமாத்ரம் போதாது, எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று மொழிந்தனர் இவ்வளவையும் நீ உன் மனத்திற்படுத்திக்கொள்ளாமற் போயினை அன்றியே வேறாகத் தெரிந்துகொண்டனை, 'இயம்' என்று என் ஸௌந்தர்யத்தைச் சொன்னாரென்றும், 'ஸீதா' என்று என் மாதருகுல சுத்தியைச் சொன்னாரென்றும், 'மம ஸுதா' என்று பிதருகுல சுத்தியைச் சொன்னாரென்றும், 'ஸஹ தர்மசரீ'என்று எனது ஸௌசீல்யத்தைச் சொன்னாரென்றும், 'தவ' என்று உன்னைப் புகழ்ந்தாரென்றும், 'ப்ரதீச்ச'என்று 'கீழே போகடேன், கெடிலே தேடேன்' என்றிருக்காமல் கைப்பற்ற வேண்டுமென்றாரென்றும், 'ச' என்கையால் கண்ணுக்கு இனிப்பா யிருக்கிறாளாவென்று வினவினாரென்றும், 'ஏநாம்' என்று எனக்குத் தந்தையாகையால் மிகுந்த ஸௌந்தர்யாதி குணங்களையுடையவளாக என்னைப் பாவித்து வாத்ஸல்யத்தினால் சொன்னாரென்றும், 'பத்ரந்தே' என்னிடத்தில் ப்ரீதியைக் காட்டிலும் நூறுமடங்கு உன்னிடத்தில் ப்ரீதி உண்டாகித் த்ருஷ்டி தோஷம் வருமோவென்று உனக்கு ரக்ஷை செய்தாரென்றும், 'பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா' என்று க்ரியாகலாபத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய விதியைச் சொன்னாரென்றும் தெரிந்துகொண்டனை ஸர்வஜ்ஞராகிய என் தந்தை சொன்னவற்றைச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளாமல், இப்படி விபரீதமாகக் கருதித்து இன்றைத்தினம் என்னைக் கைவிட்டுப் போவாயாயின், (கிம் த்வாமந்யத) உன்னை என் தந்தை என்னவென்று நினைத்துக்கொள்வார்—தனிச்லோகி 'ஸ ஏவ வாஸுதேவோ உயம் ஸாக்ஷாத் புருஷ உச்யதே | ஸ்த்ரீப்ராய மிதரத் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரஹ்மபுரஸ்ஸரம்' (அப்படிப்பட்ட இந்த விஷ்ணு ஒருத்தரே ஸாக்ஷாத் புருஷனென்று சொல்லப்படுவார் ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலிய மற்றை ஜகத்து முழுவதும் ஸ்த்ரீப்ராயம் போன்றதே' என்று விஷ்ணுபுராணத்தின்படிக்கு (ராம) ராமனே! (த்வாம்) உன்னை (ஜாமாதரம்) மணவாளனாக (ப்ராப்ய)

மஹாராஜா, என ஜொருததியைக காக்க முடியாமல்

அடைநது (புருஷவிக்ரஹம) புருஷனைபபோனற ஆகாரமுடைய மறறை ஜகதது முழுவதையும (ஸதரியம) ஸதரீபராயமாக (கிம) ஏன (அமநயத) நினைததனா விஷ்ணுதேவாவதாரமாகிய உனனை மண வாளனுகப பெறறு உனனை ஒருததனையே புருஷனுகவும மறற வரை யெலலாம ஸதரீகளாகவும என தநதை நினைததேதுககாக வோ? அவருககு உன ஸஙகதி தெரியாமையால பரமிததுப போ யினா இலலையாயின் இபபடி நினைககமாட்டாரெனறு கருதது அலலது—(ராம ஜாமாதரம பராபய ஸதரியம புருஷவிக்ரஹம) எனகிற இததை (ராமஜ - அமாதரம - பராபய - ஸதரியம - புருஷ- விக்ரஹம) என்று பதசசேதம பணணினேமாயின, (ராமஜ) மனக களிபபுறச செயவதறகாகப பிறநதவனே! அவதரிததவனே யெனற படி. (ஹே புருஷ) கரீடாரததமாக இஙஙனம அவரிதத பரம புருஷ னே! (அமாதரம ஸதரியம) உனககுத தாயாகாத ஸதரீயை, தாயா காமல சககளததித தாயாகிய கைகேயியை (பராபய) உததேசிதது, என தநதை (விக்ரஹம) கலஹததை (அமநயத) நினைததாரா? நினைககவேயிலலை யெனறபடி நீ உலகஙகளை மனககளிபபுறச செயவதறகாக லீலையாகவே இஙஙனம அவதாரஞ் செயத பரம புருஷனுகினறனை எனனை உனககுக கொடுததபொழுது உன சகக ளததித தாயாகிய கைகேயியோடு இபபடிபபட்ட கலஹம் ஸமப விககுமெனறு என தநதைககுத தெரியாதெனறு பொருள். ஆயி னும நீ எனனை விட்டுக காட்டுககுப போககக்கூடாதென்று கரு தது அனறியே—(புருஷ விக்ரஹம) பகதாகளாகிய புருஷாகளை விசேஷமாகபபரிகரஹிபபவனும (ராமஜாமாதரம) இது ஒரே பதம. மனககளிபபுறச செயயவலலு மணவாளனுமாகிய, 'ரமநதே யோகி னோ-நநதே' எனறு ஸ்ருதி ஆனநதபூரணனை மணவாளனுமாகிய (தவாம பராபய) உனனை அடைநது, என தநதை, (ஸதரியம) ஸத ரீயை இது மறறையவறறுககும உபலக்ஷணமாகையால தனது புதர மிதரகலதராதியான ஐஹிகபுருஷாரததததை யெனறபடி (அமநயத கிம) ஸதயமாக நினைததாரா? நினைககவிலலை யெனறபடி. ஆனநத ரூபனுகிப பகதாகளை மிகவும வசபபடுததிக கொள்கிற உனனை மண வாளனுகப பெறறு என தநதை மறறைப புதர மிதராதியான ஐஹிக

கைவிட்டு நீ காட்டுக்குப் போனுயென்று கேட்டிருந்து, இப்படிப்பட்ட உன்னை, 'அப்பொழுது என் மணவாளன் வாஸ்தவத்தில் பெண்பிள்ளையாகவேயிருந்து மேலுக்குப் புருஷவேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்து என் புதல்வியை மணம் புரிந்தனன்'[a] என்று நினைத்துக் கொள்வாரன்றோ?
[1] இவ்வுலகத்தார் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸூர்ய

ஙகளை யெல்லாந் துச்சமாக நினைத்துப் பரமாநந்தம் பெற்றனர். இப்படி ஸர்வாகரும் ஆநந்தகரனுகிய நீ எனக்கு ஏன் துக்கத்தை விளைக்கின்றனையென்று கருத்து

I இதற்கு—'அந்ருதம் வத லோகோऽயம் அஜ்ஞாநாத் யத்தி வக்ஷ்யதி। தேஜோ நாஸ்தி பரம் ராமே தபதீவ திவாகரே' என்ற மூலம் (அயம்லோகஃ) இந்த லோகம்,(யத்) எதை-ராமனிடத்தில் மிகவும் தேஜஸ்ஸிருக்கிறதென்பதை, (வக்ஷ்யதி) சொல்லுமோ, அது, (அஜ்ஞாநாத்) அவரது அஜ்ஞானத்தினுல், (அந்ருதம்வத) அபத்தமேயன்றோ? (தபதி திவாகரே இவ) ஜ்வலிக்கிற ஸூர்யனிடத்திற் போல,(ராமே) ராமனிடத்தில்,(பரந்தேஜஃ நாஸ்தி) மிகுந்த தேஜஸ்ஸில்லை -என்ற வீதை ராமனுக்குத் தேஜஸ்ஸு இருக்கிறதென்கிற வார்த்தையைத் தானே நிராகரித்தது இல்லையென்று நிர்ணயஞ் செய்தனள் - அன்றியே-(அஜ்ஞாநாத்) ராமனது ஸ்வரூபந் தெரியாமையால் (அயம் லோகஃ) இவ்வுலகம், (தபதி திவாகர இவ ராமே தேஜோ நாஸ்தி) ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸூர்யனிடத்திற் போல ராமனிடத்தில் மிகுந்த தேஜஸ்ஸு இல்லையென்று,(யத்)எதை,(வக்ஷ்யதி) சொல்லுமோ அது, (அந்ருதம்) அபத்தம் ஜனங்கள் ராமனுக்கு ஸூர்யனை நிகர்த்த தேஜஸ்ஸு இல்லையென்பது அபத்தம், அது அவனுக்கு உண்டென்றபடி இப்படி வீதை, உலகத்தார் ராமனுக்குத் தேஜஸ்ஸு இல்லை யென்பதை நிராகரித்துத் தான் உண்டென்று நிர்ணயஞ் செய்தாளென்று மற்றொரு பொருள் கூறுவர் அன்றியே—ராமனுக்குத் தேஜஸ்ஸு இல்லை யென்று முதலில் ஆக்ஷேபித்துப் பின்பு இப்படி சொன்னதேயென்று பயத்தினுல் உலகமே அங்ஙனஞ் சொல்லுமென்று தானன்றென்று தனது அபராதத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்வதாகவும் பொருள் கூறலாம் எப்படி யெனனில—(அயம்

னிடத்திற்போல் ராமனிடத்தில் மிகுந்த தேஜஸ்ஸிருக்கிறதென்று அஜ்ஞானத்தினால் சொல்லுகின்றனர்; அது அபத்தமேயன்றி ஸத்யமன்று இருக்குமாயின், அது ஸூர்யனிடத்திற் புலப்படுவதுபோல், உன்னிடத்தில் ஏன் புலப்படக்கூடாது? புலப்படாமையால் ராமனுக்குத் தேஜஸ்ஸில்லை யென்பதே உண்மை ஆயிரந் தப்புக் காரியங்களைச் செய்தாயினும் பார்யையைப் பரிக்க வேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்வார்களல்லவா? இங்ஙனமிருக்க, என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகும் விஷயத்தில் எந்த அகார்யஞ் செய்யவேண்டுமென்று நீ வ்யஸனப்படுகின்றனை? ப்ரலயகாலாக்னிக் கொப்பான கோபத்தையுடைய உனக்குப் பயம் எங்கிருந்து உண்டாகப் போகின்றது? மற்றொருவனை மனத்திலுங் கூட நினையாமல் உன்னிடத்திலேயே மிகுந்த ஆஸக்தியோடிருக்கின்ற என்னை விட உத்தேசிப்பதற்குக் காரணம் யாதோ? தெரியவில்லை மனத்தில் எதை நினைத்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மனவருத்தப் படுகின்றாயோ? இங்ஙனம் பயப்படுகின்றாயோ? தெரியவில்லை; அவ்வருத்தத்தினாலும் பயத்தினாலும் இப்படிப்பட்ட என்னை விட்டுப்போக விரும்புகின்றனை த்யுமத்ஸேனனது குமாரனாகிய ஸத்யவந்தனை அநுஸரித்திருப்பதையே வ்ரதமாகக் கொண்ட ஸாவித்ரியைப் போலிருக்கின்ற என்னை, உனதிஷ்டப்படி உன்னை யநுஸரித்தே யிருப்பவளாகத் தெரி

லோகः) இவ்வுலகம், (தபதி திவாகர இவ ராமே தேஜோ நாஸ்தி) ஜ்வலிக்கிற ஸூர்யனிடத்திற் போல ராமனிடத்தில் மிகுந்த தேஜஸ்ஸில்லை, என்று (அஜ்ஞாநாத்) ஜ்ஞானமில்லாமலு, ஆலோசியாமல், (அந்ருதம் யதி வக்ஷ்யதி தத்) அபத்தம் யாது மொழியுமோ, அது, அவ்வுலகம் இப்படி ராமனுக்குத் தேஜஸ்ஸில்லை யென்று அபத்தஞ் சொல்வது (வ்யத) ஐயோ! நான் பொறேனென்று கருத்து

ந்து கொள்வாயாக, தோஷமற்றிருக்கும் மஹானுபா
வனே! இப்படியிருக்க, குலத்தைக் கெடுக்கும்படியான
துஷ்டைகளைப் போல் நான் ஒருபொழுதும் மனத்தினு
லுங்கூட உன்னைத் தவிர மற்றொரு புருஷனைப் பார்ப்
பவளல்லேன். ஆகையால் உன்னோடுகூட வனத்திற்கு
வருவேனன்றி நிற்கமாட்டேன். [1] ராமா! கௌமாரா
வஸ்தையிற்றானே உன்னை மணம் புரிந்தனன், வெகு
காலம் உன்னோடுகூடி விளையாடிக் கொண்டு வசித்திரு
ந்தனன்; பதிவ்ரதையாயிருக்கின்றனன், உனக்குப் பார்
யையுமாயிருக்கின்றனன்; இப்படிப்பட்ட என்னை, பார்
யையைப் பிறர்க்குக் கூட்டிக் கொடுத்துப் பிழைப்பவன்
போல் நீயாகவே பிறர்க்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றனை.
எவர்க்கு ஹிதஞ் செய்துகொண்டிருக்கச் சொல்லுகிறு
யோ, எவர்க்குச் சுச்ரூஷை செய்யும்பொருட்டு என்னை
இங்கேயே நிறுத்தி வைக்கின்றாயோ, அந்தத் தாய்மார்
களுக்கு நீயே அனுகூலனாயிருந்து எப்பொழுதும் சா

1 இதற்கு—'ஸ்வயம் து பார்யாம் கௌமாரீம் சிரமத்யுஷிதாம் ஸதீம் | சைலூஷ இவ மாம் ராம பரேப்யோ தாதுமிச்சஸி' என்று மூலம்.—தனது கடமையான பாதிவ்ரத்யத்தை அறிவித்துக் காட்டுக்குத் தான் வருவதை ஸம்மதிக்காமையை அறிந்து மீளவுங் கோபித்துச் சொல்லுகிறாள் அல்லது பரதனுக்கு ராமன் ராஜ்யங் கொடுக்கப் பொறாமல் ஸீதை இவ்வண்ணம் மொழிந்தனள் எப்படியெனில்—ராமா! (பார்யாம்) பரிக்கத் தகுந்த, ஏனெனனில்—(ஸதீம்) அநச்வரமாகிய, ஏனெனனில்—(சிரமத்யுஷிதாம்) வெகுகாலமாக உன் பிதுரு பிதாமஹர்களே பிடித்து அவிச்சின்னமாக வந்துகொண்டிருப்பதும், (கௌமாரீம்) குமாரவயதுடையோனாகிய நீ பெறத்தக்கதும், அதாவது—யௌவராஜ்ய ரூபமாகிய வென்றபடி (மாம்) ராஜ்ய லக்ஷ்மியை, (சைலூஷஇவ) வேஷதாரியைப் போல, (பரேப்ய:) பரதாதிகளுக்கு, (தாதுமிச்சஸி) கொடுக்க விரும்புகின்றனை. இங்ஙனங் கொடுப்பது உனக்குத் தகாதென்று கருத்து

ன்ன கார்யத்தைச் செய்துகொண்டிருப்பாயாக. நானே உன்னுடன் கூடவே வந்துவிடுவேனன்றி, இங்கிருக்கப் போகிறேன். யாருக்கு இத்தனை பொழுதாக ஹிதம் போதித்துக் கொண்டிருந்தாயோ, யாரைப் பற்றி நீ மனவருத்தப்படுகின்றாயோ, அப்படிப்பட்ட நான் சொல்லுகிற இவ்வார்த்தையை நீயே இப்பொழுது கேட்டு நான் சொன்னபடி என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவாயாக. எவனிடத்தில் ஹிதமாக நடந்துகொள்ளும்படி எனக்குப் புத்தி சொல்லினையோ, எவனது அபிஷேக ப்ரயோஜனத்தைப் பற்றித் தந்தையினால் நிராகரிக்கப்பட்டனையோ, அப்படிப்பட்ட பர்த்தனது இஷ்டத்தின்படி நீ அனுவர்த்தனஞ் செய்து அவனது ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலித்துக்கொண்டிருப்பாயாக. என்னை மாத்ரம் அநுவர்த்தனஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்படிக்குச் சொல்லவேண்டாம். நானே உன்னையே பின்சென்று வருவேன். ஸமஸ்தமுந்தெரிந்த நீ என்னை இவ்விடத்தில் விட்டுக் காட்டுக்குப் போகலாகாது. தவஞ் செய்வதோ, அரண்யத்தில் வஸிப்பதோ, அல்லது ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போவதோ, இவையெல்லாம் உன்னோடுகூடவே எனக்கு நேருமாக. நீ இல்லாமல் எனக்கு ஸுகம் வேண்டாம். உன்னைப் பின்சென்று நான் வந்துகொண்டிருக்கையில், எனக்கு எப்படிப்பட்ட மார்க்கத்திலும் யாது கஷ்டமும் நேராது. மேலும், உத்யானவனத்தில் விளையாடுவது போலவும், பூம்படுக்கையிற் படுத்துக்கொண்டிருப்பது போலவும் ஸுகமாகவே இருக்கும். வழியில் முளைத்திருக்கும் தர்ப்பங்களும், நாணற்களும், முட்புதர்களும், மற்றுமுள்ள முட்செடிகளும், உன்னுடன் கூடப் போகும்பொழுது, எனக்குப் பஞ்சு போலவும் மான் தோல் முதலிய தோல் போலவும் மிதிப்பதற்கு ஸுகமாகவே யிருக்கும். மனக்களிப்புறச் செய

யும மஹாபாஹுவே! அரண்யத்தில பெருங்காறறடிக்கை
யில மேறகிளமபி எனமேல வநது விழும புழுதியை வாஸ
னைகலநத மேலான சநதனப்பூசசாகவே நினைபபேன.
நீ அரணயததிலிருககுமபொழுது அஙகு நடுவில இளம
புலலுள்ள விடஙகளில படுததுக் கொள்வதைக்காட்டி
லும, இந்தச சிததிரகமபலஙகளும துபபட்டிகளும பாப
பின மஞசங்களினமீது படுத்துக்கொளவது மிகுநத ஸு
கமாகுமோ? ஆகாது அரணயததில நீ இலைகளையாயி
னும, கிழங்குகளையாயினும, காயகளையாயினும, கொஞ
சமாயினும, அதிகமாயினும, எதை உன கையால பறித
துக கொணடுவநது கொடுபபாயோ, அது எனககு அமி
ரததததை நிகாதத ரஸமுடையதாயிருககும அஙகு அந
தந ருதுககளில பூககினற அநதநதப புஷபஙகளைச சூட்
டிககொண்டும அநதநதப பழஙகளைச சாபபிட்டுககொண்
டும ஸுக்மாயிருபபேனாகையால, அங்கு என தாயாரை
யாவது தநதையையாவது வீட்டையாவது எவவளவும
நினைககமாட்டேன நீ எனனை அழைததுககொண்டு
அரணயததிறகுப போனபினபு, உனககு அவவிடததில
எனனைபபற்றி எதாயினும அனிஷ்டமாவது மனவருத்த
மாவது ஸமபவிககாது. ஆகையால எனனை அஙகுக காப
பது உனககுக கஷ்டமாயிராது. ஆயிரமபடச சொலலி
யென்? ஒரு வார்த்தை சொலலுகிறேன; கேட்பாயாக
ராமா! உனனோடு கூடியிருபபதே எனககு ஸ்வர்க்கம்;
உனனைப பிரிநதிருபபதே எனககு நரகம எனககு உன
னிடததிலுள்ள பரீதி உனனைவிட்டுப பிரிநதிருககமுடி
யாதபடி மிகுநதிருககுமெனபதை இதுவரையில பலவித
மாக அனுபவிததிருபபவனாகையால எனனை அழைத
துக்கொணடே நீ அரணயததிற்குப் போகவேண்டும.
இபபடி அரண்யத்திறகு வருவதாகப பயமினறி நிசசயித்

துக் கொண்டிருக்கிறீர் என்னை அரண்யத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகமாட்டீரா? அப்படியாயின் இப்பொழுது நீ இங்கிருக்கும்பொழுதே விஷத்தைப் பானஞ்செய்து ப்ராணன்களை விடுவேனன்றிப் பகைவரது வசத்தில் கொஞ்சமாயினும் இருக்கப்பொறேன். ராமா! நான் இப்பொழுது ஒருக்கால் சாகாமலிருப்பேனாயினும், நீ போனபின்பாவது துக்கத்தினால் என் ப்ராணன்கள் தப்பாமற் போய்விடும். பிறகு துக்கத்தினால் சாவதைக்காட்டிலும் இப்பொழுது நீ இருக்கும்பொழுதே நீ கைவிட்டுப் போகும்பொழுதே ப்ராணன்களை விட்டுவிடுவது நலம். பிறகு துக்கத்தினால் சாவது அழகன்று. உன்னைவிட்டுப்பிரிந்து இந்த துக்கத்தை முஹூர்த்தகாலங்கூடப் பொறுத்திருக்க வல்லவளல்லேன். இங்ஙனமிருக்கையில், முதலில் ஸம்வத்ஸரங்கள் பத்து; இடையில் மூன்று ஸம்வத்ஸரங்கள்; கடைசியில் ஒன்று; இப்படி பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களைப் பொறுப்பது சொல்லவேண்டுமோ!" என்றனள். இங்ஙனம் அம்மடந்தை சோகத்தினால் பரிதபிக்கப்பட்டவளாகிக் கேட்போர்களுக்கு மனமிரக்கமுண்டாகும்படி மிக்கமனவருத்தத்துடன் பலவாறாகக் கதறி ஆயாஸம் அடைந்தும் சரீரம் ஸ்வாதீனமில்லாமல் பரவசமாகப் பெற்றும் பிறகு தன் பர்த்தாவாகிய ராமனை அழுந்தக் கட்டியணைத்துப் பெருங்குரலுடன் அழுதனள் அம்மடந்தை; ராமன் பலவிதமாகச் சொன்னவார்த்தைகள் மனத்தில் அழுந்தப்பெற்று விஷம்பூசின பாணங்களால் அடியுண்ட யானைப்பேடைபோல மிகவும் வருந்தி, அரணிக்கட்டையைக் கடைகையில், அது வெகுகாலமாக உள்ளே அடங்கியிருந்த அக்னியைக் கக்குவதுபோல, வார்த்தையின் பாரகினால் வெகுநேரமாக உள்ளேயடங்கியிருந்த கண்ணீர்களை வெளியிட்டனள். அப்பொழுது துக்கத்தினால் வ

ருந்தி இடைவிடாமல் அழுதுகொண்டிருக்கிற அவளது கண்களினின்றும் மெய்யெல்லாம் அழிந்துபோகையில் ஸ்படிகம்போல் நிர்மலமாகிய கண்ணீரானது, தாமரைப்பூவினின்று தேன் பெருகுவதுபோல் பெருகிக்கொண்டிருந்தது. நிர்மலமாகிய சந்த்ரபிம்பம்போல் வெளுத்த ஒளியுடன் ப்ரகாசிப்பதும் நீண்டழகிய கண்களையுடையதுமாகிய அம்மடந்தையின் முகம் மனவருத்தத்தினலுண்டாகும் வெப்பம் நிரம்பப்பெற்று, ஜலத்தினின்றும் வெளியில் எடுக்கப்பட்ட தாமரைப்புஷ்பமானது வெயில்பட்டு வாடுவதுபோல் ஒளிமழுங்கி வாடிப்போயிற்று அப்பொழுது ராமன், மிகவுந் துக்கித்து மூர்ச்சித்தாற்போலிருக்கின்ற அந்த ஸீதையைக் கைகளால் வாரியணைத்துக்கொண்டு மிகுந்த நம்பிக்கையை விளைக்கும்படியான நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஆச்வாஸப்படுத்திக்கொண்டே 'தேவீ' உனக்கு மனவருத்தமுண்டாகிறபடி யிருப்பின், எனக்கு ஸ்வர்க்கம் நேரிடுமாயினும் விரும்பமாட்டேன் ஸமஸ்த ஜந்துக்களையும் படைத்துக்காத்து அழிக்குந்தன்மையனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு எப்படி எதிலும் பயமில்லையோ? அப்படியே எனக்கும் எதனாலும் பயம்நேரிடாது. அழகிய முகமுடையவளே! உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கப் பொருந்தவனாயினும் எங்கும் எக்காலத்திலும் பயமென்பது சிறிதுமில்லாதிருப்பவனாயினும், உன்னை அரண்யத்திற் கொண்டுபோய், காப்பாற்ற வல்லவனாயினும் உன் மனத்திலுள்ள அபிப்ராயம் முழுவதும் எனக்குத் தெரியாதிருந்தமையால், நீ என்னுடன் அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்ய ஸம்மதிக்காமலிருந்தனன் மிதிலாதிபதியின் புதல்வியே! என்னோடுகூடி வனவாஸஞ் செய்வதற்காக நீ படைக்கப்பட்டனை அதற்கு நிச்சயஞ் செய்துகொண்டே யிருக்கின்றனன். ஆகையால் எப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேரிடுமா

யினும் கலககம்பெருமல, திடமான மனமுடையவன கீாத்
தியைக கைவிடப பொருதிருபபதுபோல, உனனை நான
விடடிருககபபோறேன. யானையின துதிககைபோன றதொ
டைகளுடையவளே! வானப்ரஸ்த தாமத்தை முன்பு ராஜ
ர்ஷிகள் பத்னிகளோடுகூடியே ஆசரித்தனர் ஆகையால
நானும பூாவர்களது தர்மத்தையே அனுஸரித்து உனனை
வனத்திறகு அழைத்துககொண்டுபோகினறனன. ஸாவி
சசலை ஸூாயனைப பினசெலவதுபோல, நீயும எனனைப பி
னதொடாநது வருவாயாக. ஜனகமஹாராஜன புதலவியே!
தநதை அரண்யததிற்குபபோவெனறு சொனன ஒருவாா
த்தையே அனறு; அபபடியே செயகிறேனெனறு ஸதயமு
ஞ செயதேனாகையால, அநதத தநதையின வாாத்தை மே
லும பலிஷடமாயிறறு நான செயத ஸதயததுடன கூடி
ய அநதத தநதையின வாாததையே எனனை அரண்யத்
திறகுப போகுமபடி துரததுகினறது. ஆகையால நான
போகாமலிருகக நேரவே நேராது அழகிய நிதமபததை
யுடையவளே! தநதைககும தாயககும சொனன சொற்
படி அடங்கி நடககையே தாமம இதைககாட்டிலும மற்
றொரு தாமம இலலை. ஆகையால பித்ருவாகய பரிபாலன
ஞ செயய முயனறிருக்கினற நான அநதத் தாமததை உ
லலஙகனஞசெயது பிழைததிருககப பொறேன 'பிதரு வ
சனபரிபாலனஞ செயவதென? தெயவததை ஆராதித்து
கொண்டு இங்கேயே இருக்கலாகாதா' எனறு வினவுகி
னறுயோ? ப்ரதயக்ஷமாக நமககு ஆஜ்ஞை செய்து நாம
செயயும ஆராதனத்திறகு வஶயாகளாயிருககுந தாய தந
தை குரு எனகிற இநத பரதயக்ஷ தெயவங்களை விட்டு,
பரத்யக்ஷமாக நமக்கு ஆஜஞை செயயாமல, நமது ஆரா
தனததிறகும வசபபடாமல ஸவதநத்ரமாயிருககிற தெய
வத்தை அவவோவிதங்களால எபபடி ஆராதிககலாகும?

அழகிய கடைக்கண்களையுடையவளே! தாய தநதை குரு
என்கிற இமமூவரே மூன்று லோகங்கள். இவரகளை ஆரா
தித்தோமாயின, மூன்று லோகஙகளையும் ஸவாதீனபபடு
த்திககொளளலாம. இவரகளுககுச சுச்ரூஷை செயதோ
மாயின, மூன்று லோகஙகளிலுள்ள தேவதைகளை யெல
லாம ஆராதித்தவளவு பயன உணடாகும. இவரகளைப
போல பரிசுததமாயிருபபது மறறொன்றும இலலை. ஆன
துபற்றி நான இவரகளையே ஆராதிததுக கொணடிருககி
னறனன ஸீதே! பிதரு சுச்ரூஷை எபபடி பரலோகததி
லுள்ள க்ஷேமஙகளை உண்டாககசசெயது மேனமையைக்
கொடுககுமோ? அபபடி ஸதயமாவது தானஙகளாவது,
உரிய தக்ஷிணைகளுடன கூடிய யாகஙகளாவது பரலோக
க்ஷேமஙகளைக கொடுபபவையலல ஸவரககமாயினும,
தனமாயினும, தானயமாயினும, விதயைகளாயினும,
புதரரகளாயினும், ஸுகமாயினும, இனனும மறறை
யேதாயினும, குருசுச்ரூஷை நடத்திககொண்டிருநதால
அனைததும ஸிததிககும. அததால ஸிததிககாதது ஒன
றுமே இல்லை. தாய் தநதைகளுககு இடைவிடாமல ஆஸ
க்தியுடன சுச்ரூஷைகள செயதுகொண்டிருககும் மஹா
னுபாவரகள, தேவலோகததிலும கநதரவ லோகததி
லும, கோ லோகததிலும, மறறுமுளள புணய லோகங
களிலும போயச சென்று ஸுகானுபவம பெறறுக கடை
சியில பரஹ்மலோகம பெறுவரரகள அபபடி ஸவதநதர
ராகிய தநதை, ஸதயததையும தாமததையும திடமாகக
கைபபறறி எனனை எப்படி ஆஜ்ஞாபிததாரோ? அபப
டியே நடநதுகொளள *விருமபுகினறனன தநதையின
ஆஜ்ஞையை அனுவர்த்திபபது ஸநாதன தர்மமனறு?
ஸீதே! இதுவரையில் உன் மனக்கருததது எனககுத்
தெரியாதிருநததனால, உன்னைத் தணடகாரணயத்தி

ற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக எனககுப் புததியிற் படாதிருநதது. அபபடிபபட்ட நீ அரண்யத்தில் இரு பபேனென்று சொலலி எனனைப் பினதொடர்நது வரும படிக்குக கெட்டியாக நிசசயித்துக கொணடிருககின றனை அதனல இபபொழுது உன மனககருதது எனக்கு வெளியாயிற்று. ஆகையால உன்னை அழைததுககொண்டு போகினறேன தோஷங்களொனறுமினறி அழ காய விளங்கும அவயவஙகளுடையவளே! மனமயங்கச் செயகினற மனோஹரமான கண்களுடையவளே! ஜானகி! அரண்யத்தில எனனேடுகூட வஸிககுமபடிககுத தெயவ மே உனனைப படைததிருககினறதலலவா? ஆகையால பயப்படுநதனமையுளள பெண்பிளளையாயினும என்னு டன புறபபட்டு வருவாயாக உனக்கு யாதொரு பயமும ஸமபவிககாது. அங்கு என்னுடன தாமங்களை ஆசரித் துக கொண்டிருபபாயாக. ஆசைககிடமாகிய நாயகியே! ஸீதே! பாததாவை அனுஸரிததுப போகவேணடுமென னும நிசசயம உனக்கு நனகு உண்டாயிருககினறது. இது உன் குலததிற்கும என குலததிற்கும தகுநதிருககின றது; மிகவும சுபமாயிருககினறது. அழகிய பினபுறமுடை யவளே! இனி நீ வனவாஸததிற்கு உரியனவாகிய காரிய ங்களைச செயயத் தொடஙகுவாயாக இனி நீ இலலையா யின எனககு ஸவாககமாயினும ஸமமதிககாது. பராஹ் மணாகளுககுப பலவித ரத்னங்களையும, பிச்சைக்காரர்க ளுககு இஷ்டப்படி போஜனங்களையும, கொடுபபாயாக. மேலும், எவர் எதை ஆசைபபடுகிறாாகளோ, அதை அவாகளுககுத் தபபாமல கொடுபபாயாக பொழுது போ ககவேண்டாம தவரையுடன கார்யங்களைச செயவாயாக. பராஹ்மணாகளுக்குத் தானஞ் செயத பினபு, மிகுநத விலையுள்ள ஆபரணங்களையும், மேலான வஸ்த்ரஙகளை

யும், விளையாடுவதற்கு உபயோகபபடுமபடியான அழகிய பொமமை முதலிய உபகரணஙகளையும, படுகைகளையும, பலலககு முதலிய வாஹனஙகளையும, என தாயினும் உன தாயினும யாவையாவை இருககினறனவோ? அவையெலலாவறறையும நமது வேலைககாரரகளுககுக கொடுதது விடுவாயாக' எனறனன. அநத மடநதையர் மணியான ஸீதாதேவியும, தான கூடவே அரணயததிற்கு வருவது பாத்தாவுககு ஸமமதமாயிருககிறதெனறு தெரிகையில, மிகுநத ஸநதோஷம அடைநது, சீகரமாக அவன சொனனபடியே தானஙகளைச செயய ஆரமபிததனள அதன பிறகு மிகுநத புகழ பொருநதிய அநத ஸீதா தேவி, பாத்தா சொனன வாரத்தைகளை ஆலோசிதது மிகக மனக களிபபுறறு மனத்தில மறறொரு சிநதையினறித திடப படுததிக கொண்டு தாமிகாகளா யிருபபவாகளுககுத தனஙகளையும ரதனஙகளையும யதேஷடமாகத தானஞ் செயயததொடஙகினள முபபதாவது ஸாககமமுறறிறறு

(ராமன லக்ஷமணனை அரணயததிறகுத தனனுடன வரவேணடாமெனறு சொலலித தடுததல.)

லக்ஷமணன கௌஸலயையின கருஹத்திலிருநது ராமனோடுகூட முனபே வநதிருநதனனு; ஆகையால அவன ராமனுக்கும ஸீதைககும நடநத ஸம்வாதததைதக கேட டுத் தனககுள் 'தனககு ஆததச சரீரமாகிய ஸீதா தேவியை அழைததுககொணடு போவதறகே எவவளவோ கஷடபபட்டு ஸமமதித்தனன. இனி என கதி யாதோ' என்று சிநதித்து மனவருதத்திலை கண்களிரண்டிலும கண்ணீர் ததும்பப பெறறு, துககததைதப பொறு

கக முடியாமல, [1] அம்மஹாயசஸ்வியான லக்ஷமணன

I இதறகு மூலம— 'ஸஹீ ராதுஶ் சரணௌ மாஜநிபீஇய ரவூநநரை: | ஸீ தாஸமுவாசாதியளா ராவவம்ச மஹாவரதம்' இதில லக்ஷமணன் தனககு ராமனைப பினதொடாநது செலலும ப்ர யோஜனம் ஸித்தியபதறகாக ஸீ தாதேவியின் புருஷகாரததைக கொணடு ராமனைச சரணம புகுகிறுன்—(ஸ:) ராமனே அநுவா ததிபதறகு ராமனே யனறி மறறொரு உபாயமிலலே யெனனும படி யிருப்பவ னென்றபடி அநயோபீயனெனறபடி (ஸீரா து:) உடனபிறநதவனுடைய இதில தடுககமுடியாத ஸமபந் தஞ சொலவதனுல சரண்யனெனபது சொலலபபடடது சரணயன-ரக்ஷிககவலலவன? (சரணௌ ஶிபீஇய) ஸ்ரீ பாதஙகளைப பிடிததுக கொணடு. இதனுல சரணுகதி சொலலப்படடது (மாஜம்) கெட்டியா சப் பாதஙகளைபபிடிததுக கொணடானெனறபடி இதனுல—மிகுந்த விஶ் வாஸமுடையவனுயிருககை சொலலபபடடது இஙஙனஞசெய து, முதலில (ஸீ தாம) புருஷகாரததிறகாக ஸீ தாதேவியை ஆஶ் ரயி தது,(உவாச) மொழிநதனன பினபு ஸீதையின புருஷகாரததினுல (மஹாவரதம) 'நதயஜேயஙகயஞ்சந' 'ஏதஜ் வரதம மம'எனறு ஆஶ் ரிதரக்ஷண மெனனும மஹாவரததகதை யுடையவனுகிய, (ராவவம்) ரகுகுலததிற பிறநத மஹானுபாவனே. ரகுகுலததிற்குச சரணுகத ரக்ஷணஞ செயகையே தாமமென்று ரகுராக்ஷஸ ஸமவாதம் முதலிய விடஙகளில பரவிததமாகையால அப்படிபபட்ட வமசததிற பிறநத ராமனைப பாாதது, (உவாச) மொழிநதனன சரணுகதியால ஸமஸத பலனகளும ஸித்திககினறனவாகையால சரணம அடைநது தனது அபிமத பலததைத தெரிவிததானெனறபடி 'ஸஹீ ராதுஶ் சரணௌ மாஜநிபீஇய' எனகையால தவய வாகயததில பூாவகணடததிற சொனன சரணுகதியும,'ராவவமுவாச' எனகையால உததர கணட த்திற சொன்ன பலபாராததனையும, 'ஸீ தாமுவாச' என்கையால இரணடு கணடததிலுமாகச சொனன புருஷகாரபரிகாஹமும், இஙகு அனுவதிககப்பட்டதெனறு தெரியவருகின்றது. இப்படிககுக கோவிநதராஜர் கூறுவா

(ஸ:) பரமபதததில மாதரமேயனறி அவதரித்த இவ்வுலகததிலுங கூடக கைஙகாயஞ் செயய வேணடுமென்று கூடவே அவதரிததவு

தமையனது பாதங்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக். கொண்டென்றபடி (ரகுநந்தந:) பெரியோர்களை அனுவர்த்திக்கும் ரகுகுலத்தவர்களை யெல்லாம் தத்யானுவர்த்தனத்தினால் ஆனந்திக்கச் செய்பவன். (அதியஶா:) தான் ராஜகுமாரனாயிருந்தும் 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி' என்று ஜ்யேஷ்டனை அனுவர்த்திப்பதனால் உண்டான மஹாகீர்த்தியுடையவனை இப்படிப்பட்டவனாகிய லக்ஷ்மணன், (ப்ராது:) லக்ஷ்மணனது அனுவர்த்தனத்தை அங்கீகரித்து அதன் மூலமாக அவனைப் பரிக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானுடைய. லக்ஷ்மணனுக்குத் தன் கைங்கர்யத்தை ராமன் அங்கீகரிப்பதே தன்னை அவன் பரிப்பதாகுமென்று கருத்து. (சரணௌ) ஸ்ரீ பாதங்களிரண்டையும். இங்கு த்விவசனத்தினால் (இருமையினால்) 'சர கதிபக்ஷணயோ:' என்று கதியைச்சொல்லுகிற சரதாதுவினின்றும் இப்பதம் உண்டானதாகையால் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் இரண்டுமாயிருப்பவையென்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது. (சரணௌ) கையைப் பிடித்தோமாயின், ஒருக்கால் நிராகரிக்கவுங்கூடும், பாதங்களைப் பிடித்தபோது அவஶ்யம் அங்கீகரித்தே தீரவேண்டுமென்றபடி (காடம் நிபீட்ய) கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு. தன்னை விட்டுப் போவானாயின், நிற்கப் பொறாத தன் அபிநிவேசமெல்லாந் தோற்றும்படி யென்றபடி. இதனால்-ஸ்வீகாரந் தெரியவருகின்றது (ஸீதாமுவாச) ஸீதையைப் பார்த்துச் சொல்லினன் பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு செவியிற்படவன்றோ விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டும் சேதனர்செய்யும் விண்ணப்பங்களைப் பிராட்டி மூலமாகவே திருச்செவிசாத்தியருள்பவனாகையால் தானும் திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டியின் திருவவதாரமாகிய ஸீதாதேவி மூலமாகத் திருச்செவியிற்பட விண்ணப்பஞ் செய்தானென்று பொருள்.

அன்றியே—'ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:, ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்| ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ, கோப்த்ருத்வவரணந்ததா' என்கிற சரணாகதியின் அங்கங்களை இதிற் சொல்லுகின்றார்.

(சரணௌ) என்ற த்விவசனத்தினால்—உபாயோபேயத்வமும், (காடம்) என்கையால்—சங்கையில்லாமையும், அதாவது—விஶ்வாஸமும். (சரணௌ நிபீட்ய) என்கையால்—சரணாகதியும், (ரகுநந்தந:) என்கையால்—வம்சபாவனத்வமும், (ஸீதாமுவாச) என்கையால்—புருஷகார வரணமும், (அதியஶா:) என்கையால்—கைங்கர்ய ஸாம்

ண்டு முதலில் புருஷகாரத்திற்காகப் ஸீதையைப் பார்த்துப் பின்பு ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷண மென்னும் மஹாவ்ரதத்தைக் கைவிடாமற் பரிபாலித்து வருகின்ற ஸ்ரீராமபிரானைப் பார்த்து 'நீ அரண்யத்திற்குப் போவது எனக்கு ஸம்மதமாயில்லை [1] போகவேண்டுமென்று உனக்குப் புத்தி உண்டாகுமாயின், அங்கு மந்ருகங்களும் யானைகளும் எங்கும் நிரம்பி யிருக்குமாகையால், நான் முன்னே வில்லைத் தரித்துக்கொண்டு போகப் புறப்பட்டு உன்னைப் பின்னே சென்று வருகின்றனன். [2] நீ என்னுடன் கூடிப் பக்ஷிகளும் ம்ருகஸமூஹங்களும் காஜித்துக் கொண்டிருக்கப் பெற்று மிகவும் பயங்கரமாகிய அரண்யங்கள் பலவுந் திரியக்கூடும் [3] நீ இல்லையாயின், எனக்குத் தேவலோக

ராஜ்ய லாபத்தினால் உண்டான பரஸிதத்தியும், (ராகவம்) என்கையால்—ரக்ஷகனுக்குரிய குணவிஷ்டகமும், (மஹாவ்ரதம்) என்கையால்—சரணாகத பரித்யாகஞ் செய்யில் தன் வ்ரதத்திற்கே ஹானி உண்டாகையும் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன.

1 இந்த வாக்யத்தினால் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை செய்யப்பட்டது இதில் (ய நுஃ-வில்லை) என்பது கைங்கர்யத்திற்கு ஸாதனம்.

2 இதில் (பலவும்-வஹூந்) என்கையால் ஸர்வதேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தகுந்த ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் ப்ரார்த்தித்தானென்று தெரியவருகின்றது.

3 முன்பு அநந்யோபாயத்வஞ்சொன்னாற்போல இப்பொழுது அநந்யப்ரயோஜனத்வஞ் சொல்லுகின்றான்-இதற்கு - 'நதேவலோகா க்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே । ஐஸ்வர்யம்வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா' என்றுமூலம் இங்கு நீ தவிர மற்றை யெதுவும் எனக்கு ப்ரயோஜனமன்றென்பதுவே—அநந்யப்ரயோஜனத்வமென்று, தெரிகின்றது. (தேவலோகாக்ரமணம்) 'தேவாநாமபூரயோத்யா' என்கிறபடியே தேவலோகமென்றால் இங்குப் பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. நீ இல்லையாயின் எனக்குப் பரமபதப்ராப்தியும் வேண்டாம். உன் கைங்கர்யத்தைவிட்டு மோக்ஷத்தையுங்கூட விரும்பேனென்று கருத்து.(அமரத்வம்) 'ஜராமரணமோக்ஷாய' என்கிறபடியே ஜராமரண

ப்ராபதி நேருமாயினும், அமரத்வம் கைபுகுமாயினும், அவைகளை விரும்பமாட்டேன்; த்ரிலோகைச்வர்யமாயினும், அதை நான் ஆசைப்படேன்' என்று மொழிந்தனன் லக்ஷ்மணன் ராமனோடுகூட வனத்திற்குப்போக வேண்டுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு இங்ஙனஞ் சொல்லுகையில், ராமன் இனிய உரைகளைச் சொல்லி நீ வர வேண்டாமென்று தடுக்கையில், மீளவும் அவனைப் பார்த்து [1] 'நீ முன்னமே நான் வனத்திற்கு வரும்படி அனு

ங்களினின்றும் விடுபட்டிருந்து ஆத்மானுபவஞ்செய்கையாகிற கைவல்யத்தை இங்கு அமரத்வமென்கிறது. கைவல்யமென்கிற மோக்ஷத்தையும் விரும்பேனென்றபடி. (லோகாநாமைஸ்வர்யம்) த்ரிலோகாதிபதித்வம். அல்லது ப்ரஹ்மத்வம் இதையுங்கூட, (நகாமயே) விரும்பமாட்டேன் ஐஸ்வர்யகைவல்யபகவல்லாபங்களென்கிற இம்மூன்று புருஷார்த்தங்களில் பகவல்லாபத்தையே விரும்பாதொழியில், மற்றைக் கைவல்யத்தையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் அபேக்ஷிக்கமாட்டானென்று சொல்லவேண்டுமோவென்று ராமகைங்கர்யத்தைத் தவிர மற்றை மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் விரும்பாமை இங்குச் சொல்லப்பட்டது.

1 ஓரிடத்தில்— 'உபக்லுப்தஞ்ச யத்கிஞ்சிதபிஷேகார்த்தமத்ய மே । ஸர்வம் விஸ்ருஜ்ய க்ஷிப்ரம் குரு கார்யம் நிரத்யயம்' (இப்பொழுது எனது அபிஷேகத்தின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட காரியம் ஏதேதுண்டோ அதையெல்லாம் விட்டுத் தொலைப்பாயாக; கெடுதியில்லாத காரியத்தை நடத்துவாயாக) என்று ஸம்மதியைக் காட்டினன். மற்றோரிடத்தில்— 'தஸ்மாத் பரித்யாப ஸந்தாபம் மதபிப்ராயம் அநுவிதாய மாம் । ப்ரதிஸம்ஹாரய க்ஷிப்ரமாபிஷேசநிகீ: க்ரியா:' (ஆகையால் நீ பரிதாபத்தை விட்டு எனது அபிப்ராயத்தை அனுஸரித்திருப்பாயாக; என்னுடைய அபிஷேகத்தைப்பற்றிய காரியங்களைச் சீக்ரத்தில் நிறுத்திவிடுவாயாக) என்று அனுமதியைத் தெரிவித்தனன். இன்னுமோரிடத்தில்— 'ஸ்ரீ ப்ராத்ருபுத்ரா: ஸௌமித்ரே ப்ராணேப்யோऽபி விஸேஷத: । த்வயா ஸார்த்தம் தருணீ பௌர பாராணா: ப்ரியதரா மம' (எனக்கு ப்ராணன்களைக்காட்டிலும் மிகவும் ப்ரியர்களாகிய பரதசத்ருக்னர்களை

மதி கொடுத்திருக்கின்றனை. அங்ஙனமிருக்க, மறுபடியும் என்னை வரவேண்டாமென்று தடுக்கின்றனையே! இது வென்? கீர்த்தோஷ்வபாவனே! நான் உன்னோடு வனத்திற்கு வர விரும்புகையில் வேண்டாமென்று தடுப்பதற்குக் காரணம் யாது? இதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகின்றனன். நான் இப்பொழுது யாது அபராதஞ் செய்தேனென்று எனக்கு ஸம்சயம் உண்டாயிருக்கின்றதாகையால் அதை எனக்குத் தெரியச்சொல்ல வேண்டும்' என்றனன். பின்பு மஹா தேஜஸ்வியாகிய ராமன், தன் முன்னிலையில் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு தனக்கு முன்னாகவே அரண்யத்திற்குப் போகமுயன்று, அங்ஙனம் பேராவற்குரிய வீரனாயிருந்தும் 'என்னையுங் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போக வேண்டும்' என்னும் வேண்டுகோளுடன் நின்றுகொண்டிருக்கிற லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து 'நீ என்னிடத்தில் மிகுந்த ஸ்நேஹமுடையவன்; தாமத்தில் மனது செல்லப் பெற்றவன்; வீரத்தன்மையமைந்தவன், எப்பொழுதும் ஸன்மார்க்கத்திலேயே நடக்குந் தன்மையுடையவன்; எனக்கு ப்ரீதிக்கிடமாயிருப்பவன்; பின்னும் ப்ராணனைப் போன்றவன்; நான் சொன்னபடியே நடந்து எனக்கு ஸ்வாதீனமாயிருப்பவன்; எனக்குப் பின் பிறந்தவன்; என்னோடு ஸுகதுக்கங்களிரண்டு மொத்திருக்கப் பெற்றவன்; ஆகையால் நீ என்னோடு

நீ உடன்பிறந்தவர்களைப் போலவும், புதல்வர்களைப்போலவும் விசேஷித்துப் பார்க்கவேண்டும்) என்று பரதசத்ருக்னர்களையே அனுஸரிக்கும்படி ஸீதைக்கு மொழிந்தனன்; லக்ஷ்மணனை அனுஸரித்திருக்கும்படிக்குச் சொல்லாமையால் லக்ஷ்மணன் அயோத்யையில் நில்லாமல் தன்னோடுகூடவே அரண்யத்திற்கு வருவானென்று தெரிவித்தனன் ஆனதுபற்றியே லக்ஷ்மணன் (முன்பு அனுமதி செய்து இப்பொழுது வேண்டாமென்பானேன்?) என்று வினவினனென்று தெரியவருகின்றது.

கூட வருவாயாயின், நான் சொன்ன கார்யங்களைச்செய்ய வல்லவனாகையால் எனக்கு ஸௌக்யமே. லக்ஷ்மணா! என்னோடுகூட நீ இப்பொழுது அரண்யத்திற்கு வருவாயாயின், பிறகு கௌஸல்யையையாவது ஸுமித்ரையையாவது இருந்து பார்த்துக்கொள்பவர் யாவர்? அதற்காகவே உன்னை வரவேண்டாமென்று நான் முன்பு அனுமதி செய்தது அப்பொழுதைக்குப் பரிஹாரமாகச் சொன்னதேயொழிய வேறில்லை. 'அரசனே அவர்களைப் பரிக்க வேண்டியவன்' என்கிறாயோ? பூமியின்மீது மேகம் மழையைப் பெய்வது போல், தன்னைப் பற்றியிருப்பவரது விருப்பங்களையெல்லாம் ஈடேறச் செய்யும் மஹா தேஜஸ்வியாகிய அரசன் கைகேயியின் மனத்திற்குட்பட்டுக் காமபாசத்திற் கட்டுண்டு தடை பட்டிருக்கப் போகின்றனன். அவன் எப்படிப் பரிக்கப் போகின்றனன்? அச்வபதியின் குமாரத்தியாகிய கைகேயி இந்த ராஜ்யம் முழுவதுங் கைப்பற்றின பின்பு மனவருத்தமுற்றிருக்கின்ற தன் சகளத்திகளுக்கு எள்ளளவாயினும் நன்மையைச் செய்யமாட்டாள். 'போஷிப்பதற்குப் பரதன் இல்லையோ?' என்பாயாயின், அவனும் ராஜ்யத்தைப் பெற்ற பின்பு கைகேயியின் வார்த்தையையே அனுவர்த்திப்பானாகையால், மிக்க மனத்துயரமுற்றிருக்கிற கௌஸல்யையையாயினும் ஸுமித்ரையையாயினும் நினைக்கவும் மாட்டான். 'எனக்கு மாத்ரம் அவர்களைப் பரிக்க எப்படி முடியும்' என்பாயாயின், நீ இங்குத்தானே இருந்து ராஜாவினிடத்தில் அனுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு மேன்மைப்படுத்த வேண்டியவர்களாகிய கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் போஷித்துக் கொண்டிருப்பாயாக. அரசன் உன்னிடத்தில் அனுக்ரஹஞ் செய்யாராயின், நீயே யாயினும் உனக்குட்பட்டவர்களைப் போஷித்துக் கொண்டிருப

பாயாக. மறுக்கவேண்டாம். சொன்னபடி செய்வாயாக. 'உன் கைங்கர்யத்தையே விரும்புகின்ற எனக்கு இந்த வீணெல்லாம் ஏதுக்கு' என்பாயாயின், நீ எல்லாத் தர்மங்களும் உணர்ந்தவன், நான் சொல்லுகிற இந்த ப்ரகாரஞ் செய்வாயாயின், இது உனக்கு என்னிடத்திலுள்ள பக்தியை மிகவும் வெளிப்படுத்தக்கூடியதே யாகும். மேலும், பர்த்ரு சுஶ்ரூஷையால் ஒப்பில்லாத தர்மமும் அளவின்றி உண்டாகும். லக்ஷ்மணா! நீ இப்படி செய்வாயாயின், நமது ரகுகுலத்தவர் யாவரும் ஆனந்திப்பார்கள் ஆகையால் எனக்காக நீ இங்ஙனஞ் செய்வாயாக. நாம் இல்லாமற் போவோமாயின், நமது தாய்மார்களுக்கு ஸுகமென்பது சிறிதும் உண்டாகாது' என்றனன் ராமன் பேசுவதில் மிகுந்த வல்லமையுள்ளவன்; லக்ஷ்மணனும் அப்படிப்பட்ட ஸாமர்த்யத்துடன் பேசும்படியான வல்லவன். ஆகையால் ராமன் இங்ஙனம் மனத்திற் படும்படிக்குச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவன் அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து 'ராமா! நீ மிகுந்த வீரத்தன்மை யமைந்தவன். உன் ப்ரதாபத்திற்கே பயந்து பரதன் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்ரையையும் ஆதரத்துடன் நன்கு பூஜித்துக்கொண்டு வருவான். இதற்கு ஸந்தேஹம் இல்லை. மேலும் கௌஸல்யையை ஒருவர் போஷிக்கவேண்டுமோ? அவளை அனுஸரித்துப் பிழைப்பவர்களும் அவளது அனுக்ரஹத்தினால் விலையுயர்ந்த பல க்ராமங்களைப் பெற்றிருக்கின்றனர்; அப்படிப்பட்ட அவள் என்னைப் போன்றவர் ஆயிரம் பேர்களையாயினும் போஷிக்க வல்லவள். அப்படி யிருப்பதனால் மஹா கீர்த்தியும் மஹா மதியுமமைந்த கௌஸல்யாதேவி, தன்னையும் என் தாயாகிய ஸுமித்ரையையும், இன்னும் என்னைப் போன்றவர் எத்தனை பேர்களையாயினும் போஷித்துக்கொ

ளள வல்லமையுள்ளவனே. [1] உனக்குப் பரதந்தரனாகிய

---

1 இதற்கு—'குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்மயம் நேஹ வித்ய தே । க்ருதார்த்தோஹமஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே' என்று மூலம் (மாம) உனக்குச் சேஷபூதனாகிய என்னை, (அநுசரம) அந்த சேஷத்வத்திற்கு அனுகுணமான கைங்கர்யமுடையவனாக (குருஷ்வ) செய்துகொள் உனக்கு அநந்யார்ஹமாயிருக்கும் ஸொத்து இது; அப்படிப்பட்ட ஸொத்து ஸ்வாமியை விட்டுப் பிரியுமாயின், ப்ராணன்களே நசித்துப்போகுமென்று கருத்து (குருஷ்வ) என்னை அங்ஙனஞ்செய்வது உன் ப்ரயோஜனமேயென்றபடி ஸொத்தைக் கைவிடில் ஸ்வாமிக்கன்றோ குறையென்று கருத்து (இஹ) இதில், என்னை அனுசரனாகச் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தில், (வைதர்மயம்) நமமிருவர்க்கும் உள்ள சேஷசேஷித்வத்தின் கெடுதி, (ந) ஸம்பவிக்காது நீ ஸ்வாமியாகையால் சேஷித்வம் பரிபூர்ண மாயிருக்கின்றது; நானோ ஸ்வாபாவிகமாகவே சேஷமாயிருப்பவனா கையால் எனக்கு சேஷத்வமும் பரிபூர்ணமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் என்னை அனுசரனாகச் செய்துகொண்டபின்பு 'சேஷ னாகக்கூடாத இவனைச் சேஷனாகச் செய்துகொண்டோமே சேஷியாகக்கூடாத நாம் சேஷயானோமே, தாமம தப்பிறதே' என்று சிந்திக்கவேண்டியதில்லை யென்றபடி அல்லது—(வைதர்மயம்) வைபரீத்ய ஸாதகம் விபரீதம் உண்டாகைக்கு வழியில்லை யென்றபடி நீ, தாயைக் காப்பாற்றுதை முதலிய சில காரியங்களைச் சொல்லி, நான் அரண்யத்திற்கு வருவேனாயின், அவை யெல்லாங் கெட்டுப் போய்விடுமென்றனை, அதற்கு நான் ஸமாதானம் சொல்லிவிட்டேனாகையால், நான் உனக்கு அனுசரனாகி உன்னுடன்கூட வருவேனாயின், விபரீதங்கள் ஒன்றும் இங்கு நடவா வென்று கருத்து. தன்னை அனுசரனாகச் செய்துகொள்வதனா லுண்டாகும் பயனைச் சொல்லுகின்றனன—(தவார்த்தச ப்ரகல்பதே) உனக்கும் ஆயாஸமின்றிப் பல மூலாதிகள் கிடைக்கையாகிற ப்ரயோஜனம் ஸித்திக்கின்றது (அஹம்ச க்ருதார்த்த:) உனக்குக் கைங்கர்யஞ் செய்யப் பெற்றதனால் நானும் என் ப்ரயோஜன மீடேறப் பெறுகின்றேன். அன்றியே—(மாம) இயற்கையாகவே சேஷபூதனாகிய என்னை, (அனுசரம்) ஸ்வரூபானுரூபமாகிய சேஷவருத்தி

என்னை உனக்கு வேலைக்காரனாகச் செய்துகொள்வாயாக அப்படிக்குச் செய்யும் விஷயத்தில் தர்மம் கொஞ்சமும் விபரீதமாகாது அதனால் நானும் என் மனக்கருத்தீடேறப் பெறுகின்றனன் நான் பழம் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பதனால் உனக்கும் ப்ரயோஜனம்

யுடையனாகச் செய்வாயென்றபடி சேஷத்வம் ஸ்வபாவ ஸித்தமாயினும், அதைத் தெரிந்துகொண்டு அதில் நிலைபெறறிராமையால் நீ என்னை அந்த சேஷத்வத்தில் நிலைநிற்கும்படிக்குச் செய்வாயாக வென்றபடி சேஷத்வம் வெறுமனே உண்டாயிருப்பின் ப்ரயோஜனமில்லை. அதைத் தெரிந்துகொண்டு அதில் நிலைபெற்றிருக்கையே ப்ரயோஜனமென்று கருத்து. (இஹ) இதில், இந்த ஜனத்தினிடத்தில், இந்த என்னிடத்திலெனக. (வையாமயம) சேஷத்வவிபாயாஸம், சேஷத்வந் தவறிப்போதல் (ந) நேராது. இதனால்—சேஷத்வம் ஸ்வபாவமாகவே ஸித்தமாயிருக்கிறதென்றும், அப்படி அிருக்கிறதென்று தெரிந்துகொண்டவனுக்கு (சேஷத்வஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு) சேஷி கைங்கர்யமே பலமென்றும் ஆகிய இவ்விரண்டும (மாம) (அனுசாம) என்கிற இவ்விரண்டு பதங்களால் தெரிவிக்கப்பட்டன. (க்ருதாாயோஉஹம் ஹவிஷயாமி)ஏதுஞ் செய்யாதிருந்தால் சேஷத்வஞ் செல்லாது, கைங்கர்யஞ் செய்யாதிருந்தால் சேஷத்வத்திற்கு ஹானி பிறக்குமாகையால், நீ கைங்கர்யத்தைக் கொடுப்பாயாயின, அப்படிப்பட்ட ஹானி இல்லாமல் க்ருதார்த்தனுவேனென்றபடி. (தவச) இங்குச் சகாரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிறது, (தவைவாாயஃ) என்பதனால்—உன் ப்ரயோஜனமே ஸித்திக்கின்றது, என்னதன்று உனக்காகவே நான் கைங்கர்யஞ் செய்கிறேனன்றி எனக்காகவன்றென்றபடி பராாத்த கைங்கர்யமே புருஷாாத்தமாகையால் இங்ஙனஞ்சொனனனென்று தெரியவருகின்றது. ஆகையால் இங்குச் சேஷத்வாத்யவஸாயம, அதாவது—தான சேஷபூதனென்று திடமாக நினைத்திருப்பது—உபாயம; ஸ்வாாத்தமாகாத சேஷி கைங்கர்யம-அதாவது—தன ப்ரயோஜனத்தின பொருட்டுச் செய்யப்படாத சேஷி கைங்கர்யம் செய்கை உபேயம், அதாவது—பலம ஆகையால உபாயோபேயங்கள இப்படிப்பட்டவையென்று இதில் நிஷ்காஷிக்கப்பட்டனவென்று ரஹஸ்யம.

கைகூடும். நான வில்லேயும் பாணத்தையுந தரித்து [1] மண் வெட்டி, புடிற்கூடை முதலிய கருவிகளையும எடுத்துக் கொண்டு உனககு முனனே வழி காட்டிக்கொண்டு போகி னறனன பரதிதினமும் நான உனககுக் காயகிழங்குகளை யும மறறும தபஸவிகள் பெறறுக்கொள்ளும் ஆஹார ங்களேயும கொண்டு வந்து கொடுத்துக கொண்டிருப பேன. [2] நீ ஸீதையோடு கூடி மலேச சாரலகளில க்ரீடி

---

1 காதுக ஜநதுககளேத தடுபபதறகாக தனுஸஸு, கிழஙகு முதலியவற்றை வெடடுவதறகாக மணவெடடியும, பழம வோ முத லியவறறைக கொணடு வருவதறகாகப புட்டிற கூடையுமெனறு கணடுகொளளவது

2 இதறகு மூலம—'ஹவாஂஸது ஸஹ வைதேஹயா கிரிஸாநு ஷு ரஂஸயதே। அஹஂ ஸாவங கரிஷயாமி ஜாகிரதஸஸவபத ஸ்சதே' ஸாவதேச ஸாவகால ஸர்வாவஸதைகளிலும செய்யவேண் டிய கைஙகாயஙகளே முனபு சொலலி, இபபொழுது விசிஷட விஷ யததிற்கே, அதாவது—லக்ஷ்மீ விசிஷடனுகிய பரம புருஷனுககே செயயும கைஙகாயமே போகயமாகையால (ஸஹவைதேஹயா) எனறு மிதுனததிறகே கைஙகாயஞ செயயவேணடுமெபடியை இங்ல சொலலுகிறூ இஙகு (ஜாகிரதஃ ஸவபதஃ) (விழிததுககொண் டிருககும பொழுதும தூஙகிககொணடிருககும் பொழுதும) என்கை யால ஸாவகால ஸாவாவஸதைகளுககும உசிதமான கைஙகாயம சொலலப்படடது. (ஸாவங கரிஷயாமி) என்கையால—ஸாவவித கைஙகாயமும சொலலபபட்டது அதாவது—தேவீ விசிஷடனுகிய சேஷிககுச சேஷபூதனுயிருபபவன் ஸாவதேச ஸாவகால ஸாவாவஸ தைகளிலும ஸாவவித கைஙகாயஙகளும செயயவேணடுமெனபது பலிதாரததம. அனறியே—(ஹவாஂஸது) உனககுக கைஙகாயஞ் செ ய்கையையே முகய பரயோஜனமாகப பெற்று நான பிறநதிருககின்ற னன, நீ என கைஙகாயததைச சிறிதும அபேக்ஷிககவேணடிய அவசி யமிலலாதவனுயினும எனனே அநுகாஹிபபதற்காக என கைஙகாய ததை அஙகீகரிப்பாயாக (ஸஹ வைதேஹயா)உனககும ஸீதைககும இருவாககும கைஙகாயஞ செயகினறனன் (கிரிஸாநுஷு ரஂஸ

த்துக் கொண்டிருப்பாயாக. நான், நீ விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும் காத்துக்கொண்டிருந்து ஸமஸ்த கார்யங்களையும் செய்துகொண்டிருப்பேன்' என்றனன். லக்ஷ்மணன் இவ்வாறு மொழிந்த அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து அவனைப் பார்த்து 'லக்ஷ்மணா! அப்படியாயின் நீ இப்பொழுது சென்று உனது நண்பர்கள் அனைவர்களும் சொல்லிச் செல்வு பெற்றுக்கொண்டு வருவாயாக. லக்ஷ்மணா! ஜனகராஜனது மஹாயஜ்ஞத்தில் மஹானுபாவனாகிய வருணன் தானே, பார்க்கப் பயங்கரமாகப் புலப்படும் [1] இரண்டு திவ்ய தனு

யதே) பாணசாலையில் மாத்ரமேயன்று, ஜலக்ரீடை முதலிய ஸமஸ்த க்ரீடாஸ்தானங்களிலும் கைங்கர்யஞ் செய்கின்றனன் (அஹம்) அந்தந்த அவஸ்தைகளுக்கு உசிதங்களாகிய அந்தந்தக் கைங்கர்யங்களையெல்லாம் செய்கையே ஸ்வரூபநிரூபக தர்மமாயிருக்கப்பெற்ற நான் (ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையுஞ் செய்கின்றனன் (ஜாக்ரத:) விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, தந்தகாஷ்டம் முதலாகப் படுக்கை பரப்பும் வரையிலும் நீ விழித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது செய்யவேண்டிய கார்யங்களையெல்லாஞ் செய்கிறேனென்றபடி (ஸ்வபத:) தூங்கும்பொழுது ராத்ரியில் துஷ்டம்ருகங்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் கெடுதி வாராதிருக்கும்படி காத்துப் பொழுது விடியும் வரையிலும் வேண்டிய கார்யங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பேனென்று கருத்து

1 இங்கு வில்லு முதலியவற்றை இரண்டிரண்டாகச் சொல்வதனால் அண்ணன் தம்பிகளிருவருக்கும் ஒவ்வொன்று யிருக்கும்படி கொடுக்கப்பட்டனவென்று தெரியவருகின்றது. ஜனகனது யாகத்தில் வருணன் வில்லு முதலியவற்றைக் கொடுத்ததர்கப் பாலகாண்டத்தில் சொல்லுக் காணுமை ஆயினும் முன்பு சொன்னாற்போல இங்கு ப்ரஸ்தாவஞ் செய்வதற்குக் காரணம் என்னென்னில்—இது வால்மீகி மஹர்ஷியின் சைலி (நடை). அப்பொழுது ப்ரஸக்தங்களாகிய விஷயங்களை பாதிபாதிப்பதில் மனவூக்கங் கொண்டு

ஸ்ஸாகங்களையும், பேதிக்க முடியாத இரண்டு திவ்ய கவசங்களையும், அழியாத பாணங்களமைந்த இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளையும், பொற்பூணிட்ட பெற்று ஸூர்யன்போல தளதளவென்று விளங்கும் இரண்டு கத்திகளையும் கொடுத்தனன். இவையெல்லாவற்றையும் நானு பூஜித்து ஆசார்யராகிய வஸிஷ்டரது மாளிகையில் வைத்திருக்கின்றனன். நீ ஸ்நேஹிதர்களிடம் அனுமதிபெற்று ஆயுதங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு சீக்ரத்தில் வருவாயாக' என்று மொழிந்தனன். லக்ஷ்மணன் வனவாஸத்தின்பொருட்டுக் கெட்டியாக முயன்று ஸ்நேஹிதர்களிடம் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு இக்ஷ்வாகுகுலகுருவாகிய வஸிஷ்டரிடஞ்சென்று அவரது க்ருஹத்திலிருக்கும் உத்தமங்களாகிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனன். லக்ஷ்மணன், திவ்யங்களும், ராஜஸிம்ஹனாகிய ராமனால் பூஜிக்கப்பட்டவைகளும், புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமாகி விளங்குகின்ற அவ்வாயுதங்களையெல்லாம் ராமனுக்குக் காண்பித்தனன். தீரனாகிய ராமனும் அவ்வாயுதங்களை வாங்கிக்கொண்டு தகுந்த ஸமயத்தில் வந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ஸந்தோஷித்து, 'நல்ல ஸ்வபாவமுடையவனே! நான் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனன்; நான் விரும்பின ஸமயத்தில் நீயும் வந்துசேர்ந்தனை பகைவரைத் தபிக்கச்

எதை எங்குச் சொல்லவேண்டுமோ, அதை அங்குச் சொல்லாமல், அங்கன்று சொல்லாதவற்றை மேலில் மற்றோரிடத்தில் ஏதோ ஒரு வ்யாஜத்தினால் முன் சொல்லியதை மறுபடியும் சொல்வதுபோல சொல்லுகின்றனர் பாலகாண்டத்தில் சொல்லாத மணிபந்தனத்தை உதாஹரணமாக 'மணிவேந்யமிதம் ஷத்தம் வைதேஹ்யாஃ ஸீவஸ்ரேண மே' என்று ஸுந்தரகாண்டத்தில் சொல்லினார். அயோத்யா காண்டத்தில் சொல்லாத காகாஸுர வ்ருத்தாந்தத்தை 'ஸபிதராச பரிதயுக்தஃ' என்று சுந்தரகாண்டத்திற் சொல்லினார்

செய்யும் பராக்ரமசாலியே! நான் உன்னுடன் கூடி என்னு தனங்களையெல்லாம் தபஸ்விகளாகிய ப்ராஹ்மணர்களுக்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றனன். இங்குப் பெரியோர்களிடத்தில் த்ருட பக்தியுள்ள ப்ராஹ்மணோத்தமர்களும் மற்றும் என்னை அடுத்து ஜீவிப்பவர்களும் யாவர் இருக்கின்றனர்களோ, அவர்கள் அனைவர்க்கும் இதுவரையில் கொடுத்ததைவிட அதிகமாகத் தானஞ்செய்ய விரும்புகின்றனன். நீ நேரில் சென்று ப்ராஹ்மணர்களிற் சிறப்புற்றவரும் மேன்மைபெற்றவரும் வஸிஷ்டமஹர்ஷியின் புதல்வருமாகிய ஸுயஜ்ஞரைமாத்ரம் சீக்ரத்தில் அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. நான் அந்த ஸுயஜ்ஞரையும் மற்றுமுள்ள சிஷ்டர்களான ப்ராஹ்மணர்களெல்லோரையும் பூஜித்துப் பின்பு அரண்யத்திற்குப் போகின்றேன்' என்றனன் முப்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ராமன் அரண்யத்திற்குப் போகும்பொருட்டுத் தானங்களைச் செய்தல். }

பிறகு ப்ராஹ்மணர்களின் உபகாரத்தைப் பற்றிய தாகையால் மங்கலகரமானதும், தனது வனவாஸத்தை அங்கீகரித்திருப்பதால் ப்ரியமுமாகிய ராமனாஜ்ஞையை அந்த லக்ஷ்மணன் சிரஸா வஹித்துச் சீக்ரமாக ஸுயஜ்ஞரது மாளிகைக்குச் சென்று அங்கு அக்னிஹோத்ரக்ருஹத்தில் இருக்கின்ற அந்த ஸுயஜ்ஞரைப் பார்த்துப் பூஜித்து நமஸ்கரித்து 'நண்பனே! ராமன் காட்டுக்குப் போகின்றனன்; நீ இப்பொழுது அவனது க்ருஹத்திற்கு வந்து மற்றை யாவராலும் செய்ய முடியாத அவனது கார்யத்தைப் பார்ப்பாயாக' என்று உரைத்தனன். பிறகு அந்த ஸுயஜ்ஞரும் வேகமாக ஸந்த்யாவந்தனத்தை முடித்து லக்ஷ்மணனோடு கூடச் சென்று, லக்ஷ்மி தா

ண்டவமாடப்பெற்று அழகியதான ஸ்ரீராமனது மாளிகையுட் ப்ரவேசித்தனன். ஹோமஞ்செய்யப்பெற்ற அக்னியைப் போல் மிக்க ஒளியுடன் விளங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கின்ற வேதவித்தாகிய ஸுயஜ்ஞருக்கு ராமன் அஞ்சலி செய்து ஸீதையோடுகூட ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்தனன். பிறகு ககுத்ஸ்தகுலதிலகனாகிய அந்த ராமன் முழங்கைக்குமேல் தரிக்கிற மேலான பொன்வளைகளையும் ஸுவர்ணமயமான மேலான தோள்வளைகளையும் அழகிய குண்டலங்களையும் பொற்சரடுகளில் கோக்கப்பட்ட ரத்னஹாரங்களையும் உயர்ந்த கைவளைகளையும், பின்னும், மேலான ஆபரணங்களையும் பலவாக ஸுயஜ்ஞருக்குத் தந்தனன். அப்பொழுது ஸீதையின் தூண்டுதலால் ஸுயஜ்ஞரைப் பார்த்து, ராமன் 'நல்ல ஸ்வபாவமுடையவனே! எனக்கு நண்பனே! ஸீதை இப்பொழுது உன் பார்யைக்கு ஹாரங்களையும் பொற்சரடுகளையும் கொடுக்க விரும்புகின்றனள். அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு சென்று உன் பார்யைக்குக் கொடுப்பாயாக. ஸ்நேஹிதனே! ஸீதை இப்பொழுது வனத்திற்குப் போகிறாளாகையால் உன் பார்யைக்குக் கொடுக்கும்படி உன்கையில் பலவித ரத்னங்களும் இழைக்கப்பெற்றுப் பலவர்ணங்களும் பொருந்தி விளங்குகின்ற தோளவளைகளையும் கேயூரங்களையும் கொடுக்கின்றனள். மேலான துப்பட்டி பரப்பப்பெற்றுப் பலவகை ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த மஞ்சத்தையுங்கூட உனக்குக் கொடுக்க விரும்புகின்றனள். எனக்கு [1] என்மாமன் கொடுத்த சத்ருஞ்ஜயமென்றொரு யானையுண்டு. அதைப் பின்னும் ஆயிரம் யானைகளோடு உனக்குக் கொடுக்கின்றேன்' என்றனன். ராமன் அங்ஙனஞ் சொல்லுகையில் அந்த ஸுயஜ்ஞர் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கும் ஸீதைக்கும் மங்கலாசீர்வாதங்களைச்

1 இங்கு - மாமன் - தாயோடுகூடப் பிறந்தவன்.

செய்தனர் அனந்தரம் பரியவாதியாகிய் ராமன், தன் காரியங்களில் மிக்க மனவூக்கங்கொண்டு தனக்கு மிக வும் ப்ரியனும் தம்பியுமாகிய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, ப்ர ஹ்மா தேவேந்த்ரனுக்கு ஆஜ்ஞையிடுவதுபோல் 'லக்ஷ் மணா! நீ சென்று அகஸ்த்ய புத்ரன் விஶ்வாமித்ரகுமாரன் ஆகிய இவ்விரண்டு ப்ராஹ்மணோத்தமர்களையும் அழைத் துக்கொண்டுவந்து, பயிரை ஜலங்களையிட்டுப் பூஜிப்பது போல், அவர்களுக்கு மேலான வஸ்துக்களைக் கொடுத்துப் பூஜிப்பாயாக. நீ பெரியோர்களுக்கு வெகுமதிசெய்யுந் தன்மையனல்லவோ? ஆகையால் உனக்கு நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை மேலும், அவர்களுக்கு ஆயிரமாயிர மாகப் பசுக்களையும் பொன்களையும் வெள்ளிகளையுங் கொ டுத்து த்ருப்தி செய்விப்பாயாக தைத்திரீயசாகையை ஓதுபவர்களுக்கு ஆசாரியரும் பாண்டித்யமுள்ளவரும் வேதங்களை உணர்ந்தவருமாகிய ஒரு ப்ராஹ்மணர் கௌ ஸல்யையிடம் மிகுந்த ஆதரவுடன் அவளை ஆசீர்வாதஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றனர் அந்த ப்ராஹ்மணருக்கு த்ருப்தி பிறக்குமவரையிலும் வாஹனங்களையும் தாஸிக ளையும் பட்டு வஸ்த்ரங்களையும் கொடுப்பாயாக. சித்ரரத னென்னும் ஸாரதி நம்து தந்தைக்கு மிகவும் நண்பனாயி ருப்பவன்; வெகுகாலமாக நம் வீட்டிலிருக்கின்றனன்; நீ இவனுக்கு மிகுந்த விலையுள்ள மணிகளையும் வஸ்த்ரங் களையும் தனங்களையும், ஆடுமுதலிய சிறியபசுக்களெல்லா வற்றையும் உயர்ந்த பசுக்கள் ஆயிரத்தையும் கொடுத்து ஸந்தோஷப்படுத்துவாயாக மேலும், இதோ கடசா கையோதுபவர்களும் கலாபசர்கை அத்யயனஞ் செய் பவர்களும் பலர் இருக்கின்றனர்; பலர் சதண்டங்களைத் தரித்த ப்ராஹ்மசாரிகள் பலரும் இதோ இருக்கின் றனர்; இவர்களெல்லோரும் எப்பொழுதும் வேதாத்

யனம் செய்துகொண்டேயிருப்பவர்; ஆகையால் மற்றை எக்காரியத்தையும் செய்ய அவகாசமில்லாதிருப்பவர்; அத்யயனம் செய்யும் ஸமயத்தில் உட்காராமலே இருந்து பொழுதுபோக்கி வழக்கப்பட்டவராகையால் ஒழிந்த பொழுதிலும் ஒன்று செய்யவேண்டுமென்றில்லை. சோம்பல் பிடித்துத் திரியுந் தன்மையர்; ஆயினும் அவர்கள் எப்பொழுதும் ருசியுள்ள ஆஹாரத்தையே விரும்புவார்கள்; இப்படியிருப்பினும் வேதாத்யயனம் செய்பவராகையால் பெரியோர்களும் அவர்களை ஸம்மானித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்; அவர்களுக்கு எண்பது வண்டிகள் நிரம்ப ரத்னங்களையும் சம்பா நெல்லு மூட்டைகள் மேலிடப்பெற்ற ஆயிரம் எருதுகளையும் இருநூறு பொதிமாடுகளையும் கொடுப்பாயாக லக்ஷ்மணா! அவர்கள் ருசியுள்ள ஆஹாரத்தை விரும்புந் தன்மையராகையால் பால் தயிர் நெய் முதலிய வ்யஞ்ஜனத்திற்காக ஆயிரம் பசுக்களையும் கொடுப்பாயாக. மேலும், ப்ரஹ்மசாரிகள் பலர் கௌஸல்யையை அடுத்திருக்கின்றனர்; ஆகையால் அவர்களில் ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஆயிரம்பசுக்கள் கொடுப்பாயாக லக்ஷ்மணா! தானத்தில் சிறப்புற்றவள் என் தாயாகிய கௌஸல்யை நான் கொடுத்த தக்ஷிணையைக்கண்டு ஸந்தோஷிக்கும்படி நீ எல்லாவிதத்திலும் அந்த ப்ராஹ்மணர்கள் அனைவரையும் பூஜிக்கவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். பிறகு புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய லக்ஷ்மணன், ராமன் சொல்லியபடி அந்தந்த தனங்களெல்லாவற்றையும் தானே குபேரனைப்போல ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்குத் தந்தனன். பின்பு ராமன் கண்ணுங்கண்ணீருமாக நிற்கின்ற தனது வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து அவர்களது ஜீவனத்திற்காக ஒவ்வொருவனுக்கும் தனத்தை ஏராளமாகக் கொடுத்து 'நீங்கள் நான் திரும்பி

வரும் வரையிலும் என் க்ருஹத்தையும் லக்ஷ்மணனது க்ருஹத்தையும் எவரும் காப்பவரின்றிச் சூன்யமாயிருக்கும்படிக்குச் செய்யாமல் எப்பொழுதுங் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்' என்று மனவருத்தமுற்றிருக்கின்ற அந்த வேலைக்காரர்களுக்குச் சொல்லிப் பிறகு தனாதிகாரியைப் பார்த்து 'தனத்தை எடுத்துக் கொண்டுவா' என்று ஆஜ்ஞாபித்தனன். அனந்தரம் ராமனது வேலைக்காரர்கள் அவனது தனம் முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். அந்தப் பணக்குவியல் மிகவும் பெரிதாயிருந்ததாகையால் பார்ப்பவர்களுக்கு மிகவும் அற்புதமாயிருந்தது. பிறகு அந்தப் புருஷஸிம்ஹனாகிய ராமன் லக்ஷ்மணனோடு கூடி அந்தத் தனங்களை யெல்லாம் ஏழை ப்ராஹ்மணர்களாகிய பாலர்களுக்கும் வ்ருத்தர்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டனன். அப்பொழுது அத்தேசத்தில் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸினால் ஸ்வர்ணம்போல பளபளவென்று ப்ரகாசிப்பவரும் கார்க்க குலத்தில் பிறந்தவருமாகிய த்ரிஜடனென்னும் ஓர் ப்ராஹ்மணர் இருந்தனர்; அவர் அரண்யத்தில் சென்று எப்பொழுதும் கோடாலி மண்வெட்டி துறட்டுக் கொம்பு இவைகளைக் கையிற் பிடித்துக் கிழங்கு வேர் முதலியவற்றைக் கொத்தியெடுத்தும் காய் பழம் முதலியவற்றைப் பறித்தும் சிந்திய தான்யங்களைப் பொறுக்கியும் பிழைத்துவந்தனர்; அவரது பார்யை இளம்பருவமுடையவள்; அவள் தாரித்ரியத்தினால் மிக்க வருத்தமுற்றுப் பாலர்களாகிய பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு வ்ருத்தராகிய அந்த ப்ராஹ்மணரிடம் வந்து 'இந்தக் கோடாலியையும் மண்வெட்டியையும் அப்புறம் போட்டுவிட்டு நான் சொல்லுகிறபடி செய்வீராக. ராமன் தர்மங்களையெல்லாம் உணர்ந்தவன்; அவன் வனத்திற்குப் போகின்றமையால் தனது தனங்களையெல்லாம் ப்ராஹ்ம

ணர்களுக்குக் கொடுக்கின்றனன்; அவனிடஞ்சென்று நமது ஏழ்மையைத் தெரியப்படுத்துவீராக; அங்ஙனஞ் செய்வீராயின், நமது தரித்ரமெல்லாம் தொலையுமாறு ஏதேனும் பெறுவீர்' என்று இங்ஙனம் மொழிந்தனள். அந்த ப்ராஹ்மணருங் பாரியையின் வார்த்தையைக் கேட்டு முழுவதுங் கந்தலாகையால் கஷ்டப்பட்டு உடுத்தவேண்டியதாயிருக்கிற தன் வஸ்த்ரத்தை உடுத்துக்கொண்டு ராமனது க்ருஹத்திற்குப் போகும் வழியாகப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். அவ்வழியில் எங்கும் நிறைந்திருக்கிற ஜன ஸமூஹத்தின் மத்தியில் அந்த த்ரிஜடர் ப்ருகுவைப்போலவும் அங்கிரஸஸைப்போலவும் ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸினால் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருப்பது பற்றி, அவன் ராமக்ருஹத்திற்குப் போகையில், ஐந்தாவது கட்டுவரையிலும் அவரை யாவரும் தடுக்கமுடியாதிருந்தனர். அந்த த்ரிஜடரும் ராஜகுமாரனாகிய ராமனைச் சேர்ந்து 'ஓ ராஜகுமாரனே! நீ எல்லாகுணங்களிலும் மிகுந்த புகழ் அமைந்தவன்; நானோ மிகவும் தரித்ரனாயிருக்கின்றனன்; பின்னும் பலபுதல்வர்களைப் பெற்றுப் பெருங் குடும்பியாயிருப்பவன்; நித்யம் அரண்யத்தில் சிந்தின தான்யங்களைப் பொறுக்கிப் பிழைப்பவன்; என்னைக் கடாக்ஷிப்பாயாக' என்று மொழிந்தனன். அனந்தரம் அந்த ராஜகுமாரனாகிய ராமன் சிரித்துக்கொண்டு வேடிக்கையாக அவரைப் பார்த்து 'பசுக்கள் பல ஆயிரங்கள் இருக்கின்றன; அவைகளில் உமக்கு நான் ஓராயிரம் பசுக்களையாவது கொடுக்கவில்லை; ஆகையால் இந்தப் பசுமந்தையில் நீர் தடியை வீசிப் போடுவீராயின், அந்தத் தடி எவ்வளவு தூரம் போகுமோ, அவ்வளவு தூரத்தில் அடங்கிய பசுக்களை முழுவதும் நீர் பெறுவீர்' என்று உரைத்தனன். உடனே அந்த ப்ராஹ்மணர் ஸந்தோஷத்

திருல. பரபரப்புற்று த்வரையுடன வஸ்த்ரத்தை இடை யில சுற்றிககொண்டு தடியை வேகத்துடன கிருகிருவெ னறு சுழற்றித் தனககுள்ள பலமு முழுவதுஙகொணடு வீசியெறிநதனர் அவர் அஙஙனம கையிலிருநது வீசியெறிகையில, அநதத் தடி புறப்பட்டு ஸரயூநதி யின அககரையைத் தாண்டிப பல்லாயிரம்பசுககளுளள பசுமநதையைக கடநது ஓர எருதின் அருகில போய விழுநதது. தாமஸ்வபாவனுகிய ராமனும ஸநதோ ஷமடைநது அநத த்ரிஜடனெனனும பராஹ்மணரைக கட்டி யணைததுககொணடு ஸரயூ நதியின கரையில அவர் வீசி யெறிநத தடி விழுநத இடத்திற்கு இபபுறத் திலுளள பசுககளை யெலலாம் இடையர்களைக கொண்டு அநத த்ரிஜடரது ஆஶ்ரமததிறகுச் சேரபபிததனன. பிறகு அநதக் காரகயரைப் பார்தது ராமனநல்வார்த்தை சொல்லிககொண்டு 'த்ரிஜடரே! நீர கோபஞ்செயயவேண டாம; நான வேடிககையால இஙஙனஞ செயதேனனறி மறறொனறும இலலை. உமமுடைய தேஜஸஸு இவவாறு சிறந்திருபபதைக கண்டு அதை எளிதில தெரிநதுகொ ளள விருமபித தடியைச் சுழற்றி வீசி யெறியுமபடிககுச் சொலலினன. மறறேதும அனறு. இனனும உமககு ஏதாயினும வேண்டுமெனறு அபிலாஷம இருக்குமாயின, அதைக கேட்பீராக; கொடுக்கினறனன நான முனபோல பரிஹாஸஞ செயகிறேனெனறு நினைககவேண்டாம ஸத யமாகச் சொலலுகினறனன. உமககு யாதொரு தடை யும இலலை எனனுடைய தனம ஏதேது உணடோ, அவை லலாம் பராஹ்மணாகளுககாகவே ஸமபாதிககபபட்டிருக கினறது உம்மைப போனறவாகளுககு உபயோகபபடு மாயிற்ருன, நான ஸம்பாதித்தது ஸபலமாகி எனககு ஸந தோஷத்தையும கீர்த்தியையும விளைககக்கூடியதாயிருக

ளும்’ என்றனன். அனந்தரம் மஹாமுனியாகிய அந்த த்ரிஜடரும் அவரது பார்யையும் அந்தப் பசுக்கூட்டத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அவ்வளவோடு த்ருப்தி அடைந்து ஸந்தோஷித்து, மற்றெதையும் விரும்பாமல் மஹாநுபாவனாகிய ராமனுக்குக் கீர்த்தியும் பலமும் ஸந்தோஷமும் ஸுகமும் வளர்ந்து வரும்படி ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தனர். ராமனும் தனது நண்பர்களைப் பார்த்து, அவரவர்க்குரியபடி நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களாலும் தந்தமக்குரியபடி நல் வாக்யங்களால் ஸம்மானிக்கப்பட்டு தாமந் தவறாமல் பராக்ரமத்தினால் ஸம்பாதித்த தனங்களையெல்லாம், தான் ஒன்றினுங் குறைவாளனல்லாமையால் மிகுந்த மனப்பூர்த்தியுடன் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். அப்பொழுது, அங்குள்ள ப்ராஹ்மணனாவது, ப்ராஹ்மணனாகாமற்போயினும் ராமனோடு ஸ்நேஹமுள்ளவனாவது, ஸ்நேஹமில்லாதிருப்பினும் வேலைக்காரனாவது, கடைசியில் ஏழ்மையினால் பிச்சையெடுப்பவனாவது, மற்றை எவனாவது ராமனிடத்தில் அவரவர்க்குரியபடி ஸம்மானங்களையும் கோதனாதி தானங்களையும் பெற்று த்ருப்தியடையாதவன் ஒருவனும் இல்லை. அந்த ஸம்மானங்களும் தானங்களும் ப்ரயாணத்தில் உண்டான மனப்பாரிப்பினால் அவஸரப்பட்டுச் செய்யினும், அவை குறைவின்றி எல்லோர்க்கும் த்ருப்திகரமாகவே யிருந்தன. முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் ஸீதா லக்ஷ்மணர்களை அழைத்துக்
கொண்டு போக அனுமதி கேட்பதற்
காகத் தசரதனிடம் போதல்

ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையோடுகூட அங்ஙனம் ப்ராஹ்மணர்களுக்குத் தனங்களையெல்லாங் கொடுத்துவிட்டு

ஸீதையை அழைத்துக்கொண்டு தந்தையைப் பார்க்கச் சென்றனர். பிறகு அவ்விருவரும் புஷ்ப ஸரங்களைச் சுற்றிச் சந்தனாதிகளைக் கொண்டு ஸீதையால் அலங்காரஞ் செய்யப் பெற்ற கத்தி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரிக்கையில், அவ்விருவரது ஆயுதங்களும் கண்ணெடுத்துக் காணக்கூடாதவைகளாய் விளங்கின. முன்பு ஸந்தோஷத்தினால் முகம் மலரப்பெற்று அழகாயிருந்த ஜனங்களெல்லோரும் உப்பரிகைகளின்மீதும் மச்சுகளின்மீதும், விமான சிகரங்களின்மீதும் ஏறிக்கொண்டு மனக்களிப்பின்றி முகம் வாடப் பெற்று உத்ஸாஹஞ் சிறிதுமின்றியே அப்பொழுது ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். வீதிகளெல்லாம் எங்கும் ஜனங்கள் அடர்ந்து போக முடியாதிருந்தமையால் உபரிகைகளின்மீதேறி மனவருத்தத்துடன் முகத்தில் ஒளி மாறப்பெற்று ஜனங்கள் ராமனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது ராமன் குடையுங்கூட இல்லாமல் வெறுங் கால் நடையாகவே நடந்து போவதைக் கண்டு ஜனங்களெல்லோரும் சோகத்தினால் மனம் கொதிக்கப்பெற்று 'எவன் போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது பெரிய சதுரங்க ஸைன்யம் பின்றொடர்ந்துகொண்டிருந்ததோ, அப்படிப்பட்ட ராமன் தானொருவனாகவே போய்க்கொண்டிருக்க, ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் பின்றொடர்ந்து செல்கின்றனர். ராமன் ப்ரபுத்வ ரஸத்தைத் தனக்குரிய அனுபவிப்பவன்; மேலும் விரும்புமவர்களுக்கு விரும்பியவற்றையெல்லாம் கொடுக்குந்தன்மையன், ஆயினும் பிதருசுச்ருஷை முதலிய தர்மங்களில் கௌரவ புத்தியுடையவனாகையால் தந்தை செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய் செய்யப் பொறாமல் அதில் சிறிதும் விருப்பமில்லாதிருக்கின்றனன். முன்பு எவளை ஆகாயத்தில் திரியும் பூதங்களுங் கூடப் பார்க்காத தன்றோ,

அப்படிப்பட்ட ஸீதையை இப்பொழுது ராஜவீதியிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரும் பார்க்கின்றனர். ஸீதையின் மேனி மிகவும் ஸுகுமாரமாயிருப்பது; அவள் பச்சைக்கர்ப்பூரம் குங்குமப்பூ முதலிய வாஸனைகள் கலந்த கலவைச் சாந்திற்கே உரியவள்; அவள் என்றும் செஞ்சந்தனத்தையே பூசும் ஸ்வபாவமுடையவள்; இப்படிப்பட்ட ஸீதையை இனிச் சீக்ரத்திலேயே மழையும் வெயிலும் குளிரும் வர்ணம் மாறி அழகு குலையும்படிக்குச் செய்யப் போகின்றன. இப்பொழுது தசரதனுக்கு ஏதோ பிசாசாவேசம் உண்டாயிருக்கின்றது; அன்றுபற்றியே அவன் இங்ஙனம் சொல்லுகின்றனன்; இதுவே நிஜம். இல்லையாயின், அந்த மன்னவன் தனக்கு அன்புகுமாரனாகிய ராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்ப மனந்துணியமாட்டானல்லவா? குணமில்லாத பிள்ளையாயினும், அவனை மனந்துணிந்து காட்டிற்கு அனுப்புவது எப்படி? மேலும் தான்மாத்ரமே குணங்கள் அப்படியிருக்க, நடவடிக்கையொன்று மாத்ரத்தினாலேயே இவ்வுலகம் முழுவதையும் வென்று வசப்படுத்திக்கொண்ட ராமனைப்போன்ற புத்ரரத்னத்தை அரண்யத்திற்கு அனுப்புவதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அஹிம்ஸையும் பொறுமையும் வித்யையும் சீலமும் சமமும் தமமுமாகிய இவ்வாறு குணங்களும் புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய ராமனை விளங்கச் செய்கின்றன. ஆகையால் அப்படிப்பட்ட ராமனுக்குத் துன்பம் நேருவதைக் கண்டு ப்ரஜைகளெல்லோரும், வெயிற் காலத்தில் நீர் வற்றப்பெற்று வாடி வருந்துகின்ற ஜலஜந்துக்களைப்போல, மிகவும் பீடிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ராமன் உலகம் முழுவதுக்கும் அதிநாதனாயிருப்பவன்; அப்படிப்பட்ட ராமனுக்கு வனவாஸ பீடை உண்டாகையில், வேர் அறுந்துபோகப் பெறுவதினால் புஷ்பங்களும் காய்களும் நிறை

ந்த செடி நாசம் அடைவதுபோல, அவனை ஆதாரமாகப் பெற்ற இந்த உலகமெல்லாம் மனவருத்தமுற்றிருக்கின்றது. அவன் தாமமே ஸாரமாயிருக்கப் பெற்றவன், பின்னும், மிகுந்த காந்தியுடையவன், ஆகையால் இப்படிப்பட்ட இவன் மனுஷ்யர் முதலிய ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் வேராயிருக்கின்றனன். மற்றை ஜனங்களெல்லோரும் இவனுக்குப் புஷ்பங்களும் காய்களும் இலைகளும் கிளைகளுமாயிருக்கின்றனர். வேர் அறுந்து போகும்பொழுது புஷ்பங்களும் கிளைகளும் வாடிப்போமல்லவா? அங்ஙனம் அவனைச் சார்ந்தவர்களாகிய நாம் பத்னிகளோடும் பந்துக்களோடும் கூடி லக்ஷ்மணனைப்போலவே, ராமன் போகும் வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு அரண்யத்திற்கு அவனைப் பின்றொடர்ந்து செல்வோம். நாம், உத்யான வனங்களையும் பூமிகளையும் க்ருஹங்களையும் கைவிட்டு ராமனோடொத்த ஸுகதுக்கங்களையுடையவர்களாகித் தர்மாத்மாவாகிய அவனைப் பின்றொடர்ந்து போய்விடுவோம். நாம் க்ருஹங்களைவிட்டுப் போனபின்பு அங்குள்ள புதையல்களை யாராவது எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள். அங்கணங்களெல்லாம் முறிபட்டுப் போய்விடும். ஸம்பாதித்துவைத்திருக்கிற தனதான்யங்களெல்லாம் கொள்ளையிடப் பெற்று அழிந்து போய்விடும். மேலும் சயனாஸனம் முதலிய உயர்ந்த வஸ்துக்களனைத்தையும் அப்புறம் கொண்டுபோய்விடுவார்கள். இங்ஙனம் பாழாகிப் புழுதி படிந்து க்ருஹதேவதைகளும் கைவிடப் பெற்றிருக்கையில், அங்குப் பாழிகளைத் தோண்டி எலிகள் இங்குமங்குமாக நடமாடிக்கொண்டிருக்கப் போகின்றன. தண்ணீர் தெளிப்பது பெருக்குவது அகிற்புகை முதலிய வாசனையிடுவது ஆகிய இந்த ஸமஸ்காரங்களெல்லாம் நேராமற் போய்விடும். சமையலில்லாமையால் புகையென்பது என

றும் புலப்படாது. பலிகாமங்களும யாகமந்த்ரத்வனிகளும அக்னிஹோமங்களும ஜபங்களும் நடவாது போய்விடும இங்ஙனம க்ஷாமகாலங்களில பாழடைந்திருப்பவைபோல புலப்பட்டுக்கொண்டு பாத்ரங்களெல்லாம உடைந்துபோகப பெறற நமது க்ருஹங்களைக் கைகேயி கைப்பற்றி ஸுகித்து வாழ்ந்திருப்பாளாக ராமன எந்த அரண்யத்திறகுப் போகின்றானோ, அதுவே பட்டணமாயிருக்கட்டும ; ராமனும நாமும விட்டுப்போனபின்பு இந்தப் பட்டணமே அரண்யம்போல் பாழாயிருக்குமாக. நாம ராமன போன அரண்யத்திறகுப போய்ச் சேர்ந்தபினபு நமமிடம பயப்பட்டு அங்குள்ள ஸர்ப்பங்களெல்லாம பாழிகளைவிட்டுப போகட்டும மருகங்களும பக்ஷிகளும தாழ்வரைகளைத் துறந்தோடட்டும. யானைகளும ஸிமஹங்களும அரணயங்களை இழந்து கணமறையபபோயிருக்கட்டும. அந்த ஸர்ப்பம முதலிய துஷ்டஜந்துக்களெல்லாம் நாம போயிருக்கப பெறற தமது வாஸப்ரதேசங்களை விட்டு, நாம விட்டுப்போன இந்தப் பட்டணத்தைச் சேர்ந்து வஸித்திருக்குமாக. நாம் புறப்பட்டுபபோனபின்பு புற்களையும மாமஸங்களையும காய்களையும தின்று ஜீவிக்கிற மான புலி காக்கை முதலிய ஜந்துக்களுக்கும மறறுமுள்ள க்ரூர ம்ருக பக்ஷிக்கூட்டங்களுக்கும இருப்பிடமாகிய இந்தத் தேசத்தைக் கைகேயியும் அவளது புதலவனும பந்துக்களும பெறறு வாழ்ந்திருப்பார்களாக. நாம எல்லோரும ராகவனோடு கூட அரண்யத்திறகுச் சென்று மிகவும் ஸுகமாக வாஸஞ்செய்துகொண்டிருப்போம’ என்று ஒருவர்க்கொருவர் இங்ஙனம் பலவிதமாக மொழிந்துகொண்டிருந்தனர். ராமன இவ்வண்ணம் ஆங்காங்கு ஜனங்கள் அனேகவிதமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்

டே சென்றனன். அங்ஙனம் அவ்வுரைகளைக் கேட்டு அவனது மனத்தில் சிறிதும் கலக்கம் உண்டாகவில்லை. தர்மாத்மாவாகிய அந்த ராஜகுமாரன், மதங்கொண்ட யானைபோல கம்பீரமாக நடந்துசென்று தூரத்திலேயே கைலாஸசிகரம்போல வெளுத்து உயர்ந்து விளங்குகின்ற தன் தந்தையினது மாளிகையைப்பார்த்து அருகிற் சென்றனன். அங்கு வீரபுருஷர்கள் மிக்க வணக்கத்துடன் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். ராமன் அந்த ராஜக்ருஹத்தில் ப்ரவேசித்துக் கொஞ்சதூரத்தில் முகவொளி மழுங்கி மனவருத்தமுற்று ஒன்றுந்தோன்றாமல் நின்றுகொண்டிருக்கிற ஸுமந்த்ரனைக் கண்டனன். அவன் தந்தையினது ஆஜ்ஞையை உள்ளபடியே நடத்த முயன்று அந்தத் தந்தையைப் பார்க்க விரும்பி வழியில் ஜனங்கள் தன்னைப் பார்த்து வருத்தமுற்றிருப்பினும் தான் சிறிதும் மனக்கலக்கமின்றிச் சிரித்தமுகத்துடனே புறப்பட்டுக் கொண்டு போயினன். மஹாத்மாவும் மஹாதீரனுமாகிய அந்தத் தசரதகுமாரன் வனத்திற்குப் போகத் திடப்பட்டு, அங்கு அரசன் தன்னை அரண்யத்திற்குப் போகச் சொன்னது முதலான துக்கத்தினால் மனக்களிப்பின்றி வருந்துகின்ற ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்துத் தந்தைக்குத் தான் வந்திருப்பதை அறிவிக்கும் பொருட்டுச் சிறிதுநேரம் அவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றிருந்தனன். ராமன் தார்மிகனாகையால் தந்தையின் ஆஜ்ஞையின்படி அரண்யம் போவதை நிச்சயித்துக்கொண்டு ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்துத் தான் இதோ வந்து காத்துக்கொண்டிருப்பதாக அரசனுக்குச் சொல்லுவாயென்றனன். முப்பத்து மூன்றாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ராமன் தசரதனிடம் மீளவும் சென்று அனுமதி பெற்றுக்கொள்ளல்.

அனந்தரம் தாமரையிதழ் போன்ற கண்களும் கறுத்த நிறமும் சிறுத்த இடையும் பொருந்தி விளங்கும் பூஜ்யனாகிய ராமன் ஸூதனைப் பார்த்துத் தான் வந்திருப்பதைத் தகப்பனாருக்குத் தெரியப்படுத்தச் சொல்லினன். மனவருத்தத்தினால் இந்த்ரியங்களெல்லாம் கலங்கப்பெற்றவனாகிய அந்த ஸாரதி ஸுமந்த்ரனும் ராமனால் ஏவப்பட்டு வேகமாக உள்ளே நுழைந்து, பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருக்கிற மன்னவனைக் கண்டனன். அப்பொழுது, அவ்வரசன் ராஹுக்ரஸ்தனாகிய ஸூர்யன்போலவும், நீறுபூத்த நெருப்புப்போலவும், நீரற்றிய தாமரையோடைபோலவும், இப்பறகை மாறிப் பாழடைந்தாற்போல் புலப்பட்டனன். மிகவும் மனவருத்தமுற்று 'ராமா' என்று ராமனைப்பற்றியே சோகித்துக்கொண்டிருக்கும் மன்னவனைப் பார்த்து, மிகவும் அறிவாளனாகிய ஸுமந்த்ரன் அஞ்ஜலிசெய்து அருகில்வந்து முதலில் ஜயமுண்டாகும்படி ஆசீர்வாதஞ்செய்து பயத்தினால் தழுதழுத்த ம்ருதுவான வாக்குடன் இனிதாயிருக்கும்படி 'மஹாராஜனே! புருஷர்களிற் சிறந்தவனாகிய உன்புதல்வன் தனங்களையெல்லாம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் பரிஜனங்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டு உன்னைப் பார்க்க விரும்பி வாசலில் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனன். ஸத்ய பராக்ரமனாகிய அந்த ராமனுக்கு நீ தர்சனங்கொடுப்பாயாக. அவன் தனது நண்பர்களெல்லோரிடத்திலும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு உன்னிடத்தில் உத்தரவுபெறுவதற்காக இப்பொழுது உன்னைப்பார்க்க விரும்புகின்றனன். மஹீபாலனே! அவன் இனி அரண்யம் போகச் சித்தமாயிருக்கின்றனன். ஆகையால் ஸூர்யன் கிரணங்களோடு கூடி

யிருப்பதுபோல, ஸகல ராஜகுணங்களோடுங் கூடி விளங்குகின்ற அந்தப் புதல்வனை இப்பொழுதே நீ பார்ப்பாயாக' என்றனன் ஸத்யத்தையே மொழிபவனும் தர்மத்திலேயே மனந்திடமாயிருக்கப் பெற்றவனும் ஸமுத்ரம்போல கம்பீரனும் ஆகாயம்போல் நிர்மலனுமாகிய அம்மன்னவன் அந்த ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸுமந்த்ரனே! இப்பொழுது அந்தப்புரத்திலுள்ள எனது பார்யைகள் எல்லோரையும் இங்கு அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக. பார்யைகள் அனைவரோடுங் கூடித் தார்மிகனாகிய அம்மஹானுபாவனைப் பார்க்க விரும்புகின்றேன்' என்றனன். அந்த ஸுமந்த்ரனும் அதிவேகமாக அந்தப்புரத்திற்குச் சென்று ராஜபத்னிகளைப் பார்த்து 'தேவிகளே! ராஜா உங்களை அழைத்துக்கொண்டு வரச் சொல்லினார். சீக்ரமாக அவ்விடம் போகவேண்டும். காலதாமதஞ்செய்யவேண்டாம்' என்றனன் ஸுமந்த்ரன் இவ்வாறு மன்னவராஜ்ஞையின்படி சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அப்பெண்பிள்ளைகள் பத்தாவின் ஆஜ்ஞையைச் சிரஸாவஹித்து அவரிருக்கும் மாளிகைக்குப் போயினர். மன்னவனும் பார்யைகளெல்லோரும் வருவதைக்கண்டு ஸாரதியை அழைத்து 'ஸுமந்த்ரா! என்புதல்வனை அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக' என்றனன். அந்த ஸுமந்த்ரனும், அப்பொழுது, ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் அழைத்துக்கொண்டு சீக்ரமாகத் தான் வந்த வழியே திரும்பி மஹாராஜனிடம் போய்ச்சேர்ந்தனன். அவ்வரசன் தூரத்திலிருந்தே கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு வருகின்ற குமாரனைப் பார்த்து மனவருத்தமுற்றவனாகிப் பார்யைகள் அனைவருஞ் சுற்றிலுஞ்சூழப் பெற்றுத் திடீரென்று ஆஸனத்தினின்றும் எழுந்திருந்தனன். அவ்வாறு மன்னவன் எழுந்திருந்து ராமனைப்பார்த்து

வேகமாக எதிர்கொண்டு போயினன். ஆயினும், அவன் துக்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி ராமனைச்சென்று கிட்டமுடியாமல் நடுவில்தானே மூர்ச்சித்து நிலத்தில் விழுந்தனன். அங்ஙனம் மனவருத்தமுற்றுத் துக்கவசத்தினால் பரஜ்ஞையின்றித் தரையில் வீழ்ந்திருக்கிற மன்னவனைப் பார்த்து அப்பொழுது ராமனும் மஹாரதனாகிய லக்ஷ்மணனும் அம்மன்னவனை எடுப்பதற்காக ஸமீபத்திற்கு ஓடிவந்தனர். அப்பொழுது ராஜக்ருஹத்தினுள்ள ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் குவியல்குவியலாக ஓடிச்சென்று சீரங் குலுங்குவதால் ஆபரணங்களெல்லாம் அசைந்து ஒலிக்கப்பெற்று மனம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஹாஹாகாரத்துடன் 'ராமா' என்று கதறி அழுகையில், ஆபரணத்வனியும் அழுகுரலுமாகக் கலந்து பெருங் கோஷம் ஒன்றுண்டாயிற்று. ராம லக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அம்மன்னவனைக் கைகளால் எடுத்துக்கொண்டு வந்து கண்ணீர் பெருகப்பெற்றுப் படுக்கையில் உட்காரவைத்தனர். பிறகு ராமன்; சிறிது நேரங்கழித்து மூர்ச்சை தெளிந்து துக்கஸாகரத்தில் முழுகிக்கிடக்கிற தந்தையைப் பார்த்துக் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு 'மஹாராஜரே! நீர் எங்களனைவர்க்கும் ப்ரபுவாயிருக்கின்றீர். ஆகையால் உமது அனுமதியின்றி நாங்கள் போகலாகாது. ஆனதுபற்றி எங்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கும்படி வேண்டுகின்றனம். தண்டகாரண்யத்திற்கு பரயாணமாயிருக்கின்ற என்னைக் கண்ணிற கலக்கமின்றிக் குசலமான பார்வையுடன் பார்க்கவேண்டும். மேலும், லக்ஷ்மணனுக்கும் செல்வுகொடுக்கவேண்டும். ஸீதையும் என்னுடன் கூடவே ஆரண்யத்திற்கு வருகின்றனள். அவளுக்கும் அனுஜ்ஞை கொடுக்கவேண்டும். நிஜமான காரணங்கள் பலவுஞ்சொல்லி வேண்டாமென்று எவ்வளவு தடுத்தபோ

திலும.இவவிருவரும் இஙகே இருககமுடியாதெனகிறூர்
கள. நீர உலகததிலுள்ளவா அனைவாககும ஸம்மானஞ
செயபவராகையால சோகத்தை விட்டு லக்ஷமணனுககும்
எனககும் ஸீதைக்கும் ஸநதோஷத்துடன அனுமதி கொ
டுப்பீராக பரஹ்மதேவன பரஜைகளிடம் அருள்புரி
வதுபோல எஙகளிடம் அருள்புரிநது அனுமதி கொடுத்
தனுப்புவீராக' என றனன வனவாஸத்திறகாக விலம்
பஞ்செய்யாமல தனது அனுமதியை எதிரபாரத்துககொ
ண்டிருககிற ஸ்ரீராமபிரானைப பாரதது மனனவன,
'ராமா! நான கைகேயிககு வரங்கொடுத்திருநததனுல
மோசமபோயினன. இபபொழுது என்னை நிகரஹிதது
நீயே அயோதயைககு மனனவனுயிருப்பாயாக' என றன
ன ராமன தார்மிக சிரோமணி; மேலும், பேசுவதில
மிகுநத வலலமை அமைநதவன; ஆகையால தநதை
சொன்னதைக கேட்டுக கைகூபபிககொணடு 'மஹாராஜ
ரே! நீர அனேகமாயிரமாண்டுகளாகப் பூமிககுப் பதியா
கிப பரிபாலிததுவநதீர அபபடிபபட்ட நீர உம்மை அஸ
த்யவநதனுககச செயதுகொளளலாகாது. நானும் உம்
மை ஸதயநதவறும்படிககுசசெயவது யுகதமனறு. ஆகை
யால நான அரண்யத்தில ஸுகமாக வாஸஞ்செயவேன.
மன்னவரே! நான ஒனபது வாஷங்களும பின்னை ஓரொ
னபது வாஷஙகளும அரண்யத்தில் ஸுகமாகத திரிநது
வஸித்திருநது பரதிஜ்ஞையைத் தீரத்த பினபு மீளவும
இவவிடம வநது உமது பாதங்களை ஆஶ்ரயிககிறேன'
என றனன. மனனவன ஸத்யமெனனும கயிற்ருல கட்
டுண்டு விடுவிததுககொளள நேராமல கண்ணீர பெரு
க்கி அழுதுகொண்டு முகவொளி மழுஙகிப் பெற்ற அசச
மயத்திலும கைகேயி அருகிலவநது ஏகாநதமாக மன்
னவன செவியில் 'இபபொழுதே அனுப்பிவிடவேண்டும்'

என்று ஆணையிட்டுச் சொல்லுகையில், செய்வதொன்றும் புலப்படாமல் தன் பிரிய குமாரனாகிய ராமனைப்பார்த்து 'அப்பா! புறப்பட்டுப்போவாயாக. அதனால் பரலோக பலத்தையும் ஐஹிகாபிவ்ருத்தியையும் மீளவும் இங்குத் திரும்பி வருதலையும் பெறுவாயாக. மங்கலகரமாகி ஒரு ஜந்துவினாலும் பயம் நேரிடாத நல்ல வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு செல்வாயாக. குழந்தாய்! நீ நற்குணங்களால் ரகுகுலத்தில் பிறந்தவர் அனைவர்க்கும் ஆனந்தத்தை விளைவிப்பவன்; ஸத்யஸந்தன், உன் மனது தர்மத்திலேயே குடிகொண்டிருக்கவற்று. இப்படிப்பட்ட நீ அரண்யத்திற்குப் போக வேண்டுமென்று நிச்சயித்த புத்தியை மாற்றத்தரமில்லை பிள்ளாய்! இன்றைக்கு மாத்ரம் நீ எவ்விதத்திலாயினும் போகலாகாது. இதோ ராத்ரியும் ஸமீபித்துவிட்டது; இன்றிரவெல்லாம் இங்கேயே இருப்பாயாக. இப்படி இருப்பாயாயின், ஒரு தினமாயினும் உன்னைக் கண்ணாரக் கண்டு ஸுகமாயிருப்பேன் உன் தாயாரையும் என்னையும் பார்த்துக்கொண்டு இன்றிரவு முழுவதும் இங்கே இருப்பாயாக நாங்கள் உனது விருப்பங்களை யெல்லாந் தீர்த்து த்ருப்தி செய்விக்கின்றனம். பிறகு நாளைத்தினம் காலையில் போகலாம் குழந்தாய்! எனக்குப் பரலோகத்தில் நன்மை நேரிடும்படியான பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி உனக்கு பரிசாரகளாயிருப்பவரெல்லோரையும் துறந்துவிட்டு ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்திற்குப் போகின்றனை இது எவ்விதத்திலும் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் செய்யத் தரமல்ல. இப்படிப்பட்ட கார்யத்தை நீ செய்கின்றனை. ராமா! உன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்புவது எனக்கு எள்ளளவும் இஷ்டமன்று.. ஆயினும், ஸத்யத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றனன் நீறு பூத்த நெருப்புப்போல், தன் மனத்திலுள்ள கொடுந்தன்மையை

வெளிக்குத் தெரிய வொட்டாமல் மறைத்துக கொண்டிருந்த இந்தப் பெண்பிள்ளை, என்னை எனக்கு ஸ்வாதீனமாயிருக்கவொட்டாமல் சலிக்கப் பண்ணி மோசஞ் செய்துவிட்டனள். ஸாமான்யமாக நான் கொடுத்த வரங்களை, அவள் இங்ஙனம் விபரீதமாகக் கேட்டு என்னை ஏமாறச் செய்தனள் அப்படிப்பட்ட மோசவார்த்தையையுங் கூட, நீ, குலாசாரத்தைத் துறந்த கைகேயி சொல்லியபடி கேட்டு நிறைவேற்றித் தீர்த்துவிடவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனை. உன் குணத்தை என்னவென்று மொழியலாகும்? குமாரனே! எனக்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ரனாகிய நீ தந்தையாகிய என்னை அஸத்யனாய் சொல்லாதவனாகச் செய்ய விரும்புவது அவ்வளவு ஆச்சர்யமன்று' என்று மொழிந்தனன் பிறகு ராமன், தந்தை மனவருத்தத்துடன் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுத் தானும் மனவருத்தமுற்று, அது கண்டு லக்ஷ்மணனும் வருத்தமுற்றிருக்க, மீளவும் மன்னவனைப் பார்த்து, ராமன், 'தந்தையே! எல்லாக் குறைகளையுந் தீர்த்து த்ருப்தி செய்விக்கிறேனென்னீர். குணங்கள் பொருந்திய சிறந்த வஸ்துக்களை நீங்கள் இன்றைத்தினம் கொடுக்கப் பெற்று அனுபவிப்பேனாயினும், நாளைத்தினம் அவைகளை எனக்குக் கொடுப்பவன் யாவன்? ஆகையால் இது வீணே. ஆகையால் எல்லா மனோரதங்களுக்கும் பதிலாக இவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் போவதையே நான் வேண்டுகின்றனன். நாடுதேசங்களோடு கூடி ஜனங்களும் தன தான்யங்களும் நிரம்பியிருக்கிற இப்பூமி முழுவதையும் நான் விட்டுத் துறந்து போகின்றனன். இதைப் பரதனுக்குக் கொடுத்துவிடுவீராக வனவாஸஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற என் கருத்து இப்பொழுது சிறிதும் சலிக்காது நீரோ கேட்ட வரங்களைக் கொடுக்குந் தன்மையா. ஆகையால் முன்பு நீர

ஸந்தோஷித்துக் கைகேயிக்கு எந்த வரங்களைக் கொடுத்திரோ, அவை யெல்லாவற்றையும் அவளுக்குக் கொடுத்து ஸத்யஸந்தராயிருப்பீராக. நான் உமது ஆஜ்ஞையை ஒரு வார்த்தையுங் கூடத் தவறாமல் பரிபாலித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள ரிஷிகளுடன் பதினாலு ஸம்வத்ஸரங்கள் அங்கேயே வஸித்திருக்கின்றனன். உம்மை நிக்ரஹித்து என்னை ராஜாவாகச் சொல்லினீர். இப்படிப்பட்ட விசாரம் ஏதும் வேண்டாம். பரதனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்துவிடுவீராக. நீர் ரகுகுலத்திற்கு ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்குந் தன்மையுள்ள மஹானுபாவரன்றோ? நான், என் மனத்திற்கு ஸுகத்தையும் ப்ரியத்தையும் உத்தேசித்து ராஜ்யத்தை விரும்புவேனென்று நினைக்க வேண்டாம். எனக்கு ராஜ்யத்தில் சிறிதாயினும் விருப்பம் இல்லை. உமது ஆஜ்ஞையைச் சரியாக நடத்துவதற்றான் எனக்கு மனவிருப்பம் உள்ளது. இந்த மனவருத்தத்தைத் துறந்து விடுவீராக. நீர் வருத்தமுற்றுக் கண்ணீர் பெருக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். நதீபதியாகிய ஒருவராலும் உல்லங்கனஞ் செய்யக்கூடாத மிடுக்குள்ள ஸமுத்ரம் எக்காலத்திலும் கலக்கமுற்றிருக்குமல்லவா? அப்படியே நீரும் கலக்கமுறாதிருக்க வேண்டும். எனக்கு ராஜ்யத்திலாவது, ஸுகத்திலாவது, ஸீதையிடத்திலாவது மற்றுமுள்ள இந்தக் [1]காம்ய வஸ்துக்களிலாவது, ஸ்வர்க்கத்திலாவது, கடைசியாகப் பிராணன்களிலாவது எள்ளளவும் விருப்பம் இல்லை; புருஷர்களிற் சிறந்த மஹானுபாவரே! நீர் ஸத்யஸந்தராயிருப்பதுவே எனக்கு வேண்டியது. நீர் அஸத்யவந்தராயிருப்பதை நான் பெற்றுக்கமாட்டேன். இவ்வாறாகப் ப்ரத்யக்ஷதெய்வமாகிய உமதெதிரில் எனது ஸத்யத்தின் மேலும்

1 ஆசைப்படத்தக்க வஸ்துக்கள்.

எனது ஸங்க்ருதத்தின் மேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லு கின்றனன். பரபுவே! இங்கு க்ஷணகாலமாயினும் நின் றிருக்க எனக்குத் தரமல்ல. ஆகையால் நான் இன்றைத் தினம் நிறகவில்லையென்று இச்சோகத்தை நீர் பாராட்ட வேண்டாம் நான் செய்ய முயன்ற ஸங்கல்பத்திற்கு மாறு பாடு நேராது. கைகேயி என்னை வனத்திற்குப் போகும் படி வேண்டிக்கொண்டனள். நானும் இதோ போகிறே னென்று மொழிந்துவிட்டனன் ஆகையால் உமது ஆஜ் ஞையைச் செய்வது மாத்ரமேயன்றி நான் சொன்ன வார் த்தையையும் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக் கின்றது ஆகையால் நான் காட்டுக்குப் போவது தப் பாது. தேவா! நீர் இதையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து ஸங்கடப்படலாகாது இதற்காக நீர் சிறிதும் சிந்திக்க வேண்டாம் நாங்கள், கரூரங்களாகாமல் சாந்தஸ்வபாவ ங்களாகிய மான்கள் நிறைந்து நாலுவகைப் பறவைகளுங் கலகலவென்றொலிக்கப்பெற்று மிகவும் அழகாயிருக் கின்ற கானகத்திற்சென்று ஸுகமாக விளையாடிக்கொண் டிருப்போம் தந்தையே! தேவதைகளுக்குங் கூடத் தந் தையே தெய்வமென்றன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இனி மனுஷ்யர்களுக்கு அந்த ந்யாயம் சொல்லவேண்டு மோ? ஆனதுபற்றித் தந்தையே தெய்வமென்றெண்ணித் தே நான் தந்தையின் ஆஜ்ஞையைச் செய்கின்றனன். மானிடவரிற்றலைவரே! பதினைந்து ஸம்வத்ஸரங்கள் கட ந்து போகையில், நான் மீளவும் திரும்பி இவ்விடம் வர நீர் காண்பீர் ஆகையால் இந்த மனவருத்தத்தை விட்டு விடுவீராக. ஆண் சிங்கமே! கண்களிரண்டிலும் கண் ணீர் நிரம்பப் பெற்றிருக்கிற இந்த ஜனங்களெல்லோரை யும் கண்ணீர் துடைத்துத் தேறச் செய்யவேண்டிய பாரம் உம்முடையது. அப்படியிருக்க நீரே இங்ஙனம் துக்கத்

திறல் தடமாடுகின்றீரே இதுவென்? நான் விட்டுத் துறந்த பட்டணத்தையும் ராஜ்யத்தையும் மற்றுமுள்ள பூமி முழுவதையும் பரதனுக்குக் கொடுத்துவிடுவீராக. நான் உமது ஆஜ்ஞையைப் பரிபாலித்துக்கொண்டு அரண்யத்திற்குப் போகின்றனன். ஆனால் இப்பொழுதே திரும்பி வரமாட்டேன். அங்கு வெகுநாள் வஸித்திருக்கப் போகின்றனன். பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களையும் அங்குக் கடத்தியே மீளவும் நான் திரும்பிவரப் போகின்றனன். ஆகையால் போனவுடனே, இன்னும் வரவில்லையே யென்று என்னை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டாம். மஹாராஜரே! பர்வத ஸமூஹங்களும் பட்டணங்களும் அரண்யங்களும் நிரம்பப்பெற்று நன்கு ஏற்படுத்திய எல்லைகளுடன் கூடி மங்கலகரமாயிருக்கின்ற இந்தப் பூமி முழுவதையும் நான் துறந்து காட்டுக்குப் போகையில், பரதனே எல்லாவற்றையும் பரிபாலித்து வருவானாக. இது என்னிஷ்டப்படி ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல. நீர் யாது சொன்னீரோ, அப்படியே நடந்தேறவேண்டும். ஸத்தோஷமாயிருப்பவரே! பெரியோர்களால் ஸம்மதிக்கப்பட்ட உமது ஆஜ்ஞையைச் செய்வதில் என் மனது எப்படி திடமாயிருக்கின்றதோ, அப்படி உயர்ந்த காமபோகங்களிலாவது மற்றும் எனக்குப் பிரியமாயுள்ளவற்றிலாவது என் மனது திடமாயிருக்கப் பெறாது. ஆனதுபற்றி அரண்யத்திற்குப் போவது எனக்குக் கஷ்டமாகத் தோற்றுமென்று எனக்காக நீர் எள்ளளவும் மனவருத்தப்படவேண்டியதில்லை. ஆகையால் உமக்கு அஸத்யத்தினாலுண்டாகும் தோஷத்தை விளைத்துக் கொண்டு அதனால் எனக்கு ஸமஸ்த காம போகங்களும் ஸுகங்களும் உண்டாகுமாயினும், அவைகளை நான் விரும்பமாட்டேன். மற்றை அழிவில்லாத இந்த ராஜ்யத்தையும் ஸீதையையும் ப்ராணன்களையுங் கூட நான் ஆசைப்ப

டமாட்டேன். உமது ஸத்ய வ்ரதத்திற்கு ஹானி வாராதி
ருக்கும்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமாயின், அதுவே எனக்கு அ
வையெல்லாமாகும் நீர் கைகேயிக்குச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞை
அப்படியே ஸத்யமாய் நடக்கவேண்டும் ஸத்யந் தவறமா
ட்டேனென்கிற உமது வ்ரதம் அப்படியே நடந்தேறுமா
க அப்படி நடத்தி ஈடேற்றவேண்டுமாயின், எனக்கு எல்லாம்
நிறைவேறினதேயாகும் எனக்கு வனத்தில் வருத்தம்
நேருமேயென்று நீர் வ்யஸனப்படவேண்டாம் நான் பலவி
தங்களாகிய வ்ருக்ஷங்கள் அமைந்த வனத்திற்குத் தப்பா
மற் சென்று, அங்குக் காய் கிழங்கு வேர்களைப் பக்ஷித்துக்
கொண்டும் பர்வதங்களையும் நதிகளையும் குளங்களையும்
பார்த்துக்கொண்டும் ஸுகமாயிருப்பேனன்றிச் சிறிதும்
வருத்தமுறமாட்டேன் ஆகையால் நீர் துக்கத்தை விட்
டு ஸுகமாயிருப்பீராக' என்றனன் ராமன் இங்ஙனம்
மொழிகையில், அம்மன்னவன் இவ்விதமான சோகத்தி
லாழ்ந்து மனவருத்தத்தினால் சரீரம் முழுவதும் பரிதபிக்
கப்பெற்று மன்மயங்கிப் புதல்வனை ஆலிங்கனஞ் செய்து
கொண்டு, தெளிவு தப்பி, மூர்ச்சித்துக் கைகாலசைத்தல்
முதலிய செயலொன்றுமின்றி யிருந்தனன். அனந்தரம்
ராஜபத்னியாகிய கைகேயி ஒருத்தி மாத்ரம் தவிர மற்
றை ராஜபத்னிகளெல்லோரும் ஒன்றுகக் கூடி மிகவுங்
கதறியழுதனர் அப்பொழுது ஸுமந்த்ரன் அழுதுகொ
ண்டே மூர்ச்சித்து விட்டனன் அங்குள்ள ஜனங்களெல்
லோரும் வருந்தி மனந்தாளப்பெறாமல் ஹாஹாகாரஞ்
செய்தனர். முப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

ஸுமந்த்ரன் கைகேயியைத் தூஷித்தல்

பின்பு ஸுமந்த்ரன் திடீரென்று க்ரோதாவேசங்கொ
ண்டு தலையை அசைத்து அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்து

பலதடவை கையினால கையைய பிசைநதுகொணடு பறக ளைக கடகடவெனறு கடிததுக கோபததினால கண்கள சிவககபபெற்றுத் தேஹம முழுவதும முனபுள்ள வாணம மாறிக கோபத்தின மிகுதியால தீவ்ரமான மனஸதாபம பெறறுப பரிதபிதத்த தசரதனுககுக கைகேயியினிடததில விருப்பம் நீஙகி, யிருபபதையுங கணடு கூரான பாணங்கள போனற வாகயஙகளால அநதக கைகேயியின ஹ்ருதயத்தை நடுஙகச செயபவனபோலவும, வஜராயுதம போன்றவைகளும அதிகரூரஙகளுமாகிய வாகயஙகளால அவளது மாமஸதானஙகளை யெல்லாம பிளநது விடுபவன போலவும அவளது ரஹஸயங்களை யெல்லாம வெளிபபடுததிககொணடு 'பாபிஷ்டே! தசரதன மஹாராஜன. மேலும, ஸதாவரஜஙகமஙகள எல்லாமடஙகிய ஜகததுககெல்லாம அவன பரபுவாயிருககினறனன இபபடி மஹா பரபுவாயிருககிற பாத்தாவை மனம வநது கைவிட்டனையே! இபபடிபபடட கொடுந தனமையுள்ள உனககு இவவுலகம முழுதிலும எபபடிபபடட' அகாரயமாயினும செயயத் தகாததிலலை உன்னை நான பாததாவைக கொலபவளென்றும கடைசியாய குலநாசனு செயபவளெனறும நினைககினறனன மஹாராஜன இநதரனைப்போல வெலலமுடியாதவன ; பாவதம்போல அசைககக கூடாதவன; ஸமுத்ரமபோல கலக்கமுறச செயயக கூடாதவன; இப்படிப்படட அமமனனவனுங் கூட உனது கொடிய காரயததினால பரிதபித்து ஒனறுஞ் செயயத் தோறறாதிருககினறனன ஆகையால நீ பாத்தாவைக கொலைசெயயத் துணிநதிருககினறனை. பாத்தாவை மாத்ரமேயனறு; கடைசியில இக்குலம முழுமையுமே நாசனு செயபவளாகத தோற்றுகினறனை. தசரதன அனைவாககும போஷகனுயிருபபவன; வேண்டியவற்றை யெல்லாங கொடுககுங

தனமையன ; மேலும் உனககுப பர்த்தா. இபபடிப்பட்ட அமமனனவனை நீ அவமானஞ செயயலாகாது. ஸதரீகளு ககுப புத்ரனையாயினும விடடுப பாத்தாவினது மனத தை அனுஸரிபபதே மேனமையாகும. கோடி பிளளை களைப பெற்றபோதிலும பாததாவினது மன்ககருதத்த ாடேற்றுவதே ஸதரீகளுக்குச சிறநத தாமம் ராஜா மா ணம அடைநது லோகாநதரஞ செனற பினபு, அவனது புதலவாகளின வயதைப பறறிய பாாகசையில மூத்தவன எவனோ அவனேயனறோ முதலில ராஜயம பெறுவது உ லக வழககம ஆகையால ராஜாவுககு மூதத குமாரனுகிய ராமனுககு ராஜயம நேருவது தாமமேயனறோ ? அபபடி யிருகக, இக்ஷ்வாகு வமசத்திறகு நாதனுகிய இநதத தச ரதமனனனை பிழைததிருககுமபொழுதே வமசபரமபரை யாக வழஙகி வருகினற இபபடிபபடட தாமத்தை நீ ஏன இவவாறு பாழாககக கருதுகினறனை. அடி பாபிஷ்டே ! அபபடியே உனனிஷ்டபபடி பாதன அரசனுகட்டும. அ வனே பூமி முழுவதையும பரிபாலிதது வருவானுக. ரா மன எவவிடம போகினருனே, அவவிடத்திறகே நாஙக ளும போகினறனம் உனது தேசத்தில இனி ஒரு பாாஹ் மணனுயினும குடியிருகக நோாதலலவா ? எபபடி யிருப் பாாகள ? நீ மாயாதை தபபி அவாகள தாமே புறபபட டுப போகவேணடுமபடியான துஷ்காாயஙகளை இனறு செயய முயனறிருககினறனை நீ இபபடி மாயாதை தபபி ன துராசாரத்தை நடத்துவது கணடு உடனே பூமி இர ண்டு பிளவாக வெடித்துப போகவேணடியதாயிருநதும அது அஙஙனஞ செயயாதிருககினறதே! இது எனககு மிகவும ஆசசாயமாகப புலபபடுகினறது. வஸிஷ்டா முத லிய மஹானுபாவாகளான பாஹ்மர்ஷிகள இநத அமா யாதையைக கண்டு கோபித்து ‘ சீ ! பாழாய் விடுவா

யாக' என்று வாக்தண்டங்களை ப்ரயோகித்திருப்பார்க ளல்லவா? பார்க்கப் பயங்கரங்களாகி ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்குந் தன்மையுள்ள அந்த வாக்தண்டங்களுங் கூட, ராமனைக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட வேண்டுமென்னும் கொடிய கருத்துக்கொண்டிருக்கின்ற இந்தப் பாபிஷ்டையை ஏன் ஹிம்ஸிக்கவில்லையே! ஐயோ! இவளுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லி என்ன பயன்? [1] எவனாவதொருவன் மதுரங்களான பழங்கள் பழுக்குந் தன்மையுள்ள மாமரத்தைக் கோடாலியால் வெட்டி வேப்பஞ்செடிக்குப் பாத்தியைக் கட்டி எருவைப் பொகட்டுப் பாலைக் கொட்டி வளர்த்து வருவானாயின், அவ்வேம்பு அம்மனிதனுக்கு மதுரமான பழங்களைக் கொடுக்குமா? கசப்பான காய்களையே கொடுக்குமல்லது இனிய பழங்களைக் கொடுக்குமோ? இது எங்காயினுங் கண்டதுண்டோ? பெரியவம்சத்திற் பிறந்தும் உன் தாயின் ஸ்வபாவமெப்படிப்பட்டதோ, அப்படிப்பட்டதே உன் ஸ்வபாவமுமென்று எனக்குத் தெரியும். வேப்பஞ்செடியினின்றும் தேன் பெருகாதென்னும் வார்த்தை உலகத்தில் எங்கும் வெளிச்சமேயன்றோ? அப்படியே துஷ்டஸ்வபாவமுடையவளாகிய ஒருத்திக்கு நற்குணமுடைய புதல்வி எப்படிப் பிறப்பாள்? முற்காலத்தில் நடந்த உன் தாயினது கொடும் பிடிவாதம் இங்கெல்லோருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கின்றது. நாங்கள் நேரில் பார்க்காமற்போனபோதிலும் சொல்லக்கேட்டுக் கேட்டப்படியே அறிந்திருக்கின்றனம். எங்களது கேள்வி ஸத்யமேயன்றிப் பொய்யன்று. முன்பு வரங்கொடுக்கும் வல்லமையுள்ள

1 இதனால் 'ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிக் கைகேயியின் அபிமதத்தை நிறைவேற்றுவதால் தசரதனுக்குக் கஷ்டமேயன்றி அந்தக் கைகேயியால் எள்ளளவும் ஸுகம் நேராதென்று தசரதனை ஸுமந்த்ரன் மறைத்து நிந்திக்கை தோற்றுகின்றது.

ள ஓருயோகி உனதநதைக்கு மேலான ஒருவரஙகொடுத் தனன. அநத வரததின மஹிமையால ஸமஸத பராணி களும சொலலிககொளளுகிற பேசசெல்லாம அமமனனவ னுககுத தெரிநதிருநதன ா எறும்பு முதலியவறறின சப தங்களையும அதன பொருளகளையும அவன உணாநதிரு நதனன பிறகு ஒரு காலததில மிகவும தேஜஸவியாகிய உன தநதை, தானபடுததுககொணடிருககிற மஞசத்தின கீழ அருகில போயககொண்டிருககிற ஓா எறுமபு சொன ன சொலலைககேட்டு அதன கருததையும அறிநது வியப புறறுப பலவாறு சிரித்தனன அஙஙனம அமமனன வன சிரிபபது கண்டு, உனது அனனை, அவன தனனைப பாாததே பரிஹாஸஞ செயததாக நினைதது மரணததை யும விருமபுமபடியான கோபஙகொணடு பாததாவைப பாாதது 'மனனவரே! நீர் இனியராயிருபபவா. நீா இஙங னம சிரிபபதறகுக காரணம யாதோ, அதை நான அறிய விருமபுகினறேன' எனறனள அரசனும அவளைப பாா தது 'தேவி! நான சிரிததறகுக காரணததைச சொ னனேனாயின, உடனே எனககு மரணம ஸமபவிககும இதறகு ஸநதேஹமேயிலலை' எனறனன. உனதாய உனதநதையாகிய கேகயராஜனைபபாாதது 'நீர் பிழைத திருநதாலும ஸரி, செததுபபோனாலும ஸரி; அது என ககு அவசயமிலலை நீர் சிரிததறகுக காரணஞ சொல்ல வேணடும. அபபொழுதுதான நீா எனனைப பரிஹாஸஞ செயயவிலலையெனறு எனககுத தெரியும' எனறனள் அ நதக கேகயராஜன, தன மனைவி அஙஙனஞசொலலககே ட்டு இபபடிபபட்ட ஸஙகடததை ஆலோசித்து அவவிஷ யத்தையெலலாம முனபு தனககு வரங்கொடுத்த அநத மஹா யோகிககு நடநதபடி தெரியச சொலலினனன. பிற கு ஸமாத்தராகிய அநத வரஙகொடுத்த யோகியும மனன

வனைப் பார்த்து 'அரசனே! அவள் செத்துப்போனாலும் போகட்டும்; ஓடிப்போனாலும் ஒழிந்துபோகட்டும்; என்ன செய்தபோதிலும் நீ எள்ளளவும் சொல்லவேண்டாம்' என்றனர். அரசன் நிர்மல ஸ்வபாவனாகிய அந்த மஹா யோகியின் வார்த்தையைக்கேட்டு உடனே உன் தாயைத் துரத்திவிட்டுக் குபேரன்போல ஸுகமாக க்ரீடித்துக் கொண்டிருந்தனன். அப்படியே நீயும் பாபத்திலேயே கண்வைத்தவளாகையால் துர்ஜனங்கள் ஆசரிக்கும் புத்தியில் சென்று உன் தாயைப்போலவே மதிகெட்டு இம்மன்னவனைத் துர்விஷயத்தில் நடத்திக் கெடுக்கின்றனை. 'குணங்களில் பிள்ளைகள் தந்தையைப்போலவும், பெண்கள் தாயைப்போலவும் பிறப்பார்கள்' என்று உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் சொல்லிக்கொள்ளும் இவ்வார்த்தை இப்பொழுதே எனக்கு ஸத்யமாகத் தோற்றுகின்றது. கைகேயி! நீ இங்ஙனம் கொடிய பிடிவாதத்துடனிருக்கவேண்டாம். இந்த முயற்சியைத் துறந்துவிடுவாயாக. பர்த்தாவுக்கு வசப்பட்டிருந்து, அவர்சொல்லும் புத்தியைப் பாராட்டி அங்கீகரிப்பாயாக. நீ பர்த்தாவின் இஷ்டப்படி ராமாபிஷேகத்திற்கு அனுமதி செய்வாயாக. இப்பொழுது ராமனது வனவாஸத்தைக் குறித்து மிகவும் துக்கித்திருக்கிற பட்டணத்திலுள்ள ஜனங்களையும் நாடுகளினின்றும் வந்திருப்பவர்களையும் காப்பாற்றுவாயாக. நீ பாபிஷ்டர்களால் உத்ஸாஹப்படுத்தப்பட்டு அவர்களது வசனத்தின்படி நடக்க முயன்று தேவேந்த்ரன்போல விளங்குகின்ற லோகநாதனாகிய உன் பர்த்தாவை, சிறியவனுக்குப் பட்டங்கட்டிப் பெரியவனைக் காட்டுக்கு அனுப்பும்படியான இந்த அதர்மத்திற்கு உட்படுத்தாதிருப்பாயாக. [1]தேவீ!

இதற்கு 'நச மித்யா பதிஜ்ஞாதங் கரிஷ்யதி தவாநவஃ, ஸ்ரீமாந் உஸாரஸோ ராஜா தேவி ராஜீவலோசநஃ' என்று மூலம் இத

தாமஸ்ரயித்துபோன்ற் கணகளையுடையவனும் பாபத்திற் சிறிதும் மனஞ்செல்லப்பெருதவனும் மிகுந்த ஐஸ்வர்யம் அமைந்தவனுமாகிய இந்தத் தசரதமன்னவன் உனக்குச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய் செய்யமாட்டான்; இவ் விதம் நடவாமற் போயினும் மற்றைவேறுவிதமாயாவது நிறைவேற்றிவிடுவான்; ராஜ்யத்தைக் காட்டிலும் மிகுந்த தவியுள்ள ரத்னாபரணம் முதலியவற்றைக் கொடுத்தும் உனக்குச் சொன்ன வரத்தைத் தீர்ப்பானன்றிப் பொய் செய்யான் ராமன் மூத்தகுமாரன்; பின்னும், மிகுந்த ஔதார்யகுணமுள்ளவன், ஸதாசாரத்தில் மிகுந்த ஆவலுடையவன், துஷ்டநிக்ரஹஞ் செய்வது சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்வது முதலிய தனது க்ஷத்ரிய தாமத்தைத் தவருமல் நடத்துபவன்; யாவராலும் வெல்லமுடியாத பலமுடையவன்; இங்ஙனம் பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய குணங்கள் பொருந்திய ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடத்துவாயாக. தேவீ! ராமன், ராஜாவாயிருக்கிற தந்தையை விட்டுத் தானா அரண்யத்திற்குப் போவானாயின், உனக்கு உலகத்திலெங்கும் பெரிய அபவாதம் உண்டாகும். நற்குணங்கள் பலவும் பொருந்திய அந்த ராமனே ராஜ்யத்தைப் பரிபாலித்து வருவானாக. நீயும் இம்மனக்கொதிப்பைத் துறந்திருப்பாயாக. ராமன் அரண்யத்திற்குப் போய்விடுவானாயின், இவ்வயோத்யையில் அவனைக்காட்டிலும் யோக்யனாயிருப்பவன் எவனும் கிடையான். ஆகையால் அவனே ராஜ்யபரிபாலனத்திற்குரியவன். மூத்தவனாகிய ராமனிருக்கையில் மற்றொரு

றகு 'தேவீ! உனக்குத் தசரதன் வேடிக்கையில் வெறுமனே ப்ரதிஜ்ஞை செய்தானாகையால் அதை இப்பொழுது நிறைவேற்றப்போகிறதில்லை' என்று மஹேஸ்வர தீர்த்தவ்யாக்யானத்தில் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

வன் (சிறியவனாகிய பரதன்) பட்டாபிஷேகம் பெறுதற்கு உரியவனல்லன்; ராமன் யௌவராஜ்யபட்டாபிஷேகம் பெற்ற பின்பு, பெருவில்லாளியாகிய தசரதமஹாராஜன், முன்பு இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்கள் நடத்தின ஆசாரத்தின்படி அரண்யத்திற்குப் போய்விடுவானன்' இதுவே தர்மம்' என்று ஸுமந்த்ரன் மொழிந்து முடித்தனன். இவ்வாறு ஸுமந்த்ரன் ராஜஸபையில் நல்வார்த்தைகளாலும் கடோரமான உரைகளாலும் கைகேயியைக் கலக்கிவிட்டுப் பின்பு எப்பொழுதும்போலவே கைகளைக் குவித்துக்கொண்டு நின்றனன். அப்பொழுது அந்தக் கைகேயியோ வென்றால், இவ்வளவு க்ரூரமான மொழிகளாலும் சிறிதும் கலக்கமுறாமலே இருந்தனள் எவ்வளவு நல்வார்த்தை சொல்லி வேண்டிக்கொண்டபோதிலும், அவளுக்குச் சிறிதும் மன இரக்கமுண்டாகவில்லை அதிக்ரூரமாயிருக்கிற அவளது முகவர்ணமும் மாறுபாடில்லாமலே இருந்தது முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று

தசரதன் ராமனைச் சதுரங்கபலாதி ஸஹிதமாக அனுப்பப்பார்க்கையில், கைகேயி அங்ஙனங்கூடாதென்று தடுத்தலும், ஸித்தார்த்தன் கைகேயிக்குப் புத்தி கூறுதலும்

கைகேயி அங்ஙனம் ஸம்மதிக்காமை தெரிந்தபின்பு, தசரதன் வரங்கொடுப்பதாகத் தான் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைத் தவிர்க்கமுடியாமல் அதில் அகப்பட்டுக்கொண்டு மனவருத்தமுற்றுக் கண்ணுங் கண்ணீருமாயப் பலதடவையாகப் பெருமூச்செறிந்து ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸாரதியே! பலவகை ரத்னங்களையும் மற்றும் சிறந்த வஸ்துக்களையும் ஏராளமாக எடுத்துக்கொண்டு ஒன்றாலுமொன்றுங் குறைவின்றி யானை குதிரை தேர் காலாட்க

ளென்கிற நான்குவித பலங்களோடு கூடிய பெரும் ஸை
ன்யமொன்று ராமனைப் பின்றொடர்ந்து போகும்படிக்குச்
சீக்ரத்தில் ஸித்தப்படுத்துவாயாக. இனிய உரைகளை
உரைத்துப் பிறரது மனங்களை வசப்படுத்த வல்லமைய
மைந்த வாராஸ்த்ரீகளும் ஆங்காங்கு ஸேனை இறங்குமிடங்
களில் சரக்குகளைக் கொண்டு பரப்பும் பெருஞ் செல்வமுற்
ற வர்த்தகர்களும் பின்றொடர்ந்து குமாரனது ஸைன்யத்
தை அலங்கரிப்பார்களாக. யாவர் நமது ராமனை அடுத்
துப் பிழைக்கின்றனர்களோ, யாவரோடு ராமன் வீர்ய
பரீக்ஷார்த்தமாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பானோ, அவர்
களை அனைவர்க்கும் பொன் வெள்ளி வஸ்த்ரம் முதலிய பற்
பல த்ரவ்யங்களைக் கொடுத்து அவர்களையும் இந்த ஸைன்
யத்துடன் கூடவே போகும்படி அனுப்புவாயாக. உயர்ந்த
ஆயுதங்களைத் தரித்திருப்பவர்களும் நெய் எண்ணெய்
முதலிய வஸ்துக்களை வண்டிகளில் கொண்டு செல்பவர்க
ளும் பட்டணத்திலுள்ள பரமுகர்களும் மற்றுமுள்ள மே
லான வ்யாபாரஸ்தர்களும் ராமனைப்பின்றொடர்ந்து போ
வார்களாக. வனத்தில் திரிபவர்களாகிய வேடர்களும் அர
ண்யத்தில் வழி காட்டும்பொருட்டு ராமனுடன் செல்வார்
களாக. ராமன் இங்ஙனம் ஸைன்யங்களோடுகூடி அரண்
யத்தில் மான்களையும் யானைகளையும் அடித்து விளையா
டிக் கொண்டும், அங்குண்டான தேன்களைப் பானஞ்
செய்துகொண்டும், அங்குப் பெருகும் பலவகை நதிக
ளைப் பார்த்துக் கொண்டும் ராஜ்யத்தைப் பற்றிய நினைவு
மின்றி ஸுகமாயிருப்பான். ராமன் ஜனஸஞ்சாரமில்லாத
அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்யப் போகும்பொழுது அவன்
பின்னோடு என்னுடைய தான்ய கோசத்தையும் தனகோ
சத்தையும் முழுவதும் அனுப்புவாயாக. அவன் அவை
களைப் பெற்றுப் புண்ய க்ஷேத்ரங்களில் யாகங்களைச் செ

யது சாஸ்த்ரப்படி ஏராளமாகத் தக்ஷிணை கொடுத்து ரிஷிகளுடன் கூடி வனத்தில் ஸுகமாக வாஸஞ் செய்திருப்பானாக. மஹாபுஜனாகிய பரதன் அயோத்யையைப் பரிபாலித்து வருவானாக ஸமஸ்த பாக்யங்களும் பொருந்திய ஸ்ரீராமபிரானை எல்லாப் போகங்களோடுங் கூட அரண்யத்திற்கு பயாணப்படுத்தி அனுப்புவாயாக' என்று மொழிந்தனன். இங்ஙனம் தசரதமன்னவன் மொழிகையில் கைகேயிக்கு மிகுந்த பயம் உண்டாயிற்று அவளது முகங்கூட நன்கு வாடிப்போயிற்று. குரலும் அடங்கிவிட்டது அந்தக் கைகேயி மனவருத்தமுற்று, நடுநடுங்கி, வாடின முகத்துடன் அரசனுக்கு எதிர்முகமாகத் திரும்பி 'நீ ஸத்புருஷனா யிருப்பாயாயின் இங்ஙனஞ் செய்யலாகுமா? இதனால் உனது ஸத்புருஷத்தனம் வெளியாகின்றது மேலுள்ள ஸாரம் எல்லாங் குடிக்கப்பட்டபின் அடியில் நின்ற மத்யம்போல், ஜனங்களே போய்ப்பாழாகி, அனுபவிக்கவேண்டிய மேலான பதார்த்தங்களெல்லாந் தொலையப்பெற்றுச் சிறிதும் அனுபவிக்க வேண்டாதிருக்கின்ற இந்த ராஜ்யத்தைப் பரதன் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டான்' என்றனள் இவ்வாறு கைகேயி சிறிதும் லஜ்ஜையின்றி மிக்க தாருணமாக மொழியக் கேட்ட மன்னவன் நீண்டழகிய கண்களையுடைய அந்த மடந்தையைப் பார்த்து 'எனக்குச் சத்ருவாயிருப்பவளே! சுமக்கக்கூடாத பளுவை என்மேல் ஏற்றினது மாத்ரமேயன்றி அதைச் சுமந்துகொண்டிருக்கக் கண்டு மேன்மேலும் ஏன் பீடிக்கின்றனை? துஷ்டஸ்வபாவமுடையவளே! நான் ராமனோடுகூட ஸைன்யாதிகளை அனுப்பமுயன்றபின்பு வேண்டாமென்கின்றனை. இதை முன்னமே, நீ வரங்கேட்கும் பொழுதே கூடாதென்று ஏன் தடுக்காமற் போயினை?' ஆகையால் கேளாதவற்றைக் கொடு

க்க விரும்பேன்' என்றனன். இப்படி அம்மன்னவன் கடுங் கோபத்துடன் மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டு அழகிய அங்கங்கள் பொருந்திய அந்தக் கைகேயி மற்றொரு விதமாக எனது அபீஷ்டத்தைக் கெடுக்க முயன்றானிவனென்று இருமடங்காகச் சினந்து மன்னவனைப் பார்த்து, 'உன் வம்சத்திலேயே ஸகரனென்பவன் தனது ஜ்யேஷ்ட குமாரனாகிய அஸமஞ்ஜனென்னும் புதல்வனை அரண்யம் போகத் துரத்திவிட்டனன். அவனை அரண்யத்திற்கு ஸைன்யாதிகளுடன் கூட்டி அனுப்பவில்லை. ஆகையால் அரண்யத்திற்கு அனுப்புவதென்னில்—தனம் முதலியவை ஒன்றுமில்லாமல் துரத்துகையேயென்று ஸித்தமாயிருக்கையில், இதை வேறாகக் கேட்கவேண்டுமோ? அந்த அஸமஞ்ஜனென்பவன் நிராதரனாகவே போயினன். அப்படியே இவனும் போகவேண்டும்' என்றனள். தசரதன் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு 'சீ' என்று நிந்தித்து வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தனன். அது கேட்டு அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோரும் மிகவும் வெட்கமுற்றனர். கைகேயியோ, அதைக் கொஞ்சமும் பாராட்டாதிருந்தனள். அங்கு அரசனால் நன்கு ஸம்மானிக்கப்பட்டவனாகிய ஸித்தார்த்தனென்னும் மந்த்ரி ஒருவன் இருந்தனன். அவன் வ்ருத்தன்; பரிசுத்த ஸ்வபாவன்; அப்படிப்பட்ட அம்மந்த்ரி கைகேயியைப் பார்த்து 'அஸமஞ்ஜன் துஷ்ட புத்தியுடையவனாகி வழியில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பிள்ளைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஸரயூ நதியின் ஜலப்ரவாஹத்தில் விழப்போட்டு, அவர்கள் ஜலத்தில் மூழ்கிக் கிளம்பிப் படபடவென்று கையையுங் காலையும் அடித்துக்கொண்டு அவஸ்தைப் படுவதைப் பார்த்து நகைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனன். பின்பு பட்டணத்து ஜனங்கள், அவன் அவ்வாறு கொடுஞ் செயல்

செயவதைககணடு கோபிதது ஸகர சகரவாததியினிடம
வநது 'மனனவனே! நீ ராஜயததை நனகு பரிபாலிதது
வருததி செயயுந தனமையன. ஆகையால நீ அஸமஞஜ
னொருவனை வைததுககொணடு எஙகளையாவது துறகக
வேணடும; அலலது எஙகளை வைததுககொணடு அவனை
யாவது துறககவேணடும்' எனறனர் அரசன அது கே
டடு அவாகளை நோககி 'உஙகளுககு இநத பயம உணடா
வதறகுக காரணம என" எனறு வினவினன. இபபடி
அரசன வினவுகையில, அநத பரஜைகளெலலோரும
அமமனனவனைப பாரதது 'மஹாராஜனே! இநத அஸ
மஞஜன மதிமயககங கொணடு, விளையாடிக கொண்டி
ருககினற எமது குழநதைகளை எடுததுககொணடு செ
னறு ஸரயூநதி பரவாஹததில விழப பொகடடு, அவாகள
அஙகுப படும அவஸதையைக கணடு மூாககளுகையால
மிகவும ஸநதோஷிககினறனன' எனறு மொழிநதனா
அவவரசனும பரஜைகள மொழிநத வாாததையைக கே
டடு அவாகளுககு பரியஞ செயய விருமபி பரியபுதரனாகிய
அஸமஞஜனைக கைவிடடனன. தநதையாகிய அமமன
னவன அநதப புதலவனை அவனது பாரயையோடும அ
வனுககுளள பரிஜனம் முதலிய பரிவாரஙகளோடும வா
ஹனததிலேறறி யாவஜஜீவமும படடணததிறகு வாரா
திருககுமபடி அரணயததிலே இருககசசெயய வேணடு
மெனறு தனகீழுளள அதிகாரிகளுககு ஆஜஞாபிதத
னன. அவனும மணவெடடி புடடிறகூடை ஆகிய இவைக
ளைககொணடு பாபிஷடனபோல எலலாததிசைகளிலும்
திரிநது மலைகளிலும அரணயஙகளிலும காயகளைப பறி
த்தும் கிழஙகு முதலியவறறை வெடடியும பிழைத்துக
கொணடிருநதனன. இஙஙனம தன பிளளையாகிய அஸ
மஞஜன மஹாபாதகஞ செயததமையால ஸகரசகரவாத்தி

பரமதார்மிகனாகையால் அவனைத் துரத்திவிட்டனன். அவனைப்போலவே அரண்யத்திற்கு அனுப்பவேண்டும்படியான யாது பாபம் ராமன் செய்தனன்? ராமனிடத்தில் எந்த துர்க்குணத்தையாயினும் நாம் கண்டதில்லை. சந்த்ரனிடத்தில் அழுக்கில்லாதிருப்பதுபோல, ராமனிடத்தில் எள்ளளவும் தோஷம் புலப்படாது தேவீ! அப்படியில்லாமல் உனக்கு ராமனிடத்தில் தோஷம் ஏதாயினும் புலப்படுமாயின், அதை இப்பொழுதே நிரூபித்துச் சொல்வாயாக. அப்பொழுது ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்பிவிடலாகும். துஷ்டனாகாமல் ஸன்மார்க்கத்திலேயே விருப்பமுற்றிருப்பவனைத் துரத்திவிடுவது தாமத்திற்கு விரோதமாகையால், அப்படிப்பட்ட துஷ்கார்யஞ் செய்வானாயின் தேவேந்த்ரனுக்குங் கூட ஒளி குன்றிப் போய்விடும். ஆகையால், அழகியமுகமுடையவளே! ராமனது ராஜ்யபட்டாபிஷேகத்திற்கு இதுவரையில் செய்த விரோதம் போதும். அதாமத்தினால் உண்டாகும் தோஷம் அப்படியிருக்க, உலகத்தில் விளையும் நிந்தையாயினும் வாராதிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ளவேண்டாமா?" என்று இவ்வாறு கூறினன் ஸித்தார்த்தன் மொழிந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டுத் தசரதமன்னவன் துக்கத்தினால் மிகவும் வருந்திய ஹீனஸ்வரத்துடன் சோகத்தினால் வார்த்தைகள் தடைபடப் பெற்றுக் கைகேயியைப் பார்த்து 'அடி பாபாசாரமுடையவளே! இந்த் ஸித்தார்த்தன் மொழிந்த வார்த்தையை விரும்பமாட்டாயா? உனது ஹிதத்தையும், எனது ஹிதத்தையும் அறியாதிருக்கின்றனையே. மேலும் குத்ஸிதமார்க்கத்தில் நுழைந்து இங்ஙனங் குசேஷ்டைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றனை. ஆமாம், உன்னது சேஷ்டை குத்ஸிதமே. அது ஸந்மார்க்கத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்டதல்லவே. நான் இப்பொ

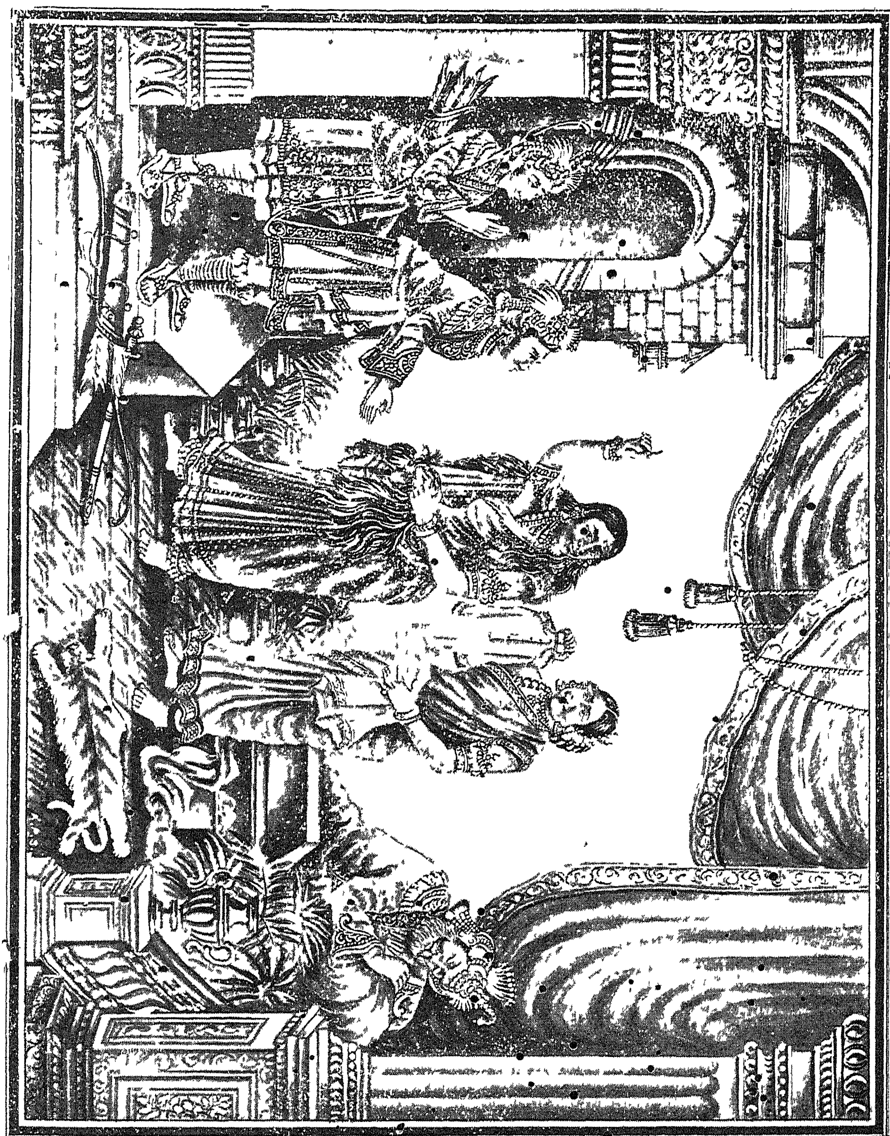
மூது ராஜ்யத்தையும் ஸுகத்தையும் தனத்தையும் பரித்யாகஞ் செய்து ராமனைப் பின்றொடர்ந்து போகின்றனன். நீ ராஜாவாகிய பரதனோடு கூட ஸுகமாக வெகுகாலம் ராஜ்யத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பாயாக' என்றனன். முப்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் கைகேயி கொடுத்த மரவுரியை உடுத்தலும், வஸிஷ்டர் கைகேயியைத் தூறுதலும் }

ஸித்தார்த்தன் சொன்ன வார்த்தையைச் செவியுற்று, ராமன், பெரியோர்களிடத்தில் நடத்தவேண்டிய விநயத்தை நன்கு அறிந்தவனாகையால் மிக்க விநயத்துடன் அப்பொழுது தசரத மன்னவனைப் பார்த்து 'மன்னவரே! நான் போகங்களையெல்லாந் துறந்து வனத்தில் காய் கிழங்கு முதலியவற்றைத் தின்று ஜீவிக்கப்போகின்றனன். போகங்களைக் கைவிடினும் சிலர்க்கு அவைகளில் மனவிருப்பந் தொலையாது. [1] நானோ ஸமஸ்த ஸங்கங்களையுங் கடந்து துறந்திருப்பவன். இப்படிப்பட்ட எனக்கு இந்த ஸேனை முதலியவை பின்றொடர்ந்து வருவதனால் என்ன உபயோகம்? எவனொருவன் சிறந்ததொரு யானையைக்கொடுத்து விட்டு அதனிடையில் கட்டுங்கயிற்றில் மனவிருப்பங் கொள்கின்றானோ, அவனுக்கு அந்தச் சிறந்த யானையைக் கொடுத்த பின்பு அதைக் கட்டுங்கயிற்றில் ஆசை வைப்பதனால் ப்ரயோஜனம் என்? மஹீபால! நீர் ஸத்புருஷர்களில் சிறந்திருப்பவர். ஆகையால் நான் சொல்லும் ஸத்விஷயத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டும். மதித்த யானையைத் துறந்தவனுக்கு அதைக் கட்டுங்கயிற்றால் ப்ரயோஜனமில்லாமைபோல, ராஜ்யம் முதலியவற்றையெல்லாந் துறந்த எனக்கு ஸேனையினால் ப்ரயோஜ

---

1 எல்லா மனவிருப்பங்களையும். ஸங்கம் - மனப்பற்று

752. ராமலக்ஷமணர்களும ஸீதையும கைகேயி கொடுத்த மரவுரியை உடுததல

ணம் என்ன? ஆகையால், எனக்குக் கொடுக்க நினைத்த அவையெல்லாவற்றையும் நான் பரதனுக்குக் கொடுக்கின்றேன் எனக்குக் கார்யங்களெல்லாம் நன்றாகத்தெரியும் ஆகையால் நான் சொன்னபடி நடந்துவீராக. இப்பொழுது எனக்கு மரவுரி மாத்ரம் வரவழைப்பீராக. நான் இனிப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களை வனத்தில் வாஸஞ்செய்யப் போகிறேனாகையால் அதுவரையில் காய்கிழங்கு முதலியவற்றை வெட்டிக் கொண்டுவருவதற்காக மண்வெட்டி புட்டிற்கூடை ஆகிய இவ்விரண்டையுங் கொண்டு வாருங்கள். சீக்ரம் கொண்டுவரச் செய்வீர்களாக' என்றனன் பின்பு கைகேயி அங்கு ஜனங்கள் கும்புகூடியிருந்தும், அவர்களெதிரில் சிறிதும் வெட்கமின்றித் தானே மரவுரிகளை வரவழைத்து ராமனைப் பார்த்து 'உடுத்துக்கொள்' என்றனள் அந்தப் புருஷஸிம்ஹனும் கைகேயியினிடமிருந்து இரண்டு மரவுரிகளை வாங்கி முன்பு உடுத்திருந்த மெல்லிய வஸ்த்ரங்களை அவிழ்த்துப் போகட்டு, ரிஷிகள் தரிக்கத்தக்க அம்மரவுரிகளை உடுத்துக்கொண்டனன் ஐயோ! அவ்விடத்திலேயே லக்ஷ்மணனும் தந்தையின் கண்முன்னிலையிற்றானே தான் முன்பு உடுத்திருந்த அழகிய வஸ்த்ரங்களை விட்டு ரிஷிகள் உடுத்தும் மரவுரிகள் இரண்டையும் உடுத்துக்கொண்டு நின்றனன் அப்பொழுது பட்டுப்புடவை உடுத்திருந்த ஸீதை, அவ்விருவரும் இவ்வாறு மரவுரியை உடுத்துக்கொண்டபின், தானும் உடுத்துவதற்காக வரவழைத்திருக்கிற மரவுரிகளைப் பார்த்து, வலையைப் பார்த்த மான்பேடுபோல நடுக்கமுற்றனள். பிறகு சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்திய அந்த ஜானகி மிகுந்த மனவருத்தங்கொண்டவளாயினும் பதிவ்ரதைகள் நடக்கவேண்டிய தர்மங்களையெல்லாம் அறிந்தவளாகையால்

தான தாமங்களை அனுஷ்டித்து அதனால் மற்றைப் பெண்பிள்ளைகளுக்கும் பதிவ்ரதா தாமத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு கைகேயி கொடுத்த மரவுரிகளை மிகுந்த வெட்கமுற்றவளாகவே வாங்கிக்கொண்டு கையினால் பரித்துப் பார்த்து கண்களிரண்டிலும் கண்ணீர் பெருகிவரப்பெற்றாக கந்தர்வராஜனைப்போல விளங்குகின்ற தன் பர்த்தாவைப் பார்த்து 'வனவாஸிகளாகிய முனிவர்கள் இம் மரவுரிகளை எவ்விதம் உடுத்துகிறார்களோ? சொல்லும்' என்றனள் இப்படி அந்த ஸீதை மரவுரியை உடுத்துக்கொள்ளத் தெரியாமலும் அடிக்கடி ஒன்றுந் தோன்றப்பெறாமலும் திகைத்து நின்றனள் பின்பு அந்த ஸீதை அம்மரவுரிகளிரண்டில் ஒன்றைக் கழுத்தில் போட்டு மற்றொன்றைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு உடுத்தத்தெரியாமல் வெட்கமுற்றிருந்தனள். தார்மிகோத்தமனாகிய ராமன் அது கண்டு ஸீதையினிடம் சீக்ரமாக வந்து அந்தப் பெண்பிள்ளை உடுத்திருந்த பட்டுவஸ்த்ரத்தின்மேல் அந்த மரவுரியைத் தானே உடுத்தினன் இவ்வாறு மஹானுபாவனாகிய ராமன் ஸீதைக்கு மரவுரி உடுத்துவதைக் கண்டு அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்த்ரீகளெல்லோரும் கண்ணீர் பெருகப்பெற்று மிகுந்த ஸங்கடம் அடைந்து பேரொளியுடன் ப்ரகாசிக்கின்ற ராமனைப் பார்த்து 'அப்பா! ஆழ்ந்தழகிய மனமுடைய இப்பெண்பிள்ளையும் இப்படி உன்னைப்போல வனவாஸஞ்செய்யும்படி ஆஜ்ஞை இல்லையன்றே? உனனொருவனுக்கு மாத்ரமேயன்றோ. அது எம்மை ஆளும் ஸ்வாமியே! நீ தந்தையின் வாக்யத்தின்படி ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்திற்குப் போகையில், நீ திரும்பிவருமளவும் உன்னைப் பார்ப்பது போலவே இந்த ஸீதையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து எமது கண்களை ஸபலமாக்ச செய்துகொள்கின்றனம்.

இப்படி எங்கள் கண்களுக்கு ஸாபல்யத்தை விளைவிப்பாயாக. குழந்தாய்! நீ லக்ஷ்மணனை ஸஹாயமாக அழைத்துக்கொண்டு அரண்யஞ் செல்வாயாக இவள் அதி மங்கல ஸ்வபாவையாகையால் ரிஷிகளைப்போல அரண்யத்தில் வஸிக்கத்தகாது. ஆகையால் பிள்ளாய்! நாங்கள் இதுவொன்று வேண்டிக்கொள்ளுகின்றனம் அதை நடத்துவாயாக அது மற்றொன்றுமன்று; உன் பத்னியாகிய ஸீதை இங்கேயே இருப்பாளாக. உன்னையுங்கூட இருக்கவேண்டுகிறோமன்றி நீ தாமதத்திலேயே எப்பொழுதும் நடப்பவனாகையால நாங்கள் எவ்வளவுவேண்டிக்கொண்டபோதிலும் இங்கிருக்க விருப்பமுறமாட்டாயல்லவா? ஆகையால் ஸீதையையாவது நிறுத்திவிட்டுப்போவாயாக' என்றனர் அந்தத் தசரதகுமாரன், அவர்கள் இங்ஙனம் பலவாறுகச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பினும் கைகேயி அனுமதிக்காமையால் வாயைத் திறவாமல் கேட்டுக்கொண்டே தன்னைப்போன்ற சீலம்பொருந்திய ஸீதைக்கு மரவுரியை உடுத்தினன். ஸீதை இங்ஙனம் மரவுரி உடுத்துக்கொள்ளும் பொழுதே ராஜகுருவாகிய வஸிஷ்டர் அது கண்டு அவளை உடுத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று தடுத்துக் கைகேயிக்காக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு 'கைகேயீ! நீ அதிக்ரமித்து நடப்பவளாயிருக்கின்றனை; மேலும் கெட்டமதி பெற்றிருக்கின்றனை; இக்குலத்தின் பெருமையைக் கெடுக்க வந்தனை; நீ அரசனை மோசஞ்செய்தது மாத்ரமேயன்றி அத்துடன் போகாமல் மேன்மேலும் மர்யாதை தவறிக் கொடுஞ்செயலுக்கு முயலுகின்றனை. சீலத்தைக் கைவிட்ட பாபிஷ்டையே! ஸீதாதேவி இப்பொழுது எவ்விதத்திலும் அரண்யத்திற்குப் போக வழியில்லை. ராமனுக்கு பரகருதத்தில் ஸித்தமாயிருக்கிற ஸிம்ஹாஸ

னத்தில் ஸீதை வீற்றிருக்கலாகும். அங்ஙனம் வீற்றிருந்து ராஜ்யத்தையும் பரிபாலனஞ் செய்யக்கூடும். 'ஸ்த்ரீ ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்வது எப்படி' என்பாயோ? பார்யையைக் கைப்பற்றியிருப்பவர்கள் எல்லோர்க்கும் ப்ரஜையே ஆத்மாவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? அப்படியே ஸீதையும் ராமனது ஆத்மாவாகையால் அவன் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டிய பூமியை அவள் பரிபாலித்துவருவது யுக்தமேயாகும். அப்படியில்லாமல் ஸீதாதேவி ராமனோடுகூடவே அரண்யத்திற்குப்போவாளாயின், நாங்களும் கூடவே போய்விடுவோம். இப்பட்டணத்திலுள்ளவர் யாவரும் இங்கு நிற்காமல் அவர்களுடன் கூடவே போவார்கள் அப்படியே தண்டநாயகர்களும் (ஸேனாபதிகளும்) ராமன் பார்யையோடு கூடிப் போகுமிடத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போய்விடுவார்கள். மேலும், அரசனும் அவனை அடுத்துப் பிழைக்கின்ற இந்தேசத்திலுள்ளவர்களும் இப்பட்டணத்திலுள்ளவர்களும் ஆகிய அனைவர்களும் தாஸீதாஸாதி ஸகல பரிவாரங்களோடுங் கூடி ராமனைப் பின்றொடர்ந்தே போவார்கள் பரதனும் சத்ருக்னனும் மரவுரிகளை உடுத்துக்கொண்டு ராமனோடுகூட அரண்யத்திற்றானே வாஸஞ்செய்யக்கருதி அரண்யஞ்சென்றிருக்கிற தமது ஐயனாகிய ராமனைப் பின்சென்று வாழ்த்திப்பார்கள் அதன்பிறகு துராசாரையும் ப்ரஜைகளுக்கு அஹிதஞ்செய்பவளுமாகிய நீ ஜனங்களெல்லாந்தொலைந்து பாழடைந்திருக்கிற இப்பூமியை வருக்ஷங்களோடுகூட ஒருத்தியாகவே பரிபாலித்துக்கொண்டிருப்பாயாக. ராமன் எவ்விடத்தில் ராஜாவாயிராநோ, அது சிறிதும் ராஜ்யமாயிருக்க நேராது. எங்கு ராமன் வாஸஞ்செய்வானோ; அது அரண்யமாயினும் ராஜ்யமேயாகும். பரதன் நமது மஹாராஜனுக்குப் பிறந்திருப்பானாயி

ன, தனக்குத் தந்தை மனப்பூர்வமாகக் கொடாத இப்பூ மண்டலத்தைக் கைப்பற்றி ஆளத் தகாது. அப்படிப்பட்ட தந்தையை இவ்வளவு தூரம் மனம் வருந்தச்செய்த உன்னிடத்திலும், உன் புதல்வனைப்போல் நடப்பது யுக்தமன்று நீ பூமியைவிட்டு ஆகாயத்திற்கு எழும்புவாயாயினும், தனது தந்தையின் வம்சத்து முன்னவர்களது சரித்திரத்தையும், மூத்தவனிருக்க இளையவன் ராஜ்யபட்டாபிஷேகம் கொள்ளலாகாதென்கிற மர்யாதையையும் தெரிந்து கொண்டிருக்கிற பரதன் எள்ளளவாயினும் அவ்வழி தவறி, நீ விரும்பியபடி மற்றொரு விதமாக நடக்கமாட்டான் உலகத்தில் ராமனை அநுஸரித்துச் செல்லாதவன் ஒருவனும் அகப்படான் இனித் தன் பின் பிறந்தவனேயாகிய பரதன் அவனை எவ்வளவு அநுவர்த்திப்பானோ, அது சொல்லவேண்டுமா? ஆகையால் நீ புதல்வனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடன் ராமனை இவ்வளவு பாடுபடுத்தி ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கொண்டபோதிலும், ராமனையே அநுஸரித்திருக்குந் தன்மையனாகிய பரதனுக்கு அது சிறிதும் சரிப்படாதாகையால் கடைசியாக நீ அவனுக்கு அப்ரியமே செய்தவளாகின்றனை கைகேயீ! இப்பொழுதே பசுக்களும் யானைகளும் மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் ராமனைப் பின்சென்று போகக் காண்பாயாக. வ்ருக்ஷங்களும் அவன் போகுந் திசையில் சாய்ந்து பின் செல்வது போல் புலப்படுவதையும் காணலாகும் தேவீ! நீ இனி உன் மருமகளுக்கு மரவுரி கொடுப்பதை நிறுத்திச் சிறந்த ஆடையாபரணங்களைக் கொடுப்பாயாக; இவளுக்கு மரவுரி கொடுக்கும்படி ஏற்பாடும் இல்லை; கொடுப்பதுந் தகாது' என்று மொழிந்து ஸீதையை மரவுரி உடுத்த வேண்டாமென்று வஸிஷ்ட மாமுனிவர் தடுத்துவிட்டனர். அம்மாமுனிவர் மீளவுங் கைகேயியைப் பார்த்து,

'கைகேயீ! ராமன் ஒருவன் அரண்யவாஸஞ் செய்யும்படி யன்றோ நீ வேண்டிக்கொண்டது? இந்த ஸீதையும் அரண்யஞ் செல்ல வேண்டுமென்று நீ வரங் கேட்கவில்லை ஆகையால் ப்ரதிதினமும் ஆடையாபரணங்களால் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டியவளாகிய இப் பெண்பிள்ளை பட்டாடை உடுத்து, மேலான ஆபரணங்களைத் தரித்தே ராமனோடு அரண்யத்தில் வாஸஞ் செய்வாளாக. இந்த ராஜகுமாரத்தி உத்தமங்களாகிய வாஹனங்களோடும் பரிஜனங்களோடும் பலவகை வஸ்த்ரங்களோடும் பொற்கிண்ணி முதலிய ஸமஸ்த கருவிகளோடுங்கூடியே போக அநுமதி கொடுப்பாயாக. நீ வரங் கேட்கும் பொழுது ஸீதையுங்கூட அரண்யத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளவில்லை யன்றோ'' என்றனர். அரசனுக்குக் குலகுருவும் நிகரில்லாத ப்ரபாவம் பொருந்தியவருமாகிய அந்த ப்ராஹ்மணோத்தமர் இவ்வாறு மொழிந்துகொண்டிருக்கும் பொழுதும், ப்ரியனாகிய தனது பர்த்தாவின் வேஷாதிகளையே அநுசரித்து அவனோடு வனவாஸஞ் செய்ய விருப்பமுற்றவளாகையால் அப்பெண் மணியாகிய ஸீதாதேவிக்கு மரவுரியை உடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற அபிப்ராயம் எள்ளளவும் மாறவில்லை. முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

{ தசரதன், ஸீதை மரவுரி உடுத்துக்கொள்ளாளாயினும் கொடுக்கக்கூடாதென்று கைகேயியை வேண்டிக்கொள்ளலும், ராமன் கௌஸல்யையைப் பார்க்கப் போக வேண்டுமென்று தந்தையினிடம் ப்ரார்த்தித்தலும் }

அந்த ஸீதாதேவி, லோகநாதனாகிய ராமனே தனக்கு நாதனாயிருந்தும் அநாதைபோல் மரவுரியை உடுத்துக்கொண்டிருக்கையில், அங்குள்ள ஜனங்களெல்லோ

ரும தசரதனைப பாாநது 'சீ ! தசரதனே ! உன பிழைப புமு ஒரு பிழைப்பா' என்று பெருங கூச்சலிட்டனா. ஜன ஙகள அஙஙனம் இடுங கூசசலைககேட்டு அம்மன்னவன மனவருததம மிகப பெற்றுத் தன ப்ராணங்களிலும் தா மத்திலும் கீாத்தியிலும் தனக்குள்ள பேராசையை ஆழ ததுவிட்டனன. இக்ஷ்வாகுகுல ஸ்ரீ தஞகிய அவவேந்தன மனவருததத்தினைல் வெப்பமாகப பெரு மூச்செறிநது கொண்டு பாரியையாகிய அநதக கைகேயியைப பாாதது 'அடி கைகேயி ! ஸீதை மரவுரி உடுத்துப போவது யுக்த மன்று. இவள் ஸுகுமாரமாயிருககப்பட்டவள்; மேலும மிகக இளமைப்பருவததி லிருப்பவள; எபபொழுதும ஸுகமாகவே இருககத் தககவள. இபபடிப்பட்டவள அரணயததில இருககலாகாதெனறு என குருவாகிய வஸிஷ்டமாமுனிவா மொழிந்தது ஸதயமே. இநத ஸீதை மரவுரி உடுததுககொணடு ஜனஙகளினிடையில பரஜ ஞையிலலாத ஒரு தாபஸப பெணபோல நிறகினறுளே ! பாதிவரதய நியமததைதக கைபபறறி மனனவா தலைவஞ கிய ஜனகனது குமாரத்தியாகி நிகர றறிருககும இப்பெண் மணி இபபடியாவதற்கு யாருககு என்ன அபகாரஞ் செய தனள் ? ஜனகராஜன புதலவியாகிய ஸீதை மரவுரியைத் துறநதிருபபாளாக. ஸீதையும இஙஙனம மரவுரி உடுத துககொணடு அரண்யத்திறகுப போவாளெனறு நான முனபு உனககு பரதிஜ்ஞை செயயவிலலை ஆகையால ராஜபுத்ரி வஸத்ராலஙகாரங்களைப பூரணமாகக் கைப பறறி மேலான பதாாத்தங்களை யெல்லாம எடுததுககொ ண்டு ஸுகமாக அரண்யததிற்குப போவாளாக நான இனிப பிழைத்திருக்க உரியவனலலேன எனககு மரண காலம ஸமீபிததிருககினறது. இங்ஙனம் சாகப போகிற வனுகிய நான நீ விருமபியவற்றைத் தடபாமல நிறைவேற்

றுகிறேனென்று ஆணையிட்டு முதலில தானே கரூரமாக பரதிஜ்ஞை செய்து வைததனன. நீயும அறிவில்லாமையால அநத பரதிஜஞைககு ராமனை அரணயததிறகு அனுபபி உன புதலவனுககுப படடாபிஷேகஞ செயகையே விஷயமென்று நிசசயிததனையனறு? என செயவேன! மூஙகிலை அதன புஷபமே தஹிபபதுபோல இபபொழுது என்னை என ப்ரதிஜஞையே தஹிககினறது பாபஸ்வபாவமுடையவளே! அடி அதமையே! ராமன ஒருககால ஏதாயினும உனககு அபராதஞ செயதிருபபாராயினும, ஸீதையை இப்படி அரணயததிறகு அனுபபுமபடி அவள செயத அபகாரம உனககு யாது புலபபடுகினறது? இநத ஜனகராஜன புதரி மானபேடுபோல அகனறழகிய கண்களையுடையவள; மெதுவான ஸவபாவமுடையவள; ஆகையால அபராதஞ செய்யப பொருள. பாதிவரதயம மிகுநதிருககப பெறறவள இபபடிபபடட இமமடநதை உனககு யாது அபகாரம இஙகுச செயதனள? பாபிஷடையே! உனககு ராமனைக காடடுககு அனுபபினது போதாதா? இதுவொனறே உனனைதமா இருககுமளவும நரகததை அனுபவிககச செயயப போதுமே மிகவும் துக்கஙகளை விளைவிகக வலல பாதகஙகளை மேனமேலும செய்துகொண்டிருபபதனால உனககுப ப்ரயோஜனம என? இதனால நீ இனனும எநத நரகத்திறகுப போவாயோ, தெரியவிலலை. கைகேயீ! ராமன இஙகு அபிஷேகததிறகாக வருகையில, அவனைப பாரதது 'மரவுரிகளை உடுததுககொணடு அரணயததில பதினாலு ஸமவதஸரஙகள இருககவேணடும' என்று மொழிநதனை நான, அபபொழுது நீ சொனன அவவளவு மாதரததிற்கு (ராமனை அரணயததிறகு அனுபபுவது மாதரததிறகு) வாயை மூடிககொண்டிருநதேனாகையால ஸீதைச செயவதாக ஒபபுக

கொண்டவனுவேனென்றி, ஸீதையை அரண்யத்திற்கு அனுப்பும்படி நீயும் கேட்கவில்லை; நானும் செய்கிறேனென்று ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஸுகுமாரையாகிய ஸீதையுங்கூட மரவுரி உடுத்துக்கொண்டிருக்கையில், நீ கண்ணாரக் காண்கிருயல்லவா? நீ எப்படிப்பட்டவளோ! அப்பொழுது நான் எவ்வளவு ப்ரதிஜ்ஞை செய்தேனோ, அவ்வளவு மாத்ரத்திற்கு (ராமனை அரண்யத்திற்கு அனுப்புவது மாத்ரத்திற்கு) நீ உட்படாமல், தாமத் தவறி அதையுங்கூட அதிக்ரமித்து மேலும் ஸீதையை இப்பாடு படுத்திப் பாதகஞ் செய்வதில் எனக்கு ஸ்ரீஇல்லையென்று கொடிகட்டி நரகம் போக விரும்புகின்றுயே' என்றனன் மஹாத்ம ஸ்வபாவனுகிய அம்மஹீபாலன் இங்ஙனம் அழுதுகொண்டு கைகேயியின் மனந் தளராதிருப்பதுபற்றிச் சிறிதாயினும் துக்கத்தின் கரையைக் காணப்பெருதிருந்தனன். மேலும், அந்தப் புத்ரசோகம் மேலெழுகையில் அதில் மூழ்கி மிகவுந் தடுமாற்றமுற்றுத் தரையில் வீழ்ந்தனன் இங்ஙனம் கைகேயியைப் பார்த்து மொழிந்து தலை வணங்கப் பெற்று உட்கார்ந்திருக்கிற தந்தையைப் பார்த்து ராமன் வனத்திற்குப் போகப் ப்ரயாணப்பட்டு 'தேவா! நீர் தார்மிகரா யிருப்பவர்; என் தாயாகிய கௌஸல்யையும் மிகுந்த புகழ் பெற்றவள்; மேலும் முதிர்ந்திருப்பவள்; மேலான சீலமுடையவள்; ஆனதுபற்றியே தனக்கு அன்பு குமாரனை நீர் அரண்யம் போக அனுப்பினபோதிலும், உம்மைச் சிறிதும் நிந்தியாதிருக்கின்றனள். நீர், விரும்பியதெல்லாங் கொடுக்குந் தன்மையர். ஆகையால் எனக்குள்ள இவ்விருப்பத்தை நடேற்றவேண்டும். என் தாயக்கு(மூத்த பத்னியாகையால்) நீர் ஸம்மானிப்பதில் குறை நேரிடாது ஆயினும் இப்பொழுது நான் போனபின்பு என்னை விட்டுப் பிரிந்து பெரிறுக்கமுடியா

மல துக்கஸாகரத்தில் மூழ்கி ஒன்றும் தோன்றாதிருப்பாள். அவள் இதுவரையிலும் இப்படிப்பட்ட மனவருத்தத்தை அனுபவித்தறிந்தவளல்லள். ஆனதுபற்றி இப்பொழுது முன்னைவிட மேலாக அவளை, நான் வேண்டிக்கொள்வது பற்றி நீர் ஸம்மானிக்கவேண்டும். பூஜ்யராகிய நீர் மிகவும் மேன்மைப்படுத்த வேண்டியவளாகிய அக்கௌஸல்யையை, புத்ரசோகம் மேலெழப்பெறுதிருக்கும்படி மிகுந்த ஆதரவுடன் பார்த்துக்கொண்டு வருவீராயின், அக்கௌஸல்யையும் என்னை எப்பொழுதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்து வருத்தமுறுவாளாயினும், உம்மைப்பற்றிப் பிழைத்திருப்பாள். நீர் தேவேந்த்ரனுக்கொப்பான மிடுக்குடையவர், ஆகையால் புத்ரனிடத்தில் பேராசையுடைய என் தாயாகிய கௌஸல்யையை, நான் அரண்யஞ்சென்றபின்பு துக்கத்தினால் இளைத்துப் பிராணன்களைத் துறந்து யமலோகத்திற்குப் போகாதிருக்கும்படி நீர் அவளிடத்தில் நான் வேண்டிக்கொண்டபடி நடக்கவேண்டும்' என்று மொழிந்தனன். முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் முற்றிற்று.

(தசரதன் ஸுமந்த்ரனோடு ராமனுக்கு ரதங்கொண்டுவர நியமித்தலும், கௌஸல்யை ஸீதைக்கு நீதி உபதேசித்தலும், ராமன் கௌஸல்யை முதலிய தாய்மார்களுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லுதலும்)

ராமன் இவ்வாறு மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்டுத் தசரதன் தானும் தன் பார்யைகளுமாக, அவன் முனிவேஷந் தரித்திருப்பதைக் கண்டு துக்காவேசங்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்தனர். துக்கத்தினால் மிகவும் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கிற மன்னவனும் ராமனைப் பார்க்கப் பொறுதிருந்தனன்; பார்த்தும் மனங் கொதிக்கப்

பெற்று ஒன்றும் பேசாதிருந்தனன். இப்படி மஹாபாஹுவாகிய அம்மஹீபதி மிக்க மனவருத்தமுற்று ஒரு முஹூர்த்தகாலம் மூர்ச்சை யடைந்தாற்போலிருந்து ராமனையே நினைத்துக்கொண்டு இங்ஙனங் கதறத் தொடங்கி 'ஐயோ! நான் முன்பு அனேகங் குழந்தைகளைக் கொன்றிருப்பேன்; அல்லது பல ப்ராணிகளை ஹிம்ஸித்திருப்பேன்; ஆனதுபற்றியே எனக்கு இந்தப் புத்ரசோகம் நேரிட்டதென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது தேஹம், தன்னைக் கற்பித்த கர்மம் நசித்தாலொழியத் தான் நசியாது அந்தக் காலம் நேராதபொழுது எப்படிப்பட்டவனுக்காயினும் தேஹத்தினின்றும் ப்ராணன் போக நேராது ஆனதுபற்றியே, கைகேயி என்னை இவ்வளவு பீடிக்கின்றாளே! இவ்வளவிலும் எனக்கு மரணம் நேராதிருக்கின்றது மேலும், அக்னியைப்போல ப்ரகாசிக்கின்ற எனது அன்பு குமாரன் அழகான மெல்லிய வஸ்த்ரங்களைத் துறந்து முனிவர்கள் உடுத்தும் மரவுரிகளை உடுத்து முன்பே நிற்கப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் எனக்கு மரணம் நேராதிருக்கின்றது இப்படிப்பட்ட வஞ்சனை செய்து தன் கார்யத்தைத் மாத்ரமே நடத்திக்கொள்ள ப்ரயத்னஞ் செய்கின்ற இந்தக் கைகேயி ஒருத்திக்காக இந்த ஜனங்களெல்லோரும் வருத்தப்படுகின்றார்களல்லவா? என் செய்வேன் என்று கதறினன் அவ்வரசன் இங்ஙனங் கதறிக் கண்களில் நீர் ததும்பப் பெற்று 'ராம!' என்று ஒரே தரம் சொல்லி அதற்குமேல் மொழிய முடியாதிருந்தனன் பிறகு மன்னவன் சிறிது நேரங் கழித்துத் தெளிவு பெற்றுக் கண்களிரண்டிலுங் நீர் ததும்ப ஸுமந்த்ரனைப் பார்த்து 'ஸுமந்த்ரனே! நீ போய் விலாஸார்த்தமாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற தேரொன்றில் மேலான

குதிரைகளைப் பூட்டி இவ்விடங் கொண்டு வந்து 'இம்மஹாபாகனை ஏற்றிக்கொண்டு போய் இந்த தேசத்திற்கு அப்புறத்தில் விட்டு வருவாயாக. தந்தையும் தாயுமாகச் சேர்ந்து ஸத்புருஷனும் வீரனுமாகிய புதல்வனை அரண்யத்திற்குத் துரத்துகின்றார்களே! அவன் ஸத்புருஷனாயிருக்கும் குணத்திற்கு இப்படிப்பட்ட பலம் தகுமா? தகாதே. ஆனதுபற்றிக் குணங்கள் அமையப்பெற்றிருப்பவர்களின் குணத்திற்கு இப்படிப்பட்டதே பலமாய் விடியுமென்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. ஆகையால் குணங்களே வேண்டாம்' என்றனன். பிறகு ஸுமந்திரன் ராஜாஜ்ஞையைச் சிரஸாவஹித்துச் சீக்கிரமாக நடந்து சென்று தேரை அலங்கரித்துக் குதிரைகள் பூட்டி ஓட்டிக்கொண்டு வந்தனன். பொன்களை இழைத்துச் சிங்காரிக்கப்பட்டு மேலான குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றிருக்கிற அழகிய ரதம் ஒன்று ஸித்தப்படுத்திக்கொண்டு வந்திருக்கின்றேனென்று ஸுமந்திரன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ராஜகுமாரனாகிய ராமனுக்குச் சொல்லினன். அப்பொழுது மன்னவனும் கோசக்ருஹத்தில் முக்யாதிகாரியாகிய [1] தனாத்யக்ஷனை வரவழைத்தனன். அந்த தனாத்யக்ஷனும் தேசகாலங்களை நன்கறிந்தவன், உள்ளும் புறமும் ஒத்துப் பரிசுத்தமாயிருப்பவன்; அந்தந்த வஸ்துக்கள் இவ்வளவிவ்வளவு இருக்கின்றனவென்று நிச்சயித்துச் சொல்ல வல்லவன்; மன்னவன் அந்த தனாத்யக்ஷனைப் பார்த்து 'அப்பா! ஸீதை அரண்யத்தில் இருக்கவேண்டிய ஸம்வத்ஸரங்களைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்து அந்தப் பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களுக்கும் போதுமானபடி விலை உயர்ந்த வஸ்திரங்களையும் மேலான ஆபரணங்களையும் சீக்கிரமாகக் கொண்டுவந்து இவளுக்குக் கொடுப்பாயாக' என்றனன். மன்னவன் அங்ஙனம் மொழிகையில், அவன் [2] தனாகாரத்திற் சென்று பதி

1 தனாத்யக்ஷன்-பொக்கிஷதாரன் 2 தனாகாரம் பொக்கிஷக்ருஹம்

னுக்கு ஸம்வத்ஸரங்களுக்கும் போதும்படி ஆடையாபர
ணங்களைக் கொண்டுவந்து ஸீதைக்குக் கொடுத்தனன்.
ஸாமுத்ரிக லக்ஷணங்களுடன் கூடி அழகாயப் பிறந்திரு
க்கின்ற அந்த ஸீதையும் அரண்யத்திற்குப் போகப்புறப்
பட்டு மிக்க அழகுபொருந்தி விளங்குகின்ற. தனது அவ்
யவங்களைப் பலவகையான அந்தப் பூஷணங்களைக்கொ
ண்டு அலங்கரித்தனள். விடியற்காலத்தில் உதயமாகின்
ற ஸூர்யன், பளபளவென்று விளங்குகின்ற தன் கிரணங்
களால் ஆகாயத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோல், ஸீ
தை பூஷணங்களால் தனக்கு அலங்காரஞ்செய்துகொண்
டு ஆபரணகாந்தியினால் அம்மாளிகை முழுவதும் பிரகா
சிக்கச் செய்தனள். அப்பொழுது மாமியாராகிய கௌ
ஸல்யையானவள் இழிவான கார்யத்தை நெஞ்சிலும் நி
னைக்கப் பொருந்தவளாகிய அந்த ஸீதையை இரண்டு
கைகளாலும் கட்டியணைத்து உச்சி மோந்து 'ஸீதே! இ
வ்வுலகம் அனைத்திலும், அஸத்துக்களாகிய பெண்பிள்
ளைகள், தமது கணவர்கள் எப்பொழுதும் வேண்டியவற்
றையெல்லாம் கொடுத்துக் கௌரவப்படுத்திக் கொண்டி
ருந்தபோதிலும், தைவிகமாகக் கஷ்டம் நேர்ந்து அவர்
களது பதவி தாழ்வுற்றிருக்குமாயின், அவர்களைச் சிறி
தும் பொருள் செய்யாதிருப்பார்கள். முதலில் மிகுந்த ஸௌ
க்கியத்தை அனுபவிப்பின், கணவர்களுக்கு அக்காலத்தில்
நல்லவர்களாயிருந்து, பிறகு அவர்களுக்கு ஏழ்மைத்த
னம் முதலிய விபத்துக்கள் சிறிது ஸம்பவிக்குமாயின்,
அப்பொழுது அப்பெண்பிள்ளைகள் துஷ்டைகளாகி அந்
தக் கணவர்களைக் கைவிடுவார்கள். இது ஸ்த்ரீகளின்
ஸ்வபாவம். ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொய்யுரைப்பதே இயற்கை
யாயிருக்கும். க்ஷணந்தோறும் மனது மாறிக்கொண்டே
யிருக்கும். அவர்களது மனது இப்படிப்பட்டதென்று

தெரிந்துகொள்வதே கஷ்டம். அவர்கள் பாபகாரியங்களையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களுடைய ப்ரீதி ஒருநொடிப்பொழுதில் மாறிப்போய்விடும், ஒரு க்ஷணங்கூட நிலைநின்றிராது. [1]பெரிய குலத்தில் பிறந்தமையாயினும், பிறர்செய்த உபகாரமாயினும், வித்யையாயினும், தமக்குப் பிறர் தானஞ்செய்ததாயினும், அக்னிஸாக்ஷிகமாகச் செய்துகொண்ட [2]பாணிக்ரஹணமாயினும், லோகமர்யாதையாயினும் ஸ்த்ரீகளின் மனத்தில் ஒருவிஷயமாகத் தோற்றாது. தனம் ஒன்றே அவர்களின் மனத்தில் பெரிதாகத் தோற்றும். அவர்களது மனது மிகவும் சஞ்சலமாயிருக்கும். குலத்திற்குத் தகுந்த நடவடிக்கையோடுகூடி ஸத்யந்தவறாமல் பெரியோர்களது உபதேசத்தைப் பெரும்பேறாகக்கொண்டு சாந்தி உண்டாகப்பெற்று வர்த்திக்கும்படியான பதிவ்ரதைகளுக்குப் பரமபாவனமான வஸ்து பர்த்தா ஒருவனே. அவர்களுக்குப் பர்த்தா ஒருத்தனே எல்லோரிலும் மேலாயிருப்பவன்; மற்றையாவனும் அன்று. ஆகையால் என்புதல்வனை, அரண்யத்திற்குத் துரத்தப்பட்டானென்று நினைத்து அவமதிக்கவேண்டாம். அவன் தரித்ரனாயினும் தனவந்தனாயினும் அவனையே நீ தெய்வமாகப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்றனள். ஸீதையும் அக்கௌஸல்யை சொன்னவார்த்தையெல்லாம் தர்மத்தையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டதென்று தெரிந்துகொண்டு தன்னெதிரில் இருக்கின்ற அந்த மாமியாருக்குக் கைகளைக் குவித்து நமஸ்காரஞ்செய்து 'மாமியே! நீர் ஆஜ்ஞா

1 கௌஸல்யை இந்த வ்யாஜத்தினால் கைகேயியை நிந்தித்தாளென்று தெரிகின்றது. இங்ஙனம் ஸ்த்ரீகளின் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லிப் பாதிவ்ரத்யத்தைத் திடப்படுத்துவதற்காகப் பதிவ்ரதைகளின் குணங்களை ஸீதைக்கு உபதேசிக்கின்றனள். 2. விவாஹம்.

பித்தபடியெலலாம செயகின்றேன. பாத்தாவினிடததில எப்படி நடககவேண்டுமோ, அவையெலலாம எனககுத் தெரியும; மேலும நான அவைகளை இன்னும பெரியோாகளிடத்தில கேளவியுறறுமிருககினறேன. தாங்கள என்னை துஷட ஸதரீகளோடு ஒபபிட்டுச சொல்லவேண்டாம காநதி சநதரனை விட்டுப பிரியாததுபோல நான தாமததினினறும எளளளவும சலிககமாட்டேன தநதியிலலாத வீணை ஒலிககாதாபபோலவும,சகரமிலலாத ரதம நடக்காதாப போலவும, நூறு பிளளைகளைபபெறறவாகளாயினும கணவாகளைத அறறத பெண்டிாகள் என்றும ஸுகபபடமாட்டாாகள ஸதரீகளுககுத் தநதை மிதமாகவே (ஐஹிகஙகளை மாதரமே) கொடுபபான தாயும மிதமாகவே கொடுபபாள பாததா கொடுபபதறகு மாதரம அளவிலலை அவன ஐஹிகாமுஷ்மிக பலஙகளை யெலலாங கொடுககவல்லவன. அபபடிபபட்ட பாததாவை எவள தான பூஜியாதிருபபாள? இபபடிப பட்ட பாதிவரத்ய தாமத்தை அவலமபிதது நடககுந தன்மையுளும, பினனும மஹாபதிவரதைகளாயிருபபவாகளிடததில ஸாமானய தாமங்களையும விசேஷ தாமஙகளையும கேட்டிருபபவளுமாயிருக்கினறேன. இபபடிபபட்ட நான எபபடி பாத்தாவை அவமதிபபேன? ஸத்ரீகளுக்குப் பாததாவேயனறோ தெய்வம?" என்றனள.ஸத்வகுணபரிபூாணையாகிய கௌஸலயை தன மனத்திறகினியபடியிருககுமபடி ஸீதைமொழிநத வாாததைகையைக கேட்டு, உடனே ராமன காட்டுககுப போகிறுனே யெனகிற துககததினுலும, ஸீதையின பாதிவரதயமஹிமை அறபுதமாயிருககினறதே யெனகிற ஸநதோஷத்தினுலும் கணணீா பெருககினள். பினபு ராமன மிகவுந தாமிகனுகையால மறறைத தாயமாாகளெல்லோரையும பூஜிததுவிட்டுத்

தன் தாயாகிய கௌஸல்யையை வலஞ்செய்து கைகூப்பி அக்கௌஸல்யையைப் பார்த்து 'தாயே! நீ மனவருத்தப்படாதிருப்பாயாக. என் தந்தையைப் பாதுகாத்து வருவாயாக. வனவாஸகாலம் சீக்ரத்திலேயே தீர்ந்துவிடும். நீ கண்ணை மூடிக்கொண்டு நித்ரை போகும்பொழுதே இந்த பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களும் கடந்து போய்விடும். இவையெல்லாம் உனக்கு ஒரு ராத்ரி நித்ரை போலவே தீர்ந்து செல்லும். பிறகு இவ்விடம் வந்து ஸ்நேஹிதர்களெல்லோரும் சூழ்ந்திருக்கையில் மனக்கருத்து முழுவதும் ஈடேறப் பெற்றிருக்கிற என்னைப் பார்க்கலாம்' என்றனன். ராமன் இவ்வாறு விஷயங்களையெல்லாம் [1]க்ரோடீகரித்து இவ்வளவில் அடக்கி நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு முந்நூற்றைம்பது தாய்மார்களையும் தனித்தனியே குறிப்பிட்டுப் பார்த்து விசாரித்தனன். தசரதகுமாரனாகிய அந்த ஸ்ரீராமன் தனது தாயாகிய கௌஸல்யையைப் போலவே மனவருத்தமுற்றிருக்கிற அந்தத் தாய்மார்களெல்லோரையும் பார்த்து அஞ்சலிசெய்து தாம் அமைந்திருக்குமாறு 'அன்னையர்களே! ஓரிடத்திலேயே கூடியாடிக்கொண்டிருந்த சில காலபரிசயத்தினாலாவது, அஜ்ஞானத்தினாலாவது நான் ஏதாயினும் அபராதஞ் செய்திருப்பேனாயின், அதைப் பொறுத்தோமென்று அனுமதிசெய்யவேண்டும். உங்களிடம் போய்வருவதாக நான் செலவு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்' என்றனன். ராமன் அவ்வாறு தாம் அமைந்திருக்கும்படி மனவூக்கத்துடன் நல்விஷயமாகச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு ராஜபத்னிகளெல்லோரும் மனம் நோகப்பெற்றிருந்தனர். ராகவன் இவ்வாறு மொழிந்து நிற்கையில் மனம்பொறுக்கமாட்டாத மன்னவரது மடந்தையர்களெல்லோரும் பெண் க்ரௌஞ்சப் பறவைகள்

1 சுருக்கி.

ராகத் தெரிந்துகொள் ஸீதையை நானென்று நினைத்

திப்படியே உனக்கு உரிய ஸுகமாகும் ராமனையே தந்தையாகவும், ஸீதையையே தாயாகவும், அரண்யத்தையே அயோத்யையாகவும் நினைத்து ராமனைப் பின் சென்று போவாயாக எங்களையும் அயோத்யையையும் நினைத்துக்கொண்டு மனஞ் சலிக்கப் பெறாதிருப்பாயாக வென்று பொருள். அல்லது—(ராமம்) ராமனை, (தஶரதம்) தஶதி மத்ஸ்யாதீந் இதி தஶ:—பக்ஷீ—மீன் முதலியவற்றைப் பற்களால் கடிக்குந் தன்மையுள்ள பக்ஷிக்குத் தசமென்று பேர் 'தம்ஶ தஶநே' என்று தாதுபாடத்தில் படிக்கப்பட்டது 'தம்ஶம் தம்ஷ்ட்ராவ்யாபார:' தசனமாவது பற்களால் கடிக்கை யென்று அதன் பொருளும் அங்குக் கூறப்பட்டது இங்குப் பக்ஷியென்று பக்ஷிகளிற் றலைவனாகிய கருடனைச் சொல்லுகிறது 'தஶ: பக்ஷீ விஹங்கம:' என்று ஹலாயுத நிகண்டுவில் தசமென்று பக்ஷிக்குப் பேரென்று சொல்லப்பட்டது. (தஶரதம்) கருடனை ரதமாகவுடையவனாக, விஷ்ணுவாக, (வித்தி) அறிவாய் (ஜநகாத்மஜாம்) ஸீதையை, (மாம்) லக்ஷ்மியாக, (வித்தி) அறிவாய், (அடவீம்) அரண்யத்தை, (அயோத்யாம்) 'தேவாநாம் பூரயோத்யா' என்று சொல்லப்பட்ட பரமபதமாக, (வித்தி) அறிவாய் ராமனை விஷ்ணுவாகவும், ஸீதையை லக்ஷ்மியாகவும், அரண்யத்தைப் பரமபதமாகவும் தெரிந்துகொள்வாயென்றபடி அல்லது—(ராமம் தஶரதம் வித்தி) ராமனையும் தசரதனையும் தெரிந்துகொள்ள இவ்விருவர்க்குமுள்ள தாரதம்யத்தை ஆலோசித்துப் பார் (மாம் ஜநகாத்மஜாம் வித்தி) என்னையும் ஸீதையையும் தெரிந்துகொள்ள குணங்களில் எங்களிருவர்க்குமுள்ள தாரதம்யத்தைத் தெரிந்துகொள்வாய். அங்ஙனம் ஆலோசித்துப் பார்க்கையில், என்னைக் காட்டிலும் ஸீதையே உனக்கு ஹிதபரையாயிருப்பவள் (அயோத்யாம் அடவீம் வித்தி) அயோத்யையையும் அரண்யத்தையும் தெரிந்து கொள்ள அவ்விரண்டுக்குமுள்ள தாரதம்யத்தை ஆலோசித்துப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்வாய் அயோத்யையைக் காட்டிலும் அரண்யமே ராமகைங்கர்யத்தை இடைவீடின்றி விளைவிக்கும் ஸ்தானமாயிருப்பது பற்றி அதுவே மேலாயிருக்கும். நீ அடவிக்குச் சென்று அங்குள்ள தந்தையையும் தாயாகிய என்னையும் இவ்வயோத்யா புரத்தையும் நினைத்துக் கொண்டு மனங்

துககொள்ள அரணயததை அயோதயையாகப பாவித்

கலஙகப பெறறிருககவேண்டாம தசரதரைக காட்டிலும ராமனே மேலானவன, எனனைக காட்டிலும ஸீதையே உனககு ஹிதபரை யா யிருபபவள, அயோதயையைக காட்டிலும அரணயமே உன ககு பரியமான ராமனகைஙகாயததிறகு மிகவும அனுகூலமா யிருக குமெனறு பொருள அலலது—(ஊஸ்ரயம) தசரதனை, (ராமம) 'பமு உபரமே' எனகிற தாதுவினினறும உணடான தாகையால இந்த் ரகமசபதம உபரமததைச சொலலுகிறது உபரமமாவது—தொ லைநது போதல தொலைநது போனவராக அதாவது—செததுப போனவராக (விததி) அறிவாயெனக (மாம) எனனை, (ஜநகாத, மஜாம) என தநதைககுப புதலவியாகத தெரிநது கொளவாய. கைகேயி பாதைப படுசதுகையில, பாதுதாவுங காலஞ சென்று போ கையில, இனி என தநதையின கருஹததிறகுப போயிருகக வேண டியவளாகத தெரிநது கொளளெனக (அயோதயாம) அயோதயா புரததை, (அடவீம் விததி) அரணயமாகத தெரிநது கொள அரண யம போல ஜன ஸஞசாரமறறிருககப போகிறதெனறு தெரிநது கொள நீ ராமனோடு அரணயஞ சென்ற பினபு தசரதா பராணன களோடிருககமாட்டா ராகையால அவா இலலையெனறே தெரி நதுகொள நானும கைகேயி துரததபபெறறு என தநதையது கருஹததிறகே போயச சேருவேன இபபடடணமும, ஜனஙகள எல லோரும துறநது ராமனைப பின சென்று போகையில, சூனயமாகி அடவியைப போலவே ஆகுமெனறு கருதது இஙஙனங கோவிநத ராஜா

அனறியே—(ராமம் தசரதம் விததி) உபாதி வசததினால தநதை யாகிய தசரதரிடததிலுளள மிகுநத பரீதியை விடடு நிருபாதிகமா கத தநதையாகிய ராமனிடததில பரீதியைச செலுததுவாயாக (மாம் விததி ஜநகாதமஜாம) உபாதி வசததினால தாயாகிய எனனை விடடு நிருபாதிக மாதாவாகிய ஸீதையிடததில பகதியைச செயவா யாக (அயோதயாம அடவீம் விததி) உபாதியால வநத அயோதயை யை விடடு ராமனது வாஸஸதானமாகையால நிருபாதிகமாக பரா பய தேசமாகிய அரணயததில பரீதியோடு செலவாயாக அலலது— ராமம் தசரதம் விததி) ராமனைத தசரதரைப போல மஹாராஜனு

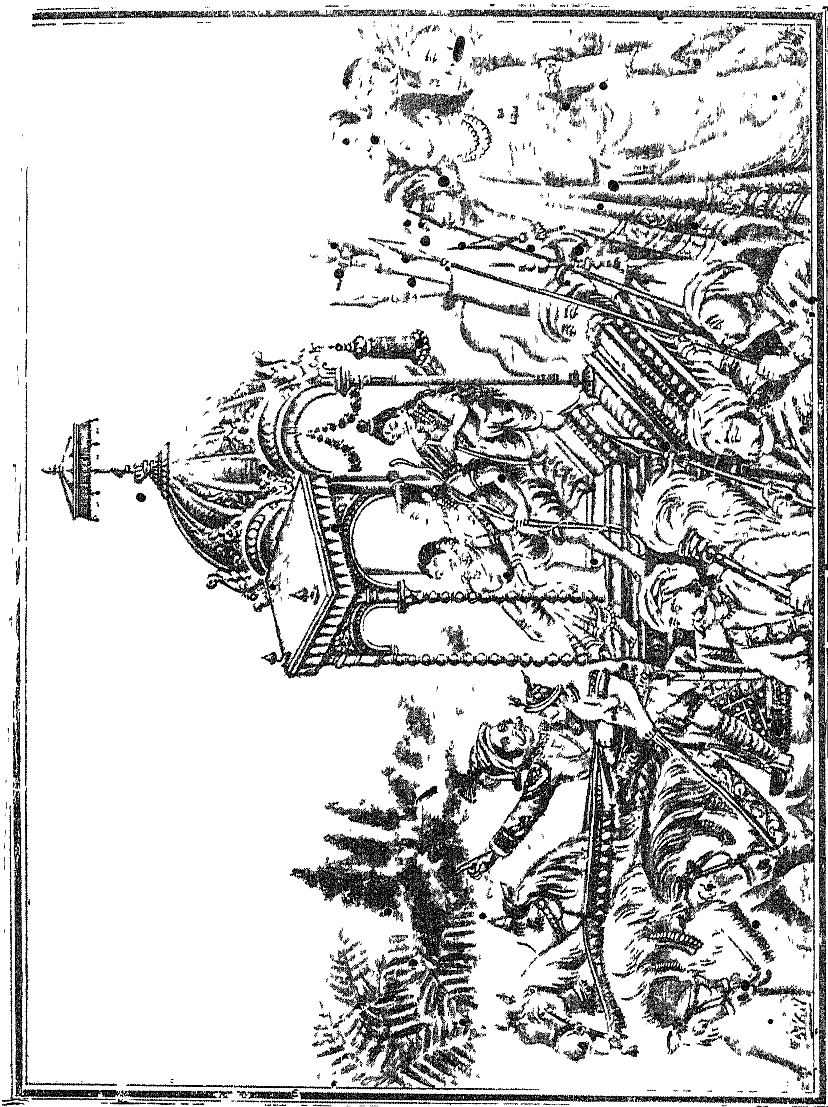
தூககொள அப்பனே ! இஙஙனம நினைததது ஸுகமாகப

நினைததுக கொள. (மா° விதியி ஜநகா்தமஜாம) எனனைபபோல ஸீதையும படடமஹிஷி யாவாளெனறு நினைததுககொள (அயோ ஸயா மடவீம் விதியி) அரணயததை அயோதயையைபபோல புஷப பல ஸமருததியுளளதாக நினைததுககொள ஆகையால ராமனையுமஸீ தையையும அரணயததையும கேவலமாக நினைககாமல பெரிதாகவே நினைததுக கொளவாயெனறபடி அலலது—(ராமம் தசரதம் விதியி) தசரதரை ராமனாக நினைததுக கொள ராமனைத தநதையெனனும பரிபூரண புததியோடு நினைபபதுபோல தசரதரையுங கூட நினைபபா யாக 'அஹந தாஸந மஹாராஜே பிததவந நோபலகூயே। ஸ்ராதா ஹாததாச ஸநயமஞச பிதாச மம ராகவஃ' (எனககு மஹாராஜரிட ததில தநதை யெனனும நினைவு கிடையாது. உடன பிறநதவனும போஷகனும பநதுவும தநதையும எனககு ராமனே) எனறு நீ சொ னனபடி தசரதரை நினைதது அவமானிகக வேணடாம. (மா° விதியி ஜநகாதமஜாம) எனனைத தசரதா பாணிகரஹணஞ செயத தோஷததைப பறறி அவமதிககாமல ராமனுடைய தாயககுச சகக ளததி யெனறு வெகுமானம வைதது ஸீதையிடததில எபபடியோ, அபபடியே எனனிடததிலும பூரணமாக மாதருபுததியை வைபபா யாக (அயோஸயா மடவீம் விதியி) 'யஸ்மிந ஸ்ராமே வாஸது யோந ஸமதி ராகவஃ' (ராமன போகும வனமே படடணமாகடடும) என கிறபடி ராமன போகும அரணயததை வெகுமானிபபதுபோலவே அயோதயாபுரததையுங கூட வெகுமானிககத தகுமெயனறி அவமா னிகக வேணடாம அனறியே— (ராமம் தசரதம் விதியி) ராம னும தசரதரும இருவரும பெரியோாகளாயினும, அதில எவன பரி சாரகாகளுடையவனோ, எவன பரிசாரகாக ளிலலாதிருபபவனோ, எனறு விசாரிததுப பார அஙஙனம ஆலோசிததுத தெரிநதுகொ ணடு அவவிருவரில யாரை அனுஸரிகக வேணடுமோ, அதை ஊஹி ததுப பார அதாவது—பரிசாரகாகளிலலாத ராமனையே அனுஸரிக கவேணடும (மா° விதியி ஜநகாதமஜாம) எனனையும ஸீதையை யும தெரிநது கொளவாய எவள தாஸீ பரிஜனஙகளுடையவளோ, எவள அதிலலாதவளோ, அதை விசாரிததுப பார. பரிஜனஙகளில லாத ஸீதையையே அனுவாததிகக வேணடும (அயோஸயா

போய் வருவாய்' என்று மொழிந்து நின்றனள். பிறகு ஸுமந்த்ரன் விநயம் தெரிந்தவனாகையால் வணக்கத்துடன் மாதலி இந்த்ரனுக்குச் சொல்வதுபோல், கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு ராமனைப் பார்த்து 'மஹாபலசாலியாகிய ராஜகுமாரனே! ரதங்கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். ஏறுவாயாக. உனக்குச் சுபம் உண்டாகுக. நீ எங்கே கூட்டவேண்டுமென்று சொல்வாயோ, அவ்விடத்திற்குச் சீக்ரத்தில் உன்னைக்கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கின்றேன். பதினான்கு ஸம்வத்ஸரங்களன்றோ நீ அரண்யத்தில் வாஸஞ்செய்யவேண்டும் அப்படியன்றோ உனக்குக் கைகேயி கட்டளையிட்டனள். ஆகையால் விலம்பஞ்செய்வது எதுக்காக? அதில் ஒருதினம் சென்றாலும் எவ்வளவோ லாபமாகையால் அதை இப்பொழுதே செலுத்த ஆரம்பிக்கவேண்டும்' என்றனன். ஸீதையும் மாமனாராகிய தசரதன் கொடுத்த ஆடையாபரணங்களால் தனக்கு அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு மனத்தில் ஸந்தோஷம் மிகுந்திருக்கப்பெற்று இருமடங்காக அழகுபொருந்தி விளங்குகின்ற அவயவங்களுடையவளாகி ஸூர்யன் போல் ப்ரகாசிக்கின்ற தேரின்மேல் ஏறிக்கொண்டனள். பின்பு ஸுவர்ணத்தினால் பூசப்பட்டு அக்னியைப் போல் தகதகவென்று விளங்குகின்ற அந்த ரதத்தின் மேல் அண்ணன் தம்பிகளாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களிருவரும் சீக்ரமாக [1]ஆரோஹணஞ் செய்தனர். ஸீதைக்கு மா

மட்டீம் வித்தி) அயோத்யையை அரண்யமாகத் தெரிந்து கொள்வாய் அயோத்யையில் ஐஹிக ஸுகமாகிய ராஜ்யமே உள்ளது அரண்யத்தில் ராமகைங்கர்ய ரூபமாகிய பரலோக ஸுகமும் உண்டு. பரலோக ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்படியானதே அதிசயித்திருப்பதாகையால் அப்படிப்பட்ட அரண்யத்தையே ஆஶ்ரயிப்பாயாக

1 ஆரோஹணம் - ஏறுதல்

7[illegible]7 ராமன வனததிறகு பரயாணமாயப போதலும,
ஜனஙகள பினறொடாதலும.

மனுராகிய தசரதனும் வனவாஸஞ் செய்யவேண்டிய கா
லத்தைக் கணக்கு செய்து அதற்குத் தகுந்தபடி அப்பெ
ண்பிள்ளைக்கு வஸ்த்ரங்களையும் ஆபரணங்களையும், அப்
படியே புத்ரர்களுக்கு ஆயுத ஸமூஹங்களையும் கவசங்க
ளையும் தவறாமல் கொடுத்தனர். ஸுமந்தரன் ஸீதைக்
குக் கொடுத்த ஆடையாபரணங்களையும், ராமலக்ஷ்மணர்
களுக்குக் கொடுத்த ஆயுதங்களையும் கவசங்களையும் மண
வெட்டி புட்டிற்கூடைகளையும் ரதத்தினிடையில் வைத்து,
பிறகு ஸீதையோடு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆகிய மூவரும்
ரதத்தில் ஏறக்கண்டு வாயுவேகத்தை நிகர்த்த வேகம்
பொருந்திச் சுபலக்ஷணங்கள் அமைந்து மனத்துக்கினி
யவைகளாயிருக்கின்ற குதிரைகளைத் திட்டமாக அதட்டி
ஓட்டினன். ராமன் வெகுகாலம் வாஸஞ்செய்வதாகக்
கூறி அரண்யம் போகையில் அந்தப் பட்டணம் முழு
வதும் மூர்ச்சையில் மூழ்கிக்கிடந்தது. மேலும், குதிரை
கள் யானைகள் முதலியவும் மூர்ச்சித்துவிட்டன. உத்ஸ
வத்தைப் பார்க்க வந்த பலவிப்பட்டு ஜனங்களும் மூர்ச்சை
யடைந்தனர். அனந்தரம் இவ்வாறு அப்பட்டணத்தில்
ஜனங்கள் எல்லோரும் மனங்கலங்கப் பெற்றுச் செய்வது
தோன்றாமல் இந்திரியங்களெல்லாம் அழிந்து ராமனைப்
பின்சென்று போகவேண்டுமென்னும் இதொன்றுமாத்
ரம் தோன்றப்பெற்று த்வரைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.
மகிழ்ந்து ஸந்தோஷித்திருந்த யானைகளும் மிகுந்த
மனவருத்தத்தில் ஆழ்ந்து கோபாவேசங்கொண்டு கிங்
காரங்களைச் செய்தன. குதிரைகளும் மிகுந்த பரிதா
பம் அடைந்து இப்படியும் அப்படியும் சலித்து நின்
றவிடத்தில் நிற்கமுடியாமல் ஆபரணங்குலுங்கி த்வனிக்
கப்பெற்றுக் கனைத்தன. இவ்வாறு அப்பட்டணம் பே
ரொலியொன்றுண்டாகப் பெற்றிருந்தது. பிறகு அந்த

நகரத்திலுள்ள குழந்தைகள் கிழவர்கள் முதலிய ஜனங்கள் எல்லோரும் ராமனைப் பிரிந்து மிகுந்த மனவருத்தமுற்று வெய்யிலில் அடிபட்டு நீர் வேட்கையுற்றவர் ஜலந்தேடி ஓடுவதுபோல், ராமனைக்குறித்து ஓடிவந்தனர். அங்ஙனம் ஓடிவந்த அந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் ராமனது ரதத்தின் பக்கத்தில் சிலரும், பின்புறத்தில் சிலருமாகப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்கியிருந்து தலையை எடுத்து அவனுக்கு எதிர்முகமாக்கிக் கண்களினின்றும் நீர் பெருகி முகம் முழுவதும் நிரம்பப்பெற்றுப் பெருங் கூச்சலிட்டு ஸுமந்தரனைப் பார்த்து 'ஓ ஸூதனே! குதிரைகளின் கடிவாளங்களை இழுத்துப் பிடிப்பாயாக குதிரைகளை மெதுவாக நடத்திக்கொண்டு செல்வாயாக. நாங்கள் ராமனது முகத்தைப் பார்க்கின்றனம் இப்பொழுது தவறினோமாயின், இனி நாங்கள் பார்ப்பது கஷ்டம் தேவகுமாரனைப்போல் விளங்குகின்ற புதல்வனாகிய ராமன் காட்டுக்குப் போகையில், அவனது தாயின் மனம் எப்படியோ வெடித்துப் போகாதிருக்கின்றதே! அது இரும்பினால் செய்யப்பட்டதென்பதே நிச்சயம். ஸீதை ஜநகனிழலபோல் பர்த்தாவைப் பின்றொடர்ந்து சென்றனள் ஆகையால் அவள் பாக்யமுள்ளவளாயினள் அப்பெண்மணி பதிவிரதா தர்மங்களில் மனந் திடமாயிருக்கப் பெற்று [1]ஸூர்யகாந்தி மேருபர்வதத்தை விடாமல் தொடர்ந்து செல்வதுபோல் பர்த்தாவைக் கைவிடாதிருக்கின்றனள் லக்ஷ்மணா! ப்ரியவாதியும் தேவர்களை நிகர்த்தவனுமாகிய அண்ணனுக்கு என்றும் பரிசாரம் செய்துகொண்டேயிருப்பாய் ஐயனே! நீ எவ்வளவு ஸுக்ருதஞ்

I. ஸூர்யன் மேருபர்வதத்தை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்துகொண்டேயிருக்கிறானாகையால் அவனது காந்தி அப்பர்வதத்தில் எப்பொழுதும் படிந்தேயிருக்குமென்று தெரிகின்றது.

செய்தனையோ! நீயே மனக்கருத்தெல்லாம் ஈடேறப் பெற்றவன் நீயன்றோ மஹா பாக்யசாலி இவனைப் பின்சென்று போவதே உனக்கு மேலான க்ஷேமம் இதுவே உனது பெருந்தவத்தின் ஸித்தி. இதுவே உனக்கு ஸ்வர்க்கப்ராப்திக்கு மார்க்கம்' என்றனர் ராமன் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கு இயற்கையாகவே மனக்களிப்பை விளைக்குந்தன்மையன். மேலும், அவன் அனைவர்க்கும் இனியனாயிருப்பவன் ஆகையால் அப்படிப்பட்ட ராமனை ஜனங்கள் எல்லோரும் பின்றொடர்ந்து போய்க்கொண்டு அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கப் பொறாமல் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு கண்ணீர்களை அடக்க முடியாதிருந்தனர் பிறகு மன்னவனும் மனவருத்தமுற்றுப் பரிதபிக்கின்ற தன் பத்னிகளோடு கூடி 'என்னுழிய குமாரனைப் பார்த்து வருகிறேன்' என்று மொழிந்து க்ருஹத்தை விட்டுப் புறப்பட்டனன் அங்ஙனம் விட்டுப் புறப்படும்பொழுது, ஒருபெரும் யானையைக்கட்டுத்தறியில் கட்டி வைக்கையில் அதைச்சேர்ந்த பெண் யானைகள் துக்கத்தினால் பெருங்கோஷத்துடன் வீறிடுவதுபோல், ராமன் அரண்யம் போவதைப் பொறாமல் வருகின்ற மடந்தையர் செய்யும் ரோதனத்வனியால் உண்டான பெருங்கோஷம் ஒன்று அம்மன்னவனுக்கு முன்னம் செவிப்படுக்கொண்டுவந்தது முன் மிகுந்த ஒளியுடன் விளங்குந்தன்மையனாகிய தகைமை தசரதன் அந்தத்துக்கத்தினால் கண்டு, க்ரஹணஸமயத்தில் ராஹுவால் பிடிக்கப்பட்ட பூர்ணசந்த்ரன்போல் முகவொளி மழுங்கப்பெற்றிருந்தனன் காட்டுக்குப்போக நேரிடினும் சிறிதும் மனக்களிப்பு மாறாமல் பளபளவென்று விளங்குகின்ற ஸ்ரீராமன் இவ்வளவவ்வளவென்று எண்ணமுடியாத தாமமுடையவனாகையால் ஜனங்கள் அங்ஙனம் பின்றொடர்ந்து வருவதையும்

மனவருத்தமுறுவதையும் கண்டு மனங் கலங்கப்பெ(ற்று)
மல ஸூதனை துவரையாக ஓட்டும்படி ஆஜ்ஞாபித்த
னன். ராமன் 'ஓட்டு ஓட்டு' என்று தூண்டவும், ஜன
ங்கள் அப்பொழுது 'நிறுத்து நிறுத்து' என்று பாரா
திக்கவும், ஸாரதியாகிய ஸுமந்த்ரன் இரண்டையு
ஞ் செய்யப் பெறுதிருந்தனர். மஹாபாஹுவாகிய ராமன்
வெளிப்புறப்படும்பொழுதே ரதம் செல்வதனால் உண்டா
கும் தூளிகளெல்லாம் பட்டணத்து ஜனங்களின் கண்ணீரா
லப்பட்டு நனைந்து அடங்கிப் போயின. ராமன் ப்ரயாண
மாய்ப் போகும்பொழுது அப்பட்டணத்து ஜனங்களெல்
லோரும் மிகவும் மனவருத்தத்தினால் பீடிக்கப் பட்டுக்
கதறிக்கொண்டு கண்களில் நீர் ததும்பப்பெற்று ஹா
ஹாகாரங்களைச் செய்துகொண்டு ப்ரஜ்ஞை தப்பிப்
பரிதபித்தனர். அந்த ஜனங்களின் கண்களினின்றும்
நீர்கள் ப்ரவாஹம் போல் பெருகி வருகையில் அந்நக
ரம் முழுவதும் நனைந்துபோய்விட்டது. மீன்கள் இங்கும்
அங்கும் தாவுவதனால் அலைந்தசைகின்ற தாமரைப்
பூக்களினின்றும் தேன்கள் பெருகி வருவதுபோல
ஸ்த்ரீகளின் கண்களினின்றும் துக்கத்தின் மிகுதியினால்
பெருகிவருகின்ற நீர் லப்பட்டது. ஸ்ரீமானாகிய அ(ந்த)
மன்னவன் பட்டணம் முழுவதும் ஒரே மனதுடன் ராம
னுக்காக வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கக் கண்டு மேன
மேலும் மனவருத்தம் மேலிடப் பெற்று வேரறுப்புண்ட
வருக்ஷம்போல் கபீலென்று கீழே விழுந்தனன். பின்பு
ராமனது பின்னே போகும் ஜனங்கள் மிகவும் துக்கி(த்)
துப் பரிதபிக்கின்ற மன்னவனைப் பார்த்து மனவருத்தப
மிகப்பெற்றுக் கலகலவென்று சப்தஞ்செய்தனர். அந்த
ஜனங்களில் சிலர் 'ஐயோ! ராமா' என்றும், மற்றுஞ்
சிலர் 'ஆ! ராமனைப்பெற்ற தாயே!' என்றும் பேரைச